CĂRȚI ROMANTICE

Ce își dorește inima

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Molly Somerville e fericită în apartamentul în care stă, își adoră pudelul, își iubește sora și cei patru nepoți. Mereu o rebelă, cu reputația de a intra în buclucuri, pune capac la toate când decide să-și doneze moștenirea de milioane de dolari și să trăiască din ce câștigă în urma vânzării cărților pe care le scrie.
Phoebe Calebow, sora mai mare a lui Molly, este proprietara clubului de fotbal american Chicago Stars, căreia Molly îi împărtășește toate secretele, mai puțin unul: este îndrăgostită de cel mai apreciat jucător al echipei, superbul Kevin Tucker. Acesta însă are reputația unui cuceritor în jurul căruia roiesc fotomodelele. Șansele lui Molly de a-i cuceri inima par aproape inexistente, mai ales că el nici măcar nu știe cum o cheamă. Într-o seară însă, Molly decide să continue șirul necazurilor în care se bagă și se strecoară în patul lui Kevin. Evident, rămâne cu inima frântă și, când crede că lucrurile nu pot fi mai rele, o sumedenie de probleme îl aduc iar pe Kevin în viața lui Molly.
Carierele și viețile lor sunt în criză... însă nu pot sta departe unul de celălalt. Dar vor putea să învețe una dintre cele mai importante lecții din viață? Că, uneori, să te îndrăgostești doare, alteori, te scoate din minți... dar, dacă ești foarte norocos, dragostea te poate răsplăti în cele mai speciale și neașteptate moduri.

Susan Elizabeth Phillips a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit 4 premii RITA pentru „Cel mai bun roman", precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.

ISBN 978-606-33-2449-9
9 786063 324499

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Ce își dorește inima
Susan Elizabeth Phillips

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
PHILLIPS, SUSAN ELIZABETH
Ce își dorește inima / Susan Elizabeth Phillips;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2449-9

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

SUSAN ELIZABETH PHILLIPS

Ce își dorește inima

Traducere din limba engleză
Bianca Mateescu/Graal Soft

Lui Jill Barnett,
pentru talentul ei deosebit de peţitoare

dragi cititori,

Cartea aceasta a fost scrisă pentru aceia dintre voi care mi-au cerut (şi nu întotdeauna într-un mod politicos!) să scriu cartea lui Kevin şi a lui Molly. Pentru cei care sunt la primul contact cu cărţile mele, trebuie să spun că personajul Molly a apărut pentru prima dată ca adolescentă în cartea *Trebuia să fii tu,* care spune povestea lui Phoebe Somerville şi a lui Dan Calebow. Iar Kevin a apărut prima dată, când era mai tânăr, în *Un partener ideal.* Iar acum, în *Ce îşi doreşte inima,* cei doi, în sfârşit, se întâlnesc.

Mai multe informaţii despre cărţile mele, inclusiv despre cele din colecţia Chicago Stars, dar şi despre reţete, sfaturi despre scriere şi ultimele noutăţi sunt disponibile pe web site-ul meu, www.susanphillips.com. De asemenea, puteţi citi despre CD-ul cu coloana sonoră compusă special pentru această carte. Dacă nu sunteţi online, trimiteţi-mi o scrisoare, iar eu vă voi da toate detaliile.

Lectură plăcută!

capitolul 1

Daphne Iepuroaica tocmai își admira lacul de unghii mov cu sclipici, când Benny Bursucul trecu în mare viteză, pe bicicleta lui roșie de munte, și o trânti la pământ.

– Oh, bursuc enervant! exclamă ea. Cineva ar trebui să-ți dezumfle roțile alea!

Daphne face o tumbă

În ziua în care Kevin Tucker fusese la un pas de a o omorî, Molly jurase că avea să renunțe pentru totdeauna la dragostea neîmpărtășită.

Ea tocmai ocolea zonele cu gheață din parcarea sediului Chicago Stars, când Kevin apăru de nicăieri în noua lui mașină de 140 000 de dolari, un Ferrari 355 Spider, roșu ca focul. Cu roțile scârțâind și cu motorul turat la maximum, mașina aceea joasă luă curba în viteză, împroșcând cu noroi în toate direcțiile. Când fundul mașinii zbură spre ea, Molly sări un pas mare în spate, se lovi de bara de protecție a Lexusului cumnatului ei, se dezechilibră și căzu într-un nor înecăcios de fum de eșapament.

Kevin Tucker nici măcar nu încetini.

Molly se uită după farurile mașinii care dispăreau în depărtare, scrâșni din dinți și se ridică. Un crac al pantalonilor ei îngrozitor de scumpi de la Comme des Garçons era plin de nămol, geanta ei Prada arăta jalnic, iar cizmele ei italienești erau zgâriate.

– Oh, fundaș afurisit! mormăi ea gâfâind. Ar trebui să te castreze odată cineva!

El nici măcar nu o *văzuse*, darămite să observe că aproape o omorâse! Desigur, nu era nimic nou. De-a lungul

carierei lui la echipa de fotbal american Chicago Stars, Kevin Tucker nu o observase niciodată.

Daphne își scutură de praf codița albă și pufoasă ca un ghem de vată, își curăță de noroi pantofiorii albaștri și se hotărî să-și cumpere cea mai rapidă pereche de patine cu rotile din lume. Atât de rapide, încât să-l poată prinde din urmă pe Benny, cu tot cu bicicleta lui afurisită...

Molly se gândi câteva clipe să-l urmărească pe Kevin cu Volkswagenul Beetle galben-verzui pe care și-l cumpărase la mâna a doua după ce își vânduse Mercedesul, dar nici măcar imaginația ei bogată nu reuși să schițeze un final satisfăcător pentru acest scenariu. Porni spre intrarea principală a sediului Stars, clătinând din cap plină de dezgust. Omul era nesăbuit și superficial și nu îi păsa de nimic altceva în afară de fotbal. Destul e destul. Așa că, din clipa aceea, ea avea să renunțe definitiv la iubirea neîmpărtășită.

Asta nu însemna că ceea ce simțea era cu adevărat iubire. Mai degrabă i se aprinseseră călcâiele, în mod jalnic, după un bădăran nesuferit. Lucru care poate ar fi fost scuzabil dacă ea ar mai fi avut 16 ani. Însă era absolut ridicol pentru o femeie în vârstă de 27 de ani, cu un IQ aproape de geniu.

Mda, ce mai geniu!

Simți că o izbește o pală de aer cald atunci când intră în holul clădirii, pe cele două uși de sticlă ce purtau emblema echipei de fotbal – trei stele aurii care se întrepătrundeau pe fundalul unui oval albastru precum cerul. Acum nu mai petrecea la fel de mult timp la sediul echipei Chicago Stars, cum făcuse pe vremea când era la liceu. Chiar și atunci se simțise ca o străină. Fiind o romantică incurabilă, prefera de o mie de ori să citească o carte bună ori să se piardă prin sălile de expoziție ale unui muzeu, decât să se uite la sporturi de contact. Desigur, era o admiratoare devotată a echipei Stars, însă

loialitatea sa era mai degrabă un produs al mediului ei familial, decât o înclinație naturală. Transpirația, sângele și izbiturile violente în zona întăriturilor de pe umeri îi erau lucruri la fel de străine precum... Ei bine, precum Kevin Tucker.

- Mătușă Molly!

- Te așteptam!

- N-o să ghicești niciodată ce s-a întâmplat!

Molly zâmbi atunci când frumoasele ei nepoate de 11 ani veniră în fugă pe coridor, cu părul blond fluturându-le pe spate.

Tess și Julie arătau ca niște versiuni în miniatură ale mamei lor - Phoebe, sora mai mare a lui Molly. Fetele erau gemene identice, dar Tess era îmbrăcată cu o pereche de blugi și un hanorac larg Stars, în timp ce Julie purta pantaloni negri și un pulover roz. Amândouă erau atletice, doar că Julie iubea baletul, în vreme ce Tess excela la sporturile de echipă. Datorită firii lor vesele și optimiste, gemenele Calebow erau extrem de populare printre colegi, dar o mare bătaie de cap pentru părinți, din moment ce nici uneia dintre ele nu i-ar fi trecut vreodată prin cap să refuze vreo întrecere.

Gemenele se opriră brusc în fața ei. Indiferent ce ar fi vrut să-i comunice atât de urgent, acel lucru le dispăru imediat din minte când o văzură și rămaseră holbându-se la părul ei.

- Oh, Doamne! E roșu!

- Foarte roșu!

- E așa de *cool!* De ce nu ne-ai spus?

- A fost un impuls de moment, le răspunse Molly.

- O să-mi vopsesc părul exact la fel! anunță Julie.

- Nu-i tocmai cea mai bună idee pe care ai avut-o vreodată, zise Molly repede. Ce voiați să-mi spuneți?

- Tata e atât de furios! afirmă Tess și făcu ochii mari. Julie făcu ochii și mai mari.

- El și unchiul Ron iar s-au certat cu Kevin.

Molly deveni foarte atentă, în ciuda faptului că întorsese spatele pentru totdeauna iubirii neîmpărtășite.

- Ce a făcut? În afară de faptul că era să mă calce cu maşina.

- Serios?!

- Nu mai contează. Spune ce s-a întâmplat!

Julie inspiră adânc:

- S-a dus să facă paraşutism în Denver cu o zi înainte de meciul cu Broncos.

- Vai! murmură Molly şi simţi cum i se strânge inima în piept.

- Tata tocmai a aflat şi l-a amendat cu 10 000 de dolari!

- Uau!

Din câte ştia Molly, era pentru prima dată când Kevin primea o amendă.

Actele acestea nesăbuite - care nu îi stăteau în fire fundaşului - începuseră chiar înainte de cantonamentul din iulie, când în urma unei curse de motociclete off-road pentru amatori se alesese cu o încheietură luxată. Nu avea obiceiul să facă lucruri care i-ar fi afectat performanţele pe teren, aşa că atunci toată lumea fusese înţelegătoare - mai ales Dan, care-l considera pe Kevin un adevărat profesionist.

Totuşi, Dan începuse să îşi schimbe atitudinea faţă de Kevin după ce îi ajunsese la urechi faptul că fundaşul se dusese să zboare cu parapanta în Monument Valley, în plin sezon. Iar la puţin timp după aceea, îşi cumpărase acel Ferrari Spider ultimul răcnet, cu care aproape o călcase pe Molly în parcare. Apoi, cu o lună în urmă, conform ziarului *Sun Times*, Kevin plecase din Chicago imediat după şedinţa de luni ţinută după meci şi zburase în Idaho pentru o zi de schi extrem cu săritură din elicopter, pe crestele îndepărtate din Sun Valley. Din moment ce Kevin nu fusese rănit, Dan îi dăduse doar un avertisment. Dar, în mod evident, recenta întâmplare cu paraşutismul îl scosese din fire pe cumnatul ei.

- Tata ţipă tot timpul, dar până azi nu l-am auzit niciodată răcnind la Kevin, mărturisi Tess. Şi Kevin a ţipat

și el. A zis că știa foarte bine ce făcea, că nu a fost rănit și că tata nu ar trebui să se bage în treburile lui personale.

Molly tresări.

- Pun pariu că tatălui vostru nu i-a plăcut deloc treaba asta.

- Atunci a urlat de-a binelea, zise Julie. Unchiul Ron a încercat să-l calmeze, dar apoi a venit antrenorul și a început să țipe și el.

Molly știa că Phoebe, sora ei, avea o aversiune față de țipete.

- Mama voastră ce a făcut?

- S-a dus la ea în birou și a dat la maximum Alanis Morissette[1].

Probabil acesta era un lucru bun.

Discuția lor fu întreruptă de tropăitul adidașilor nepoțelului ei de 5 ani, Andrew, care apăru grăbit de după colț, la fel ca Ferrariul lui Kevin.

- Mătușă Molly! Ghici ce?! strigă el și se prinse de genunchii ei. Toată lumea a țipat și m-au durut urechile!

Din moment ce micuțul Andrew fusese binecuvântat nu doar cu frumusețea tatălui său, ci și cu vocea rezonantă a lui Dan Calebow, Molly se îndoia sincer de asta. Totuși, se aplecă și îl mângâie ușor pe creștet.

- Îmi pare rău să aud asta.

El se uită în sus la ea cu o privire îngrozită.

- Și Kevin s-a înfuriat așa de tare pe tati, pe unchiul Ron și pe antrenor, că a zis cuvântul cu d...

- Nu trebuia să facă asta.

- De două ori!

- Oh, Doamne! zise Molly, abținându-se cu greu să nu zâmbească.

Petrecând atât de mult timp în birourile sediului central al Ligii Naționale de Fotbal American, era inevitabil ca micuții Calebow să nu audă și câteva obscenități. Dar regula familiei era clară în această privință:

[1] Alanis Nadine Morissette (născută în 1974) este o compozitoare și cântăreață maghiaro-canadiano-americană, deținătoare a 12 premii Juno și a șapte premii Grammy. (n.tr.)

un limbaj nepotrivit folosit în casa familiei Calebow însemna amenzi drastice - chiar dacă nici una nu era la fel de mare precum cea de 10 000 de dolari primită de Kevin.

Molly pur şi simplu nu putea înţelege acest lucru. Unul dintre lucrurile pe care le ura cel mai mult la pasiunea ei pentru Kevin - sau, mai bine zis, la fosta ei pasiune - era tocmai faptul că se îndrăgostise aşa de tare chiar de *Kevin*, care era cel mai superficial om de pe faţa pământului. Fotbalul era tot ce conta pentru el. Fotbalul şi parada nesfârşită de fotomodele internaţionale cu feţe palide. Unde le găsea? Pe site-ul FărăPersonalitate.com?

- Bună, mătuşă Molly!

Spre deosebire de fraţii ei, micuţa Hannah, în vârstă de 8 ani, în loc să alerge spre ea, venea agale. Deşi Molly îi iubea la fel de mult pe cei patru copii, în inima ei exista un locşor special pentru această copilă mijlocie vulnerabilă, care nu avea nici constituţia atletică a fraţilor ei, nici debordanta lor încredere în sine. În schimb, era o romantică visătoare, un şoricel de bibliotecă prea sensibil, cu o imaginaţie extrem de bogată şi cu talent la desen, exact ca mătuşa ei.

- Îmi place părul tău.

- Mulţumesc.

Ochii ei cenuşii ageri sesizară ce nu văzuseră surorile ei: noroiul de pe pantalonii lui Molly.

- Ce s-a întâmplat?

- Am alunecat în parcare. Nimic serios.

Hannah începu să-şi ronţăie buza de jos.

- Ţi-au zis despre cearta lui Kevin cu tata?

Părea supărată, iar Molly bănuia care era cauza. Kevin venea din când în când în vizită la casa familiei Calebow şi, la fel ca mătuşa ei nesăbuită, fetiţei de 8 ani i se aprinseseră călcâiele după el. Dar, spre deosebire de sentimentele lui Molly, iubirea lui Hannah pentru Kevin era inocentă.

Pentru că Andrew încă stătea agățat de genunchii ei, Molly întinse brațul spre Hannah, care veni imediat și se cuibări lângă ea.

- Oamenii trebuie să suporte consecințele faptelor lor, scumpa mea. Inclusiv Kevin.

- Ce crezi că o să facă? șopti Hannah.

Molly era destul de sigură că el avea să își caute consolarea în brațele altui fotomodel, care avea cunoștințe minime de limba engleză, dar care, fără îndoială, era expert în arta erotică.

- Sunt sigură că o să fie bine după ce îi trece supărarea.

- Mi-e teamă să nu facă vreo prostie.

Molly îi dădu o șuviță de păr după ureche.

- Cum a făcut atunci când a sărit cu parașuta cu o zi înainte de meciul cu Broncos?

- Probabil nu gândea limpede.

Molly se îndoia sincer că mintea îngustă a lui Kevin avea capacitatea de a se gândi la orice altceva în afară de fotbal, dar nu voia să-i împărtășească lui Hannah acest lucru.

- Trebuie să vorbesc câteva minute cu mama voastră, după care noi două putem plecăm.

- După Hannah e rândul meu, îi aminti Andrew și, în sfârșit, îi dădu drumul la picior.

- Nu am uitat, îl asigură ea.

Copiii veneau cu rândul acasă la ea și rămâneau peste noapte în apartamentul ei mic din North Shore. De obicei, dormeau la ea mai degrabă în weekenduri decât într-o noapte de marți, dar a doua zi copiii erau liberi și nu trebuiau să se ducă la școală, iar Molly se gândise că Hannah avea nevoie de puțină atenție în plus.

- Du-te și ia-ți rucsacul! Nu stau mult.

Molly lăsă copiii acolo, apoi o porni pe coridorul lung, ai cărui pereți erau decorați cu fotografii ce marcau istoria echipei de fotbal Chicago Stars. În prima fotografie din lungul șir era portretul tatălui ei. Molly observă că sora ei împrospătase coarnele negre pe care i le desenase pe cap cu mult timp în urmă. Bert Somerville,

fondatorul echipei Chicago Stars, era mort de ani buni, însă cruzimile lui continuau să fie la fel de vii în amintirile fiicelor lui.

Urmau un portret oficial al lui Phoebe Somerville Calebow, actuala proprietară a clubului, apoi o fotografie a soţului ei, Dan Calebow, de pe vremea când era antrenorul principal de pe banca echipei Chicago Stars, nu preşedinte, cum era acum. Molly se uită la portretul cumnatului ei temperamental cu un zâmbet plin de afecţiune. Dan şi Phoebe o crescuseră de când avea 15 ani şi, chiar şi în cele mai proaste zile ale lor, amândoi fuseseră nişte părinţi de o mie de ori mai buni decât Bert Somerville în cele mai bune zile ale lui.

Era şi o fotografie cu Ron McDermitt, de multă vreme managerul general al clubului şi unchiul Ron pentru copii. Phoebe, Dan şi Ron munciseră din greu ca să găsească un echilibru între slujbele solicitante de la NFL[1] şi viaţa de familie. De-a lungul timpului, avuseseră loc multe reorganizări, iar una dintre acestea îl adusese pe Dan înapoi la conducerea Stars, după ce fusese plecat o vreme.

Molly făcu un ocol scurt pe la toaletă. Îşi puse haina pe chiuvetă şi se uită cu ochi critici la părul ei. Chiar dacă tunsoarea aceea îndrăzneaţă îi complimenta ochii, ea nu fusese pe deplin mulţumită. În schimb, îşi vopsise părul castaniu-închis într-o nuanţă de roşu aprins. I se părea că seamănă cu un cardinal.

Dar măcar culoarea aceea îi lumina puţin trăsăturile destul de comune. Nu că s-ar fi plâns despre felul în care arăta. Avea un nas acceptabil şi o gură destul de frumoasă. Şi se potriveau cu trupul ei, care arăta destul de bine – nici prea slab, nici prea gras, dar sănătos şi funcţional, lucru pentru care Molly era recunoscătoare. O scurtă privire aruncată spre bust îi confirmă ceea ce acceptase cu mult timp în urmă – ca fiică a unei dansatoare de varietăţi, cu siguranţă fusese păcălită.

---

[1] National Football League – Liga Naţională de Fotbal American

Cu toate acestea, avea ochi frumoși și îi plăcea să creadă că linia lor ușor oblică îi dădea un aer misterios. Când era mică, obișnuia să poarte un văl peste jumătatea inferioară a feței și să se prefacă apoi că era o frumoasă spioană arabă.

Oftă și își curăță pantalonii vechi Comme des Garçons, apoi geanta ei Prada scumpă, dar uzată. După ce reuși să le curețe cât de bine putu, își luă haina maronie matlasată, pe care o cumpărase la reducere de la Target, și se îndreptă spre biroul surorii ei.

Era prima săptămână din decembrie, și câțiva angajați începuseră să aranjeze decorațiunile de Crăciun. Pe ușa biroului lui Phoebe era lipit un carton mare, pe care era desenat Moș Crăciun îmbrăcat în uniforma Stars, făcut de Molly. Băgă capul înăuntru și zise:

– A venit mătușa Molly.

Mai multe brățări de aur zornăiră când blonda sexy – sora ei mai mare – aruncă stiloul pe birou.

– Slavă Domnului! E mare nevoie aici de o voce a rațiunii, care să... Oh, Doamne! Ce ți-ai făcut la păr?

Cu un nor de bucle de un blond-deschis, cu ochi precum chihlimbarul și cu o siluetă fabuloasă, Phoebe arăta mai degrabă cum ar fi arătat Marilyn Monroe dacă ar fi ajuns la 40 de ani, chiar dacă Molly nu și-o putea imagina pe Marilyn cu o pată mare de jeleu de struguri pe partea din față a bluzei sale de mătase. Molly știa foarte bine că, indiferent ce ar fi făcut, nu ar fi reușit niciodată să fie la fel de frumoasă ca sora ei, dar asta nu o deranja deloc. Puțini oameni știau câtă nefericire îi aduseseră lui Phoebe trupul ei superb și frumusețea sa de vampă.

– Oh, Molly, nu din nou! exclamă ea.

Consternarea pe care o citi în ochii surorii ei o făcu pe Molly să-și dorească să își fi pus o pălărie.

– Calmează-te, te rog! Nu o să se întâmple nimic.

– Cum să mă calmez? De fiecare dată când îți faci o schimbare așa drastică la păr, avem parte de un alt *incident*.

- M-am maturizat și am lăsat în urmă *incidentele*, pufni Molly. Asta a fost o decizie strict în scop cosmetic.

- Nu te cred. Te pregătești să faci iar vreo nebunie, nu-i așa?

- Nicidecum!

Dacă spunea asta suficient de des, poate reușea să se convingă și pe ea însăși că era adevărat.

- Doar 10 ani, murmură Phoebe, mai mult pentru sine. Cea mai inteligentă și mai cuminte elevă de la internat. Și apoi, din senin, îți ciopârțești bretonul și pui o bombă puturoasă în sala de mese.

- Nu a fost decât un experiment la chimie făcut de un copil dotat.

- 13 ani. Liniștită. Studioasă. Nici măcar un singur pas greșit de la incidentul cu bomba puturoasă. Până când începi să-ți dai în păr cu pudră de Jell-O de struguri. Și apoi vine rapid schimbarea la 180 de grade! Împachetezi toate trofeele din facultate ale lui Bert, chemi mașina de gunoi și duse sunt!

- Ți-a plăcut când ți-am povestit asta. De ce nu recunoști?

Dar Phoebe era pornită și nu avea de gând să recunoască nimic.

- Trec patru ani. Patru ani de comportament exemplar și realizări școlare de excepție. Eu și Dan te-am luat în casa noastră și în *inimile* noastre. Ești în ultimul an la liceu și pe cale să devii șefă de promoție. Ai un cămin stabil și oameni care te iubesc... Ești vicepreședinta consiliului studenților, de ce să mă îngrijorez când îți faci șuvițe albastre și portocalii?

- Erau culorile școlii, zise Molly cu glas stins.

- Mă sună poliția și îmi spune că sora mea - sora mea studioasă, inteligentă, „cetățeanul-model al lunii" - a pornit intenționat alarma de incendiu în timpul pauzei de prânz. Gata cu *micile* năzbâtii pentru Molly a noastră! Oh, nu... A trecut direct la *infracțiuni* grave!

Fusese cel mai îngrozitor lucru pe care Molly îl făcuse vreodată. Îi trădase pe oamenii care o iubeau și, chiar

și după un an întreg sub supraveghere hotărât de instanță și multe ore de muncă în serviciul comunității, tot nu putuse să explice de ce o făcuse. Înțelesese mult mai târziu, când era în anul al doilea de facultate în Northwestern.

Se întâmplase în primăvara de dinaintea examenelor. Molly începuse să fie agitată și nu reușea să se concentreze. În loc să învețe, citise teancuri întregi de romane de dragoste, desenase sau stătuse ore în șir holbându-se la părul ei în oglindă, tânjind după ceva prerafaelit. Nici măcar după ce își cheltuise toți banii de buzunar pe extensii de păr nu îi dispăruse neliniștea aceea interioară. Apoi, într-o zi, plecase din librăria colegiului și descoperise un calculator pe care nu îl plătise ascuns în geanta ei.

Mult mai înțeleaptă decât în liceu, se grăbise să se întoarcă și să-l returneze, apoi pornise spre biroul de consiliere de la Northwestern.

Phoebe îi întrerupse șirul gândurilor, sărind în picioare.

- Și ultima dată...

Molly tresări, chiar dacă știa unde avea să se termine discuția cu Phoebe.

- *Ultima* dată când ți-ai făcut o schimbare drastică la păr... Tunsoarea acea scurtă îngrozitoare de acum doi ani...

- Era trendy și la modă, nu îngrozitoare.

Phoebe scrâșni din dinți.

- Ultima dată când ți-ai făcut o schimbare drastică la păr, ai dat de pomană *15 milioane de dolari!*

- Da, ei bine... Tunsoarea aia scurtă a fost o pură coincidență.

- *Ha!*

Molly îi explică de cincisprezece milioane de ori de ce o făcuse.

- Banii lui Bert mă sufocau. Aveam nevoie să mă rup definitiv de trecut ca să devin eu însămi, propria mea persoană.

- Da, o persoană săracă!

Molly zâmbi. Chiar dacă Phoebe nu avea să recunoască asta niciodată, înțelegea întocmai de ce renunțase Molly la moștenirea ei.

- Privește partea bună a lucrurilor. Aproape nimeni nu știe că mi-am dat propriii bani. Toți cred că sunt o excentrică deoarece conduc un Beetle la mâna a doua și locuiesc într-un apartament de mărimea unei debarale.

- Îți place la nebunie locul acela.

Molly nici măcar nu încercă să nege asta. Apartamentul era cel mai de preț bun al ei și îi plăcea să știe că își câștiga singură banii, din care își plătea creditul ipotecar în fiecare lună. Numai o persoană care crescuse fără o casă care să fie cu adevărat a ei putea înțelege ce însemna asta pentru ea.

Decise să schimbe subiectul, înainte ca Phoebe să găsească un motiv să o ia de la capăt.

- Piticii mi-au zis că Dan l-a ars pe domnul Superficial cu o amendă de 10 000 de dolari.

- Aș vrea să nu-i mai spui așa. Kevin nu e superficial, este doar...

- Cu deficiențe mintale la capitolul interese materiale?

- Sincer, Molly, nu înțeleg de unde atâta antipatie față de el. Probabil voi doi nu ați schimbat nici măcar câteva cuvinte de-a lungul anilor.

- Din principiu. Evit oamenii care vorbesc numai trivialități.

- Dacă l-ai cunoaște mai bine, sigur l-ai adora la fel de mult ca mine.

- Nu ți se pare fascinant că se cuplează numai cu femei care știu doar câteva cuvinte în engleză? Dar presupun că asta preîntâmpină lucrurile stupide, cum ar fi ca o conversație să se combine cu sexul.

Phoebe nu se putu abține și izbucni în râs.

Chiar dacă Molly împărtășea aproape totul cu sora ei, nu îi spusese nimic despre pasiunea ei nebună pentru fundașul vedetă de la echipa Stars. Nu numai că ar fi fost umilitor să recunoască asta din moment

ce nu îi erau împărtășite sentimentele, dar Phoebe i-ar fi mărturisit lui Dan, iar acesta și-ar fi ieșit din pepeni. Cumnatul ei era mai mult decât protector atunci când venea vorba de Molly – voia ca nici un sportiv, în afară de cazul în care acesta avea o căsnicie fericită sau era homosexual, nici măcar să nu se apropie de Molly.

În clipa imediat următoare, cel la care se gândea Molly dădu buzna în cameră. Dan Calebow era un bărbat masiv, blond și chipeș. Trecerea anilor îl tratase cu blândețe și, în cei doisprezece ani de când îl cunoștea ea, liniile fine ale ridurilor care îi sculptaseră chipul viril nu făcuseră decât să adauge personalitate trăsăturilor. Era genul de prezență care umplea o încăpere, o persoană care deborda de încredere în sine și care știa foarte clar după ce principii se ghida în viață.

Dan fusese antrenor pe vremea când Phoebe moștenise clubul de fotbal Stars. Din păcate, ea nu știuse nimic despre fotbal, așa că el îi declarase război aproape de la bun început. Iar bătăliile de voință dintre ei doi fuseseră atât de aprige, încât Ron McDermitt chiar îl suspendase o dată pentru că Dan o insultase. Dar, la scurt timp după aceea, mânia lui se transformase în ceva complet diferit.

Molly considera că povestea de dragoste dintre Phoebe și Dan fusese o legendă vie și hotărâse, cu mult timp în urmă, că, dacă nu urma să trăiască și ea o iubire ca a lor, mai bine nu avea nimic. Numai o poveste de dragoste fantastică o putea mulțumi pe Molly, iar acest lucru era la fel de probabil precum intenția lui Dan de a-i anula amenda lui Kevin.

Cumnatul ei se apropie și își petrecu automat brațul în jurul umerilor ei. Atunci când era cu familia lui, Dan avea întotdeauna brațul petrecut în jurul cuiva. Molly simți o împunsătură în inimă. De-a lungul anilor, avusese întâlniri cu mulți băieți de treabă și decenți și chiar încercase să se convingă pe sine că se îndrăgostise de unul sau doi dintre ei, dar îi trecuse la fel de repede atunci când își dăduse seama că nu puteau nici măcar

să umple umbra impunătoare a cumnatului ei. Și începea să se îndoiască de faptul că cineva avea să se ridice vreodată la înălțimea lui.

– Phoebe, știu că îți place de Kevin, dar de data asta a mers prea departe.

Accentul lui specific de Alabama se intensifica mereu când era supărat, iar acum era surprinzător de tărăgănat.

– Asta ai zis și ultima dată, răspunse Phoebe. În plus, să nu uităm că și ție îți place de el.

– Nu pot să înțeleg! Să joace la Stars este cel mai important lucru din viața lui. De ce se străduiește așa de tare să o dea în bară?

Phoebe zâmbi mieros.

– Probabil tu ai putea răspunde la întrebarea asta mai bine decât oricine, din moment ce și tu erai un gafeur la fel de mare până când am apărut eu.

– Cred că mă confunzi cu altcineva.

Phoebe râse și încruntarea lui Dan dispăru, lăsând loc unui zâmbet intim, pe care Molly îl mai văzuse deja de mii de ori și pe care îl invidiase de tot atâtea ori. Apoi zâmbetul lui dispăru.

– Dacă nu l-aș cunoaște, aș zice că-i diavolul pe urmele lui.

– Diavolii, interveni Molly. La plural. Și toți cu accent străin și sâni mari.

– Treaba asta vine la pachet cu meseria de fotbalist și vreau să nu uiți niciodată lucrul acesta.

Molly nu voia să mai audă vorbindu-se despre Kevin, așa că îl pupă repede pe Dan pe obraz.

– Mă așteaptă Hannah. O aduc înapoi mâine după-amiază.

– N-o lăsa să vadă ziarele de mâine-dimineață.

– N-o las, stai fără grijă!

Hannah se bosumfla când în ziare se scria de rău despre echipa Stars – iar amenda pe care o primise Kevin, fără îndoială, avea să fie un subiect controversat.

Molly le făcu cu mâna în semn de la revedere, o luă pe Hannah, îi sărută pe frățiorul și surorile ei și porni

spre casă. Șoseaua East-West Tollway deja se aglomerase din cauza traficului intens al orelor de vârf, și Molly știa că avea să treacă mai bine de o oră până să ajungă în Evanston, orașul vechi din North Shore, unde se aflau atât universitatea pe care o absolvise, cât și reședința sa curentă.

- Viperin! îi strigă ea unui netrebnic din trafic care îi tăie calea.

- Viperin ticălos și împuțit! repetă Hannah.

Molly zâmbi în sinea ei. Viperinii erau copiii răi din cărțile cu Harry Potter[1], iar ea transformase cuvântul acela într-o înjurătură pentru copii. Se amuzase când descoperise că începuseră să îl folosească mai întâi Phoebe, apoi Dan. În timp ce Hannah sporovăia despre ce făcuse toată ziua, lui Molly îi zbură gândul la conversația pe care o avusese cu Phoebe și la acei ani de după terminarea școlii, când intrase, în cele din urmă, în posesia moștenirii sale.

Bert îi lăsase lui Phoebe prin testament clubul de fotbal Chicago Stars, iar tot ce rămăsese din moșia lui după o serie de investiții proaste îi revenise lui Molly. Dar, pentru că ea fusese minoră în momentul acela, Phoebe se îngrijise de banii ei până când se înmulțiseră și ajunseseră la suma mai mult decât frumușică de 15 milioane de dolari. În cele din urmă, după ce împlinise 21 de ani și se emancipase – odată cu obținerea diplomei în jurnalism –, Molly preluase controlul moștenirii sale și începuse să ducă o viață plină de lux într-un apartament din Chicago Gold Coast.

Locul acela părea sterp, iar vecinii erau mult mai în vârstă decât ea, dar trecuse destul de mult timp până ca Molly să își dea seama că făcuse o greșeală. În schimb, se răsfățase cumpărându-și haine de la cele mai mari firme de renume și făcându-le cadouri prietenilor ei, după

---

[1] Seria *Harry Potter* este foarte populară în întreaga lume. Aparține genului fantastic, și volumele au fost scrise de autoarea britanică J.K. Rowling. Cărțile au ca subiect lumea vrăjitorilor, protagonist fiind tânărul Harry Potter. (n.tr.)

care își achiziționase o mașină nouă și scumpă. După un an, recunoscuse, în cele din urmă, că viața celor bogați și trândavi nu era pentru ea. Molly era obișnuită să muncească din greu ori la școală, ori la slujba din timpul verii - Dan insistase ca ea să se angajeze, așa că acceptase un post la un ziar.

Munca o ținea ocupată, dar nu era nici pe departe suficient de creativă ca să o facă să se simtă împlinită, și Molly începuse să aibă senzația că mai degrabă se juca de-a viața, în loc să o trăiască. Până la urmă, luase decizia să își dea demisia și să se apuce să scrie o carte - o saga romantică, pe care visase mereu să o scrie. În schimb, ajunsese să pună cap la cap povestioare pe care le inventase pentru copiii Calebow - poveștile unei iepuroaice mici și energice, care se îmbrăca după ultima modă, locuia într-o căsuță de la marginea pădurii Nightingale Woods și care nu putea să stea departe de necazuri.

Astfel, începuse să le pună pe hârtie și să le ilustreze cu desenele comice pe care le făcuse toată viața ei, dar nu luase niciodată treaba asta în serios. Folosind un stilou și cerneală pentru a le da formă și apoi umplând schițele cu culori acrilice vii și strălucitoare, văzuse cum iepuroaica Daphne și prietenii ei prinseseră viață chiar sub ochii săi.

Fusese în al nouălea cer atunci când Birdcage Press, o editură mică din Chicago, îi cumpărase prima carte, intitulată *Daphne spune salutare*, chiar dacă din avansul pe care îl primise abia dacă plătise costurile de expediere. Cu toate acestea, măcar își găsise, în cele din urmă, refugiul. Doar că vasta sa avere făcuse să pară că munca ei era mai degrabă un hobby decât o vocație, așa că Molly se simțise în continuare la fel de nemulțumită. Iar această nemulțumire crescuse. Și ajunsese să urască totul - apartamentul în care locuia, garderoba, părul... Nici măcar noua ei tunsoare șic nu o ajutase prea mult.

Avusese nevoie să pornească o alarmă de incendiu.

Lăsase în urmă acele zile și ajunsese în biroul avocatului său, spunându-i că își dorea ca toți banii ei să fie

donați unei fundații care să ajute copiii defavorizați. Omul fusese uluit de cererea ei, dar Molly se simțise complet mulțumită pentru prima dată de când împlinise 21 de ani. Lui Phoebe i se dăduse ocazia să își dovedească forța și inteligența atunci când moștenise clubul Stars, dar ea nu primise niciodată șansa asta. Atunci însă avusese ocazia. Iar când semnase hârtiile, se simțise ușoară ca un fulg și complet liberă.

– Îmi place la nebunie aici, zise Hannah și suspină când Molly descuie ușa apartamentului ei de la etajul al doilea, din clădirea situată la numai câteva minute de mers din centrul orășelului Evanston. Molly suspină și ea de bucurie. Chiar dacă nu fusese plecată mult timp, adora momentul când intra în propria casă.

Toți copiii Calebow considerau apartamentul mătușii Molly cel mai *cool* și grozav loc de pe pământ. Clădirea fusese construită în 1910, ca sediu pentru o reprezentanță Studebaker, după care se transformase în clădire de birouri și apoi în depozit. Cu câțiva ani în urmă, fusese renovată. Apartamentul ei avea ferestre industriale, de la podea până în tavan, un sistem de conducte neacoperite și ziduri vechi de cărămidă, pe care acum se aflau câteva dintre desenele și tablourile ei. Apartamentul ei era cel mai mic și cel mai ieftin din întreaga clădire, dar tavanul înalt de aproape patru metri și jumătate îl făcea să pară mai spațios. În fiecare lună când plătea rata la creditul ipotecar, Molly săruta plicul înainte de a-l băga în cutia poștală. Știa că era un ritual stupid, dar mereu făcea la fel.

Majoritatea oamenilor presupuneau că Molly încă avea acțiuni pe numele ei la clubul Stars, dar numai câțiva dintre prietenii ei foarte apropiați știau că nu mai era o moștenitoare bogată. Își suplimenta venitul mic adus de cărțile cu Daphne scriind articole în regim de colaborare într-o revistă pentru adolescenți numită *Chik*. La sfârșitul lunii, nu îi rămâneau prea mulți bani pentru luxul ei preferat – haine de firmă și cărți în ediții cartonate –, dar asta nu o deranja foarte tare. Își

cumpăra lucrurile de la reduceri sau din magazine la mâna a doua și se ducea mai des la bibliotecă.

Viața era frumoasă. Poate că nu va avea o poveste de dragoste fantastică, la fel ca Phoebe, dar cel puțin era binecuvântată cu o imaginație bogată și cu o viață fantezistă activă. Nu avea de ce să se plângă și, cu siguranță, nu avea de ce să se teamă că neliniștea ei din trecut ar fi putut scoate din nou capul la lumină. Noua ei culoare a părului nu era altceva decât o declarație de modă.

Hannah își aruncă haina într-un colț și se lăsă pe vine ca să-l salute pe Roo, pudelul mic și cenușiu al lui Molly, care se grăbi spre ușă să le întâmpine. Atât Roo, cât și pudelul familiei Calebow, Kanga, erau puii lui Pooh, cățelușa mult iubită a lui Phoebe.

– Hei, împuțitule, ți-a fost dor de mine? zise Molly și lăsă jos corespondența ca să se aplece și să-l pupe pe Roo pe moțul pufos.

Roo îi răspunse lingând-o pe bărbie, apoi se ghemui ca să scoată cel mai frumos mârâit.

– Da, da, suntem impresionate. Nu-i așa, Hannah?

Hannah chicoti și se uită în sus la Molly.

– Încă îi place să se prefacă uneori că este câine polițist, nu?

– Cel mai rău câine din poliție. Hai să nu-i afectăm stima de sine spunându-i că e doar un pudel!

Hannah îl mai strânse o dată în brațe pe Roo, apoi îl lăsă jos și se îndreptă spre spațiul de lucru al lui Molly, care ocupa un capăt întreg al zonei deschise a livingului.

– Ai mai scris vreun articol? Mi-a plăcut foarte mult *Pasiune în noaptea balului.*

Molly zâmbi.

– În curând.

Ca să țină pasul cu cererile studiilor de piață de la revista cu care colabora, articolele care apăreau în *Chik* erau aproape mereu publicate cu titluri sugestive, chiar dacă în realitate conținutul lor era destul de blând. *Pa-*

siune în noaptea balului sublinia consecințele partidelor de sex avute în grabă - sau fără protecție - pe bancheta din spate a mașinilor. *De la virgină la vulpiță* fusese un articol despre cosmetice, iar *Fetele bune își fac de cap* urmase povestea a trei adolescente de 14 ani plecate într-o excursie cu cortul.

- Pot să-ți văd desenele noi?

Molly puse hainele în cuier.

- Nu am unele noi. Abia acum încep să lucrez la o idee nouă.

Cărțile ei începeau uneori cu schițe simple, alteori cu fragmente de text. În schimb, în acea zi inspirația îi venise din viața reală.

- Spune-mi! Te rog!

Întotdeauna, după ce ajungeau la ea acasă, înainte de orice altceva, se delectau împreună cu câte o ceașcă de ceai Constant Comment. Molly se îndreptă spre bucătăria ei micuță, care se afla vizavi de zona sa de lucru, ca să pună apă la fiert. Dormitorul ei mic era chiar deasupra și avea vedere spre zona deschisă a livingului de jos. Pereții din living erau acoperiți cu rafturi de metal, pline ochi cu cărțile pe care Molly le adora: îndrăgitele romane ale lui Jane Austen[1], exemplare învechite și zdrențuite ale lucrărilor semnate de Daphne du Maurier[2] și Anya Seton[3], toate romanele lui Mary Stewart[4] de la începutul carierei, precum și ediții din Victoria Holt, Phyllis Whitney și Danielle Steel.

---

[1] Jane Austen (1775-1817) a fost o romancieră engleză din perioada romantică previctoriană. Datorită viziunii sale complex-realiste a vieții interioare a femeilor, a devenit cea mai notabilă scriitoare a epocii sale. (n.tr.)

[2] Daphne du Maurier (1907-1989) a fost o scriitoare britanică. Multe dintre operele sale au fost adaptate în filme. Printre acestea se numără *Rebecca*, *Păsările* și *Golful francezului*. (n.tr.)

[3] Anya Seton (1904-1990) este pseudonimul literar al lui Ann Seton Chase, o autoare americană de romane *historical romance*. (n.tr.)

[4] Mary Stewart (1916-2014) a fost o cunoscută romancieră britanică. (n.tr.)

Pe alte rafturi mai înguste se aflau cărţi broşate, aşezate pe două rânduri - saga istorice, de dragoste, de mister, ghiduri de călătorie şi cărţi de referinţă. Şi autorii ei preferaţi din literatură erau, de asemenea, bine reprezentaţi, volumele lor aflându-se laolaltă cu biografii ale unor femei celebre şi o parte din cărţile mai puţin deprimante ale lui Oprah[1] - pe cele mai multe dintre ele Molly le descoperise înainte ca Oprah să le împărtăşească lumii întregi.

Cărţile de copii care îi plăceau stăteau pe rafurile din dormitorul ei micuţ. Colecţia includea toate povestirile cu Eloise şi cărţile cu Harry Potter, *Vrăjitoarea din Blackbird Pond*, câteva povestioare ale lui Judy Blume, *Copiii din vagonul de marfă* de Gertrude Chandler Warner şi *Anne din Green Gables* de Lucy Maud Montgomery, câteva romane din seria *Sweet Valley High*, doar pentru amuzament, şi cărţile zdrenţuite ale Barbarei Cartland, pe care le descoperise când avea 10 ani. Era colecţia unui şoarece de bibliotecă dedicat şi toţi copiii Calebow adorau să se ghemuiască în patul ei cu un teanc de cărţi în jurul lor, încercând să se decidă ce să citească.

Molly scoase două ceşcuţe de porţelan, pictate delicat cu linii aurii şi panseluţe mov.

- Astăzi am hotărât să-mi intitulez noua carte *Daphne face o tumbă.*

- Spune-mi mai multe!

- Ei bine, Daphne se plimbă prin Nightingale Woods şi îşi vede de treaba ei, când, de nicăieri, apare Benny pe bicicleta lui de munte şi o dărâmă.

Hannah clătină din cap în semn de dezaprobare.

- Bursucul acela afurisit!

---

[1] Oprah Gail Winfrey (născută în 1954) este o realizatoare de televiziune americană, cunoscută mai ales pentru talk-show-ul care îi poartă numele. În prezent, este cea mai bogată femeie de culoare din lume. De-a lungul carierei, a publicat mai multe cărţi autobiografice şi de literatură motivaţională, care au fost traduse în multe limbi. (n.tr.)

- Exact!

Hannah o privi un pic rezervată și zise:

- Cred că cineva ar trebui să-i fure bicicleta aia lui Benny. Asta sigur l-ar ține departe de necazuri.

Molly zâmbi.

- Nu există furturi în Nightingale Woods. Nu am vorbit despre asta atunci când voiai să apară un hoț care să-i fure jet skiul lui Benny?

- Cred că da. Pe chipul micuței apăru o expresie plină de încăpățânare, pe care o moștenise de la tatăl ei. Dar, dacă în Nightingale Woods pot să existe biciclete și jet ski-uri, nu văd de ce n-ar exista și furturi. În plus, Benny nu face intenționat lucruri rele. E doar năzdrăvan.

Molly se gândi la Kevin.

- Există o graniță fină între năzdrăvănie și prostie.

- Benny nu e prost!

Hannah păru îndurerată, iar Molly își dori să-și fi ținut gura.

- Sigur că nu. E cel mai inteligent bursuc din toată pădurea Nightingale Woods, spuse ea și îi ciufuli părul nepoatei sale. Hai să ne bem ceaiul și după aceea putem să-l scoatem pe Roo la o plimbare pe lângă lac.

Molly nu avu ocazia să se uite prin corespondență decât târziu în noapte, după ce Hannah adormise ținând un exemplar rupt din *Dorința lui Jennifer.* Prinse factura de la telefon cu o agrafă de hârtie, apoi deschise absentă un plic oficial. Strâmbă din nas când văzu antetul scrisorii:

Straight Kids for a Straight America[1]

Agenda radicală a homosexualilor ți-a vizat copiii! Cei mai inocenți cetățeni ai noștri sunt atrași spre relele perversiunilor sexuale de cărți obscene și de televiziunile care difuzează emisiuni iresponsabile, care ridică în slăvi acest comportament deviant și respingător din punct de vedere moral...

---

[1] Copii Heterosexuali pentru o America Heterosexuală

Straight Kids for a Straight America, pe scurt SKIFSA, era o organizație cu sediul în Chicago, ai cărei membri furioși apăruseră la toate emisiunile de știri locale ca să-și împrăștie paranoia personală. Dacă s-ar fi orientat doar către ceva constructiv, de exemplu să țină armele departe de copii... Dar nu era cazul, așa că Molly aruncă scrisoarea la gunoi.

Târziu, în după-amiaza următoare, Molly coborî mâna de pe volan și îl mângâie ușor pe creștet pe Roo. Mai devreme, o dusese pe Hannah înapoi la părinții ei și acum se îndrepta spre Calebows' Door County, în Wisconsin, spre casa de vacanță a familiei. Avea să fie deja destul de târziu când urma să ajungă acolo, dar drumurile erau libere și nu o deranja să conducă pe timp de noapte.

Luase decizia de a călători în nord în mod impulsiv. Conversația pe care o avusese cu Phoebe cu o zi înainte scosese la lumină ceva ce se străduise din răsputeri să nege. Sora ei avusese dreptate. Faptul că își vopsise părul în roșu aprins era un simptom al unei probleme mult mai mari. Îi revenise vechea neliniște.

La drept vorbind, nu o mai încerca nici o dorință nestăvilită de a trage alarma de incendiu și decizia de a-și da toți banii unei organizații de caritate nu mai reprezenta o opțiune. Dar asta nu însemna că subconștientul ei nu putea găsi o nouă modalitate de a crea haos. Avea o senzație stranie și neplăcută că era atrasă spre un loc pe care îl lăsase în urmă.

Își aminti ce îi spusese consilierul universității cu mulți ani în urmă, în Northwestern. „Când erai copil, ai crezut că poți să-l determini pe tatăl tău să te iubească dacă făceai totul așa cum trebuia. Credeai că, dacă luai cele mai bune note, dacă aveai un comportament ireproșabil și dacă urmai toate regulile, el îți va da aprobarea de care are nevoie fiecare copil. Dar tatăl tău era incapabil de o astfel de iubire. În cele din urmă, ceva din interiorul tău a cedat și ai ajuns să faci cel mai rău lucru care ți-a trecut prin minte. Rebeliunea ta a fost

de fapt o reacție sănătoasă. Pentru că te-a menținut la un nivel funcțional." „Asta nu explică și ce am făcut în liceu", îi spusese ea psihologului. „Bert era deja mort și eu locuiam cu Phoebe și cu Dan. Amândoi mă iubesc ca pe ochii din cap. Și cum rămâne cu furtul din magazin?" „Poate că aveai nevoie să testezi iubirea lui Phoebe și a lui Dan." În clipa aceea, simțise un fior de neliniște interioară. „Ce vrei să spui?" „Singura modalitate prin care te poți asigura că iubirea lor este necondiționată e să faci ceva absolut îngrozitor și să vezi dacă ei rămân lângă tine sau pleacă."

Și rămăseseră lângă ea, desigur.

Atunci de ce se întorcea problema aceea din trecut ca să o bântuie?

Nu mai voia haos în viața ei. Voia să își scrie cărțile, să se bucure de prieteni, să își plimbe câinele și să se joace cu nepoatele și cu nepotul ei. Dar se simțea deja neliniștită de săptămâni bune și o singură privire aruncată spre părul ei roșu – care chiar era oribil – o făcuse să-și dea seama că se apropia din nou momentul în care avea s-o ia razna, și lucrurile aveau să scape de sub control.

Până când avea să îi dispară dorința de a pune la cale ceva necugetat, urma să facă un lucru rațional și să se ascundă în Door County timp de o săptămână. La urma urmei, peste ce necazuri ar fi putut da acolo?

Kevin Tucker visa un Red Jack Express – ofensiva întârziată a unui fundaș –, când ceva îl trezise. Se întoarse pe partea cealaltă, gemu și încercă să își dea seama unde se afla. Dar sticla de whisky cu care se împrietenise înainte să adoarmă îl împiedică să facă asta. În mod normal, adrenalina era drogul care îi plăcea cel mai mult, dar în noaptea aceea alcoolul i se păruse o alternativă bună.

Auzi din nou sunetul acela, ca și când cineva zgâria ușa, iar atunci își aminti totul. Era în Door County, Wisconsin, echipa Stars nu avea nici un meci săptămâna aceea, și Dan îl arsese cu o amendă de 10 000 de dolari.

După ce făcuse asta, ticălosul avusese tupeul să-i ordone să se ducă la casa lui de vacanță și să stea acolo până când avea să își bage mințile în cap.

Nu era nimic în neregulă cu mintea lui, dar cu siguranță exista o problemă la sistemul de securitate ultramodern pe care îl instalase familia Calebow, pentru că cineva încerca să intre prin efracție și nu pornise nici o alarmă.

capitolul 2

Și ce dacă e cel mai tare băiat din școală? Ceea ce contează e cum se poartă cu tine.
E prea sexy să-i poți face față?

Molly Somerville pentru revista *Chik*

Dintr-odată, Kevin își dădu seama că noaptea trecută fusese prea preocupat cu whisky-ul său ca să seteze sistemul de alarmă. Ce noroc pe capul lui! Acum avea ocazia să se distreze un pic.

În casă era frig și întuneric beznă. Își aruncă picioarele goale peste marginea canapelei și se lovi de măsuța de cafea. Înjură în șoaptă și își frecă tibia, după care se îndreptă spre ușă, mai mult țopăind. Ce spunea despre viața lui faptul că această posibilă confruntare cu un hoț era cel mai vesel și luminos moment al săptămânii lui? Spera doar că nemernicul acela era înarmat.

Se feri de un obiect mare, gândindu-se că poate era un fotoliu, și călcă pe ceva mic și ascuțit - probabil una din piesele de lego ale copiilor pe care le văzuse împrăștiate peste tot. Casa era mare și luxoasă, ridicată în inima pădurilor din Wisconsin, flancată pe trei părți de copaci de toate formele și mărimile, iar în partea din spate, de lacul Michigan.

La naiba, era întuneric! Se îndreptă spre locul de unde venea sunetul de zgârietură și, chiar când ajunse

la ușă, auzi clicul scurt făcut de clanță. Ușa începu să se deschidă.

Simți valul acela de adrenalină pe care îl iubea și, printr-o mișcare ușoară, dădu ușa la perete și îl apucă pe cel care intrase din partea cealaltă a pragului.

Omul era ușor – categoria pană, se gândi el amuzat –, așa că îl luă pe sus cu totul.

Era și fătălău, după țipătul pe care îl scoase când se izbi de podea.

Din păcate avea un câine. Un câine mare.

Kevin simți cum i se ridică părul de pe ceafă când auzi mârâitul surd, dar amenințător și însetat de sânge al unui câine de atac. Nu avu deloc timp să se pregătească, înainte ca animalul fioros să se înfigă în glezna lui.

Cu reflexele care îl transformaseră într-o legendă pe terenul de fotbal, se aruncă spre întrerupător, în același timp pregătindu-se pentru o mușcătură care avea să îi frângă osul gleznei. Apoi lumina inundă holul casei, și Kevin înțelese două lucruri.

Nu era atacat de un rottweiler. Și sunetele acelea de panică nu erau scoase de un bărbat.

– Ah, la naiba...

Întinsă la picioarele lui pe podeaua de gresie și țipând ca din gură de șarpe, era o femeie micuță, cu părul de culoarea tricourilor purtate de jucătorii din echipa 49ers. Și înfășurat de glezna lui, găurindu-i eficient blugii preferați, era un câine mic și gri... un...

Dar nu-i venea în minte cuvântul.

Toate lucrurile pe care ea le avusese în brațe atunci când el o înșfăcase erau împrăștiate peste tot pe jos. În timp ce încerca să scuture din picior ca să scape de câine, văzu multe cărți, instrumente de desen, două cutii de biscuiți Nutter Butter și niște papuci de casă pufoși, cu capete roz de iepuraș în vârf.

În cele din urmă, reuși să se descotorosească de acel câine enervant. Femeia se ridică în picioare clătinându-se și adoptă un fel de poziție stranie de arte marțiale. El deschise gura ca să se explice, însă, în clipa imediat

următoare, piciorul ei se ridică și îl lovi în spatele genunchiului. Iar el se pomeni doborât la pământ.

- Să fiu al naibii! Celor de la Giants le-au trebuit trei reprize să facă asta.

Ea măcar purtase o haină când se izbise de podea, însă între corpul lui și gresie fusese doar un strat subțire de denim. Se crispă de durere și se rostogoli pe spate. Animalul sări pe pieptul lui, lătrându-i fix în nas, cu respirația lui canină urât mirositoare și lovindu-l peste față cu vârfurile baticului albastru pe care îl avea la gât.

- Ai încercat să mă omori! țipă ea, cu șuvițele ca de foc ale părului ei tipic 49ers fluturându-i în jurul feței.

- Nu intenționat. Știa că o mai întâlnise, dar nu-și putea aminti nici în ruptul capului unde sau când anume se întâmplase asta. Ai putea să-ți potolești pit bullul?

Expresia panicată de pe chipul ei începea să dispară treptat, lăsând loc uneia de furie. Și apoi își arătă dinții exact ca un câine sălbatic:

- Vino aici, Roo!

Animalul mârâi și apoi se dădu jos de pe pieptul lui Kevin. Și în sfârșit i se aprinse beculețul. „Oh, la naiba..."

- Tu ești... Ești sora lui Phoebe. Ești bine? începu el, căutând un nume în minte. Domnișoară Somerville?

Din moment ce el era întins pe gresie cu un șold vânăt și rănit la gleznă, Kevin își dădu seama că pusese întrebarea mai degrabă din politețe.

- Asta e a doua oară în două zile! exclamă ea.

- Nu-mi amintesc să...

- A *doua* oară! Ești nebun, bursuc prost? Asta e problema ta? Sau ești doar un *idiot*?!

- Cât despre asta, nu cred... M-ai făcut cumva bursuc?

Ea clipi.

- Bastard. Te-am făcut bastard.

- Ah, bine atunci.

Din păcate, încercarea lui lamentabilă de a glumi nu o făcu să zâmbească.

Câinele se retrase lângă stăpâna lui. Kevin se ridică de pe gresie și își frecă glezna, încercând să-și aducă

aminte ce știa despre sora șefei lui. Însă își aminti doar că era snoabă. O văzuse de câteva ori la sediul Stars, cu capul îngropat într-o carte. Dar părul ei sigur nu avusese culoarea asta.

Era greu de crezut că ea și Phoebe erau rude, pentru că femeia din fața lui nu era nici pe departe sexy. Nu că ar fi fost urâtă ca naiba. Era doar genul de femeie obișnuită - plată, unde Phoebe era voluptuoasă, mică, unde Phoebe era mare. Și, spre deosebire de sora sa, gura ei nu arăta deloc ca și când fusese creată pentru a șopti cuvinte murdare sub așternuturi. Gura surorii mai mici arăta de parcă petrecuse zile în șir mormăind în bibliotecă.

El nici măcar nu avea nevoie de toate cărțile împrăștiate în fața sa ca să-și dea seama că ea era genul de femeie care îi displăcea cel mai mult - deșteaptă și mult prea serioasă. Probabil era și gurălivă - alt lucru ce îi aducea un minus. Totuși, nu putea să nu-i acorde puncte în plus pentru forța din ochii ei. Aveau o culoare neobișnuită, ceva între albastru și cenușiu, și erau ușor oblici, lucru care i se părea destul de sexy. Ca și sprâncenele ei, de altfel, care în clipa aceea erau aproape unite, fiind îngrozitor de încruntate. La naiba! Sora lui Phoebe! Și el crezuse că săptămâna asta nu putea fi mai rea decât atât!

- Ești bine? o mai întrebă el o dată.

În clipa aceea, ochii ei albaștri-cenușii deveniră de culoarea cerului într-o după-amiază de vară din Illinois... Chiar înainte să pornească alarma de tornadă! Fără îndoială, reușise să-i înfurie pe toți membrii familiei care conduceau clubul Stars - poate cu excepția copiilor. Clar avea darul ăsta!

Se gândi că ar fi fost mai bine să îndrepte lucrurile. Și, din moment ce farmecul lui era cel mai mare atu, afișă un zâmbet strălucitor.

- Nu am vrut să te sperii. Credeam că ești un hoț.

- Ce *cauți aici?*

Chiar înainte ca ea să izbucnească, își dăduse seama că farmecul lui nu funcționa de data aceasta.

Rămase cu privirea aţintită spre piciorul ei în poziţie de kung fu.

– Dan mi-a sugerat să vin aici câteva zile, ca să mă gândesc la tot ce s-a întâmplat... Se opri o clipă, după care continuă: Dar nu era nevoie să fac asta.

Ea apăsă pe alt întrerupător şi se aprinseră două făclii rustice din fier, luminând şi colţurile cele mai îndepărtate ale încăperii.

Casa era construită din buşteni, dar, cu şase dormitoare şi cu plafoane înalte cât două etaje până la grinzile de la acoperiş, nu semăna câtuşi de puţin cu o cabană rustică din bârne. Ferestrele mari făceau ca pădurile să pară mai degrabă o parte integrantă a interiorului, iar în şemineul imens din piatră care domina un capăt al încăperii ar fi putut intra fără probleme un bivol la proţap. Toată mobila era mare, capitonată şi confortabilă, proiectată special pentru a fi folosită de o familie numeroasă. Undeva în lateral, se întindea o scară largă, care ducea la etaj, în continuarea căruia se afla o mică mansardă.

Kevin se aplecă să-i adune lucrurile. Examină o clipă papucii pufoşi în formă de iepure.

– Nu ţi-e teamă să porţi ăştia în timpul sezonului de vânătoare?

Ea îi smulse din mână.

– Dă-i încoace!

– Nu aveam de gând să-i încalţ. Mi-ar fi cam greu să păstrez respectul băieţilor.

Ea nu zâmbi când el îi dădu papucii.

– E o cabană turistică nu departe de aici, zise ea. Sunt sigură că găseşti acolo o cameră pentru noaptea asta.

– E prea târziu ca să mă dai afară. În plus, eu am fost invitat.

– E casa mea. Şi nu eşti invitat, zise Molly, aruncându-şi haina pe una dintre canapele şi îndreptându-se spre bucătărie.

Câinele acela mic mârâi din nou la el, arătându-şi colţii, după care ridică trufaş capul pufos, ca şi când i-ar

fi făcut lui Kevin un semn obscen cu degetul. Și abia după ce fu sigur că mesajul lui fusese transmis, plecă repede după stăpâna lui.

Kevin îi urmă. Bucătăria era spațioasă și confortabilă, cu dulapuri lucrate manual și o priveliște minunată, pe timp de zi, a lacului Michigan, ce se vedea pe fiecare fereastră. Ea își lăsă pachetele pe masa pentagonală din mijloc, înconjurată de șase scaune înalte.

Cu siguranță se pricepea la modă, recunoscu Kevin în sinea lui. Purta niște pantaloni mulați de culoarea cărbunelui și un pulover funky foarte larg, gri metalizat, care îl făcea să se gândească la o armură din timpuri străvechi. Cu părul acela scurt și roșu ca focul, arăta precum Ioana d'Arc[1], după ce fusese aruncată prima flacără pe rug. Hainele ei păreau scumpe, dar nu noi, ceea ce era destul de ciudat din moment ce auzise că ea moștenise averea lui Bert Somerville. Chiar dacă și el era bogat, își dobândise averea după ce își formase deja trăsăturile de bază ale caracterului. Din experiența lui, oamenii care cunoscuseră bogăția de mici nu înțelegeau valoarea muncii asidue – la drept vorbind, nici nu întâlnise bogați pe care să-i placă. Iar fata asta bogată și snoabă nu făcea excepție.

– Domnișoară Somerville? Înainte să mă arunci afară... Pun pariu că nu le-ai spus Calebow-ilor că vii aici, altfel ți-ar fi spus că locul e deja ocupat.

– Nu contează, eu am întâietate. E de la sine înțeles. Aruncă biscuiții într-un sertar pe care îl închise izbindu-l cu putere. După aceea îl studie o clipă pe Kevin, încordată și al naibii de furioasă. Nu-ți amintești numele meu, nu-i așa?

---

[1] Supranumită Fecioara din Orleans (1412–1431), este una dintre figurile emblematice ale Franței, fiind canonizată de Biserica Catolică, dar e și foarte controversată, unii autori considerând că auzea voci pentru că suferea de schizofrenie. I s-a atribuit faptul că, în urma unor viziuni, Dumnezeu i-a spus să elibereze pământurile Franței, care erau dominate de Anglia după Războiul de 100 de ani (1337–1453). Acuzată de erezie, a fost arsă pe rug. (n.tr.)

– Sigur că îţi ştiu numele, zise el, încercând să şi-l amintească, dar nu-i veni nici un nume în minte.

– Ni s-au făcut prezentările de cel puţin trei ori.

– Ceea ce a fost complet inutil, din moment ce am o memorie fantastică a numelor.

– Dar nu şi pe al meu. Pe al meu l-ai uitat.

– Ba sigur că nu!

Ea îl fixă lung cu privirea, dar Kevin era obişnuit să lucreze sub presiune şi stres, aşa că nu îl deranjă să aştepte să i-l spună ea.

– E Daphne, zise ea.

– De ce îmi spui ceva ce deja ştiu? Eşti la fel de paranoică cu toată lumea, Daphne?

Ea îşi ţuguie buzele şi murmură ceva în şoaptă. Kevin ar fi putut jura că auzise din nou cuvântul bursuc.

Kevin Tucker nici măcar nu ştia cum o chema! „Asta să-ţi fie învăţătură de minte!", se gândi Molly în timp ce se uita la splendoarea aceea periculoasă.

În secunda aceea, înţelese că trebuia să găsească o modalitate să se apere de el. De acord, poate că arăta al naibii de bine. La fel ca mulţi alţi bărbaţi. Desigur, nu vedeai la mulţi combinaţia aceea specială de păr blond-închis şi ochi verzi strălucitori. Şi nu aveau mulţi un corp ca al lui – mai degrabă musculos şi sculptat decât voluminos. Dar, chiar şi aşa, ea nu era atât de proastă încât să se lase impresionată de un bărbat care nu era mai mult decât un corp fantastic, o faţă frumuşică şi care părea să aibă un buton de pornire/oprire pentru farmecul lui.

Ei bine, *era* destul de proastă – drept dovadă stătea recenta şi lamentabila pasiune pentru el –, dar cel puţin ştiuse de la bun început că era proastă.

Dar ceea ce nu voia şi nu ar fi permis vreodată să se întâmple era ca el să o vadă ca pe o admiratoare amorezată şi disperată. Aşa că avea de gând să-i arate cea

mai veninoasă latură a ei! Pentru inspirație, se gândi la Goldie Hawn[1] în filmul *Peste bord*.

-Va trebui să pleci, Ken. Oh, scuză-mă, am vrut să spun *Kevin*. Pentru că așa te cheamă, nu?

Probabil mersese un pic prea departe, pentru că un colț al gurii lui se arcui într-un rânjet.

-Ni s-a făcut cunoștință de cel puțin trei ori. Credeam că îți amintești cum mă cheamă.

-Sunteți o grămadă de fotbaliști. Și toți arătați la fel.

El ridică o sprânceană.

Molly îi spusese ce avea de spus. În plus, era târziu, așa că își putea permite să fie generoasă, în cel mai binevoitor mod cu putință.

-Poți să rămâi în seara asta, dar va trebui să pleci mâine-dimineață pentru că eu am venit aici să lucrez.

Molly aruncă o privire pe fereastra din spate și văzu un Ferrari parcat în garaj - de aceea nu îi observase mașina când venise și oprise în fața casei.

El se așeză hotărât pe un scaun, ca și când ar fi vrut să-i arate că nu avea să plece nicăieri.

-Și, mă rog, la ce anume lucrezi?

Tonul vocii lui părea cumva superior, ceea ce îi spunea clar lui Molly că el nu considera că era ceva cu adevărat important.

-*Je suis auteur*[2].

-Ești autoare?

-*Soy autora,* adăugă ea în spaniolă.

-Și există și vreun motiv pentru care ai renunțat la engleză?

-Mă gândeam că te-ai simți mai în largul tău să auzi o limbă străină, zise ea, fluturând vag din mână. Am citit ceva...

Kevin poate că era superficial, dar nu era deloc prost, și asta o făcu să se întrebe dacă nu cumva depășise

---

[1] Goldie Hawn (născută în 1945) este o actriță, regizoare, producătoare și ocazional cântăreață americană. (n.tr.)

[2] În limba franceză, în original, „Sunt autoare." (n.tr.)

limita. Din păcate, odată ce se pornise, nu se putu opri prea uşor.

– Sunt aproape sigură că Roo şi-a revenit după mica problemă cu rabia, dar poate ai vrea să-ţi faci nişte injecţii pentru orice eventualitate. Ca să fii sigur.

– Încă eşti supărată pentru chestia cu hoţul, nu?

– Îmi pare rău, dar nu te aud. Probabil am o comoţie cerebrală de la căzătură.

– Am zis că-mi pare rău.

– Mda, ai zis. Se duse apoi spre o grămadă de creioane colorate, pe care le lăsaseră copiii pe bufet.

– Cred că mă duc sus să mă culc. El se ridică şi porni spre uşă, după care se opri să mai arunce o privire spre părul ei îngrozitor. Spune-mi adevărul, a fost un pariu pe care l-ai pierdut la fotbal?

– Noapte bună, Kirk.

Când intră în dormitorul ei, Molly observă că respira greu. Numai un zid subţire separa dormitorul ei de camera de oaspeţi în care probabil dormea Kevin. Se înfioră şi simţi o dorinţă aproape incontrolabilă de a pune mâna pe o foarfecă şi de a-şi tăia părul, chiar dacă nu prea mai avea ce tăia din el. Poate că îl putea vopsi din nou mâine, ca să-l aducă la culoarea lui naturală, însă nu voia să-i dea lui Kevin satisfacţia de a şti că o duruse remarca lui.

Venise aici să se ascundă, nu să doarmă lângă culcuşul leului! Îşi luă toate lucrurile şi, cu Roo venind în spatele ei, se grăbi în jos pe coridor spre dormitorul mare de pe colţ, pe care îl împărţeau nepoţelele ei când veneau aici. Intră şi încuie uşa.

Se sprijini de uşorul ferestrei şi încercă să se liniştească studiind tavanul înclinat şi lucarnele proiectate special pentru momentele de reverie. Pe doi dintre pereţi se întindea Nightingale Woods, o pictură murală pe care o realizase în timp ce toţi ceilalţi din familie tot intraseră şi o întrerupseseră. Totul avea să fie bine în noaptea asta. Şi mâine-dimineaţă el va fi plecat.

În schimb, era imposibil să doarmă. Oare de ce nu îi spusese lui Phoebe că avea de gând să vină aici, așa cum făcea de obicei? Pentru că nu-și dorise să audă alte predici despre părul ei sau despre toate semnele care prevesteau un nou *incident*.

Se întoarse pe toate părțile, se uită la ceas și, în cele din urmă, aprinse lumina și se apucă să pună pe hârtie câteva schițe pentru noua sa carte. Dar nimic nu funcționa. De obicei, șuieratul vântului rece de iarnă ce lovea casa masivă din bârne o calma, însă în noaptea aceea vântul o îndemna să își arunce toate hainele și să danseze. Să uite de fata cuminte și studioasă și să dea frâu liber laturii ei sălbatice.

Se dezveli și sări jos din pat. Era răcoare în cameră, dar tot se simțea îmbujorată și înfierbântată. Își dori să fi fost acasă. Roo deschise un ochi somnoros și se uită la ea, după care îl închise la loc când stăpâna lui se îndreptă spre canapeaua capitonată de lângă cea mai apropiată lucarnă.

Rama ferestrei era decorată cu fulgi de gheață și zăpada dansa printre copaci, ca niște panglici unduitoare și imaculate. Încercă să se concentreze asupra frumuseții nopții, dar continuă să-l vadă pe Kevin Tucker în fața ochilor. O furnica pielea, și sânii îi ardeau. Era absolut înjositor! Era o femeie inteligentă – chiar genială –, dar, chiar dacă nu voia să recunoască, era la fel de obsedată de el ca o admiratoare înfocată dornică de sex.

Poate că asta era o formă pervertită de dezvoltare personală. Cel puțin acum era obsedată de sex, nu de o poveste de dragoste fantastică pe care nu avea să o trăiască niciodată.

Se gândi apoi că era mai bine să fie obsedată de povestea de dragoste fantastică. Dan îi salvase viața lui Phoebe! Era cel mai romantic gest pe care și-l putea închipui Molly, dar bănuia că exact acest lucru o făcuse să aibă așteptări nerealiste.

Renunță la povestea de dragoste fantastică și se gândi că e mai bine să fie obsedată de sex. Oare Kevin vorbea

în engleză atunci când făcea sex sau învăţase câteva fraze în limbi străine? Mârâi şi îşi îngropă faţa în pernă.

După numai câteva ore de somn, se trezi într-un răsărit al zorilor rece şi cenuşiu. În timp ce se uita pe geam, observă că Ferrariul lui Kevin nu mai era.

„Foarte bine!"

Îl duse pe Roo la plimbarea de dimineaţă, după care îşi făcu un duş. În timp ce se ştergea, încercă să fredoneze un cântecel scurt şi prostesc despre Winnie de Pluş. Dar, când îşi trase pe ea o pereche de pantaloni gri foarte uzaţi şi un pulover Dolce & Gabbana pe care şi-l cumpărase înainte să îşi dea toţi banii, dispăru încercarea de a se preface că era fericită.

Ce era în neregulă cu ea? Avea o viaţă minunată. Era sănătoasă. Avea prieteni grozavi, o familie incredibilă şi un câine amuzant. Deşi era mai tot timpul falită, asta nu o deranja pentru că apartamentul ei merita fiecare bănuţ. Îi plăcea la nebunie munca ei. Viaţa ei era perfectă. Mai mult decât perfectă acum, când Kevin Tucker plecase.

Dezgustată de propriile ei toane, îşi îndesă picioarele în papucii pufoşi cu iepuraşi pe care îi primise de la gemene de ziua ei şi coborî în bucătărie. Capetele de iepuraş din vârful lor se legănau în timp ce mergea, iar asta o amuză un pic. Avea să ia un mic dejun rapid, după care urma să se apuce de treabă.

Cu o seară în urmă, ajunsese prea târziu ca să mai facă cumpărături, aşa că scoase din dulap o cutie cu Pop-Tarts din stocul lui Dan. Şi, chiar când băgă una în prăjitor, Roo începu să latre. Uşa din spate se deschise şi intră Kevin cu braţele pline de sacoşe cu cumpărături. Cum era de aşteptat, inima ei proastă îi tresări în piept.

Roo mârâi, dar Kevin îl ignoră.

- Neaţa, Daphne.

Explozia ei instinctivă de plăcere dispăru, lăsând loc enervării.

„Viperin!"

El lăsă sacoșele cu cumpărături pe masa din mijloc.

- Nu prea mai erau provizii.

- Și ce-ți pasă ție? Tu oricum pleci, ai uitat? *Vous partez. Saiga*, repetă ea folosind cuvinte din limbi străine și se simți mulțumită când văzu că asta îl enervă.

- Nu-i o idee bună să plec, răspunse el și trase tare de capacul cutiei cu lapte. Nu vreau să tulbur apele în relația cu Dan chiar acum, așa că va trebui să pleci tu.

Da, exact asta ar fi trebuit să facă. Doar că nu îi plăcu deloc atitudinea lui, așa că lăsă scorpia din ea să preia din nou controlul și să iasă la iveală.

- Asta nu o să se întâmple. Ca sportiv, tu nu ai cum să înțelegi, dar am nevoie de liniște și de pace, pentru că eu chiar trebuie *să gândesc* în timp ce lucrez.

Fără îndoială, Kevin înțelese insulta, însă alese să o ignore.

- Eu rămân aici.

- Și eu la fel, răspunse ea la fel de încăpățânată.

Molly își putea da seama că el și-ar fi dorit să o dea afară, dar nu putea să o facă din moment ce ea era sora șefei lui. Kevin își umplu alene un pahar cu lapte, după care își sprijini șoldurile de bufet.

- E o casă mare. O s-o împărțim.

Molly fu pe punctul să-i spună să o lase baltă și că avea să plece ea până la urmă, dar ceva o opri. Poate că împărțirea casei nu era o idee așa de nebunească. Cea mai rapidă cale de a scăpa de obsesia pentru el era să vadă viperinul adevărat care se ascundea în omul în carne și oase. Pe ea nu o atrăsese niciodată Kevin ca om, pentru că nu avea nici cea mai vagă idee cum era el cu adevărat. În schimb, era atrasă de imaginea lui Kevin - corp superb, ochi sexy, lider curajos al coechipierilor.

Îl privi dând pe gât paharul cu lapte. Un singur râgâit. Asta era tot ce îi trebuia ca să dispară definitiv pasiunea pentru el. Nimic nu o dezgusta mai tare decât un bărbat care râgâia sau care se scărpina la vintre, sau care avea maniere deplorabile la masă. Ce să mai spună despre

rataţii care încercau să impresioneze o femeie scoţând un sul mare de bani legat cu un elastic?

Poate că purta un lanţ gros de aur la gât. Molly se gândi la asta şi se cutremură. Cu siguranţă, nu ar mai fi fost nevoie de altceva. Sau poate că era nebun după arme. Ori obişnuia să răspundă cu „Bine, boss!“ sau în alte o sută de feluri care nu s-ar fi ridicat niciodată la standardele impuse de Dan Calebow.

Da, cu siguranţă, existau un milion de modalităţi în care o putea da în bară domnul Kevin Sunt-prea-sexy-pentru-ochii-mei-verzi-ca-iarba-de-pe-teren Tucker. Un râgâit. Un scărpinat la vintre. Chiar şi cea mai slabă strălucire de aur în jurul gâtului său superb...

Molly îşi dădu seama că zâmbea.

– Bine. Poţi să rămâi.

– Mulţumesc, Daphne, zise el şi îşi termină paharul de lapte.

Dar nu râgâi.

Ea miji ochii şi îşi spune că, atât timp cât îi spunea Daphne, era deja la jumătatea drumului spre casă.

Îşi luă apoi laptopul, se duse sus în dormitor şi îl aşeză pe birou, împreună cu blocul ei de desen. Putea să lucreze la cartea *Daphne face o tumbă* ori la articolul *Iubire de liceu – cât de departe să mergem?*

„Foarte departe!“ se gândi ea.

Cu siguranţă, nu era momentul potrivit să lucreze la nici un fel de articol despre sex sau despre variaţiuni adolescentine pe tema sexului.

Auzi sunetul unui meci înregistrat şi îşi dădu seama că îşi adusese cu el mai multe filmări, ca să-şi facă temele pentru acasă. Se întrebă dacă el deschidea vreodată vreo carte sau dacă se ducea să vadă vreun film, sau dacă făcea orice altceva care să nu aibă legătură cu fotbalul.

Era vremea să se gândească din nou la ce avea de lucrat. Puse un picior pe Roo şi se uită pe fereastră la bucăţile mari şi albe de gheaţă care pluteau pe apele cenuşii şi ameninţătoare ale lacului Michigan. Poate că Daphne trebuia să se întoarcă la căsuţa ei târziu în noapte

și să descopere că totul era cufundat în întuneric. Iar atunci când intra, Benny putea să sară și să o...

Oh, nu! Trebuia să înceteze să folosească scene autobiografice în poveștile ei!

În regulă... Își deschise blocul de desen. Daphne putea să se hotărască să-și pună o mască de Halloween și să-l sperie pe... Nu, deja făcuse asta în cartea *Daphne plantează un câmp de dovleci.*

Categoric era timpul să sune o prietenă. Molly luă telefonul de lângă ea și formă numărul lui Janine Stevens, una dintre cele mai bune prietene ale ei de condei. Chiar dacă Janine scria pentru nișa de tineri adulți, împărtășeau aceeași filosofie despre cărți și adesea făceau schimb de idei.

- Slavă Domnului că ai sunat! strigă Janine. Am încercat să dau de tine toată dimineața!

- Ce s-a întâmplat?

- Totul! Totul merge prost! O femeie cu părul mare de la SKIFSA a apărut la știri azi-dimineață vorbind vrute și nevrute despre cărțile pentru copii, spunând că ar fi o unealtă de insuflare a stilului de viață homosexual.

- Oamenii ăștia chiar nu au și ei o viață? Nu au ceva mai bun de făcut?

- Molly, ținea în mână un exemplar din *Mi-e tare dor de tine* și zicea că e un exemplu al genului de mizerii care instigă copiii la perversiuni!

- Oh, Janine, e îngrozitor!

Mi-e tare dor de tine era povestea unei fete de 13 ani care încerca să se împace cu ideea persecuției unui frate mai mare, pe care ceilalți copii îl etichetaseră drept homosexual. Era o scriitură absolut minunată, sensibilă și emoționantă.

Janine își suflă nasul.

- M-a sunat redactorul în dimineața asta. A zis că au hotărât să aștepte să se liniștească apele, așa că o să amâne următoarea mea carte cu *un an!*

- Dar a trecut aproape un an de când ai terminat-o!

– Nu le pasă. Nu-mi vine să cred. Tocmai începuseră să-mi crească vânzările. Acum o să-mi pierd tot avântul.

Molly o consolă pe prietena ei cât de bine putu. Şi, când în sfârşit închise telefonul, decise că SKIFSA era o ameninţare mai mare pentru societate decât ar fi putut fi vreodată o carte.

Auzi paşi la parter şi îşi dădu seama că filmul cu înregistrarea meciului se terminase. Singurul lucru bun adus de conversaţia cu Janine era faptul că îi distrăsese atenţia şi nu se mai gândise la Kevin.

O voce masculină rezonantă o strigă apoi de jos:

– Hei, Daphne! Ştii dacă e vreun aerodrom pe aici?

– Un aerodrom? Da. E unul în Sturgeon Bay. E... Ridică brusc capul. *Aerodrom!* Sări ca arsă de pe scaun şi fugi spre balustradă. Vrei să sari iar cu paraşuta!

El înclină uşor capul şi se uită în sus la ea. Chiar şi aşa, cu mâinile în buzunare, arăta la fel de înalt şi de strălucitor ca un zeu păgân al soarelui.

„Te rog, râgâie odată!"

– De ce să mă duc să sar cu paraşuta? întrebă el pe un ton blând. Dan m-a rugat să n-o mai fac.

– De parcă asta o să te oprească.

Benny apăsă pedalele bicicletei sale de munte din ce în ce mai repede. Nu observă ploaia care cădea pe drumul ce îl ducea prin Nightingale Woods sau băltoaca mare din faţă.

Molly coborî scările furtunos, chiar dacă ştia că ar fi trebuit să stea cât mai departe de el cu putinţă.

– N-o face! Au fost rafale toată noaptea. E prea puternic vântul.

– Acum chiar mă ispiteşti...

– Încerc să-ţi explic că e periculos!

– Păi nu tocmai asta e ceea ce face ca lucrurile să merite în viaţă?

– N-o să te ia nici un avion pe o vreme ca asta.

Doar că celebritățile precum Kevin puteau convinge oamenii să facă orice voiau ei.

- Nu cred că mi-ar fi prea greu să găsesc un pilot. Asta dacă aș fi avut într-adevăr de gând să sar cu parașuta.

- Îl sun pe Dan, îl amenință ea. Sunt sigură că o să fie interesat să afle cu câtă ușurință tratezi suspendarea asta.

- Oh, acum chiar mă sperii, zise el tărăgănat. Pun pariu că erai una dintre fetițele alea răsfățate și tocilare care pârau băieții profesorilor atunci când făceau o prostie.

- Nu am fost la o școală cu băieți până la 15 ani, așa că am ratat șansa asta.

- Da, exact, erai o mică bogătașă, nu-i așa?

- Bogătașă și răsfățată, minți ea. Dar tu? îl provocă ea, gândindu-se că, dacă îi distrăgea atenția cu conversația, uita de săritul cu parașuta.

- Eu am fost din clasa mijlocie și nicidecum răsfățat.

Kevin încă părea agitat, iar Molly încerca să se gândească la un subiect de discuție, când zări două cărți pe măsuța de cafea care nu fuseseră acolo mai devreme. Le studie mai atentă și își dădu seama că una dintre ele era ultimul roman al lui Scott Turow[1], și cealaltă era o carte academică despre cosmos, pe care încercase să o citească, dar pe care o lăsase deoparte și alesese o lectură mai ușoară.

- Tu *citești?*

Lui Kevin îi zvâcniră buzele când se aruncă pe canapea.

- Doar dacă nu pot să conving pe cineva să-mi citească.

- Foarte amuzant.

Molly se așeză la capătul celălalt al canapelei, nemulțumită de descoperirea că îi plăceau și lui cărțile.

---

[1] Scott Frederick Turow (născut în 1949) este un avocat american, cunoscut ca scriitor de thrillere. Cărțile lui au fost traduse în peste 40 de limbi și vândute în mai mult de 30 de milioane de volume. De asemenea, au fost realizate câteva producții cinematografice bazate pe lucrările lui. (n.tr.)

Roo veni mai aproape ca să o păzească, în caz că el se gândea să o doboare iar la podea.

„Ai vrea tu!“

- Bine, sunt de acord că nu ești tocmai atât de... *redus* din punct de vedere intelectual pe cât pari.

- O, dar dă-mi voie să adaug asta în kitul meu de presă!

El păru să cadă în capcana pe care ea i-o întinsese.

- În cazul ăsta, de ce continui să faci numai prostii?

- Cum ar fi...?

- Cum ar fi să sari cu parașuta sau cu schiurile din elicopter pe pârtie. Apoi cursa de motocicliști amatori în care te-ai băgat imediat după cantonament.

- Se pare că știi destul de multe despre mine.

- Doar pentru că faci parte din afacerea familiei, așa că n-o lua personal. În plus, toată lumea din Chicago știe ce prostii ai început să faci în ultima vreme.

- Presa face din țânțar armăsar.

- Nu e chiar așa. Își dădu jos papucii pufoși cu capete de iepuraș și își ghemui picioarele sub ea și continuă: Nu înțeleg. Ai fost mereu un exemplu de urmat pentru sportivii de performanță. Nu conduci beat și nu bați femei. Vii devreme la antrenament și stai până târziu. Nu tu scandaluri cu jocuri de noroc, nu tu grandomanie, nici măcar nu vorbești urât. Și apoi dintr-odată o iei razna.

- Nu am luat-o razna.

- Cum să spun altfel?

El ridică bărbia arogant.

- Te-au trimis aici ca să mă spionezi, nu-i așa?

Ea izbucni în râs, chiar dacă asta îi compromitea rolul de scorpie bogată.

- Sunt ultima persoană în care oricare dintre ei ar avea încredere să se ocupe de treburile clubului. Sunt cam tocilară de fel, zise și duse mâna la inimă, în semn de jurământ. Haide, Kevin, crede-mă pe cuvânt că nu o să zic nimic. Spune-mi ce se întâmplă cu tine!

– Îmi place un pic de adrenalină din când în când și nu o să mă scuz pentru asta.

Molly își dorea să știe mai multe, așa că merse înainte cu misiunea ei de explorare.

– Prietenele tale nu-și fac griji pentru tine?

– Dacă te interesează viața mea amoroasă, poți să mă întrebi direct. Așa o să am și eu plăcerea de a-ți spune să-ți vezi de treburile tale.

– De ce m-ar interesa pe mine viața ta amoroasă?

– Asta tu să-mi spui.

Molly îi aruncă o privire sfioasă.

– Mă întrebam doar dacă îți alegi femeile din cataloagele internaționale. Sau poate de pe internet? Știu că există grupuri speciale care ajută bărbații americani singuri să își găsească femei, pentru că am văzut și eu pozele. „Frumusețe rusoaică de 21 de ani. Cântă la pian goală și scrie nuvele erotice în timpul liber, vrea să le împărtășească unui yankeu."

Din păcate, el izbucni în râs, în loc să se simtă jignit.

– Dacă nu știai, eu ies și cu americance la fel de des.

– Nu chiar așa de des, pun pariu.

– Ți-a spus cineva vreodată că ești foarte băgăcioasă?

– Sunt scriitoare. Treaba asta vine la pachet cu profesia. Poate că era numai în imaginația ei, dar cu siguranță nu i se mai părea că era la fel de agitat ca atunci când venise să se așeze pe canapea lângă el, așa că decise să continue să-l descoasă. Povestește-mi despre familia ta.

– Nu sunt prea multe de zis. Sunt un CP.

– CP?

„Campion la preludiu?"

– Caraghios patetic?

El rânji și își încrucișă gleznele pe marginea măsuței de cafea.

– Copil de preot. A patra generație, în funcție de cum numeri.

– Ah, da, îmi amintesc că am citit asta undeva la un moment dat. A patra generație?

- Tata a fost preot metodist[1], fiu al unui preot metodist, care a fost nepotul unuia dintre preoţii călăreţi din vechea mişcare metodistă care a dus şi a răspândit Evanghelia prin sălbăticie.

- Probabil de acolo îţi vine sângele acesta de temerar. De la preoţii călăreţi.

- Cu siguranţă nu l-am moştenit de la tata. Un tip grozav, dar nu tocmai o persoană care să-şi asume riscuri. Era cam tocilar de fel, zise şi zâmbi. Cam ca tine. Doar că era mai politicos.

Molly decise să ignore remarca aceea.

- Nu mai e în viaţă?

- A murit acum vreo şase ani. Avea 51 de ani când m-am născut eu.

- Şi mama ta?

- Pe ea am pierdut-o acum optsprezece luni. Şi ea era mai în vârstă. O cititoare înrăită... Era şefa societăţii de istorie, la departamentul de genealogie. Verile au fost cele mai frumoase perioade din viaţa părinţilor mei.

- Înotau în pielea goală prin Bahamas?

El râse din nou.

- Nu chiar. Dar ne duceam cu toţii în tabăra metodistă de la nord de Michigan. Este în familia mea de generaţii întregi.

- Familia ta deţinea o tabără?

- Dotată cu tot ce trebuie - de la căbănuţe de locuit până la un tabernacul[2] pentru slujbele religioase. A trebuit să merg cu ei în fiecare vară, până când am împlinit 15 ani şi apoi m-am răzvrătit.

- Probabil s-au întrebat cu cine semănai.

---

[1] Adept al metodismului. Confesiune protestantă rigoristă, fondată în secolul al XVIII-lea, care s-a separat de Biserica anglicană, promovând o viaţă ascetică cu respectarea posturilor şi studiul metodic al învăţăturilor *Bibliei*, răspândită azi în SUA. (n.tr.)

[2] Cort portabil, susţinut de coloane din lemn aurit, care servea ca sanctuar la vechii evrei. (n.tr.)

Ochii lui se întunecară.

– În fiecare zi. Și tu?

– Eu am fost orfană.

Spuse asta cu ușurință, așa cum făcea mereu când o întreba cineva. Dar tot simțea un gol în stomac.

– Credeam că Bert s-a căsătorit numai cu dansatoare din Vegas.

Felul în care privirea lui se mută de la părul ei ca focul și se opri asupra bustului ei plat îi dădea de înțeles lui Molly că nu îi venea să creadă că avea astfel de artiste în familie.

– Mama mea a fost în corul The Sands. A fost a treia soție a lui Bert și a murit când eu aveam doi ani. Zbura în Aspen ca să-și sărbătorească divorțul.

– Tu și Phoebe nu aveți aceeași mamă?

– Nu. Mama lui Phoebe a fost prima lui soție. Ea era în echipa de dans de la The Flamingo.

– Nu l-am cunoscut niciodată pe Bert Somerville, dar, din ce am auzit, era un om destul de dificil.

– Din fericire, pe mine m-a trimis la internat de la 5 ani. Iar înainte de asta, îmi amintesc de o serie lungă de bone foarte atrăgătoare.

– Foarte interesant. Lăsă picioarele jos de pe măsuța de cafea și își ridică ochelarii Revo cu ramă argintie pe care îi lăsase acolo.

Molly privi perechea aceea de ochelari cu oarecare invidie. O pereche costa 270 de dolari la Marshall Field.

Daphne își puse la ochi ochelarii care îi căzuseră din buzunar lui Benny și se apleca să-și admire reflexia în heleșteu. „Parfait![1]“ *(Era de părere că franceza era limba perfectă pentru a-și contempla aspectul personal.)*

– Hei! strigă Benny din spatele ei.

Poc! Ochelarii îi alunecară de pe nas drept în heleșteu.

[1] În limba franceză, în original, „Perfect!“ (n.tr.)

Kevin se ridică de pe canapea şi Molly putea simţi cum energia pe care o degaja umplea întreaga încăpere.

- Unde te duci? îl întrebă.

- Ies un pic. Am nevoie de aer curat.

- Ieşi un pic pe unde?

El strânse braţele ochelarilor printr-o mişcare destul de ostentativă.

- Mi-a făcut plăcere să stau de vorbă cu tine, dar cred că mi-au ajuns întrebările de la conducere.

- Ţi-am zis, eu nu am nici o legătură cu conducerea.

- Dar ai şi tu acţiuni în clubul Stars. După mine, asta înseamnă că faci parte din conducere.

- Bine. În cazul acesta, conducerea vrea să ştie unde te duci.

- La schi. Ai o problemă cu asta?

Ea, personal, nu avea, dar era destul de sigură că Dan ar fi avut o problemă cu asta.

- E o singură zonă de schi alpin prin preajmă, şi pârtia are doar vreo 35 de metri. Asta nu-i o provocare destul de mare pentru tine.

- La naiba!

Molly se amuză în sinea ei.

- Atunci o să mă duc la o căţărare, continuă el. Am auzit că sunt nişte stânci a-ntâia pe aici pe sus.

- Nu-i suficientă zăpadă pentru asta.

- Mă duc să găsesc *aerodromul* acela?! zise el şi se uită spre garderobă.

- Nu. Mergem... mergem într-o drumeţie.

- Drumeţie?! exclamă el şi arăta ca şi când i-ar fi sugerat să se uite la păsări.

Molly se gândi repede ce să-i spună.

- E o potecă foarte abruptă pe marginea lacului. E aşa de periculoasă, că e închisă atunci când e vânt puternic sau chiar un pic de zăpadă, dar ştiu eu o intrare secretă. Doar că trebuie să fii foarte sigur că vrei să faci asta. E îngustă, plină de gheaţă şi chiar şi cel mai mic pas greşit te poate arunca în râpă spre moarte.

- Inventezi!

- Nu am așa de multă imaginație.
- Ești scriitoare.
- Scriu cărți pentru copii. Astea sunt complet nonviolente. Ei bine, dacă vrei să stai și să vorbești aici toată dimineața, e treaba ta. Dar mie, una, mi-ar plăcea puțină aventură.

În sfârșit, îi stârnise interesul.

- Atunci hai să mergem!

Se simțiră bine în drumeția lor, chiar dacă Molly nu reuși să găsească acea cărare periculoasă pe care i-o promisese lui Kevin – poate pentru că o inventase. Cu toate acestea, când traversară malul abrupt și înalt despre care îi spusese, fu într-adevăr îngrozitor de frig, iar vântul bătea foarte tare, însă el nu se plânse prea mult. La un moment dat, Kevin chiar se întinse să o ia de mână pe cărarea aceea plină de gheață, dar ea nu fu atât de nesăbuită încât să accepte. În schimb, îi aruncă o privire îngâmfată și îi spuse că trebuia să se descurce singur, pentru că ea nu avea de gând să-l țină de fiecare dată când vedea un petic de gheață și se speria.

Atunci el râsese și se cocoțase pe un morman de pietre înghețate. Iar imaginea lui înfruntând apa înghețată și cenușie, cu capul pe spate și cu vântul fluturându-i părul său blond-închis îi tăie răsuflarea lui Molly.

Așa că, în restul drumeției lor, ea uitase să mai fie nesuferită și se distrară foarte bine împreună. Iar când se întoarseră acasă, îi clănțăneau dinții în gură de frig, dar fiecare părticică femeiască a trupului ei era fierbinte.

Kevin își dădu haina jos și își frecă mâinile.

- Nu m-ar deranja să-ți încerc cada fierbinte.

Și nici pe ea nu ar fi deranjat-o să îi încerce trupul fierbinte.

- Du-te! Eu trebuie să mă întorc la treabă.

În timp ce se grăbea să urce spre dormitorul ei de la etaj, își aminti ce îi spusese odată Phoebe:

„Când ești crescută așa cum am fost crescute noi, Moll, sexul de ocazie este o groapă cu șerpi. Noi avem

nevoie de o iubire profundă, şi eu sunt aici ca o dovadă vie a faptului că nu găseşti dragostea sărind dintr-un pat în altul."

Chiar dacă Molly nu fusese niciodată genul de femeie care să sară din patul unui bărbat în altul, ştia foarte bine că Phoebe avea dreptate. Însă ce ar fi trebuit să facă o femeie sănătoasă, de 27 de ani, cu un corp care funcţiona normal şi care nu avea nici o iubire profundă la orizont? Ce bine ar fi fost dacă în timpul drumeţiei lor Kevin s-ar fi comportat superficial şi prosteşte... Însă nu o făcuse. Şi nu vorbise despre fotbal nici măcar o dată. În schimb, discutaseră despre cărţi, despre viaţa în Chicago şi despre pasiunea lor comună pentru filmul *This Is Spinal Tap*[1].

Nu se putea concentra la Daphne Iepuroaica, aşa că îşi deschise laptopul ca să lucreze la articolul *Iubire de liceu – cât de departe să mergem?* Dar subiectul acesta o deprimă şi mai mult.

Când era boboc la Universitatea Northwestern, se cam săturase să aştepte ca o poveste de dragoste fantastică să apară în viaţa ei, aşa că se hotărâse să uite de iubirea profundă şi să se mulţumească doar cu o afecţiune profundă pentru băiatul cu care se vedea de o lună. Dar pierderea virginităţii fusese o greşeală. Treaba asta o deprimase şi atunci înţelesese pe deplin că Phoebe avusese dreptate. Ea, una, sigur nu era făcută pentru sex ocazional.

Câţiva ani mai târziu, crezuse că, în sfârşit, ţinea la un bărbat suficient de mult ca să mai încerce o dată. Fusese un tip inteligent şi fermecător, dar ea avusese nevoie de luni bune ca să scape de tristeţea chinuitoare ce o cuprinsese la finalul relaţiei lor.

Mai avusese câţiva iubiţi de atunci, dar nu şi amanţi, aşa că făcuse tot posibilul să îşi reprime instinctele sexuale şi să le consume prin muncă şi întâlniri cu prietenii. În ciuda faptului că probabil castitatea era un concept

[1] Parodie americană despre rock, produsă în 1984 de Rob Reiner. (n.tr.)

de modă veche, sexul fără obligații nu era decât o mlaștină periculoasă pentru o femeie care nu cunoscuse dragostea până la vârsta de 15 ani. Oare de ce continua să se gândească la asta, mai ales acum, cu Kevin Tucker în casă?

Pentru că, la urma urmei, era și ea om, iar fundașul de la Stars era un bărbat cu un fizic delicios, un afrodiziac pe două picioare, o păpușă masculină pentru adulte. Gemu, se încruntă la tastatură și încercă să se concentreze.

La ora 5, îl auzi plecând din casă. Până la ora 7, aproape că terminase de scris articolul *Iubire de liceu – cât de departe să mergem?* Din nefericire, subiectul o făcuse să devină țâfnoasă și mai mult decât excitată. O sună pe Janine, însă prietena ei nu era acasă, așa că se duse la parter și stătu câteva clipe bune holbându-se la imaginea ei în oglinda mică de la bucătărie. Era prea târziu să mai fie deschise magazinele, altfel ar fi putut să dea o fugă în oraș să-și cumpere vopsea de păr. Sau poate că era mai bine să-l taie. Tunsoarea scurtă din urmă cu câțiva ani nu fusese așa de urâtă.

Se mințea singură. Fusese oribilă.

În loc de foarfece, luă o porție de Lean Cuisine și mâncă la tejgheaua din bucătărie. După aceea, scoase bezele dintr-o cutie de înghețată Rocky Road. În cele din urmă, își luă blocul de desen și se instală în fața șemineului să facă niște schițe. Pentru că nu dormise bine noaptea trecută, în scurt timp începu să-și simtă pleoapele grele. Venirea lui Kevin, undeva după miezul nopții, o trezi.

– Bună, Daphne.

Ea se frecă la ochi.

– Bună.

El își puse haina pe spătarul unui scaun. Puțea a parfum.

– Trebuie s-o las să se aerisească.

– Așa zic și eu.

Molly simţi dintr-odată ghearele geloziei. În timp ce ea saliva după corpul sexy al lui Kevin şi se gândise obsesiv la problemele ei sentimentale, ignorase un lucru foarte important: el nu se arătase câtuşi de puţin interesat de ea.

– Probabil ai fost ocupat, zise ea. După miros, aş zice că sunt mai multe parfumuri amestecate. Şi toate sunt de calitate proastă. Ţi-ai găsit vreo *au pair*[1] pe aici pe undeva?

– Nu am fost aşa de norocos. Din păcate, toate femeile erau americance şi vorbeau prea mult.

Privirea tăioasă pe care el i-o aruncă îi dădu de înţeles că acelaşi lucru era valabil şi pentru ea.

– Pun pariu că majoritatea cuvintelor au avut mai mult de o silabă, deci probabil te doare capul.

Molly se gândi că trebuia să se oprească. Kevin nu era nici pe departe atât de prost cât şi-ar fi dorit ea şi, dacă nu era atentă, el avea să îşi dea seama cât de mult o interesa viaţa lui personală.

Dar el părea mai degrabă enervat decât furios.

– Întâmplarea face că mie, unul, îmi place să mă relaxez când ies la o întâlnire. Nu vreau să dezbat politica mondială sau să discut despre încălzirea globală. Şi nici să fiu obligat să ascult oameni cu o igienă corporală îndoielnică recitând poezii proaste.

– Phi! Toate astea sunt lucrurile mele preferate.

El clătină din cap, după care se ridică şi se întinse, alungindu-şi corpul, vertebră cu vertebră. Deja se plictisise de ea. Probabil pentru că nu îl amuzase recitându-i statisticile carierei lui profesionale.

– Ar fi mai bine să mă duc să mă culc, zise el. Plec mâine-dimineaţă la prima oră, aşa că, dacă nu te mai văd, mulţumesc pentru ospitalitate.

Molly căscă.

– *Ciao*, păpuşel.

---

[1] În limba franceză, în original, „servitoare". Se face referire la femei de altă naţionalitate. (n.tr.)

Știa că el trebuia să se întoarcă în oraș pentru antrenamente, dar tot era dezamăgită.

Kevin îi zâmbi.

- Noapte bună, Daphne.

Îl privi urcând scările și nu se putu abține să nu observe felul în care materialul blugilor îi îmbrăca picioarele musculoase, cum se mula pe șoldurile lui înguste, sau cum i se încordau mușchii pe sub tricoul pe care îl purta.

Oh, Doamne! Iarăși saliva după el. Și făcea parte din Phi Beta Kappa[1]!

Era îndurerată și neliniștită, dar și extrem de nemulțumită de viața ei.

- La naiba! Trânti la podea blocul de desen, sări în picioare și fugi la baie să se mai holbeze o dată la părul ei. Va trebui să se radă în cap!

Nu! Nu voia să fie cheală și de data aceasta nu voia să se comporte nebunește.

Se duse țintă spre televizor și căută o casetă video cu o versiune mai nouă a filmului *Capcană pentru părinți.* Copila din ea adora să le vadă pe gemenele acelea două răzbunându-se pe părinții lor, iar adulta din ea adora să vadă zâmbetul lui Dennis Quaid[2].

Kevin avea același zâmbet strâmb.

Extrem de hotărâtă, scoase din video caseta lui cu meciul, băgă filmul ei și se instală pe canapea să se uite la *Capcană pentru părinți.*

Pe la ora 2 noaptea, Hallie și Annie reușiseră să-i reunească pe părinții lor, dar Molly se simțea mai neliniștită ca oricând. Începu să caute printre casetele cu filme vechi și documentare, dar se opri când

---

[1] Phi Beta Kappa Society este cea mai veche societate onorifică pentru științe și arte liberale din Statele Unite ale Americii. Promovează și susține excelența în domeniul artelor și al științelor liberale. (n.tr.)

[2] Dennis Quaid (născut în 1954) este un actor american. A devenit celebru începând cu anii '80. Printre filmele sale mai cunoscute, se numără *Unde vei fi poimâine?* și *Vantage Point.* (n.tr.)

auzi tema muzicală foarte familiară a vechiului serial *Lace, Inc.*

„Lace se ocupă de caz, oh, da, Lace o să rezolve cazul pentru tine, oh, da..."

Şi apoi două femei frumoase apărură pe ecran alergând. Erau cele două detective sexy, Sable Drake şi Ginger Hill.

Lace, Inc. fusese serialul favorit al lui Molly când era mică. Îşi dorise să fie Sable – bruneta deşteaptă şi şarmantă, interpretată de actriţa Mallory McCoy. Ginger era roşcata, o bombă sexy expertă în karate. *Lace, Inc.* fusese un serial amuzant, dar lui Molly nu-i păsase de asta. Pur şi simplu, îi plăcuse la nebunie să vadă femei frumoase bătând băieţi răi – asta i se păruse o schimbare incredibilă.

În prezentarea de început, apăreau mai întâi Mallory McCoy, apoi Lilly Sherman, actriţa care jucase rolul lui Ginger Hill. Molly se îndreptă pe canapea în timp ce îşi amintea un fragment dintr-o conversaţie pe care o auzise odată la sediul central al clubului Stars, în care se sugera că Lilly Sherman avea un soi de legătură cu Kevin. Nu voise să se afle că era interesată de el, aşa că nu pusese nici o întrebare. Acum însă o studia cu mai mare atenţie pe actriţa aceea.

Era îmbrăcată în aceeaşi ţinută caracteristică a personajului ei – pantaloni strâmţi, bluză strâmtă şi scurtă şi tocuri înalte. Părul lung şi roşcat i se revărsa pe umeri în valuri ondulate şi flutura din gene seducător spre cameră. Chiar şi cu o coafură demodată şi purtând cercei mari şi rotunzi din aur, tot era o bombă sexy.

Sherman probabil avea în jur de 40 de ani acum, cu siguranţă un pic cam bătrână ca să fie femeia lui Kevin. Atunci care era legătura dintre ei? O fotografie cu actriţa pe care o văzuse cu câţiva în urmă arăta clar că femeia se îngrăşase destul de mult de când jucase în serialul acela. Totuşi, era în continuare o femeie

frumoasă, deci exista posibilitatea ca ei doi să fi avut o aventură.

Molly trânti telecomanda și apăru o reclamă la produse cosmetice. Poate de asta avea nevoie. De o schimbare totală de look!

Închise televizorul și se duse sus. Dintr-un motiv sau altul, nu credea cu adevărat că o schimbare totală de look ar fi rezolvat ceea ce era în neregulă cu ea.

Făcu un duș fierbinte și se îmbrăcă într-una din cămășile de noapte din bumbac irlandez pe care și le cumpărase pe vremea când era bogată. Încă o făcea să se simtă ca personajul principal feminin dintr-un roman de Georgette Heyer[1]. Își luă blocul de desen în pat ca să se poată gândi la Daphne, dar valul de inspirație din după-amiaza aceea dispăruse complet.

Roo sforăia încet la picioarele patului. Molly își spuse că era pe cale să adoarmă. Nimic mai neadevărat.

Se gândi că putea să termine de șlefuit articolul pentru revistă. Dar, când se duse să își ia laptopul, aruncă o privire spre baia oaspeților. Încăperea aceea avea două uși – una era cea în pragul căreia stătea ea acum, iar a doua se afla vizavi și ducea direct în dormitorul în care dormea el. Ușa aceea era întredeschisă.

Picioarele ei agitate și tremurânde traversară podeaua de gresie.

Văzu pe dulap o trusă de bărbierit Louis Vuitton. Nu și-l putea închipui pe Kevin cumpărând-o singur – probabil fusese un cadou de la una dintre frumusețile lui internaționale. Se duse mai aproape și văzu o periuță de dinți roșie, cu perii albi imaculați. Kevin pusese înapoi capacul la tubul de pastă de dinți Aquafresh.

Își alunecă ușor vârful degetului peste capacul deodorantului, după care se întinse după o sticluță de un alb mat cu aftershave foarte scump. Îi scoase capacul și inspiră adânc. Mirosea a Kevin? El nu era unul dintre

---

[1] Georgette Heyer (1902–1974) a fost o scriitoare britanică de romane de dragoste și romane polițiste.

bărbaţii care se înecau în colonie, iar până acum nu se apropiase niciodată de el suficient de mult ca să ştie sigur. Dar mirosul acela avea ceva familiar, care o făcu să închidă ochii şi să inspire şi mai adânc. Se cutremură şi lăsă sticluţa jos, după care se uită în trusa de bărbierit lăsată deschisă.

Lângă un tub de ibuprofren şi unul de neosporin, se afla inelul Super Bowl[1] al lui Kevin. Ştia că îl câştigase pe la începutul carierei sale, când era rezerva lui Cal Bonner. O surprindea să vadă un inel de campionat aruncat atât de neglijent la fundul unei truse de bărbierit. Pe de altă parte, tot ce ştia despre Kevin spunea clar că nu era genul de om care să-şi fi dorit să poarte un inel ce fusese câştigat pe vremea când fusese altcineva la conducerea echipei.

Vru să plece, dar se opri când văzu şi alt obiect aruncat la întâmplare în trusa de bărbierit.

Un prezervativ.

Nu era mare scofală. Normal că avea prezervative la el. Probabil avea o cutie întreagă pe undeva. Îl ridică şi îl studie o clipă. Părea să fie doar un prezervativ obişnuit. Atunci de ce naiba se holba aşa la el?

Era o nebunie! Toată ziua se comportase ca o femeie obsedată. Dacă nu se aduna şi nu îşi venea în fire odată, avea să fiarbă un iepuraş, la fel ca nebuna de Glenn Close.

Tresări. „Iartă-mă, Daphne!"

O singură privire scurtă. Atât. Nimic mai mult. O singură ocheadă să-l vadă dormind şi apoi avea să plece.

Se apropie de uşa dormitorului şi o deschise încet.

---

[1] Super Bowl, în fotbalul american profesionist, este meciul jucat pentru câştigarea campionatului din National Football League (NFL). Meciul, împreună cu festivităţile alcătuiesc duminica Super Bowl (Super Bowl Sunday). De-a lungul anilor, a devenit cel mai urmărit program de televiziune din SUA şi este ca o sărbătoare naţională. În deschidere şi în timpul ceremoniilor din pauza meciului, cântă artişti foarte cunoscuţi. (n.tr.)

capitolul 3

Târziu în noapte, Daphne se strecură în bârlogul lui Benny Bursucul, cu masca înspăimântătoare de Halloween, strânsă în jurul capului...

Daphne plantează un câmp de dovleci

Pe covor se vedea o lumină slabă ce pătrundea de pe hol. Molly putea distinge o formă mare sub așternuturi. Inima îi bubuia în piept din pricina emoției că făcea un lucru interzis. Făcu un pas înainte... de probă.

Fu cuprinsă de aceeași energie periculoasă pe care o simțise când avea 17 ani, chiar înainte să tragă alarma de incendiu. Se apropie mai mult. O singură privire și apoi avea să plece.

Kevin dormea pe o parte, cu spatele la ea. Sunetul respirației lui era adânc și lent. Se gândi la filmele western vechi în care pistolarul se trezea la cel mai mic sunet și își imagină un Kevin ciufulit, îndreptând un pistol Colt .45 spre burta ei.

Dacă se întâmpla asta, avea să mintă că era somnambulă.

Kevin își lăsase pantofii pe jos, iar ea împinse unul din ei ușor cu vârful piciorului, dându-l la o parte. Se auzi un foșnet scurt când alunecă pe covor, dar Kevin nu se mișcă. Îl dădu la o parte și pe celălalt, dar el iar nu auzi nimic. Gata cu pistolul Colt .45 îndreptat spre ea!

Simți că îi transpiraseră palmele și se șterse pe cămașa de noapte. Apoi se lovi ușor de capătul patului.

El încă dormea buștean.

Acum, că știa cum arăta dormind, avea să plece.

Încercă să o facă, dar picioarele ei o duseră spre partea cealaltă a patului, unde îi putea vedea chipul.

În poziția asta dormea și Andrew. Puteau să explodeze artificii deasupra capului nepotului ei, iar el tot nu s-ar fi trezit. Dar Kevin Tucker nu arăta deloc ca Andrew. Îi studie profilul splendid – frunte pronunțată, pomeți proeminenți și un nas drept, perfect

proporționat. Era jucător de fotbal american, deci mai mult ca sigur îl avusese spart de câteva ori. Totuşi, nu se vedea nici un semn.

Era o invadare odioasă a intimității lui. Ceea ce făcea era de neiertat. Dar, în timp ce se uita în jos la părul lui blond-închis ciufulit, abia dacă putu rezista tentației de a-l da la o parte de pe frunte.

Un umăr perfect sculptat se ridică atunci deasupra păturilor. Şi-ar fi dorit să-l lingă.

„Asta e!" Îşi pierduse mințile. Şi nu-i păsa câtuşi de puțin.

Prezervativul din trusa lui de bărbierit se afla încă strâns în palma ei, şi Kevin Tucker stătea întins sub pătură – gol, dacă umărul acela dezgolit era un indiciu corect. Dacă s-ar fi băgat sub aşternuturi lângă el?

Aşa ceva era de neconceput.

Dar cine ar fi ştiut? Poate că el nici măcar nu s-ar fi trezit. Până la urmă ce dacă se trezea? Cu siguranță, el ar fi fost ultimul om care să spună lumii întregi că se culcase cu sora obsedată de sex a şefei lui.

Inima îi bătea atât de tare, încât se simțea amețită. Oare chiar se gândea cu adevărat să facă asta?

Nu ar fi existat consecințe emoționale. Cum ar fi putut să existe aşa ceva, când ea nu avea nici măcar iluzia unei iubiri profunde? În ce priveşte părerea lui despre ea... Era obişnuit ca femeile să se arunce în brațele lui, deci nu ar fi fost deloc surprins.

Putea vedea alarma de incendiu instalată în perete chiar în fața ochilor ei şi îşi spuse să nu o atingă. Dar simțea furnicături în mâini şi respira tot mai rapid şi scurt. Nu mai avea voință. Era obosită de neliniştea pe care o simțea în interiorul ei şi de faptul că nu avea stare. Era sătulă să-şi mutileze părul pentru că nu ştia cum să se repare pe sine. Era epuizată după prea mulți ani în care încercase să fie perfectă. Pielea ei ardea de dorință, iar un sentiment tot mai puternic de spaimă o cuprinse când îşi privi picioarele descălțându-se de papucii pufoşi cu iepuraşi.

„Încalță-te imediat înapoi!"

Dar nu o făcu. Și atunci alarma de incendiu începu să sune în capul ei.

Se aplecă și apucă marginea cămășii de noapte. O trase peste cap și rămase acolo goală și tremurând. Îngrozită, își privi degetele strângându-se de pătură și trăgând-o în jos. Chiar și în timp ce pătura era dată la o parte își mai spunea în sinea ei că nu avea să meargă mai departe. Că nu avea să o facă. Dar deja o dureau sânii și trupul ei urla de dorință cu fiecare fibră.

Se puse cu șoldul pe saltea, după care își alunecă ușor picioarele sub pătură. Oh, Doamne, chiar făcea asta! Era goală și se urcase în pat lângă Kevin Tucker.

El sforăi și se întoarse pe partea cealaltă, trăgând pătura pe el.

Molly rămase o clipă holbându-se la spatele lui și înțelese că tocmai i se dăduse un semn divin să plece. Trebuia să plece din patul lui imediat!

În schimb, îl cuprinse în brațe, își lipi sânii de spatele lui și îi inspiră mirosul. Și simțea un iz de aftershave cu mosc. Trecuse atât de mult timp de când nu mai atinsese un bărbat așa...

El se zvârcoli un pic, își schimbă poziția și murmură ceva ca și când visa și vorbea în somn.

Sunetul alarmei de incendiu răsuna tot mai tare. Își alunecă un braț în jurul corpului lui și îl mângâie ușor pe piept.

Doar un minut... își spunea. Și apoi avea să plece.

Kevin simți pe piept mâna fostei lui iubite, Katya. Stătea în garaj, unde erau prima mașină pe care o avusese vreodată și Eric Clapton. Eric îi dăduse o lecție de chitară, dar, în loc de chitară, Kevin tot încerca să cânte la o greblă.

Apoi ridică privirea, și Eric nu mai era acolo. Dintr-odată, se afla într-o încăpere stranie cu Katya.

Continua să îl mângâie pe piept şi asta îl făcu să îşi dea seama că era goală lângă el. Uită complet de orice lecţie de chitară cu Eric când sângele îi inundă vintrea.

Rupsese relaţia cu Katya cu multe luni în urmă, dar acum pur şi simplu trebuia să o aibă. Obişnuia să poarte un parfum prost. Prea puternic. Era un motiv stupid să se despartă de o femeie, pentru că acum mirosea a rulouri cu scorţişoară.

Era un miros plăcut. Un miros sexy. Îl făcea să transpire de plăcere. Nu-şi amintea să fi fost vreodată atât de atras de ea pe vremea când erau împreună. Nu avea simţul umorului. Şi îi lua mult prea mult să se machieze. Dar acum o voia imediat şi nu mai putea aştepta. Chiar acum!

Se întoarse spre ea. Îi cuprinse fundul cu palma. Se simţea diferit. Mai cărnos. Parcă avea mai mult de pipăit.

Îl durea tot corpul, şi ea mirosea incredibil de bine. Acum mirosea a portocale. Iar sânii ei erau plini şi lipiţi de pieptul lui – ca nişte portocale calde, moi şi delicioase –, gura ei o găsise pe a lui şi mâinile ei se plimbau pe corpul lui. Se jucau. Îl mângâiau. Croindu-şi drum spre mădularul lui.

Gemu încet când îl cuprinse şi îl mângâie. Îi inhală mirosul femeiesc şi ştiu că nu avea să reziste mult. Braţul lui nu voia să se mişte, dar avea nevoie să o simtă.

Era fină şi dulce. Ca mierea lichidă şi umedă...

Gemu şi se întoarse pe partea cealaltă. Se rostogoli deasupra ei. O pătrunse. Nu se întâmplă la fel de uşor cum îşi amintea. Ciudat!

Visul începu să dispară, dar nu şi dorinţa pe care o simţea. Se simţea înfierbântat şi chinuit de dorinţă. Mirosurile de săpun, de şampon şi de femeie îl excitau. O pătrunse iar şi iar, întredeschise uşor pleoapele şi... nu-i veni să creadă ce vedea!

Era cufundat adânc în Daphne Somerville.

Încercă să spună ceva, dar ştia că trecuse de mult de punctul în care putea vorbi. Sângele îi fierbea, inima

îi bubuia în piept. În cap avea un clocot nestăvilit. Și explodă.

În clipa aceea, Molly îngheță.

„Nu! Nu încă!"

Îl simți cutremurându-se. Greutatea corpului lui o zdrobea, strivind-o în saltea. Gândi din nou limpede, dar era prea târziu.

Și apoi el se înmuie cu totul. Era ca o greutate moartă deasupra ei. O greutate moartă inutilă.

Se terminase. *Deja!* Nici măcar nu îl putea învinovăți că era cel mai prost amant din lume, pentru că primise exact ceea ce meritase. Adică absolut nimic.

El smuci capul, parcă încercând să-și limpezească mintea, după care se retrase din ea și ieși de sub pături.

- *Ce dracului faci?*

Molly și-ar fi dorit să țipe la el pentru că era o așa mare dezamăgire. Ba, mai mult, îi venea să urle la ea însăși. Fusese prinsă din nou trăgând alarma de incendiu, doar că acum nu mai avea 17 ani. Acum se simțea bătrână și înfrântă.

Rușinea și umilința o ardeau pe dinăuntru precum cărbunii încinși.

- S...s... sunt somnambulă?!

- Somnambulă *pe naiba!* Kevin sări din pat și se duse glonț spre baie. Să nu îndrăznești să te miști de acolo!

Molly își aminti mult prea târziu că el avea reputația de a fi ranchiunos. Cu un an în urmă, treaba asta transformase un meci de revanșă cu echipa Steelers într-o baie de sânge, iar în anul precedent se aruncase în placajul unui adversar defensiv de la Viking, care avea mai bine de 130 de kilograme. Se dădu jos din pat agitată și începu să-și caute frenetic cămașa de noapte.

Un șir de obscenități răsunară atunci din baie.

Unde naiba era cămașa ei de noapte?

El ieși furtunos din baie. Era gol și furios.

- De unde dracului ai luat prezervativul ăla?

– De la tine – din trusa ta de bărbierit. Își zări apoi cămașa de noapte pe jos, o apucă în grabă și își acoperi sânii.

– Din trusa mea de bărbierit? Întrebă el și dădu buzna înapoi în baie. L-ai luat de la mine din... Rahat!

– A fost un impuls. Un accident... de somnambulism.

Ea se apropia încet de ușa care dădea spre coridor, dar el apăru în cameră ca un taur furios înainte să apuce să iasă, traversă camera, o apucă de braț și o scutură zdravăn.

– Ai idee cât a stat ăla acolo?

„Nici pe departe suficient de mult!“, se gândi ea instinctiv, dar apoi înțelese că el vorbea despre prezervativ. Despre prezervativul din trusa lui de bărbierit!

– Ce vrei să spui?

Kevin îi dădu drumul la braț și apoi arătă cu degetul spre baie.

– Încerc să spun că era acolo de o veșnicie și rahatul ăla infect s-a *rupt!*

Trecură exact trei secunde, apoi lui Molly i se înmuiară genunchii. Se prăbuși în scaunul de vizavi de pat.

– Deci? mârâi el furios.

Cu mare dificultate, mintea ei încețoșată începu să funcționeze din nou.

– Nu-ți face griji. Deveni conștientă mult prea târziu de umezeala pe care o simțea între coapse. Nu e perioada potrivită a lunii.

– Nu există nici o perioadă a lunii potrivită!

Kevin deschise lampa de la nivelul patului, dezvăluind mai mult decât și-ar fi dorit ea ca el să vadă din trupul ei obișnuit și foarte gol.

– Pentru mine este. Îmi vine ceas în fiecare lună.

Nu voia să vorbească cu el despre menstruația ei. Își strânse mai tare cămașa de noapte pe corp și încercă să-și dea seama cum putea să se îmbrace fără să arate și mai mult decât se vedea.

Kevin nu părea câtuși de puțin interesat nici de goliciunea ei, nici de a lui.

- Și ce dracului căutai să scotocești prin trusa mea de bărbierit?
- Păi, era deschisă, s-a întâmplat să mă uit înăuntru și... Se opri și își drese glasul. Dacă era așa de vechi, de ce îl mai purtai după tine?
- Am uitat de el!
- Asta e un motiv stupid.

În clipa aceea, ochii lui verzi precum cea mai vie și mai proaspătă iarbă de pe terenul de fotbal deveniră de-a dreptul ucigători.

- Încerci să dai vina pe mine?

Ea inspiră adânc.

- Nu. Nu încerc să dau vina pe tine. Era timpul să înceteze să se comporte ca o lașă și să înfrunte uraganul. Se ridică în picioare și își trase cămașa de noapte pe cap. Îmi pare rău, Kevin! Serios. M-am comportat nebunește în ultima vreme.
- Asta nu-mi spune nimic!
- Îmi pare rău. Mă simt jenată, zise ea cu glas tremurând. De fapt, sunt mai mult decât jenată. Mă simt complet umilită. Și sper... că vei uita ce s-a întâmplat.
- Puțin probabil, mârâi el, apoi luă o pereche de boxeri de un verde-închis de pe podea și îi trase pe el.
- Îmi pare rău. Merita să se umilească pentru ca el să o ierte, dar, din moment ce nu părea să funcționeze, reveni la comportamentul de moștenitoare bogată și răsfățată. Adevărul este că mă simțeam singură, și tu erai disponibil. Și ai... reputația de a fi un playboy. M-am gândit că nu o să te deranjeze.
- Eram *disponibil?* urlă el. Hai să ne gândim un pic! Hai să ne gândim cum s-ar numi treaba asta dacă situația ar fi fost inversată?
- Nu înțeleg ce vrei să spui.
- Cum s-ar numi situația asta dacă, spre exemplu, eu m-aș fi hotărât să mă strecor în pat lângă tine, o femeie care nu și-a dat consimțământul?!
- Ar fi... Degetele ei frământau cămașa de noapte. Oh, da! Acum înțeleg ce vrei să spui.

Kevin miji ochii și spuse cu o voce joasă și periculoasă:
– S-ar numi viol.
– Doar nu încerci să spui că... te-am violat!
El o privi cu răceală.
– Ba da, cred că asta încerc să spun.
Era mult mai rău decât își imaginase ea.
– Dar este ridicol! Tu... tu nici măcar nu ți-ai dat consimțământul.
– Doar pentru că dormeam și am crezut că ești altcineva.
Replica asta sigur o duru al naibii de tare.
– Aha, am înțeles.
Kevin nu se opri. Ba chiar scrâșni din dinți.
– Contrar a ceea ce crezi tu despre mine, eu prefer să am o relație înainte să fac sex cu cineva. Și nici nu accept să fiu folosit.
Era întocmai ceea ce făcuse ea. Lui Molly îi venea să plângă.
– Îmi pare rău, Kevin. Știm amândoi că m-am comportat scandalos. Putem să uităm că s-a întâmplat?
– Nu prea am de ales, mârâi el, rostind apăsat fiecare cuvânt. Nu e ceva despre care să vreau să citesc în ziare.
Molly se îndreptă spre ușă.
– Sper că îți dai seama că nu o să spun nimic.
El îi aruncă o privire plină de dispreț.
Molly se schimbă la față.
– Îmi pare rău. Sincer...

capitolul 4

Daphne sări de pe skateboardul ei și se ghemui prin buruienile înalte, ca să se poată uita în cuib.

Daphne găsește un pui de iepuraș
(notițe preliminare)

Kevin se aruncă înapoi spre zona din spatele terenului. Șaizeci și cinci de mii de fani erau în picioare

și ovaționau, dar el simți că în jur era o liniște perfectă. Nu se gândea nici la fani, nici la camerele de filmat, nici la echipa de reporteri de la *Monday Night Football* din cabina de presă. Nu se gândea la nimic altceva, decât la faptul că era născut să facă asta – să joace acel joc, care fusese inventat anume pentru el.

Leon Tippett, mijlocașul lui preferat, execută perfect schema de alergare și se eliberă, gata pentru momentul acela plăcut în care Kevin avea să îi trimită mingea în mâini.

Și apoi, într-o fracțiune de secundă, schema aceea de joc se duse pe apa sâmbetei. Apărătorii lor apărură de nicăieri, gata să le dejoace planul. Era cu mult în spatele liniei de la mijlocul terenului și avea nevoie de un alt mijlocaș – dar Jamal era la pământ și Stubs era flancat de doi adversari.

Briggs și Washington sparseră linia apărării echipei Stars și năvăliră spre el. Aceiași doi balauri cu limbi de foc deghizați în jucători defensivi de la Tampa Bay îi dislocaseră umărul anul trecut, dar Kevin nu era pe punctul de a arunca mingea. Cu aceeași nesăbuință care-i crease atât de multe probleme în ultima vreme, se uită în stânga și făcu o schimbare de direcție oarbă și total *nebunească* spre dreapta. Avea nevoie să găsească o gaură în zidul acela de tricouri albe. Își dorea să fie acolo. Și o găsi.

Cu agilitatea care devenise trăsătura lui caracteristică pe teren, se strecură pe acolo, lăsându-i pe Briggs și pe Washington cu mâinile în aer. Apoi se răsuci și scăpă de un apărător care cântărea cu aproape 40 de kilograme mai mult decât el.

Încă o schimbare bruscă de direcție. Schema numită Dansatorul. Și apoi tură motoarele.

În afara terenului, era un om mare, care avea mai bine de 1,85 metri în înălțime și în jur de 90 de kilograme de mușchi. Dar aici, pe Tărâmul Uriașilor Mutanți, era mic, grațios și rapid. Picioarele lui cucereau repede gazonul artificial. Luminile nocturnelor îi transformau

casca aurie într-un meteorit şi tricoul albastru, într-o flamură magică. O poezie umană. Sărutat de Dumnezeu. Binecuvântat printre oameni. Duse mingea dincolo de linia de fund şi în capătul terenului.

Iar când steagurile oficiale semnalizară „eseu“[1], Kevin încă era în picioare.

Petrecerea de după meci avea loc acasă la Kinney. Cum intră Kevin, femeile săriră pe el.

- Grozav meci, Kevin!

- Kevin, *querido*[2], vino aici!

- Ai fost fantastic! Mă doare gâtul de cât am ţipat!

- Ai fost entuziasmat când ai marcat? Oh, Doamne, ştiu că erai entuziasmat, dar cum s-a simţit de fapt?

- *¡Felicitación!*[3]

- Kevin, *chéri*[4]!

Kevin deveni lesne şarmant şi afişă un zâmbet strălucitor, în timp ce se eliberă din strânsoarea doamnelor. Cu excepţia a două dintre ele - cele mai insistente.

„Îţi plac femeile frumoase şi tăcute. Dar majoritatea femeilor nu prea sunt tăcute, aşa că le alegi pe cele străine, care nu prea ştiu engleza. Un caz clasic de fugă de intimitate“, îi spusese soţia prietenului său ultima dată când vorbiseră.

Kevin nu uită să o măsoare din cap până în picioare înainte să îi răspundă.

„Serios?! Ei bine, ia ascultă, doctor Jane Darlington Bonner. O să fiu intim cu tine oricând vrei.“

„Peste cadavrul meu“, intervenise soţul ei, Cal, din cealaltă parte a mesei.

Deşi Cal era cel mai bun prieten al lui, lui Kevin îi plăcea să-l enerveze. Asta de pe vremea când fusese

---

[1] În jocul de rugbi şi în fotbalul american, reprezintă aşezarea mingii cu mâna în spatele buturilor adverse. Este echivalentul unui gol în fotbalul european. (n.tr.)

[2] În limba spaniolă, în original, „Dragule“ (n.tr.)

[3] În limba spaniolă, în original, „Felicitări!“ (n.tr.)

[4] În limba franceză, în original, „Dragule“ (n.tr.)

rezerva bătrânului aceluia nesuferit. Acum însă Cal se retrăsese din fotbal și își începuse rezidențiatul în medicină internă la un spital din Carolina de Nord.

Desigur, Kevin nu putuse să nu îl tachineze: „Este vorba de principiu, bătrâne. Trebuie să-mi susțin punctul de vedere".

„Ei bine, susține-l cu femeia ta și las-o în pace pe a mea!"

Jane izbucnise în râs, îl sărutase pe soțul ei, îi dăduse fiicei lor, Rosie, un șervețel, după care îl luase în brațe pe cel mai nou membru al familiei – fiul lor, Tyler. Kevin zâmbi când își aminti răspunsul pe care i-l dăduse Cal când întrebase ce era cu post-iturile de pe scutecele lui Ty.

„Nu o mai las să-i scrie pe picioare."

„Încă nu s-a potolit?"

„Deloc. Brațe, picioare... Bietul puști se transformă într-un caiet ambulant de notițe științifice. Dar este mai bine de când am început să-i bag post-ituri prin buzunare.

Obiceiul lui Jane de a nota absentă tot felul de ecuații matematice complexe pe suprafețe neortodoxe era bine cunoscut de toată lumea. Atunci, Rosie Bonner intervenise:

„O dată a scris și pe piciorul meu. Nu-i așa, mami? Și altă dată..."

Dar în clipa aceea dr. Jane îi băgase în gură fiicei sale o bucățică de pâine.

Kevin zâmbi amintindu-și toate aceste lucruri, însă fu întrerupt din reveria lui de frumoasa franțuzoaică de la brațul lui drept, care țipă tare ca să acopere muzica:

– *Tu es fatigué, chéri?*[1]

Kevin avea o afinitate pentru limbile străine, însă învățase să țină treaba asta bine ascunsă.

– Mersi, dar nu vreau nimic de mâncare acum. Hai să-ți fac cunoștință cu Stubs Brady. Cred că s-ar putea

---

[1] În limba franceză, în original, „Ești obosit, dragule?" (n.tr.)

ca voi doi să aveţi multe în comun. Şi... Heather, nu?! îi zise femeii din stânga. Prietenul meu Leon s-a uitat la tine extrem de fascinat toată noaptea.

– Cine s-a internat? întrebă ea confuză.

În mod clar, era timpul să mai scape de câteva femei din jurul său.

Kevin nu ar fi recunoscut niciodată în faţa lui Jane că avusese dreptate în legătură cu preferinţa lui în materie de femei. Dar, spre deosebire de unii dintre coechipierii săi, care nu dădeau totul în meci, el chiar făcea asta. Nu îşi punea numai mintea şi corpul în slujba meciului, ci şi inima. Şi nu putea face asta dacă avea în viaţa lui o femeie care să necesite o atenţie sporită. Frumoasă şi fără prea mari pretenţii – asta îşi dorea el. Iar femeile străine se încadrau perfect în tipar.

Să joace la echipa Stars era tot ce conta pentru el şi nu avea să lase pe nimeni să stea în calea visului său. Iubea să poarte echipamentul acela albastru cu auriu, să intre pe terenul din Midwest Sports Dome şi, cel mai mult, să lucreze pentru Phoebe şi Dan Calebow. Poate că simţea asta datorită faptului că în copilărie fusese fiul predicatorului, dar pentru el era o onoare să facă parte din echipa principală a clubului Chicago Stars, lucru care nu era valabil în cazul celorlalte echipe din NFL.

Atunci când jucai pentru familia Calebow, respectul pentru joc era mai important decât linia de gol. Echipa Stars nu era pentru derbedei sau primadone. De-a lungul carierei sale, Kevin văzuse multe talente strălucite risipindu-se pentru că jucătorii în cauză nu se ridicaseră la standardele de caracter impuse de Phoebe şi Dan. Kevin nici măcar nu îşi imagina că putea să joace pentru altă echipă. Când avea să nu mai dea două sute la sută pe teren, urma să se retragă şi să devină antrenor.

Să antreneze echipa Stars.

Doar că în sezonul acela se întâmplaseră două lucruri care ameninţau să-i umbrească visurile. Unul dintre ele

se întâmplase din vina lui - nesăbuința aceea nebunească care pusese stăpânire pe el imediat după cantonament. Avusese dintotdeauna o dorință aprigă de adrenalină, dar o ținuse în frâu până în extrasezon. Iar celălalt lucru era vizita din miez de noapte a lui Daphne Somerville în dormitorul lui. Asta putea să-i afecteze cariera mai mult decât toate salturile cu parașuta și toate cursele de motociclete din lume la un loc.

De obicei, dormea foarte profund și nu fusese prima dată când se trezise în mijlocul unei partide de amor. Dar își alesese chiar el partenerele de sex. În mod ironic, dacă nu ar fi fost legăturile ei de familie, poate chiar s-ar fi gândit să o aleagă el pe ea. Poate că de vină era tentația fructului interzis, dar chiar se simțise grozav cu ea. Se distraseră de minune. Daphne îl ținuse în priză și îl făcuse să râdă. Deși fusese foarte atent să nu-i arate asta, chiar se surprinsese de mai multe ori privind-o și studiind-o. Se mișca mereu cu o încredere caracteristică fetelor bogate, iar asta i se părea extrem de atrăgător. Poate că trupul ei nu era tocmai al unei bombe sexy, dar arăta bine și, cu siguranță, el observase asta.

Cu toate acestea, alesese să păstreze distanța. Era sora șefei lui, și el niciodată nu cocheta cu femei care aveau legătură cu echipa - nici cu fetele antrenorilor, nici cu secretarele și nici măcar cu verișoarele coechipierilor săi. Dar, în ciuda acestui fapt, uite unde se ajunsese!

Numai gândul la ce se întâmplase îl făcea să se înfurie din nou la culme. Nici măcar un fundaș de primă mână - și care aducea bani - nu era mai important pentru cei din clanul Calebow decât familia. Iar dacă ei aveau să afle vreodată ce se întâmplase, fără îndoială el urma să fie luat la întrebări.

Conștiința îi spunea să o sune în curând. O singură dată. Ca să se asigure că nu existaseră consecințe nedorite. „Nu va fi cazul!" își spuse el. Nu avea de gând să-și facă griji în privința asta - mai ales acum, când

nu trebuia să îi fie distrasă atenţia în nici un fel. Duminică aveau meci în AFC Championship, iar jocul lui trebuia să fie ireproşabil. Atunci visul lui suprem avea să devină realitate. Avea să ducă echipa Stars la Super Bowl.

Dar şase zile mai târziu, acest vis îi fu furat. Şi singurul vinovat era el însuşi.

Muncind zi şi noapte, Molly reuşi să termine cartea *Daphne face o tumbă* şi apoi să o trimită la editură, în aceeaşi săptămână în care echipa Stars pierdea AFC Championship. Cu cincisprezece secunde rămase pe ceas, Kevin Tucker refuzase să joace la sigur şi se aruncase într-un blocaj dublu. În consecinţă, pasa lui fusese interceptată şi Stars pierduseră meciul la distanţă de un gol.

Molly îşi pregăti o ceaşcă de ceai cald ca să alunge frigul năprasnic de ianuarie care o înfrigurase până în măduva oaselor şi o luă la masa de lucru. Avea de scris un articol pentru *Chik*. În loc să deschidă laptopul, luă carnetul de notiţe pe care-l lăsase pe canapea ca să scrie nişte idei despre următoarea sa carte, *Daphne găseşte un pui de iepuraş*.

Telefonul sună chiar când se aşeză înapoi la birou.

– Daphne? Sunt Kevin Tucker.

Vărsă ceai în farfurie şi i se tăie respiraţia. Cândva, fusese îndrăgostită până peste cap de omul acela. Iar acum numai sunetul vocii lui era suficient ca să o înspăimânte.

Se forţă să tragă aer în piept. Din moment ce încă îi spunea Daphne, cel mai probabil nu vorbise cu nimeni despre ea. Şi acesta era un lucru bun. Nu voia ca el să vorbească despre ea, nici măcar să se gândească la ea.

– De unde ai numărul meu?

– Te-am pus pe tine să mi-l dai, ai uitat?

Uitase complet.

– A, da... Ce pot face pentru tine?

- Acum, că s-a terminat sezonul, mă pregătesc să plec din oraş o vreme. Înainte de asta, voiam să mă asigur că nu există... consecinţe nefericite după... ce s-a întâmplat.
- Nu! Nici o consecinţă. Absolut nici una. Sigur că nu!
- Asta e bine.

Deşi tonul lui era rece, ea simţi că răsuflă uşurat. În acelaşi timp, găsi o cale de a simplifica lucrurile:

- Da, iubitule, vin! strigă ea unei persoane imaginare.
- Înţeleg că nu eşti singură.
- Nu, nu sunt. După aceea ridică vocea şi continuă şarada: Acum vorbesc la telefon, Benny! Vin imediat, scumpule!

Molly tresări. Chiar nu putuse să folosească un nume mai bun? Roo veni în fugă din bucătărie ca să vadă ce se întâmpla. Ea se uită la el şi strânse şi mai tare receptorul în mână.

- Apreciez că m-ai sunat, Kevin, dar chiar nu era nevoie.
- Atât timp cât totul e...
- Totul este minunat, dar trebuie să închid acum. Îmi pare foarte rău că aţi pierdut meciul. Mulţumesc că m-ai sunat.

Încă îi tremura mâna când închise.

Tocmai vorbise cu tatăl copilului ei nenăscut.

Îşi lipi palma de abdomenul plat. Încă nu conştientizase pe deplin că era însărcinată. Când menstruaţia nu îi venise la timp, se gândise că stresul fusese de vină. Dar apoi începuse să-şi simtă sânii tot mai sensibili, să aibă greţuri matinale, iar cu două zile în urmă, îşi cumpărase într-un final un test de sarcină. Iar rezultatul o panicase atât de tare, încât dăduse fuga să mai ia unul.

Nu era nici o greşeală. Urma să aibă copilul lui Kevin Tucker.

Însă primele ei gânduri din acel moment nu se îndreptaseră spre el. Ci spre Phoebe şi Dan. Familia era centrul existenţei lor şi nici unul din ei nu îşi putea imagina cum ar fi fost să crească un copil fără celălalt. Treaba asta avea să-i distrugă.

Iar când, în cele din urmă, se gândise la Kevin, hotărâse că trebuia să se asigure că el nu avea să afle vreodată. El fusese victima ei, deci era normal să suporte singură consecințe.

Sigur nu avea să fie prea dificil să țină lucrurile secrete, astfel încât să nu afle nimic. Sezonul se terminase și existau șanse mici să se mai întâlnească prea curând cu el. Pur și simplu, avea să stea cât mai departe de sediul Star, când trebuiau să înceapă antrenamentele la vară. Oricum, cu excepția câtorva prieteni din echipă ai lui Dan și ai lui Phoebe, ea nu socializase niciodată prea mult cu fotbaliștii. În cele din urmă, probabil Kevin urma să afle că avea un copil... Dar telefonul din acea dimineață îi dăduse de înțeles că exista alt bărbat în viața ei.

Se uită pe ferestrele mari ale apartamentului ei și privi cerul cenușiu de iarnă. Deja se întunecase, deși nu era nici ora 6. Se întinse pe canapea gânditoare.

Până în urmă cu două zile, nu se gândise niciodată cum ar fi fost să fie o mamă singură. De fapt, nu se gândise să fie mamă. Iar acum nu se putea gândi la nimic altceva. Neliniștea care îi fusese mereu a doua natură dispăruse complet, lăsând-o cu o senzație ciudată că totul era exact așa cum trebuia să fie. Va avea, în sfârșit, o familie numai a ei.

Roo o linse pe mâna pe care o ținea atârnată peste marginea canapelei. Închise ochii și țesu reveriile care puseseră stăpânire pe imaginație după ce dispăruse șocul inițial. Un băiețel? O fetiță? Nu mai conta. Petrecuse suficient timp cu nepoțelele și cu nepoțelul ei ca să știe că avea să fie o mamă bună indiferent de sexul copilului. Și avea să iubească acest copil cât pentru doi părinți.

Copilul ei. Familia ei.

În sfârșit!

Mulțumită, se întinse până în vârful degetelor de la picioare. Asta căutase în urmă cu mulți ani – o familie numai a ei. Nu-și amintea să se mai fi simțit vreodată

atât de liniștită. Chiar și părul ei își găsise liniștea – nu mai era nici brutal de scurt și nici vopsit în toate culorile. Revenise la culoarea lui naturală de șaten-închis. Perfect ea.

Roo îi împinse mâna cu nasul lui mic și umed.

– Ți-e foame, amice?

Se ridică și tocmai se îndrepta spre bucătărie ca să-l hrănească atunci când telefonul sună din nou. Inima începu să-i bubuie în piept, dar, din fericire, era doar Phoebe.

– Eu și Dan am avut o întâlnire în Lake Forest. Acum suntem la Edens și lui Dan îi e foame. Vrei să vii cu noi la Yoshi să luăm cina?

– Mi-ar plăcea, da.

– Grozav. Ne vedem într-o jumătate de oră.

În timp ce închidea telefonul, gândul că avea să-i rănească așa de tare o lovi ca un uragan. Ei își doreau ca ea să aibă exact ce aveau ei – o iubire profundă și necondiționată, care era temelia vieții lor. Dar majoritatea oamenilor nu erau atât de norocoși.

Își puse puloverul său vechi Dolce & Gabbana și o fustă dreaptă, care îi ajungea până la gleznă, pe care și-o cumpărase cu o vară în urmă de la Field's. Telefonul primit de la Kevin o tulburase și deschise televizorul ca să nu se mai gândească la asta. În ultima vreme, își reluase vechiul obicei de a se uita la *Lace, Inc.* Serialul acela o făcea să devină nostalgică, pentru că îi amintea de puținele părți plăcute ale copilăriei sale.

Încă își punea întrebări în privința legăturii care exista între Kevin și Lilly Sherman. Poate că știa Phoebe... Dar Molly se temea să îi pronunțe numele, chiar dacă sora ei nu avea nici cea mai mică idee că se culcase cu el la Door County House.

„Lace se ocupă de caz, oh, da, Lace o să rezolve cazul pentru tine, oh, da."

După prezentarea serialului, urmară reclame, apoi Lilly Sherman apăru pe ecran în rolul lui Ginger Hill, îmbrăcată în niște pantaloni scurți albi și cu sânii

aproape ieşind dintr-un minuscul costum de baie verde. Părul castaniu îi încadra faţa, cerceii rotunzi din aur îi atingeau obrazul, iar în zâmbetul ei seducător se citea promisiunea unor plăceri senzuale nebănuite.

Unghiul camerei se mări apoi pentru a surprinde ambii detectivi la plajă. În contrast cu costumaţia sumară a lui Ginger, Sabel purta un costum de baie întreg şi destul de conservator. Molly îşi aminti că citise undeva că între cele două actriţe existase o prietenie şi în afara platourilor de filmat.

Sună interfonul. Închise televizorul, iar câteva minute mai târziu le deschise uşa surorii şi cumnatului ei.

Phoebe o sărută pe obraz.

– Eşti cam palidă. Te simţi bine?

– Este ianuarie în Chicago. Toată lumea este palidă, răspunse Molly, strângând-o în braţe mai tare decât de obicei.

Găinuşa Celia, o locuitoare mămoasă din Nightingale Woods, care se agita în jurul lui Daphne, fusese creată numai în onoarea lui Phoebe.

– Salutare, domnişoară Molly. Ne-a fost dor de tine, zise Dan şi o strânse în braţe cu puterea unui urs, aproape să-i sfărâme coastele.

În timp ce îl îmbrăţişa, Molly se gândi că era extrem de norocoasă să-i aibă pe amândoi.

– Au trecut doar două săptămâni de la Revelion.

– Şi două săptămâni de când nu ai mai trecut pe acasă, iar asta înseamnă o Phoebe morocănoasă, zise Dan, aruncându-şi haina pe spătarul canapelei.

Molly îi luă haina surorii ei şi zâmbi. Dan considera şi acum că locuinţa lor era adevărata casă a lui Molly. Nu înţelegea ce simţea ea pentru propriul ei apartament.

– Da, îţi aminteşti când ne-am întâlnit prima dată? Am încercat să te conving că Phoebe mă bătea.

– E greu să uit aşa ceva. Ţin minte şi acum ce mi-ai spus. Ai zis că nu era chiar rea, ci doar un pic nebună.

Phoebe izbucni în râs.

– Vremurile bune!

Molly se uită lung la sora ei.

– Eram atât de încrezută, încât mă mir că nu m-ai bătut cu adevărat.

– Fetele Somerville trebuie să-și găsească singure calea de a supraviețui.

„Una dintre noi încă o caută", se gândi Molly.

Roo o adora pe Phoebe și îi sări în poală imediat ce o văzu.

– Mă bucur tare mult că am avut ocazia să văd ilustrațiile pentru *Daphne face o tumbă* înainte să trimiți manuscrisul la editură. Expresia de pe chipul lui Benny când îi alunecă bicicleta în balta cu noroi și apă de ploaie e absolut neprețuită. Ai vreo idee pentru o nouă carte?

Molly șovăi o clipă.

– Încă mă gândesc.

– Oh, Hannah era în culmea fericirii când Daphne i-a bandajat lăbuța lui Benny. Nu cred că se aștepta ca Daphne să-l ierte.

– Daphne e o iepuroaică foarte iertătoare. Chiar dacă a folosit o panglică roz din dantelă ca să-i lege bandajul.

Phoebe izbucni în râs.

– Benny are nevoie să-și descopere latura feminină. E o carte grozavă, Moll! Întotdeauna reușești să strecori câte o lecție de viață importantă, însă cartea rămâne amuzantă. Mă bucur enorm că scrii!

– Este exact ce mi-am dorit mereu să fac. Doar că nu mi-am dat seama de asta de la început.

– Că tot veni vorba, Dan, mai știi când... Phoebe se opri când își dădu seama că Dan nu era acolo. Probabil s-a dus la baie.

– N-am mai făcut curat acolo de câteva zile! Sper că nu e prea...

Molly inspiră adânc și apoi se întoarse spre baie.

Dar era prea târziu. Dan se întorcea în living cu cele două cutii goale de teste de sarcină pe care le văzuse în coșul de gunoi. Testele acelea de sarcină arătau ca două grenade încărcate în mâinile lui mari.

Molly își mușcă buzele. Nu voise să le spună. Încă încercau să se împace cu pierderea AFC Championship și nu aveau nevoie de altă dezamăgire.

Phoebe nu putu vedea ce anume ținea în mâini soțul ei, până când el nu îi aruncă în poală una dintre cutii. O ridică încet. Și apoi duse mâna la obraz într-un gest de îngrijorare.

- Molly?

- Știu că ai 27 de ani și încercăm amândoi să-ți respectăm intimitatea, zise Dan. Dar trebuie să întreb ce-i cu astea.

Părea atât de supărat, că Molly abia putu să îl privească. Lui Dan îi plăcea la nebunie să fie tată și, fără îndoială, avea să-i fie mai greu decât lui Phoebe să accepte ce se întâmplase.

Molly luă cutiile și le puse deoparte.

- Ce-ar fi să stai jos?

Dan își așeză ușor corpul mare pe canapea, lângă soția lui. Mâna lui Phoebe o căută instinctiv pe a lui. La fel ca întotdeauna, erau ei doi împotriva lumii. Uneori, când vedea dragostea pe care și-o purtau unul altuia, Molly se simțea singură până în adâncul sufletului.

Ea se așeză pe scaunul de vizavi de ei și reuși să afișeze un zâmbet tremurător.

- Nu există nici o modalitate ușoară de a vă spune asta. O să am un copil.

Dan tresări, și Phoebe se sprijini de el.

- Știu că e un șoc și îmi pare rău pentru asta. Dar nu-mi pare rău că există copilul.

- Spune-mi că o să aibă loc o nuntă mai întâi!

Buzele lui Dan abia dacă se mișcară când vorbi, iar asta îi aminti lui Molly cât de categoric putea fi. Știa că, dacă nu rămânea fermă pe poziție, nu avea să o lase niciodată în pace.

- Nici o nuntă. Și nici un tătic. Asta n-o să se schimbe, așa că ar fi bine să te împaci cu ideea.

Phoebe păru și mai îndurerată.

– Dar... nici nu știam că te vezi cu cineva special. De obicei, îmi spui.

Molly nu o putea lăsa să pună prea multe întrebări și să sape prea adânc.

– Îți împărtășesc multe lucruri, Phoebe. Dar nu chiar totul.

Lui Dan începuse să-i zvâcnească mușchii maxilarului. Cu siguranță, nu era un semn bun.

– Cine e?

– Nu o să-ți spun, răspunse ea fermă. Toată treaba asta a fost vina mea, nu a lui. Și nu-l vreau în viața mea.

– Dar al naibii de mult l-ai vrut în viața ta, suficient cât să rămâi gravidă!

– Dan, te rog! Phoebe nu fusese niciodată intimidată de temperamentul lui Dan, însă în acel moment părea îngrijorată pentru Molly. Nu lua o decizie prea repede, Moll. Cât de avansată e sarcina?

– Doar șase săptămâni. Și nu am de gând să mă răzgândesc. O să fim doar eu și copilul. Și voi doi, sper.

Dan sări în picioare și începu să se învârtă prin cameră.

– Habar nu ai în ce te bagi.

Molly se gândi că ar fi putut sublinia că în fiecare an mii de femei singure nășteau copii pe care îi creșteau singure și că el avea concepții de modă veche. Dar îl cunoștea prea bine ca să-și răcească gura degeaba. Vorbi în schimb despre partea practică.

– Nu vă pot împiedica să vă faceți griji, dar trebuie să vă amintesc că sunt mai bine pregătită decât majoritatea mamelor singure. Am aproape 30 de ani, iubesc copiii și sunt stabilă emoțional.

Pentru prima dată în viața ei, simți că era adevărat ce spunea.

– Și ești falită în cea mai mare parte a timpului, replică Dan și strânse din buze.

– Vânzările cărților cu Daphne încep să crească încet-încet.

– Foarte încet, zise el.

– Şi pot să lucrez mai mult pe cont propriu, ca liber-profesionist. Nici nu va trebui să plătesc pentru îngrijirea copilului pentru că lucrez de acasă.

El îi aruncă o privire aspră.

– Copiii au nevoie de un tată.

Molly se ridică şi se duse la el.

– Au nevoie de un bărbat bun în viaţa lor şi sper că vei fi acolo pentru el, fiindcă tu eşti cel mai bun bărbat din lume.

Cuvintele ei îl emoţionară şi o îmbrăţişă.

– Noi vrem doar să fii fericită.

– Ştiu. Tocmai de asta vă iubesc aşa de mult pe amândoi.

– Vreau doar să fie fericită, îi repetă Dan lui Phoebe în timp ce mergeau înapoi spre casă, după o cină destul de tensionată.

– Amândoi vrem asta. Dar e o femeie independentă şi a hotărât ce vrea să facă. Phoebe se încruntă, îngrijorată şi gânditoare. Bănuiesc că acum tot ce putem face este să o susţinem.

– S-a întâmplat pe la începutul lunii decembrie... zise Dan şi miji ochii. Îţi dau cuvântul meu, Phoebe. O să-l găsesc pe nemernicul care i-a făcut asta şi apoi o să-i iau capul!

Dar să-l găsească se dovedi a fi mai greu de făcut decât de zis. În timp ce săptămânile se scurgeau una după alta, Dan tot nu aflase nimic. Inventă scuze ca să-i sune pe prietenii lui Molly şi îi trase de limbă fără ruşine, încercând să obţină orice informaţie cât de mică. Se părea că nimeni nu-şi amintea ca ea să fi ieşit cu cineva în perioada aceea. Încercă să-i tragă de limbă şi pe propriii lui copii – din păcate, tot fără succes. În culmea disperării, ajunse în cele din urmă să angajeze un detectiv – lucru pe care uită să i-l spună soţiei sale, care, fără îndoială, i-ar fi cerut să-şi vadă de treburile lui şi să nu-şi bage nasul unde nu-i fierbea oala. Doar

că și de data asta sfârși cu o factură mare la final și cu nici o informație nouă.

Pe la mijlocul lunii februarie, Dan și Phoebe îi duseră pe copii la Door County House pentru un weekend prelungit, ca să-i plimbe cu snowmobilul. O invitară și pe Molly să li se alăture, însă ea le spuse că se apropia termenul-limită pentru predarea unui articol pe care-l scria pentru *Chik* și că nu avea cum să-și ia pauză de la lucru. Dar Dan știa că adevăratul motiv era că nu mai voia să audă alte prelegeri de-ale lui.

Sâmbătă după-amiază, tocmai îl adusese pe Andrew în casă ca să se încălzească după o plimbare lungă cu snowmobilul, când Phoebe îl găsi în holul casei, descălțându-se de bocanci.

– V-ați distrat, scumpete?

– Da!

Dan zâmbi larg când Andrew alergă pe podeaua umedă în ciorapi ca să se arunce în brațele mamei lui, un lucru pe care micuțul îl făcea atunci când stătea despărțit de unul din ei mai mult de o oră.

– Mă bucur, zise ea și îl sărută pe creștet, după care îl zori spre bucătărie. Du-te și ia o gustare! Cidrul e fierbinte, las-o pe Tess să-ți toarne!

În timp ce Andrew pleca în fugă, Dan observă că Phoebe arăta foarte bine îmbrăcată în perechea aceea de blugi aurii și cu un pulover maroniu, care părea foarte moale. Tocmai voia să o ia în brațe pe soția lui, când ea îi întinse un card de credit și o factură.

– Am găsit astea sus.

El aruncă o privire și văzu numele lui Molly.

– E o factură de la farmacia aia mică din oraș, zise Phoebe. Și uită-te sus în colț la dată.

Dan se uită, dar tot nu înțelegea de ce părea atât de supărată.

– Ei, și ce?

Phoebe oftă și se sprijini de mașina de spălat.

– Dan, atunci a stat Kevin aici.

*

Kevin plecă de la cafeneaua din colț și o luă pe esplanada Cairns spre hotelul său. Palmierii se unduiau în briza călduță de februarie, iar portul era plin de ambarcațiuni. După ce petrecuse cinci zile făcând scufundări în Marea Coralilor, cu rechini care înotau foarte aproape de zona North Horn din Marea Barieră de Corali din Australia, era plăcut să se întoarcă din nou la civilizație.

Orașul Cairns, de pe coasta de nord-est din Queensland, era atracția principală pentru expediții subacvatice. Și, de vreme ce orașul avea multe restaurante bune și câteva hoteluri de cinci stele, Kevin se hotărâse să mai rămână o vreme. Iar partea cea mai bună era faptul că orașul se afla suficient de departe de Chicago, încât să nu fie în pericol să dea peste vreun fan înfocat al echipei Stars, care să vrea să știe de ce se aruncase în blocajul acela dublu la finalul meciului din AFC Championship. În loc să aducă echipei Stars victoria care i-ar fi trimis direct la Super Bowl, își dezamăgise coechipierii. Și nici măcar provocarea de a înota cu un banc întreg de rechini-ciocan nu îl putea face să uite asta.

O australiancă voluptuoasă, îmbrăcată într-un maiou scurt și strâmt, îl studie de două ori din cap până-n picioare, după care îi aruncă un zâmbet ademenitor.

– Ai nevoie de un ghid turistic, yankeule?

– Mersi, dar nu azi.

Femeia păru dezamăgită. Probabil ar fi trebuit să accepte invitația ei, dar nu îi stârni interesul. În aceeași manieră ignorase propunerile seducătoare ale blondei care își dădea doctoratul și care gătise pe barca de scufundări, dar lucrul acela fusese de înțeles – făcea parte din categoria aceea de femei deștepte care necesitau o atenție sporită.

Queensland era în perioada musonului și se pomeni dintr-odată biciuit de picături de ploaie. Decise să se oprească la sala de fitness a hotelului și să facă niște

exerciții, apoi să se ducă la cazinou pentru câteva mâini de blackjack[1].

Tocmai se schimbase în hainele de sală, când se auzi un ciocănit tare la ușa lui. Se duse și deschise.

- Dan?! Ce cauți tu...

Dar doar atât apucă să spună înainte ca pumnul lui Dan Calebow să-l izbească fix în nas.

Kevin se împletici făcând câțiva pași înapoi, se împiedică de colțul canapelei și căzu.

Îl inundă un val fierbinte și furios de adrenalină. Sări în picioare, pregătit să-l sfâșie pe Dan cu mâinile goale. Apoi șovăi o clipă, dar nu pentru că Dan era șeful lui, ci pentru că furia de pe chipul lui îi spunea că se întâmplase ceva îngrozitor. De vreme ce Dan fusese mai înțelegător decât meritaseră când pierduseră meciul, Kevin își dădu seama că furia lui nu avea nici o legătură cu pasa aceea prost gândită.

Nu-i stătea în fire să nu riposteze, dar se forță să coboare pumnii.

- Ar fi bine să ai un motiv bun pentru asta.

- Nemernicule! Chiar credeai că poți fugi pur și simplu?

Lui Kevin i se strânse stomacul când văzu atât de mult dispreț pe chipul unui om pe care îl respecta ca pe un tată.

- Să fug de ce anume?

- N-a însemnat nimic pentru tine, nu? întrebă Dan cu dispreț.

Kevin rămase mut.

Dan făcu un pas spre el, cu buzele arcuite, într-o expresie profundă de dezgust.

- De ce nu mi-ai spus că nu ai fost singur când ai stat în casa mea de vacanță în decembrie?

În clipa aceea, Kevin simți cum i se ridică părul pe ceafă. Dar își alese cu mare grijă cuvintele:

---

[1] Blackjack, cunoscut și sub numele de 21, este un joc des întâlnit în cazinouri. A devenit foarte popular deoarece este ușor de jucat: cel care are suma cărților 21 sau cel mai aproape de 21 câștigă. (n.tr.)

– Nu credeam că e treaba mea. Daphne trebuia să-ţi spună că a fost acolo.

– *Daphne?*

De data asta, Kevin nu mai putu să se abţină:

– N-a fost vina mea că a apărut nebuna de cumnată-ta!

– La naiba, nici măcar nu-i ştii *numele?*

Dan părea pe punctul de a sări din nou la atac, iar Kevin era suficient de furios încât să spere să o facă.

– Încetează! Ea mi-a zis că o cheamă Daphne.

– Da, sunt sigur! zise Dan sfidător. Ei bine, o cheamă Molly, ticălosule, şi e însărcinată cu copilul tău.

Kevin se simţi de parcă tocmai primise cel mai dur placaj din viaţa lui.

– Despre ce vorbeşti?

– Vorbesc despre faptul că m-am săturat de atleţi valoroşi care cred că e dreptul lor de la Dumnezeu să împrăştie prin lume copii ilegitimi, ca şi când nu ar fi altceva decât nişte gunoaie.

Kevin simţi că i se făcea rău. Atunci când o sunase ea îi spusese că nu existaseră consecinţe. Ba chiar era la ea prietenul ei.

– Puteai măcar să ai decenţa să foloseşti un afurisit de cauciuc!

Rotiţele începură să i se învârtă din nou în minte şi nu accepta să-şi asume el vina pentru treaba asta.

– Am vorbit cu Daph... cu cumnată-ta... înainte să plec din Chicago şi mi-a zis că totul e bine. Poate ar trebui să ai conversaţia asta cu iubitul ei.

– E un pic prea preocupată în clipa de faţă ca să aibă un iubit!

– În cazul acesta, cred că nu ţi-a spus chiar totul, zise el precaut. Ai bătut degeaba drumul până aici. Se vede cu un tip pe care îl cheamă Benny.

– Benny?

– Da. Nu ştiu de cât timp sunt împreună, dar bănuiesc că el e responsabil pentru starea ei actuală.

– Benny nu-i iubitul ei, nemernic arogant ce eşti! E un afurisit de *bursuc!*

*

Molly își parcă Beetle-ul în spatele BMW-ului lui Phoebe. Când se dădu jos din mașină, avu grijă să se ferească de un morman de zăpadă murdară, acoperit cu gheață. Northern Illinois căzuse pradă unui val de frig care nu dădea semne să treacă prea curând. Dar asta nu o deranja prea tare. Luna februarie era cea mai bună perioadă a anului să se ghemuiască în pat cu laptopul sau cu blocul de desen. Sau pur și simplu să stea și să viseze cu ochii deschiși.

Daphne abia aștepta ca puiul de iepuraș să se facă suficient de mare să se joace cu el. Se vor îmbrăca în fustițe de prințese, își vor pune mărgele strălucitoare și vor spune: „Oo-la-la! Arăți divin!" Apoi vor arunca baloane cu apă în Benny și prietenii lui.

Molly se bucură că terminase discursul de la întâlnirea literară și că Phoebe venise ca să o susțină moral. Chiar dacă îi plăcea la nebunie să meargă în vizită la școli ca să le citească copiilor, să țină discursuri în fața adulților o agita destul de tare, mai cu seamă acum, când avea stomacul sensibil.

Trecuse o lună de când descoperise că era însărcinată și, cu fiecare zi care trecea, copilul pe care îl purta în pântec devenea tot mai real pentru ea. Nu se putuse abține să nu cumpere o salopetă mică din denim unisex și abia aștepta să i se vadă burta ca să poarte haine de gravidă – chiar dacă încă nu era necesar, pentru că sarcina avea doar două luni și jumătate.

O urmă pe sora ei în ferma de piatră. Fusese a lui Dan înainte ca el și Phoebe să se căsătorească. Și totuși, el nu spusese nimic atunci când, împreună cu mireasa lui, se mutase acolo și Molly.

Roo se grăbi să le iasă în cale ca să mârâie în semn de salut, iar sora lui mult mai manierată, Kanga, veni agale în urma lui. Molly îl lăsase acolo cât fusese la cercul

literar şi, după ce îşi agăţă haina în cuier, se apleca să-i salute pe ambii căţei.

– Bună, Roo. Bună, Kanga, scumpa mea.

Ambii pudeli se rostogoliră imediat pe spate, cerând să fie scărpinaţi pe burtă.

În timp ce le făcea pe plac, Molly o privi pe Phoebe punând eşarfa Hermes pe care o purta în buzunarul jachetei lui Andrew.

– Ce-i cu tine? o întrebă Molly. Ai fost distrată toată după-amiaza.

– Distrată? Ce vrei să spui?

Molly luă eşarfa şi i-o întinse surorii ei.

– Andrew a renunţat să se mai îmbrace ca un travestit când a împlinit patru ani.

– Oh, draga mea. Cred că...

Phoebe se opri când apăru Dan din spatele casei.

– Ce faci aici? îl întrebă Molly veselă. Phoebe mi-a zis că eşti plecat într-o călătorie.

– Am fost, zise el şi îşi sărută soţia. Tocmai m-am întors.

– Ai dormit în hainele alea? Arăţi îngrozitor.

– A fost un zbor destul de lung. Nu vrei să vii în living, Molly?

– Ba da.

Câinii veniră după ea în timp ce se îndrepta spre partea din spate a casei. Livingul acela era o construcţie nouă, ridicată când familia Calebow începuse să se mărească. Avea multe ferestre mari şi luminoase şi mai multe zone confortabile de recreere – fotolii pentru citit, un birou pentru făcut teme sau pentru jocuri. Era echipată şi cu un sistem stereo ultramodern, care avea de toate, de la Raffi la Rahmaninov.

– Şi unde ai fost? Credeam că te duci să...

Cuvintele lui Molly se stinseră imediat ce îl văzu pe bărbatul masiv cu păr blond din colţul camerei. Ochii aceia verzi pe care cândva îi considerase irezistibili o priveau acum cu o ostilitate făţişă.

Începu să-i bubuie inima în piept. Hainele lui erau la fel de șifonate precum ale lui Dan și era neras. Deși avea un bronz destul de proaspăt, nu arăta deloc ca un om care tocmai se întorsese dintr-o vacanță relaxată. Ba din contră, părea periculos de încordat și pe punctul de a exploda.

Molly își aminti că Phoebe fusese distrată toată după-amiaza, dar și de expresia misterioasă de pe chipul ei când, imediat după discursul ei, ieșise în camera din spate ca să răspundă la telefon. Nu, nu era nimic întâmplător la întâlnirea asta. Într-un fel sau altul, Phoebe și Dan descoperiseră adevărul.

Phoebe vorbi cu glas scăzut, dar cu o fermitate de neclintit.

- Hai să luăm loc toți!

- Eu prefer să stau în picioare, zise Kevin, abia mișcând buzele.

Molly simți că i se face rău. În plus, era furioasă și panicată.

- Nu știu ce se întâmplă aici, dar nu vreau să iau parte la așa ceva. Se răsuci și dădu să plece, dar Kevin făcu imediat un pas în față și-i blocă drumul.

- Nici să nu te gândești!

- Treaba asta nu te privește în nici un fel.

- Eu am auzit altceva.

Privirea lui rece îi străpungea ochii precum o suliță verde de gheață.

- Ei bine, ai auzit prost.

- Molly, hai să ne așezăm și să discutăm despre asta, zise Phoebe. Dan a zburat până în Australia ca să-l găsească pe Kevin și ai putea măcar să...

Molly se întoarse spre cumnatul ei:

- Ai zburat până în Australia?

El îi aruncă aceeași privire aspră pe care o văzuse pe chipul lui când refuzase să o lase să se ducă la o petrecere în pijamale cu colegii, imediat după balul de absolvire a liceului. Pe chipul lui era aceeași expresie ca atunci când nu o lăsase să amâne anul întâi de facultate

ca să plece într-o călătorie prin Europa. Dar nu mai era adolescentă de ani buni și în clipa aceea ea explodă:

– Nu aveai nici un drept! îi strigă și, fără să stea pe gânduri, se năpusti asupra lui.

Molly nu era o persoană violentă. Nu era nici măcar irascibilă. Îi plăceau iepurașii și pădurile de poveste, seturile de ceai din porțelan fin și cămășile de noapte fine, din bumbac. Nu dăduse nici măcar o palmă cuiva, darămite unei persoane pe care o iubea. Cu toate acestea, își simți mâna strângându-se într-un pumn și zburând spre cumnatul ei.

– Cum ai putut? urlă și-l izbi tare în piept pe Dan.

– Molly! strigă sora ei.

Dan rămase mut de uimire. Roo începu să latre.

Pe Molly o cuprinseră vinovăția, furia și frica, unindu-se într-un ghem chinuitor undeva înlăuntrul ei. Dan făcu un pas în spate, dar ea se duse după el și îl mai lovi o dată tare în piept.

– Asta nu e treaba ta!

– Molly, oprește-te! exclamă Phoebe.

– Să știi că n-o să te iert niciodată! strigă și se răsuci pe călcâie.

– Molly!

– E viața mea! țipă ea, ca să acopere lătratul frenetic al lui Roo și protestele surorii ei. De ce nu puteai să-ți vezi naibii de treaba ta?!

Un braț puternic o cuprinse apoi de talie, înainte să aibă timp să mai lovească încă o dată. Roo urlă. Kevin o trase înapoi la pieptul lui.

– Cred că ar fi mai bine să te liniștești.

– Dă-mi drumul! strigă și îl lovi tare cu cotul.

El gemu de durere, dar nu îi dădu drumul.

Roo se aruncă asupra lui și îl apucă de gleznă cu dinții.

Kevin țipă, și Molly îl lovi tare cu cotul o dată.

Kevin începu să înjure.

Dan înjură și el.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu! un țipăt ascuțit spintecă aerul.

capitolul 5

Uneori, ai mare nevoie de un prieten, dar tocmai atunci toată lumea e plecată.

Ziua de singurătate a lui Daphne

Lui Molly îi țiuiau urechile din pricina fluierului de jucărie în care sufla Phoebe.

– Ajunge! exclamă Phoebe și veni spre ei. Molly, ești în ofsaid! Roo, dă-i drumul! Kevin, ia mâinile de pe ea! Și acum toți *stați jos!*

Kevin luă mâinile de pe Molly. Dan se frecă pe piept în punctul în care fusese lovit. Roo dădu drumul pantalonului lui Kevin.

Molly simți că i se face rău. Ce sperase să dovedească? Nu putea îndura să se uite la nimeni. Faptul că sora și cumnatul ei probabil știau că ea se dusese peste Kevin în timp ce el dormea era cel mai umilitor lucru pe care îl trăise în viața sa.

Dar ea era responsabilă pentru ceea ce se întâmpla și nu putea fugi de asta. O imită pe Daphne, își luă pufoșenia în brațe pentru alinare și se așeză într-un fotoliu cât mai departe de ceilalți. Roo îi aruncă o privire compătimitoare și o linse pe bărbie.

Dan se așeză pe canapea. Pe chipul lui continua să fie întipărită aceeași expresie care o făcuse să-și iasă din pepeni. Phoebe se așeză lângă el, arătând ca o dansatoare din Vegas îngrijorată, care purta haine de mamă. Și Kevin...

Furia lui se simțea în atmosfera apăsătoare din cameră. Stătea lângă șemineu, cu mâinile încrucișate la piept și cu palmele la subsuori, ca și când nu ar fi avut încredere în el însuși, încercând să nu le folosească împotriva

ei. Cum era posibil să fi fost vreodată îndrăgostită de un om atât de periculos?

Își dădu seama că era încolțită. Phoebe, Dan, Kevin... și ea. Creatoarea lui Daphne-iepuroaica era pusă în situația să se confrunte cu NFL.

Singura ei strategie era o ofensivă puternică. Avea să pară o scorpie, nu exista nici o îndoială în privința asta, dar era cel mai bun lucru pe care îl putea face pentru Kevin.

– Hai să terminăm mai repede! Am multe de făcut, și toată treaba asta e mult prea plictisitoare pentru a o descrie în cuvinte.

Kevin se încruntă.

Phoebe oftă.

– Nu o să meargă, Molly. E prea dur ca să-l intimidezi. Știm că el este tatăl copilului tău. A venit aici ca să vorbim despre viitor.

Molly se întoarse spre Kevin. Nu le spusese! Phoebe nu ar fi vorbit niciodată așa dacă ar fi știut ce făcuse Molly.

Ochii lui nu trădau nimic.

De ce tăcuse? Odată ce Phoebe și Dan aflau adevărul, el avea să scape basma curată.

Se întoarse spre sora ei.

– Viitorul nu are nici o legătură cu el. Adevărul este că eu...

Kevin sări de lângă șemineu.

– Ia-ți haina, izbucni el. Mergem la o plimbare.

– Nu prea vreau să...

– Acum!

Oricât de groază i-ar fi fost să se confrunte cu el, știa că i-ar fi fost mai ușor să vorbească între patru ochi cu Kevin decât să discute de față cu Mafia Calebow. Își lăsă pufoșenia jos și se ridică.

– Rămâi aici, Roo.

Phoebe luă pudelul în brațe când acesta începu să chelălăie.

Cu spatele drept ca vergeaua, Molly ieşi afară din cameră. Kevin o prinse din urmă în bucătărie, o apucă de braţ şi o trase spre spălătorie. Odată ajunşi acolo, îi aruncă în braţe geaca de schi roz cu mov a lui Julie, iar el luă canadiana maro a lui Dan. Trase tare de uşa din spate şi o împinse afară, nu tocmai cu blândeţe.

Molly îşi puse geaca pe ea, trase de fermoar, dar nu reuşi să-l închidă, iar vântul tăios trecu prin bluza ei de mătase. Kevin nu se mai obosi să-şi încheie canadiana lui Dan, chiar dacă pe dedesubt purta doar un tricou de vară şi pantaloni kaki. Fierbinţeala furiei pe care o simţea îl încălzise suficient.

Molly băgă agitată mâna în buzunarul gecii lui Julie şi găsi o căciulă tricotată, cu o emblemă ştearsă cu Barbie. În vârf, atârnau câteva fire rămase dintr-un moţ argintiu. Şi-o îndesă pe cap. Kevin o trase spre o cărare pietruită cu dale, care ducea în pădure. Putea simţi cum emana furie prin toţi porii.

– Nu voiai să-mi spui, zise el.

– Nu aveam de ce să-ţi spun. Dar o să le spun *lor* adevărul! Deşi ar fi trebuit să faci tu asta când a apărut Dan şi te-a luat pe sus din vacanţă.

– Îmi imaginez cum ar reacţiona. „Nu e vina mea, Dan. Cumnata ta perfectă m-a violat împotriva voinţei mele." Sunt sigur că m-ar crede.

– Acum o să creadă. Îmi pare rău că a trebuit să fii... deranjat.

– *Deranjat?*

Cuvântul acela sună ca o lovitură de bici.

– E al naibii de sigur că e mai mult decât un simplu deranj!

– Da, ştiu asta. Dar...

– Poate că treaba asta nu-i altceva decât *un deranj* în viaţa ta de fată bogată şi răsfăţată, dar în lumea reală...

– Am înţeles! Tu ai fost victima, zise ea îndoindu-se de spate ca să se apere de frig şi încercând să-şi bage mâinile în buzunare. Oricum ar fi, treaba asta e problema mea şi o să mă ocup de ea. Nu e a ta.

– Eu nu sunt victima nimănui, mormăi el.

– Ei bine, ai fost victima mea, iar asta mă face direct responsabilă pentru consecinţe.

– Consecinţele, aşa cum le numeşti tu, înseamnă o viaţă de om.

Molly se opri din mers şi se uită în sus la el. Vântul îi ciufulise părul şi o şuviţă îi biciuia fruntea. Chipul lui era rigid, iar trăsăturile lui mult prea frumoase erau ca de piatră.

– Ştiu, spuse ea. Şi trebuie să mă crezi că nu am plănuit asta. Dar acum sunt însărcinată şi îmi doresc foarte mult copilul ăsta.

– Eu, nu.

Ea tresări. În mod logic, înţelegea. Normal că nu-şi dorea un copil. Dar furia lui era atât de aprigă, încât Molly simţi nevoia să-şi încrucişeze braţele peste talie, ca un gest protector.

– Atunci nu avem nici o problemă. Nu am nevoie de tine, Kevin. Serios. Şi aş aprecia foarte mult dacă ai uita de toată treaba asta.

– Chiar crezi că o să fac asta?

Pentru ea era ceva personal, dar trebuia să ţină cont de faptul că pentru el era o criză profesională. Pasiunea lui Kevin pentru echipa Stars era bine cunoscută. Phoebe şi Dan erau şefii lui şi doi dintre cei mai puternici oameni din NFL.

– Imediat ce le spun surorii mele şi lui Dan ce am făcut, o să scapi. Treaba asta nu o să-ţi afecteze în nici un fel cariera.

El miji ochii ameninţător.

– Nu le spui nimic!

– Ba sigur că da!

– Ţine-ţi gura!

– Mândria ta e cea care vorbeşte acum, nu? Nu vrei să afle nimeni că ai fost o victimă? Sau ţi-e prea frică de ei?

Kevin abia mişcă buzele când zise:

– Nu ştii nimic despre mine.

– Știu diferența dintre bine și rău! Ceea ce am făcut a fost o mare greșeală și nu vreau s-o amplific târându-te și pe tine în chestia asta. O să mă duc înăuntru și o să...

El o prinse de braț și o scutură zdravăn.

– Ascultă-mă bine, pentru că sunt deja obosit de pe drum și nu o să spun asta decât o dată! Mă fac vinovat de multe lucruri în viața asta, dar nu am lăsat niciodată în urmă un copil ilegitim și nici nu am de gând să încep acum.

Molly se smulse din strânsoarea mâinii lui și lipi și mai tare brațele în jurul trupului.

– Nu scap de copilul acesta, așa că nici măcar nu te obosi s-o sugerezi.

– Nu sugeram asta. Strânse din buze, până când i se subțiară într-o linie fermă și mârâi printre dinții încleștați: Ne căsătorim.

Molly era uluită.

– Nu vreau să mă căsătoresc.

– Nici eu. Dar nu o să stăm împreună prea mult timp.

– Nu...

– Nu-ți bate gura de pomană. Tu m-ai avut în pat, doamnă, așa că eu iau deciziile acum!

De obicei, lui Kevin îi plăcea să meargă în clubul de dans, dar acum își dorea să nu fi venit. Deși confruntarea cu clanul Calebow avusese loc cu o zi în urmă, încă nu era într-o stare potrivită să se afle în preajma altor oameni.

– Kevin! Aici!

O fată cu pleoapele colorate cu fard cu sclipici și îmbrăcată într-o rochie ca de celofan îl strigă în vacarmul din club. Ieșiseră vreo câteva săptămâni vara trecută. Nina? Nita? Nu mai știa cum o chema... Și nici nu-i păsa.

– Kevin! Hei, amice, vino încoace și lasă-mă să-ți cumpăr ceva de băut! îi strigă un bărbat.

Se prefăcu că nu îi aude pe nici unul din ei și își croi drum înapoi prin mulțime spre ușa pe care intrase. Fusese o mare greșeală să vină aici. Nu avea starea necesară să discute nici cu prietenii, darămite cu fanii dornici să vorbească despre meciul de campionat pe care îl pierduse.

Își luă haina și se îmbrăcă, dar nu se încheie, iar frigul din Dearborn Street îl lovi ca un pumn nemilos. Când era în mașină în drum spre oraș, la radio se anunțase că mercurul din termometre scăzuse sub –3 grade. Iarna în Chicago... Valetul de la intrare îl văzu și se grăbi să-i aducă mașina, care era parcată la nici șase metri distanță.

Peste o săptămână, avea să fie un bărbat însurat. Se terminase cu principiul său de a nu-și amesteca viața personală cu cariera. Îi dădu valetului 50 de dolari, după care se sui la volanul Spiderului său și plecă în trombă.

„Trebuie să fii un exemplu demn de urmat pentru ceilalți, Kevin. Oamenii se așteaptă ca fiii de preot să facă ceea ce trebuie!"

Alungă din minte vocea pastorului John Tucker. Kevin făcea asta ca să-și protejeze cariera. Ce-i drept, ideea de a avea un copil ilegitim îl făcea să se înfioare, deși acest lucru nu ar fi deranjat pe nimeni. Sigur nu era vorba de vreo reminiscență a copilăriei sale ca fiu de preot. Tot ce conta era jocul.

Phoebe și Dan nu se așteptau la o căsătorie din dragoste, deci nu avea de ce să-i surprindă faptul că mariajul nu urma să dureze mult. În același timp, putea să țină capul sus atunci când avea de-a face cu ei. Iar pe Molly Somerville – cu rudele ei importante și moralitatea ei îndoielnică – o ura mai mult decât urâse vreodată în viața lui pe cineva. Se terminase planul lui de a se însura cu o femeie tăcută și fără pretenții, cum îi plăcea lui Jane Bonner să-l tachineze. În schimb, avea să suporte o scorpie îngâmfată și snoabă, care avea să-l sfâșie în bucăți dacă îi dădea vreodată ocazia. Din fericire, nu intenționa să-i dea nici o astfel de șansă.

„Kevin, în viață există bine și există rău. Poți să mergi printre umbre ori poți rămâne în lumină."

Ignoră încă o dată vocea lui John Tucker și acceleră spre Lake Shore Drive. Treaba asta nu avea nimic de-a face cu binele sau cu răul. Doar își proteja cariera.

„*Nu chiar!*", îi șopti o voce din interiorul său. Trecu în viteză pe banda din stânga, apoi pe cea din dreapta și înapoi în stânga. Avea nevoie de viteză și de pericol, dar sigur nu avea să le primească în Lake Shore Drive.

La câteva zile după capcana pe care i-o întinseseră Phoebe și Dan, Molly se întâlni cu Kevin ca să se ocupe de actele necesare pentru căsătorie. După aceea, plecară separat la Hancock Building, unde semnară actul de separare a finanțelor.

Kevin nu știa că Molly nu avea finanțe proprii, dar nici ea nu îi spuse nimic. Asta nu ar fi făcut altceva decât să o creadă și mai nebună decât o considera deja.

Molly își făcu apariția în biroul avocatului chiar când acesta explica ce era cu actele. Ea și Kevin nu discutaseră nimic despre ce rol avea să își asume el în viața copilului, iar ea era prea descurajată ca măcar să aducă vorba despre asta. Și mai aveau ceva de lămurit.

Când ieșiră din birou, Molly își făcu curaj și încercă să vorbească cu el.

- Kevin, treaba asta e o nebunie! Te rog, lasă-mă măcar să le spun adevărul lui Dan și lui Phoebe.

- Mi-ai jurat că o să-ți ții gura!

- Știu, dar...

Ochii lui verzi îi aruncară o privire care o îngheță.

- Aș vrea să cred că poți avea onoare măcar într-o privință...

Molly își mută privirea, dorindu-și în sinea ei să nu fi deschis subiectul.

- Nu mai suntem în 1950. Nu am nevoie să fiu căsătorită ca să cresc un copil. Femeile singure fac asta tot timpul.

– Să ne căsătorim nu o să fie mai mult decât un deranj minor pentru amândoi. Chiar eşti atât de egoistă, încât să nu poţi renunţa la câteva săptămâni ca să vedem treaba asta aranjată şi terminată cu bine?

Nu-i plăceau dispreţul din vocea lui şi nici faptul că o numise egoistă, în condiţiile în care ea ştia că el făcea asta numai ca să rămână în relaţii bune cu Dan şi cu Phoebe. El plecă înainte ca ea să aibă timp să-i răspundă. În cele din urmă, renunţă de tot. Se putea lupta cu unul dintre ei, nu cu toţi trei.

Nunta lor avu loc câteva zile mai târziu, în livingul casei Calebow. Molly purtă o rochie de culoare alb murdar, lungă până la jumătatea gambei, pe care i-o cumpărase sora ei. Kevin purtă un costum elegant de culoare gri-închis şi o cravată asortată. Molly se gândi că ţinuta aceea îl făcea să semene cu un antreprenor superb de la pompe funebre.

Amândoi refuzaseră să-şi invite prietenii la ceremonie, aşa că erau de faţă numai Dan, Phoebe, copiii şi câinii. Fetele decoraseră livingul cu flori albe din hârtie creponată şi legaseră funde la gâtul căţeilor. Roo o purta în jurul zgărzii, în timp ce Kanga o avea prinsă de moţ. Kanga flirta fără ruşine cu Kevin, scuturându-şi moţul ca să-i atragă atenţia şi dând din coadă. Dar Kevin o ignora la fel cum ignora mârâitul lui Roo, aşa că Molly îşi dădu seama că era unul dintre acei bărbaţi care considerau că un pudel reprezenta o ameninţare pentru masculinitatea lui. Oare de ce naiba nu se gândise la asta în Door County, în loc să caute râgâituri, lanţuri de aur şi limbaj de maidan?

Lui Hannah îi străluceau ochii şi se uita la Kevin şi la Molly ca şi când ar fi fost personajele principale dintr-un basm. Din pricina ei, Molly se prefăcea că era fericită, când în realitate nu şi-ar fi dorit nimic mai mult decât să vomite.

– Arăţi minunat! exclamă Hannah şi suspină visătoare. Apoi se întoarse spre Kevin, cu ochi strălucitori. Şi tu arăţi minunat, desigur. Exact ca un prinţ.

Tess și Julie izbucniră în râs, iar Hannah se făcu roșie ca racul.

Dar Kevin nu râse. În schimb, zâmbi și o strânse ușor de umăr.

- Mersi, puștoaico!

Molly clipi și își mută repede privirea.

Apoi judecătorul care oficia căsătoria veni în față.

- Haideți să începem!

Molly și Kevin se duseră spre el ca și când ar fi trecut printr-un câmp de luptă.

- Dragii mei...

Andrew plecă de lângă mama lui și veni în față, ca să se strecoare între mire și mireasă.

- Andrew, vino înapoi! zise Dan și încercă să-l tragă în spate, dar Kevin și Molly îl prinseră de mânuțe în același timp, ca să-l țină exact acolo unde era.

Și așa se căsătoriră – sub o boltă improvizată de șiraguri strâmbe de flori din hârtie creponată, cu un copil de 5 ani așezat ferm între ei și cu un pudel cenușiu uitându-se urât la mire.

Molly și Kevin nu se uitară nici măcar o dată unul la altul. Nici în timpul sărutului, care fu scurt, sec, rapid și cu gura închisă.

Andrew se uită în sus la ei și se strâmbă:

- Bleah, bleah, bleah!

- Trebuie să se sărute, piticule! zise Tess din spate.

- Nu sunt pitic!

Molly se apleacă și îl îmbrățișă, înainte să înceapă să se agite. Cu coada ochiului, îl văzu pe Dan strângându-i mâna lui Kevin și pe Phoebe îmbrățișându-l rapid. Era jenant și îngrozitor, iar Molly abia aștepta să scape de acolo. Doar că și asta era o problemă.

Făcură un întreg spectacol din a sorbi câteva picături de șampanie, dar nici unul nu reuși să mănânce mai mult de o îmbucătură din tortul lor de nuntă mic și alb.

- Hai să plecăm de aici, îi mârâi Kevin la ureche în cele din urmă.

Şi nici nu fu nevoie ca Molly să inventeze o durere de cap ca scuză. Se simţise din ce în ce mai rău pe parcursul după-amiezii.

– Bine.

Kevin spuse că ar trebui să plece înainte de a începe să ningă.

– Ce idee bună, zise Phoebe. Mă bucur că v-aţi hotărât să acceptaţi oferta noastră.

Molly încercă din răsputeri să pară ca şi când perspectiva de a petrece câteva zile cu Kevin la casa familiei din Door County nu era cel mai negru coşmar al său.

– E cel mai bun lucru pe care l-aţi putea face, aprobă Dan. Casa e suficient de departe ca să evitaţi agitaţia din presă ce se va isca atunci când vom face anunţul.

– În plus, zise Phoebe cu o veselie falsă, o să aveţi ocazia să vă cunoaşteţi mai bine.

– Abia aştept, murmură Kevin.

Nu se mai obosiră să-şi piardă timpul schimbându-şi hainele, iar zece minute mai târziu, Molly îl sărută pe Roo de rămas-bun. În situaţia dată, considerase că era mai bine să lase câinele la sora ei.

În timp ce Molly şi Kevin plecau cu Ferrariul lui, Tess şi Julie îl înfăşurară pe Andrew în hârtie creponată, iar Hannah stătu în braţe la tatăl ei.

– Maşina mea e în parcare la benzinăria Exxon, la câţiva kilometri distanţă de aici. Ia-o la stânga când ajungi pe autostradă!

Gândul de a sta lângă el în timpul călătoriei de şapte ore şi jumătate până în Northern Wisconsin fusese mai mult decât puteau suporta nervii ei.

Kevin îşi puse ochelarii Revos cu rame argintii.

– Credeam că am fost de acord amândoi cu planul de a merge în Door County.

– Da, dar o să vin cu maşina mea.

– Mie-mi convine.

Kevin urmă indicaţiile pe care i le dădu Molly, iar câteva minute mai târziu opri în parcarea benzinăriei. Când se aplecă deasupra ei ca să-i deschidă uşa din

dreapta, îi atinse talia cu brațul. Molly își scoase cheile din geantă și coborî.

El plecă în trombă fără să mai spună nimic.

Ea plânse tot drumul până la granița cu Wisconsin.

Kevin făcu un ocol pe la casa lui din cartierul rezidențial din Oak Brook, unde se schimbă cu o pereche de blugi și un pulover. Luă câteva CD-uri ale unei formații de jazz din Chicago care îi plăcea, precum și o carte despre escalada muntelui Everest pe care uitase s-o pună în bagaj. Se gândi să-și pregătească și ceva de mâncare de vreme ce nu se grăbea să pornească din nou la drum, dar își pierduse și apetitul odată cu libertatea.

În timp ce se îndrepta spre Wisconsin pe autostrada I-94, încercă să-și amintească felul în care se simțise atunci când înotase cu rechinii în recif, cu mai puțin de o săptămână în urmă, dar nu reuși să regăsească acea senzație. Sportivii bogați reprezentau o țintă pentru femeile interesate, poate că ea rămăsese însărcinată cu el în mod intenționat, se gândi el. Dar Molly nu avea nevoie de bani. Nu. În schimb, căutase senzații tari și nu îi trecu prin minte să se gândească la consecințe.

Când era la nord de Sheboygan, îi sună telefonul. Răspunse și auzi vocea lui Charlotte Long, o femeie care fusese prietena apropiată a părinților lui de când se știa. Asemenea părinților ei, și ea obișnuise să-și petreacă verile la tabăra familiei lui din Northern Michigan și chiar continua să meargă acolo în fiecare iunie. Pierduse complet legătura cu ea până la moartea mamei lui.

– Kevin, tocmai m-a sunat din nou avocatul mătușii tale Judith.

– Grozav, bombăni el.

Își aminti apoi că Charlotte stătea de vorbă cu tatăl și cu mama lui după slujba zilnică de la tabernacul. Chiar și în cele mai îndepărtate amintiri ale lui, ei păreau foarte bătrâni.

În momentul nașterii lui, viețile ordonate ale părinților lui se învârteau în jurul bisericii din Grand Rapids,

unde tatăl său fusese pastor, al cărţilor pe care le iubeau şi al hobby-urilor intelectuale. Pentru că nu avuseseră alţi copii înainte de el, nu ştiuseră cum să se poarte cu băieţelul mic şi plin de viaţă pe care îl iubiseră din toată inima lor, dar pe care nu îl înţeleseseră niciodată.

„Te rog, încearcă să stai cuminte, dragule!"

„Cum ai reuşit să te murdăreşti aşa?"

„Cum ai reuşit să transpiri aşa de tare?"

„Nu aşa de repede."

„Nu aşa de tare."

„Nu aşa de puternic."

„Fotbal, fiule? Cred că încă am vechea mea rachetă de tenis undeva prin pod. Hai mai bine să încercăm asta, da?"

Cu toate acestea, participaseră la fiecare meci al lui, pentru că asta făceau părinţii buni în Grand Rapids. Încă îşi amintea cum se uita în sus în tribune şi le zărea chipurile neliniştite şi mute de uimire.

„Probabil s-au întrebat cu cine semănai."

Asta spusese Molly atunci când îi povestise despre părinţii lui. Poate că se înşela în legătură cu alte lucruri, dar în privinţa asta avusese dreptate.

– A zis că nu l-ai sunat, zise Charlotte pe un ton acuzator.

– Cine?

– Avocatul mătuşii tale Judith. Fii atent, Kevin! Vrea să vorbiţi despre tabără.

Deşi Kevin ştiuse ce urma să-i spună Charlotte, tot strânse mâinile pe volan. Discuţiile despre tabăra Wind Lake întotdeauna îl tensionau şi tocmai din acest motiv le evita pe cât posibil. Acela era locul unde golul dintre el şi părinţii lui devenise tot mai mare şi mai dureros.

Tabăra fusese fondată de stră-străbunicul lui la sfârşitul anilor 1800, pe un teren pe care îl primise undeva într-o zonă izolată din Northern Michigan. Încă de la început servise drept loc de întâlnire pentru adunările religioase metodiste, menite să reînvie vechile tradiţii.

Din moment ce era localizată pe insulița unui lac, nu pe ocean, nu devenise niciodată la fel de populară precum Ocean Grove, din New Jersey, sau Oak Bluffs, din Martha's Vineyard, dar avea aceleași căbănuțe ca de turtă dulce și același tabernacul central unde se țineau slujbele.

În copilărie, Kevin fusese obligat să-și petreacă verile în tabără de vreme ce tatăl său ținea slujbe zilnice pentru bătrânii care se întorceau în fiecare an și al căror număr era în continuă scădere. Iar Kevin fusese întotdeauna singurul copil de acolo.

– Îți dai seama că tabăra îți aparține acum, că a murit Judith, zise Charlotte, deși nu era nevoie să-i amintească.

– Nu o vreau.

– Ba sigur că o vrei. A fost transmisă din generație în generație în familia Tucker de mai bine de o sută de ani. E o instituție în toată deplinătatea cuvântului și sigur nu vrei să fii tu cel care încheie tradiția asta.

Oh, ba da, exact asta își dorea!

– Charlotte, locul acela e o gaură de bani. Iar acum, că a murit mătușa Judith, nu mai e nimeni care să aibă grijă de tabără.

– Tu o să ai grijă. Ea a aranjat totul. Poți angaja pe cineva s-o administreze, dacă vrei.

– O vând. Trebuie să mă concentrez asupra carierei.

– Nu poți! Serios, Kevin, face parte din istoria familiei! În plus, încă sunt oameni care vin acolo în fiecare an.

– Pun pariu că asta e o mare bucurie pentru furnizorii locali de servicii funebre.

– Ce spui? Of, trebuie să plec, altfel o să întârzii la cursul de pictură.

Charlotte închise telefonul înainte ca el să-i spună că se căsătorise. Dar poate că era mai bine așa. Discuția despre tabără îi amplificase deja proasta dispoziție.

Dumnezeule, verile acelea fuseseră o adevărată agonie! În timp ce prietenii lui stăteau acasă, jucau baseball

şi ieşeau împreună, el se pricopsea cu o adunătură de bătrâni şi cu un milion de reguli.

„Nu mai stropi aşa de tare când eşti în apă, dragule. Doamnelor nu le place să-şi ude părul."

„Într-o jumătate de oră începem slujba, fiule. Du-te şi spală-te!"

„Iar ai dat cu mingea în tabernacul? E sărită vopseaua în mai multe locuri."

Iar când împlinise 15 ani, se răzvrătise şi aproape că le frânsese inima părinţilor lui.

„Nu mă întorc acolo şi nu mă puteţi obliga! E al naibii de plictisitor acolo! Urăsc locul acela! O să fug de acasă dacă încercaţi să mă obligaţi să merg iar acolo! Vorbesc serios!"

Părinţii lui cedaseră, iar Kevin îşi petrecuse vara următoare în Grand Rapids cu prietenul lui, Matt. Tatăl lui Matt era un om tânăr şi dur. Jucase fotbal american în facultate pentru echipa Spartans şi în fiecare seară ieşea să bată mingea cu ei. Kevin îl venera de-a dreptul.

În cele din urmă, John Tucker îmbătrânise prea mult ca să mai poată oficia slujbe, tabernacolul arsese din temelii, tabăra nemaifiind folosită în scop religios. Mătuşa lui Judith se mutase apoi în casa veche şi dărăpănată din incintă, unde stătuseră înainte Kevin şi părinţii lui, şi continuase să închirieze căbănuţele pe timp de vară. Iar Kevin nu mai călcase niciodată pe acolo.

Nu voia să se mai gândească la acele veri nesfârşite şi plictisitoare, pline de mustrări din partea bătrânilor, puse noul său CD şi dădu volumul la maximum. Dar, chiar când părăsi drumul interstatal, zări un Beetle familiar pe marginea drumului. Trase pe dreapta şi opri brusc, aruncând peste tot pietrişul de sub caroserie. Oh, da, era chiar Molly. Stătea aplecată peste volan.

Grozav! Exact ce avea nevoie! O femeie isterică! Ce drept avea ea să fie isterică? El era cel care ar fi trebuit să tune şi să fulgere.

Se gândi să plece și s-o lase acolo, dar ea deja îl văzuse, așa că oftă nemulțumit, se dădu jos din mașină și se duse la ea.

I se tăie respirația de durere. Sau poate de teamă. Molly știa că trebuia să ajungă la un spital, dar îi era prea frică să se miște. Se temea că, dacă se mișca, umezeala aceea fierbinte și lipicioasă dintre picioarele ei, care deja îi pătase rochia de mireasă, avea să devină un șuvoi ce urma să îi fure copilul.

Când avu primele crampe, se gândi că era flămândă, fiindcă nu mâncase nimic toată ziua. Apoi simți o durere atât de puternică, încât abia reuși să tragă pe dreapta.

Își puse mâinile pe burtă și se chirci.

„Te rog, să nu pierd copilul ăsta! Te rog, Doamne!"

– Molly?

Prin valul de lacrimi care îi încețoșa privirea, îl văzu pe Kevin uitându-se prin geamul automobilului. Pentru că ea nu se mișcă deloc, el veni mai aproape și bătu în geam.

– Molly, ce s-a întâmplat?

Ea încercă să-i răspundă, însă nu reuși.

Kevin vru să deschidă portiera.

– Descuie ușa!

Molly încercă să se întindă și să apese pe buton, dar simți încă un val de durere. Scânci, își puse mâinile în jurul coapselor și strânse de parcă ar fi vrut să le unească.

El bătu din nou în geam.

– Apasă pe buton! Apasă odată!

Cumva, reuși să facă ce îi ceru.

O rafală de vânt rece o izbi când deschise portiera și văzu cum respirația lui caldă scotea aburi.

– Ce s-a întâmplat?

I se puse un nod în gât de frică. Și nu putu face nimic altceva decât să-și muște buza și să-și lipească și mai strâns coapsele.

– E ceva cu copilul?

Reuşi să încuviinţeze din cap aprobator.

– Crezi că e un avort spontan?

– *Nu!* Se luptă cu durerea şi încercă să vorbească mai calm: Nu, nu e nici un avort spontan. Doar... doar am nişte crampe.

Îşi putea da seama că el nu o credea şi îl ura pentru asta.

– Hai să mergem la un spital!

Kevin fugi pe partea cealaltă a maşinii, deschise uşa şi se întinse s-o ia în braţe şi s-o tragă pe scaunul de dreapta. Dar ea nu voia să-l lase. Dacă se mişca...

– Nu! Nu!... Nu mă mişca!

– Trebuie să te mişc. Nu o să te rănesc. Îţi promit.

El nu înţelegea nimic. Nu era ea cea rănită.

– Nu...

Dar el nu vru s-o asculte. Molly strânse şi mai tare coapsele când Kevin băgă mâinile sub ea şi o trase cu greu pe celălalt scaun. Efortul acela o lăsă fără suflare.

Kevin fugi până la el la maşină şi se întoarse câteva clipe mai târziu cu un telefon mobil şi cu o pătură de lână precum cele folosite pe stadion, pe care o puse peste ea. Înainte să se aşeze la volan, aruncă o haină pe scaun. Ca să-i acopere sângele.

După aceea porni în trombă, ieşi pe autostradă, în timp ce ea forţa braţele să îi strângă şi mai tare picioarele. El vorbi cu cineva la telefon, căutând un spital. Roţile micului ei Beetle scârţâiră în timp ce el goni pe autostradă şi apoi când luă o curbă. Conduse ca un nesăbuit dependent de adrenalină.

„Te rog, Doamne..."

Molly nu ştia cât timp îi luase să ajungă la spital. Ştia doar că el deschise uşa din dreapta şi se pregăti să o mişte din nou.

Încercă să clipească pentru a îndepărta lacrimile şi se uită în sus la el.

– Te rog, ştiu că mă urăşti, dar... Icni când simţi din nou durerea. Picioarele... trebuie să ţin picioarele lipite.

El se uită la ea o clipă, după care încuviință din cap încet.

Molly se simţi uşoară ca un fulg în clipa în care el îşi trecu braţele puternice pe sub rochia ei de mireasă şi o ridică fără nici un efort. Îi lipi strâns coapsele de trupul lui şi intră pe uşă.

Apăru imediat cineva cu un cărucior cu rotile şi el se grăbi într-acolo.

– Nu, spuse ea. Încercă să se agaţe de braţul lui, dar era prea vlăguită. Picioarele... Dacă mă laşi jos...

– Aici, domnule, aici! strigă asistenta care aducea scaunul.

– Doar arată-mi unde s-o duc, zise Kevin.

– Îmi pare rău, domnule, dar...

– Hai odată!

Molly îşi odihni obrazul de pieptul lui şi, preţ de o clipă, simţi că ea şi copilul ei erau în siguranţă. Dar clipa aceea se risipi când el intră pe uşă camerei de gardă cu perdea şi o puse uşor pe pat.

– O să avem grijă de ea în timp ce aşteptaţi la recepţie, îi zise asistenta.

Kevin o strânse pe Molly de mână. Era pentru prima dată de când se întorsese din Australia când părea îngrijorat, nu ostil.

– Mă întorc imediat.

Molly se uită în sus la lumina fluorescentă de deasupra ei şi se întrebă cum avea să completeze actele. Nu ştia nici data ei de naştere, nici numele ei mijlociu. Nu ştia absolut nimic despre ea.

Asistenta era tânără şi avea un chip dulce şi blând. Dar, când încercă să o ajute pe Molly să-şi dea jos lenjeria intimă plină de sânge, Molly refuză ferm. Ar fi trebuit să-i depărteze uşor picioarele ca să facă asta.

Asistenta o mângâie pe braţ.

– O să fiu atentă.

Dar, până la urmă, nu mai contă. Până când ajunse doctorul de la camera de gardă să o examineze, Molly deja pierduse copilul.

*

Kevin refuză să o externeze până a doua zi şi, pentru că era o celebritate, i se îndeplini dorinţa. Dincolo de ferestrele acelei rezerve private, putea vedea o parcare aproape goală şi o linie de pomi goi. Molly închise ochii, dorindu-şi să nu mai audă vocile.

Unul dintre doctori vorbea cu Kevin, pe tonul acela reverenţios pe care îl foloseau oamenii atunci când vorbeau cu cineva celebru.

– Soţia dumitale este tânără şi sănătoasă, domnule Tucker. Va trebui să o consulte şi doctorul ei ca să fie sigur, dar nu văd nici un motiv să nu puteţi avea alt copil pe viitor.

Molly vedea însă un motiv.

Cineva o luă de mână. Nu ştia dacă era asistenta, doctorul sau Kevin. Nu îi păsa. Îşi trase mâna cu o smucitură.

– Cum te mai simţi? îi şopti Kevin.

Dar se prefăcu că dormea.

El rămase mult timp în cameră cu ea. Şi, când plecă în cele din urmă, Molly se întoarse şi se întinse după telefon.

Se simţea confuză de la pastilele pe care i le dăduseră şi fu nevoită să formeze numărul de două ori înainte să reuşească să sune. Când Phoebe răspunse, Molly izbucni în plâns.

– Vino să mă iei! Te rog...

Dan şi Phoebe apărură în rezerva ei după miezul nopţii. Iniţial, Molly se gândi că Kevin plecase, dar probabil dormise pe hol, pentru că îl auzi vorbind cu Dan.

Phoebe se apropie şi o mângâie pe obraz. Fertila Phoebe, care născuse fără probleme patru copii. O lacrimă de pe obrazul ei căzu pe mâna lui Molly.

– Oh, Moll... îmi pare tare rău.

Când Phoebe plecă de lângă patul ei ca să stea de vorbă cu asistenta, Kevin veni şi îi luă locul. De ce nu pleca odată? Era un străin şi nimeni nu voia să aibă

în preajmă un străin atunci când viața i se năruia din temelii. Molly întoarse capul și își ascunse fața în pernă.

– Nu era nevoie să-i suni, zise el încet. Te-aș fi dus eu înapoi.

– Știu.

Fusese bun cu ea, așa că se întoarse și îl privi. Văzu îngrijorare în ochii lui, văzu și oboseală, dar nu putea vedea nici cea mai mică urmă de durere.

De îndată ce ajunse înapoi acasă, rupse în bucăți începutul din *Daphne găsește un pui de iepuraș* și duse hârtiile la gunoi.

A doua zi de dimineață, apăru în ziare povestea căsătoriei ei.

capitolul 6

Melissa Broscuța de Pădure era cea mai bună prietenă a lui Daphne. În majoritatea zilelor, îi plăcea să se îmbrace în perle și în organdi. Dar în fiecare sâmbătă își punea un șal și pretindea că era un star de cinema.

Daphne se rătăcește

Secțiunea noastră despre celebrități din Chicago întoarce astăzi lumina reflectoarelor spre moștenitoarea fotbalului, Molly Somerville. Spre deosebire de sora sa flamboaiantă – Phoebe Calebow, proprietara de la Chicago Stars –, Molly Somerville a stat în umbră. Dar, în timp ce nu se uita nimeni, vicleana domnișoară Molly, care, printre altele, se ocupă cu scrierea de cărți pentru copii, l-a înhățat pe cel mai eligibil burlac din Chicago, încântătorul fundaș de la Stars, pe Kevin Tucker. Chiar și prietenii lor cei mai apropiați au fost șocați atunci când cuplul și-a pus pirostriile într-o ceremonie restrânsă și privată, care a avut loc săptămâna trecută, la casa familiei Calebow.

Reportera care se ocupa de bârfe şi mondenităţi, îşi schimbă exprimarea plastică într-una de îngrijorare.

Dar se pare că pentru acest proaspăt cuplu nu există un final fericit. Surse de încredere ne informează că au suferit o pierdere de sarcină aproape imediat după ceremonia de nuntă şi că, de atunci, cei doi s-ar fi separat. Purtătorul de cuvânt al echipei Stars nu a vrut să spună altceva decât că în prezent cuplul îşi rezolvă problemele în intimitate şi că nici unul din ei nu va da nici o declaraţie presei.

Lilly Sherman schimbă furioasă postul de televiziune şi apoi inspiră adânc. Kevin se căsătorise cu o moştenitoare răsfăţată din Midwestern. Îi tremurau mâinile când închise uşile franceze dincolo de care se afla grădina casei sale din Brentwood şi îşi luă şalul de caşmir de culoarea cafelei care stătea la picioarele patului. Trebuia să se refacă înainte să ajungă la restaurant. Deşi Mallory McCoy era cea mai bună prietenă a ei, acesta era un secret pe care Lilly îl păstrase numai pentru ea.

Îşi aruncă pe umeri şalul de caşmir, peste sacoul deux-pièces-ului crem, cu nasturi aurii şi cu tiv împletit. După aceea luă o pungă de cadou viu colorată şi porni spre cel mai nou şi mai în vogă restaurant din Beverly Hills. După ce fu condusă la masa ei, comandă un cocktail din vin alb şi cremă de coacăze negre. Ignoră privirile insistente şi curioase ale cuplului de la masa de vizavi şi studie decorul.

Lumini difuze făceau să strălucească pereţii vopsiţi în alb-ivoar şi colecţia mică, dar frumoasă de piese de artă originale a restaurantului. Covorul era violet-închis, feţele de masă de un alb imaculat, iar argintăria avea un model sofisticat, în stilul art décó. Era locul perfect pentru a sărbători o zi de naştere nedorită. A cincizecea ei zi de naştere. Nu că ar fi ştiut cineva asta. Chiar şi Mallory McCoy credea că se întâlneau să sărbătorească faptul că împlinea 47 de ani.

Lilly nu primise cea mai bună masă din restaurant, dar se obișnuise atât de tare să facă pe diva, încât nimeni nu și-ar fi dat seama. Locul principal era ocupat de doi bărbați importanți din consiliul director de la ICM și se gândi o clipă să se ducă până la ei să se prezinte. Cu siguranță, ar fi recunoscut-o. Puțini nu își aminteau de Ginger Hill din *Lace, Inc.* Dar nimic nu era mai puțin atrăgător în orașul acesta decât o fostă bombă sexy, acum grasă, care își sărbătorea cei 50 de ani de existență.

Își aminti că nu își arăta deloc vârsta. Ochii ei aveau același verde strălucitor pe care îl iubiseră întotdeauna camerele de filmat și, chiar dacă acum își purta părul castaniu-roșcat tuns scurt, cel mai bun hairstylist din Beverly Hills se asigurase că nu își pierduse nici un pic din strălucire. Chipul ei abia dacă se ridase, iar pielea era încă netedă datorită lui Craig, care nu o lăsase să stea la soare pe vremea când era tânără.

Diferența de vârstă de douăzeci și cinci de ani dintre ea și soțul ei, frumusețea lui Craig și rolul pe care el îl jucase ca impresar al ei născuseră numeroase comparații cu Ann-Margret și Roger Smith sau cu Bo și John Derek. Era adevărat că Craig fusese Svengali[1] al ei. Când ajunsese prima dată în L.A., în urmă cu treizeci de ani, nu avusese nici măcar o diplomă de liceu, dar el o învățase totul – cum să se îmbrace, cum să meargă și cum să vorbească. El fusese cel care îi făcuse cunoștință cu cultura în toate formele ei și cel care o transformase dintr-o adolescentă stângace într-una dintre cele mai mari sex-simboluri ale anilor '80. Datorită lui Craig, era o persoană cultă, citită, pasionată de artă.

Craig făcuse totul pentru ea. Prea multe. Uneori, avusese senzația că se lăsase înghițită de forța dominantă a personalității lui. Și rămăsese la fel de dictatorial și când era cu un picior în groapă. Cu toate acestea,

[1] Personaj din romanul *Trilby* al lui George du Maurier. Svengali e un bărbat care o seduce, o domină și o exploatează pe Trilby, o tânără englezoaică, transformând-o într-o cântăreață celebră. (n.tr.)

o iubise cu adevărat, iar în cele din urmă ea nu-şi dorise altceva decât să-l fi putut iubi mai mult.

Îi atraseră atenţia picturile de pe pereţii restaurantului. Ochii ei trecură pe lângă un Julian Schnabel[1] şi un Keith Haring[2], ca să admire o lucrare splendidă, realizată în ulei pe pânză, a lui Liam Jenner. Acesta din urmă era unul dintre artiştii ei preferaţi – când îi privea pictura, o cuprindea o profundă stare de linişte.

Se uită la ceas şi observă că Mallory întârzia, ca de obicei. În cursul celor şase ani în care filmaseră împreună *Lace, Inc.*, Mallory fusese mereu ultima care ajungea pe platou. În mod normal, treaba asta nu o deranja pe Lilly, dar acum îi dădea prea mult timp să se gândească la Kevin şi la faptul că se separase de soţia lui moştenitoare înainte să se usuce cerneala de pe certificatul lor de căsătorie. Reporterul spusese că Molly Somerville suferise o pierdere de sarcină. Lilly se întrebă ce credea Kevin despre treaba aceasta sau dacă acel copil fusese într-adevăr al lui. Sportivii faimoşi erau adesea ţinte numai bune pentru femei fără scrupule – inclusiv femei bogate, care se învârteau prin cele mai înalte cercuri.

Mallory venea elegantă spre masă. Încă mai purta aceeaşi mărime pe care o avusese pe vremea când filmaseră *Lace, Inc.* şi, spre deosebire de Lilly, reuşise să-şi ţină în viaţă cariera, devenind regina miniseriilor. Cu toate acestea, Mallory nu avea spiritul lui Lilly, şi nimeni nu observă când intră. Lilly o bătuse la cap de nenumărate ori: „Atitudine, Mallory! Mergi ca şi când primeşti 20 de milioane pe film!“

---

[1] Julian Schnabel (născut în 1951) este un artist american şi producător de film. În anii 1980, Schnabel a intrat în atenţia presei internaţionale datorită tablourilor sale tip-placă, picturi realizate pe plăci rupte de ceramică. (n.tr.)

[2] Keith Haring (1958–1990) a fost un artist american şi un activist social care a contribuit la cultura graffiti de pe străzile New Yorkului în anii 1980. Lucrările sale graffiti se inspirau din viaţa cotidiană a oamenilor din New York. (n.tr.)

– Scuze că am întârziat, zise Mallory. Multă, multă fericire, scumpa mea adorabilă! Cadoul, mai târziu.

Se pupară apoi politicos pe obraz, ca și când Mallory nu fusese cea care o ținuse în brațe pe Lilly de nenumărate ori cât timp Craig fusese bolnav și apoi la moartea lui, din urmă cu doi ani.

– Mă urăști că am întârziat la cina de ziua ta?

Lilly zâmbi.

– Știu că o să fii surprinsă să auzi asta, dar după douăzeci de ani de prietenie, m-am obișnuit.

Mallory oftă.

– Prietenia noastră a durat mai mult decât oricare dintre căsniciile mele.

– Asta pentru că eu sunt mai drăguță decât foștii tăi soți.

Mallory izbucni în râs. Apăru chelnerul să îi ia comanda pentru băutură și, în timp ce se uitau amândouă pe meniu, le sugeră politicos să încerce la aperitiv o tartă ratatouille cu brânză de capră. Lilly cugetă câteva clipe asupra numărului de calorii înainte de a fi de acord să comande tarta. Era ziua ei, la urma urmei.

– Îți lipsește mult? întrebă Mallory după ce plecă chelnerul.

Lilly nu mai avu nevoie să întrebe la ce anume se referea prietena ei și doar ridică din umeri.

– Când Craig era bolnav și îl îngrijeam, eram stoarsă de energie și nu mai aveam timp să mă gândesc la sex. Iar de când nu mai este el, am prea multe de făcut. „Și sunt atât de grasă, că nu aș lăsa nici un bărbat să mă vadă goală!", adăugă în sinea ei.

– Ești independentă acum! Acum doi ani, habar nu aveai ce se afla în portofoliul tău financiar, darămite să-l administrezi singură. Nici nu pot să-ți spun în cuvinte cât de mult admir felul în care ți-ai luat viața în mâini!

– Nu am avut de ales.

Planurile financiare ale lui Craig o lăsaseră suficient de bogată cât să nu mai aibă nevoie să muncească pentru a se întreține, ci doar pentru a da un sens vieții

sale. În ultimul an, avusese un rol mic ca mamă sexy a personajului principal masculin, într-un film destul de decent. Reuşise să-şi facă treaba bine pentru că era profesionistă, dar pe toată durata filmărilor se luptase cu un simţ al ridicolului. Pentru o femeie la vârsta şi la gabaritul ei, să joace roluri de femeie sexy, chiar şi una mai în vârstă, i se părea absurd.

Nu îi plăcea să aibă simţul identităţii legat de o profesie pentru care nu mai simţea nici o pasiune, dar actoria era tot ce ştia să facă şi trebuia să aibă o ocupaţie după moartea lui Craig, ca nu se gândească prea mult la greşelile pe care le făcuse în trecut. Dacă ar fi putut să alunge de pe chip anii aceia în plus, s-ar fi întors în timp, la momentul crucial în care îşi pierduse calea.

Chelnerul se întoarse cu băutura lui Mallory, cu aperitivul şi o lungă explicaţie despre felurile de mâncare care se regăseau în meniu. După ce comandară mâncarea, Mallory ridică paharul cu şampanie.

– În cinstea celei mai bune prietene! La mulţi ani! Să fii fericită! Şi te omor dacă nu-ţi place cadoul pe care ţi l-am luat.

– Binevoitoare ca întotdeauna.

Mallory râse şi apoi scoase o cutie dreptunghiulară din gentuţa pe care o aşezase pe marginea scaunului. Cadoul era împachetat într-o hârtie frumoasă cu linii şerpuite şi avea o fundă de un roşu-închis. Lilly deschise cutia şi descoperi înăuntru un şal vintage, confecţionat din dantelă aurie.

Simţi că îi dau lacrimile de emoţie.

– E superb! Dar unde l-ai găsit?

– La prietena unei amice care se ocupă cu vânzarea de haine rare. Este spaniol. De la sfârşitul secolului al XIX-lea.

Calitatea dantelei o lăsă fără cuvinte, dar simţea nevoia să îi spună ceva. Se întinse peste masă şi o luă de mână pe prietena ei.

– Ţi-am spus vreodată cât de dragă îmi eşti?

– Și tu mie, scumpo. În plus, am o memorie de elefant. M-ai ajutat să rămân întreagă după primul meu divorț, apoi mi-ai fost alături în toți anii aceia îngrozitori cu Michael...

– Și nu uita de liftingul facial.

– Hei! Îmi amintesc și eu de o mică operație la ochi pe care ți-ai făcut-o tu acum câțiva ani.

– Habar nu am despre ce vorbești.

Își zâmbiră una alteia. Poate că operațiile estetice păreau ceva fără rost pentru tot restul lumii, dar era o necesitate pentru actrițele care își clădiseră reputația bazându-se pe sex-appeal. Cu toate acestea, Lilly nu se putu abține să nu se întrebe de ce mai făcuse operația la ochi, când nu reușea să slăbească nici măcar câteva kilograme.

Chelnerul se întoarse și îi așeză în față lui Lilly o farfurie Versace, pe care se afla un pătrățel de aspic cu fâșii subțiri de homar, înconjurat de sos de șofran, bătut într-o spumă cremoasă. Pe farfuria lui Mallory se afla o felie foarte subțire de somon, ornată cu capere și câteva felii subțiri de măr. Lilly compară caloriile.

– Încetează cu obsesiile! exclamă Mallory. Îți faci așa de multe griji în privința greutății, încât ai uitat ce femeie superbă ești!

Lilly minimaliză importanța acelei prelegeri bine intenționate, pe care de altfel o mai auzise de multe ori de la prietena ei, întinzându-se în spatele scaunului și luând o pungă de cadou. Cascada de panglici subțiri și vesele pe care le legase în jurul mânerelor i se atinse de încheietură când i-o întinse prietenei sale.

Lui Mallory i se luminară ochii de încântare.

– Dar e ziua *ta*, Lilly! De ce îmi dai un cadou?

– Coincidență. L-am terminat azi-dimineață și nu mai aveam răbdare.

Mallory începu imediat să desfacă panglicile. Lilly sorbi din cocktailul ei din vin alb și coacăze negre, încercând să nu lase să se vadă cât de mult îi păsa de părerea lui Mallory.

Prietena ei scoase pernuţa cusută manual.

– Oh, draga mea...

– S-ar putea ca modelul să ţi se pară un pic ciudat, se grăbi Lilly să spună. E doar o încercare.

Se apucase de brodat cât timp Craig fusese bolnav. Însă modelele tradiţionale nu o mulţumiseră prea mult timp şi începuse să încerce modele inventate de ea. Pernuţa pe care o făcuse pentru Mallory avea zeci de nuanţe şi tonuri de albastru unduindu-se şi unindu-se într-un tipar complicat, precum şi o linie de steluţe aurii strălucitoare, care se revărsau din cele mai neaşteptate locuri.

– Nu e ciudat deloc, zise Mallory şi îi zâmbi. Cred că e cel mai frumos lucru pe care l-ai făcut până acum şi o voi preţui mereu.

– Serios?

– Normal! Ai devenit o artistă desăvârşită.

– Nu fi prostuţă! E doar ceva cu care să-mi ţin mâinile ocupate.

– Bine, continuă să-ţi spui asta, dacă vrei, zise Mallory şi zâmbi larg. Şi e o coincidenţă că ai folosit culorile echipei tale preferate de fotbal?

Lilly nici măcar nu-şi dăduse seama de asta. Poate că era într-adevăr o coincidenţă.

– Nu am înţeles niciodată cum ai devenit un fan al sportului, zise Mallory. Şi nici măcar nu ţii cu o echipă de pe Coasta de Vest.

– Îmi plac uniformele.

Lilly ridică din umeri şi schimbă subiectul. Însă gândurile ei erau în altă parte.

„Kevin, ce-ai făcut?“

Bucătăria mexicană condusă de *chef* Rick Bayless transformase restaurantul Frontera Grill în locul favorit din Chicago pentru prânz. Înainte să renunţe la toţi banii ei, Molly mâncase acolo foarte des. Acum însă mânca la un restaurant din North Clark Street şi numai atunci

când altcineva plătea nota. În ziua aceea, plătea Helen Kennedy Schott, redactorul ei de la *Birdcage Press*.

- Ne plac foarte mult cărțile cu Daphne și vrem să continuăm, desigur, doar că sunt câteva lucruri care ne îngrijorează.

Molly știa ce urma. Îi trimisese cartea *Daphne face o tumbă* pe la mijlocul lunii ianuarie și ar fi trebuit să-i transmită de mult lui Helen cel puțin o idee pentru următoarea ei carte. Dar *Daphne găsește un pui de iepuraș* zburase la gunoi, și acum Molly era într-o criză de inspirație.

În cele două luni care trecuseră de când pierduse sarcina, nu mai fusese în stare să scrie nici măcar un singur cuvânt. Nici măcar pentru revista *Chik*. În schimb, fusese ocupată cu conferințe de lectură la școli și cu un program local de pregătire pentru preșcolari. Astfel, încercă să se concentreze asupra nevoilor copiilor, nu asupra bebelușului pe care îl pierduse. Spre deosebire de adulții pe care îi cunoștea Molly, copiilor nu le păsa deloc că ea era viitoarea fostă soție a celui mai faimos fundaș din oraș.

Chiar cu o săptămână în urmă, rubrica favorită de bârfe a orașului din ziarul monden întorsese din nou lumina reflectoarelor spre ea.

Moștenitoarea Molly Somerville, soția înstrăinată a fundașului renumit de la Stars, Kevin Tucker, stă departe de atenția publică în Orașul Vânturilor[1]. Oare din cauza plictiselii sau poate are inima frântă în urma căsătoriei sale eșuate cu Mister Fotbal? Nu a văzut-o nimeni în nici unul dintre locurile fierbinți ale vieții de noapte, unde Tucker încă apare, înconjurat de frumusețile lui străine.

Cel puțin în acest articol nu se scrisese că Molly „se ocupa, printre altele, cu scrisul cărților pentru copii". Afirmația aceea o cam afectase, chiar dacă în ultima

[1] Chicago

vreme nu fusese în stare să facă asta nici măcar *printre altele*. În fiecare zi, își spunea că aceea avea să fie ziua în care urma să îi vină o idee pentru o nouă carte din seria cu Daphne Iepuroaica sau măcar pentru un articol din *Chik*. Și în fiecare dimineață, se uita fără speranță la o foaie albă de hârtie. Iar între timp, situația ei financiară se înrăutățea văzând cu ochii. Avea nevoie disperată de a doua parte a avansului pe care trebuia să-l primească pentru *Daphne face o tumbă*, dar Helen încă nu aprobase transferul.

Dintr-odată, decorul colorat și plin de viață al restaurantului i se păru prea strălucitor, iar discuțiile animate din jur se jucau cu nervii ei. Nu spusese nimănui despre blocajul pe care-l avea, cu atât mai puțin femeii din fața ei. Așa că își alese cu mare grijă cuvintele când vorbi:

– Vreau ca această carte să fie foarte specială. Am cochetat cu mai multe idei, dar...

– Nu, nu, zise Helen și ridică mâna, făcându-i semn să se oprească. Ia-ți oricât timp ai nevoie! Ai trecut prin multe.

Dacă redactorul ei nu-și făcea griji în legătură cu primirea următorului manuscris, oare de ce o invitase să ia prânzul împreună? Molly aranjă o bucățică de porumb pitic de pe farfuria sa. Îi plăcuse mereu, dar de la pierderea sarcinii nu mai putuse să mănânce.

Helen atinse cu degetul marginea paharului ei de margarita.

– Ar trebui să știi că din partea SKIFSA au venit câteva întrebări despre cărțile cu Daphne. Helen nu înțelese uluirea de pe chipul lui Molly și ținu să completeze: Straight Kids for a Straight America. Sunt o organizație antihomosexuală.

– Știu ce e SKIFSA. Dar de ce sunt interesați de cărțile cu Daphne?

– Nu cred că s-ar fi uitat la ele dacă nu s-ar fi scris atâta despre tine. Le-au atras atenția articolele despre tine și m-au sunat acum câteva săptămâni să-și exprime îngrijorarea.

– Dar de ce să fie îngrijorați? Daphne nici măcar nu are viață sexuală!

– Da, dar asta nu l-a oprit pe Jerry Falwell să-l dea în vileag pe Tinky Winky la Teletubbies pentru că era mov și purta geantă.

– Dar Daphne are voie să poarte geantă. E fetiță.

Helen afișă un zâmbet forțat.

– Nu cred că geanta reprezintă problema. Sunt îngrijorați pentru posibilele nuanțe homosexuale.

Molly făcuse bine că nu mâncase, pentru că simți dintr-odată că se îneca.

– În cărțile mele?

– Mă tem că da, chiar dacă încă nu au adus acuzații. După cum am spus, cred că le-a atras atenția căsătoria ta și au văzut în asta o ocazie să-și facă publicitate. M-au rugat să le dau voie să se uite peste *Daphne face o tumbă* înainte să o publicăm. Și, din moment ce n-am prevăzut nici o problemă, le-am trimis o copie a manuscrisului. Din păcate, asta s-a dovedit a fi o greșeală.

Molly simți că începea să o doară capul.

– Ce posibile îngrijorări ar putea avea?

– Ei bine, au menționat că folosești foarte mult curcubeie în cărțile tale. Din moment ce acesta e un simbol al mândriei homosexuale...

– A devenit o crimă să folosesc curcubeie?

– În ziua de azi, se pare că e, spuse Helen pe un ton sec. Ar fi și alte lucruri. Toate sunt ridicole, desigur. De exemplu, faptul că ai desenat-o pe Daphne sărutând-o pe Melissa în cel puțin trei cărți diferite, inclusiv în *Daphne face o tumbă*.

– Dar sunt cele mai bune prietene!

– Da, ce să zic... La fel ca Molly, Helen renunțase să pretindă că mănâncă și își încrucișă brațele pe marginea mesei și continuă: De asemenea, Daphne și Melissa se țin de mână și țopăie în jos pe Periwinkle Path. Și au un mic dialog.

– Un cântec. Cântă un cântec!

– Da, exact. Şi versurile sunt: „*It's spring! It's spring! We're gay! We're gay!*[1]"

Molly izbucni în râs pentru prima dată după două luni, dar deveni imediat serioasă când văzu cum strângea din buze redactorul ei.

– Helen, doar nu încerci să-mi spui că ei chiar cred că Daphne şi Melissa sunt împreună?!

– Nu e vorba numai de Daphne şi Melissa. Benny...

– Opreşte-te! Nici măcar cea mai paranoică persoană din lume nu l-ar putea acuza pe Benny că e gay. E atât de macho, încât...

– Au subliniat că împrumută un ruj în *Daphne plantează un câmp de dovleci.*

– Îl foloseşte ca să îşi transforme faţa într-o mască înspăimântătoare şi să o sperie pe Daphne! Doamne! Treaba asta e atât de absurdă că nici măcar nu merită un răspuns.

– Aici suntem de acord. Pe de altă parte, aş minţi dacă aş spune că nu suntem îngrijoraţi în privinţa asta. Credem că SKIFSA vrea să se folosească de tine ca să-şi ridice cota pe piaţă. Şi au de gând să facă asta luând în vizor *Daphne face o tumbă.*

– Şi ce dacă? Când anumite grupuri religioase extremiste au început să o acuze pe J.K. Rowling de satanism în cărţile cu Harry Potter, editura ei pur şi simplu a ignorat treaba asta.

– Iartă-mă, Molly, dar Daphne încă nu e chiar atât de cunoscută precum Harry Potter.

Şi nici Molly nu avea nici influenţa şi nici banii lui J.K. Rowling. Posibilitatea ca Helen să autorizeze ce mai rămăsese din avansul ei părea să scadă cu fiecare clipă care trecea.

– Uite ce e, Molly, ştiu că e ridicol ce se întâmplă. Birdcage susţine sută la sută seria de cărţi cu Daphne – să nu ai nici un dubiu în privinţa asta. Dar suntem

---

[1] În limba engleză, în original, „E primăvară! E primăvară! Suntem vesele! Suntem vesele!" Dar în contextul de faţă se face referire la dublul sens al cuvântului gay, care înseamnă şi homesexual. (n.tr.)

o companie mică și mi s-a părut că e corect să-ți spun că se fac presiuni asupra noastră în legătură cu *Daphne face o tumbă.*

– Sunt sigură că toată treaba asta o să dispară imediat ce presa lasă baltă povestea despre căsătoria mea.

– S-ar putea să dureze o vreme. Au existat foarte multe speculații, zise Helen, lăsând cuvintele să i se stingă, sugerându-i să-i dea niște detalii.

Molly știa că presa era interesată de aerul de mister din jurul mariajului, dar ea refuza să vorbească despre asta. La fel și Kevin. Telefoanele lui formale și din politețe încetaseră, în cele din urmă, la insistențele ei. De când aflase de sarcina ei și chiar în timpul avortului spontan pe care îl suferise, comportamentul lui fusese ireproșabil. Disprețul pe care îl simțea mereu când se gândea la el o făcea să-i fie rușine. Tocmai de aceea încetase să se mai gândească la el.

– Credem că e o idee bună să fim precauți.

Femeia scoase un plic din dosarul pe care îl avea lângă ea și i-l întinse peste masă. Din păcate, era mult prea mare ca să conțină un cec.

– Din fericire, *Daphne face o tumbă* încă nu a ajuns în ultima etapă de tipar, și asta ne dă ocazia să facem câteva dintre schimbările pe care ni le sugerează. Doar pentru a evita neînțelegerile.

– Nu vreau să fac nici o schimbare, zise Molly fermă.

– Înțeleg, dar noi credem că...

– Mi-ai spus că îți place la nebunie cartea.

– Și suntem în continuare implicați sută la sută. Schimbările pe care ți le sugerez sunt minore. Doar uită-te peste ele și gândește-te! Vorbim mai multe săptămâna viitoare.

Molly era furioasă când plecă de la restaurant. Dar până când ajunse acasă, furia dispăru și o cuprinse un sentiment de gol interior și de tristețe pe care nu-l putea alunga. Puse deoparte plicul care conținea sugestiile lui Helen și se băgă în pat.

*

Lilly purta şalul pe care i-l dăruise Mallory când se dusese să viziteze Muzeul J. Paul Getty. Stătea la unul dintre balcoanele curbate, care făceau ca muzeul să fie o clădire atât de frumoasă, şi se uita în zare la dealurile din Los Angeles. Era o zi însorită de mai şi, dacă se întorcea puţin, putea vedea Brentwood. Dacă se concentra un pic mai mult, putea chiar să distingă acoperişul de ţiglă al casei sale. Adorase casa aceea încă de când ea şi Craig o găsiseră, dar acum pereţii păreau să se strângă în jurul ei şi s-o sufoce. La fel ca toate lucrurile din viaţa ei, casa aceea era mai mult a lui Craig decât a ei.

Intră înapoi în muzeu, dar nu mai fu atentă la vechii maeştri de pe pereţi. Îi plăcea Getty. Grupul de case ultramoderne, cu balcoanele lor minunate şi unghiurile imprevizibile formau o operă de artă care o bucura mult mai mult decât obiectele din interior. De zeci de ori de când murise Craig, se urcase în tramvaiul acela alb şi frumos care transporta vizitatorii spre muzeul de pe deal. Felul în care se întrepătrundeau clădirile o făcea să se simtă ca şi când era şi ea o parte din marea operă de artă – încremenită în timp în momentul perfecţiunii depline.

Revista *People* scosese un număr nou chiar în acea zi, în care apărea un articol de două pagini despre Kevin şi căsătoria lui misterioasă. Venise aici ca să scape de nevoia copleşitoare de a o suna pe Charlotte Long – femeia care reprezenta singura ei sursă de informaţii despre Kevin. Era luna mai deja, iar căsătoria şi separarea lui avuseseră loc cu trei luni în urmă, dar nici acum nu ştia nimic în plus faţă de ceea ce ştiuse atunci. Şi-ar fi dorit din tot sufletul să o poată suna pe Charlotte fără să-şi facă griji că i-ar fi putut spune lui Kevin.

În timp se cobora scările şi ieşea în grădina muzeului, se gândi cum să-şi ocupe restul zilei. Nu bătea nimeni la uşa ei rugând-o să joace într-un nou film. Şi nu voia să se apuce iar de brodat, pentru că asta i-ar fi lăsat prea mult timp să cadă pe gânduri – şi avusese destule în ultima vreme. Vântul îi eliberă o şuviţă de păr şi îi biciui

obrazul. Poate că ar fi fost cel mai bine să nu o mai intereseze consecințele și să cedeze în fața dorinței de a o suna pe Charlotte Long. Dar la câtă durere se mai putea supune de vreme ce nu vedea nici o cale de a ajunge la un final fericit?

Și-ar fi dorit din tot sufletul să-l poată vedea...

capitolul 7

Să iau o supradoză de pastile? se întrebă Daphne.

Ori să sară din vârful unui copac foarte înalt?

Oh, unde era o scurgere de monoxid de carbon la îndemână când o fată avea nevoie de ea?

Căderea psihică a lui Daphne
(notițe dintr-un manuscris
care nu va fi publicat niciodată)

– Sunt bine, îi spunea Molly surorii ei de fiecare dată când vorbeau.

– De ce nu vii la noi acasă în weekendul acesta? Îți promit că nu o să găsești nici o copie din *People* pe acolo. Irișii sunt superbi și știu cât de mult îți place luna mai.

– Weekendul acesta nu pot. Poate în următorul.

– Asta ai zis și ultima dată când am vorbit.

– O să vin curând. Îți promit. Acum am foarte multe lucruri de făcut.

Era adevărat. Molly își vopsise dulapurile, lipise fotografii în albume, făcuse ordine prin dosare și își îngrijise pudelul. Făcea orice altceva, mai puțin modificările pe care le acceptase, până la urmă, la cartea cu Daphne, pentru că avea nevoie de restul banilor de avans.

Helen voia să modifice niște dialoguri în *Daphne face o tumbă*, precum și trei desene noi. Două dintre ele trebuiau să le înfățișeze pe Daphne și pe Melissa stând destul de departe una de alta, iar în al treilea, Benny și prietenii lui trebuiau să mănânce sendvișuri cu brânză

în loc de hotdog. Toată lumea o pătase pe Daphne cu cele mai lascive gânduri ale unei minţi adulte. Helen o mai rugase pe Molly să modifice textul în alte două cărţi mai vechi, care aveau să fie retipărite. Dar ea nu făcuse nimic din toate acestea – nu din principiu, chiar dacă şi-ar fi dorit să se întâmple asta, ci pentru că nu se putea concentra.

Prietena ei, Janine, care încă suferea de pe urma acuzaţiilor lansate de SKIFSA la adresa ultimei ei cărţi, era supărată că Molly nu îi zisese editurii Birdcage să se ducă naibii. Pe de altă parte, era adevărat că Janine avea un soţ care plătea ratele în fiecare lună.

– Copiilor le e dor de tine, îi zise Phoebe.

– Îi sun diseară. Promit!

Şi se ţinu de cuvânt. Îi sună şi reuşi să se descurce destul de bine cu gemenele şi cu Andrew. Hannah însă îi frânse inima.

– E din cauza mea, nu-i aşa, mătuşă Molly? şopti ea. De asta nu mai vrei să vii pe la noi. Pentru că ultima dată când ai trecut pe aici am zis că ţi-a murit copilaşul.

– Oh, scumpo...

– Nu ştiam că nu trebuia să vorbesc despre copil. Îţi promit că nu o să mai zic niciodată, absolut niciodată nimic despre asta.

– Oh, n-ai făcut nimic greşit, iubire! O să vin weekendul acesta. Şi o să ne distrăm de minune.

Dar vizita aceea nu o făcu decât să se simtă şi mai rău. Ura faptul că era responsabilă pentru norul de îngrijorare care îi întuneca trăsăturile lui Phoebe şi nu putea suporta felul atent şi politicos în care îi vorbea Dan – ca şi când ar fi fost un bibelou şi i-ar fi fost teamă să nu se frângă în bucăţi. Să stea cu copiii fusese şi mai dureros. Abia putuse respira când îşi încolăciră braţele în jurul taliei ei şi îi cerură să vină cu ei ca să-i arate noile lor proiecte.

Toată familia îi frângea sufletul cu dragostea pe care i-o arăta. Plecă de acolo cât de repede putu.

Luna mai trecu, şi veni iunie. Molly se aşeză la birou de zeci de ori ca să lucreze la desene, dar creionul refuză să se mişte. Căută o idee pentru un nou articol pentru revista *Chik*, dar mintea ei se dovedi a fi la fel de goală precum contul ei bancar. Îşi putea permite să-şi plătească ratele până în iulie inclusiv, iar asta era tot.

Pe măsură ce zilele din iunie se scurgeau, începu să nu mai aibă energie şi nici chef pentru lucrurile minore. Unul dintre vecini îi lăsă la uşă un sac de scrisori, pe care le scosese din cutia poştală din faţa uşii. Rufele murdare se adunau în maldăre, iar apartamentul ei în mod normal foarte curat se umplu de praf. Apoi se îmbolnăvi şi nu mai scăpă de gripă.

Într-o vineri dimineaţă, o durea atât de tare capul, încât sună la centrul de voluntariat unde dădea meditaţii, anunţă că e bolnavă şi se culcă la loc. Se forţă să iasă afară doar cât să-şi facă nevoile Roo şi mâncă doar câte o felie de pâine prăjită. În rest, dormi tot weekendul.

Când veni ziua de luni, îi trecuse durerea de cap, dar gripa care o chinuise o secase de energie, aşa că sună din nou la centru să anunţe că e bolnavă. Nu mai avea nici pâine, nici cereale. Din fericire, găsi în dulap nişte conserve de compot.

Iar marţi dimineaţă, în timp ce moţăia, somnul îi fu deranjat de sunetul din hol. Roo ciuli urechile. Molly se îngropă înapoi în aşternuturi, dar, când era pe punctul de a adormi la loc, cineva începu să bată tare la uşa ei. Îşi trase o pernă peste cap, dar tot auzi vocea clară şi familiară ce acoperea schelălăitul lui Roo.

– Deschide! Ştiu că eşti acolo!

Era îngrozitorul acela de Kevin Tucker.

Strănută şi îşi băgă degetele în urechi, dar Roo continuă să latre, iar Kevin continuă să bată. Câine afurisit! Şi fundaş nesăbuit şi înspăimântător! Fără îndoială, toată lumea din clădire avea să se plângă din cauza zgomotului. Blestemă şi se târî jos din pat.

– Ce vrei?

Era răguşită pentru că nu mai vorbise cu nimeni.

– Vreau să deschizi uşa.

– De ce?

– Pentru că trebuie să vorbesc cu tine.

– Nu vreau să vorbesc, zise ea, după care luă un şerveţel şi îşi suflă nasul.

– Ghinion! Pentru că îţi sugerez să deschizi, dacă nu cumva vrei ca toată lumea din blocul acesta să-ţi afle treburile personale.

Molly deschise zăvorul fără nici o tragere de inimă. În timp ce deschidea uşa, şi-ar fi dorit să fi fost înarmată.

Kevin stătea de partea cealaltă a uşii, strălucitor şi perfect, cu corpul său sănătos, cu părul său blond strălucitor şi cu ochii lui verzi înflăcăraţi. Molly simţea că îi bubuia capul. Şi-ar fi dorit să se ascundă în spatele unor ochelari fumurii.

El intră ferm, evitând câinele care mârâia şi închise uşa.

– Arăţi ca naiba!

Ea se lovi de canapea.

– Taci, Roo!

Pudelul mârâi ofensat, în timp ce Molly se întindea în pat.

– Ai fost la doctor?

– N-am nevoie de un doctor. Aproape mi-a trecut răceala.

– Dar la psihiatru ai fost? Kevin se duse la ferestre şi începu să le deschidă larg.

– Încetează! Era suficient că trebuia să îndure aroganţa lui şi strălucirea orbitoare a frumuseţii lui ameninţătoare. Nu trebuia să suporte şi aerul proaspăt pe lângă toate astea. Vrei să pleci odată?

În timp ce el se uita prin apartamentul ei, observă şi Molly maldărul de farfurii nespălate de pe blatul din bucătărie, halatul de baie aruncat peste marginea canapelei şi mesele pline de praf. Dar el era un oaspete nepoftit, aşa că nu-i păsa.

– N-ai venit ieri la întrevederea cu avocatul.

– Ce întrevedere?

Molly își băgă mâna prin părul ciufulit și murdar. Tresări când i se prinseră degetele într-o șuviță încurcată. Cu o jumătate de oră în urmă, se dusese în baie ca să se spele pe dinți, dar nu-și aminti să fi făcut un duș. Cămașa ei de noapte uzată de la Northwestern mirosea a pudel.

– Pentru anulare! zise el. Se uită apoi spre teancul de scrisori nedeschise, care se revărsau din punga de cumpărături de la Crate & Barrel de lângă ușă, și zise sarcastic: Dar bănuiesc că nu ai primit scrisoarea.

– Cred că nu. Ar fi mai bine să pleci. Poate am ceva contagios.

– O să risc. Se duse la fereastră și se uită afară și în jos la parcare. Frumoasă priveliște!

Ea închise ochii ca să moțăie un pic.

Kevin nu credea să fi văzut vreodată în viața lui pe cineva într-o stare mai jalnică. Femeia aceea cu față palidă, cu părul murdar și nepieptănat, care mirosea a transpirație, care își trăgea nasul și avea ochii îngrozitor de triști era soția lui. Era greu de crezut că era fiica unei dansatoare de cabaret. Ar fi trebuit să-l lase pe avocatul lui să se ocupe de asta, dar nu înceta să vadă disperarea din ochii ei din clipa în care îl implorase să-i țină picioarele apropiate, ca și când forța brută ar fi putut ține acel copil în pântecul ei.

„Știu că mă urăști, dar..."

Nu mai putea să o urască. Nu după ce fusese martor la lupta ei inutilă de a-și păstra copilul. În schimb, ura felul în care se simțea el, ca și când ar fi avut o anumită responsabilitate față de ea. Cantonamentul de vară avea să înceapă în mai puțin de două luni. Ar fi trebuit să-și concentreze energia asupra pregătirii pentru sezonul următor. Îi aruncă o privire plină de dispreț.

„Trebuie să fii un exemplu demn de urmat pentru ceilalți, Kevin. Oamenii se așteaptă ca fiii de preot să facă ceea ce trebuie!"

Plecă de lângă fereastră și se apropie de câinele ei inutil și răsfățat. De ce ar locui într-un apartament așa de mic cineva care avea milioanele de dolari de care dispunea ea? Probabil din comoditate. Poate că mai avea cel puțin trei alte adrese - toate într-o zonă mai caldă.

Se cufundă în colțul canapelei, față în față cu locul în care stătea ea, și o studie cu ochi critic. Probabil slăbise vreo cinci, șase kilograme de la nuntă. Părul îi crescuse și îi ajungea aproape până la linia maxilarului. Își pierduse luciul mătăsos pe care îl avea în ziua nunții lor. Nu se mai obosise să se machieze, iar cearcănele vineții de sub ochii aceia exotici o făceau să arate ca și când fusese sacul de box al cuiva.

- Am avut o conversație interesantă cu unul dintre vecinii tăi.

Molly își așeză încheietura peste ochi, pentru a-i proteja de lumină.

- Îți promit că mâine-dimineață la prima oră îl sun pe avocatul tău dacă pleci odată și mă lași în pace.

- Tipul m-a recunoscut din prima.

- Normal.

Nu era atât de moleșită încât să nu mai fie sarcastică, se gândi Kevin. Începu să clocotească de furie.

- A fost mai mult decât fericit să te bârfească. Se pare că ai încetat să-ți golești căsuța poștală acum câteva săptămâni.

- Nu-mi trimite nimeni nimic interesant.

- Iar de joi, ai ieșit doar o dată din casă, ca să-ți plimbi pit bullul.

- Nu-i mai spune așa. Mă refac după o răceală, asta-i tot.

Kevin îi putea vedea nasul roșu, dar nu credea că asta era singura ei problemă. Se ridică în picioare.

- Haide, Molly! Nu e normal să te închizi aici.

Ea se uită la el pe sub încheietură.

- Ca și când tu ai fi un expert în comportament normal? Am auzit că înotai cu rechinii când te-a găsit Dan în Australia.

– Poate suferi de depresie.

– Mulțumesc, doctore Tucker. Și acum pleacă!

– Ai pierdut un copil, Molly.

El făcuse doar o simplă afirmație, dar parcă ar fi împușcat-o. Molly sări ca arsă de pe canapea. Iar felul în care expresia de pe chipul ei se schimbă, devenind sălbatică și fioroasă, îi spunea lui Kevin mai multe decât voia să știe.

– Ieși afară înainte să sun la poliție!

Tot ce trebuia să facă era să iasă pe ușă. Numai Dumnezeu știa cât de furios fusese după ce văzuse articolul care apăruse în revista *People*. Iar simplul fapt de a sta lângă ea îl agita și mai tare. Dacă ar fi putut să uite felul în care arătase atunci când încercase să-și păstreze copilul în pântec...

Încercă să nu spună nimic, dar nu reuși.

– Îmbracă-te! Vii cu mine! îi spuse el.

Pe Molly părea să o înspăimânte propria furie, iar el o privi cum încerca să spună ceva. Dar nu reuși decât să scoată un mârâit demn de milă.

– Ai fumat un pic cam multă iarbă în ultima vreme?

Furios, Kevin urcă cele cinci trepte care duceau spre dormitorul ei. Pudelul îl urmărea la fiecare pas, ca să se asigure că nu fura vreo bijuterie. Se uită în jos la ea, peste dulapurile de la bucătărie. Doamne, cât de mult ura treaba aceasta!

– E alegerea ta, poți să te îmbraci sau să vii cu mine așa cum ești. Dar probabil asta ar însemna să fii băgată în carantină de Ministerul Sănătății.

Molly se întinse la loc pe canapea.

– Îți bați gura degeaba!

El își spuse că ar fi fost doar pentru câteva zile. Era deja într-o dispoziție proastă, pentru că trebuia să se ducă la tabăra Wind Lake. De ce nu ar lua-o și pe ea ca să se simtă complet mizerabil?

Nu intenționase să se mai întoarcă vreodată acolo, dar nu avea cum să evite acest lucru. Timp de multe săptămâni, își spusese că putea vinde proprietatea fără

să mai fie nevoit să o vadă. Dar, când se văzu în situația de a nu ştii ce să răspundă la nici una dintre întrebările pe care i le pusese persoana care se ocupa de afacerile lui, îşi dăduse seama că trebuia să-şi ia inima în dinţi şi să vadă cu ochii lui cât de mult se degradase locul acela.

Aşa ar fi rezolvat două treburi neplăcute în acelaşi timp. Avea să aranjeze tabăra şi să o scoată pe Molly din letargie. Desigur, dacă avea să funcţioneze sau nu depindea numai de ea. Dar măcar el avea conştiinţa împăcată.

Scoase un geamantan din fundul dulapului ei şi trase sertarele. Spre deosebire de bucătăria dezastruoasă de jos, văzu că totul era aranjat ordonat. Aruncă în geamantan pantaloni scurţi şi tricouri, peste care adăugă nişte lenjerie intimă. Găsi, de asemenea, blugi, sandale şi o pereche de adidaşi. Îi atraseră atenţia câteva rochii, aşa că le aruncă deasupra. Mai bine să ia mai multe haine, decât să o vadă stând bosumflată pentru că nu avea la ea ce îi trebuia sau ce voia.

După ce umplu valiza, luă de lângă uşă ceva ce părea un rucsac vechi şi se duse să caute baia. O găsi jos, aproape de uşa de la intrare, şi aruncă un ochi şi acolo. Azvârli în rucsac mai multe produse cosmetice şi câteva articole de toaletă. Cedă apoi în faţa inevitabilului şi se duse la bucătărie şi luă mâncarea pentru câini.

– Sper că ai de gând să pui toate alea la loc.

Molly stătea lângă frigider, cu pudelul în braţe şi cu ochii ei de fată bogată istoviţi.

Nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să pună înapoi tot ce se chinuise să strângă, dar ea arăta mult prea jalnic şi nu îl lăsa inima.

– Vrei să faci un duş mai întâi sau trebuie să conducem cu geamurile deschise?

– Eşti surd? Nu sunt vreun recrut căruia să-i ordoni ce să facă!

El îşi propti o mână pe marginea chiuvetei şi îi aruncă aceeaşi privire de piatră cu care se uita la acei recruţi.

- Ai două variante. Ori vii cu mine chiar acum, ori te duc acasă la sora ta. Nu cred că o să-i placă prea mult ce-o să vadă.

Expresia de pe chipul ei îi spunea clar că atinsese o coardă sensibilă. Extrem de sensibilă.

- Te rog, lasă-mă în pace, șopti ea.

- Mă uit prin biblioteca ta cât timp faci un duș.

capitolul 8

O fată deșteaptă nu acceptă niciodată să fie dusă cu mașina de un străin, chiar dacă e al naibii de sexy.

Iadul autostopului,
articol pentru revista *Chik*

Molly se ghemui împreună cu Roo pe bancheta din spate a SUV-ului șic pe care îl conducea Kevin în locul Ferrariului său. Își așeză perna pe care o luase cu ea și încercă să doarmă, dar nu reuși. În timp ce goneau în viteză spre est, trecând de zona degradată din Gary și apoi intrând pe drumul I-94 care ducea spre Michigan City, ea se tot întreba de ce nu-și deschisese scrisorile. Nu trebuise decât să își facă apariția la biroul avocatului. Și atunci nu s-ar mai fi pomenit luată pe sus de un fundaș temperamental.

Refuzul ei de a vorbi cu el începea să pară de-a dreptul copilăresc. În plus, îi mai trecuse durerea de cap și voia să știe unde mergeau. Îl mângâie pe Roo.

- Ai și o destinație în minte? Sau e genul acela de răpire în care faci totul din mers?

El o ignoră.

Merseră în tăcere încă o oră, după care el opri să alimenteze mașina la o benzinărie din Benton Harbour. În timp ce el umplea rezervorul, îl văzu un fan și se grăbi să-i ceară un autograf. Molly îi prinse lesa lui Roo și îl scoase pe zona cu iarbă, după care se duse și ea la toaletă. În timp ce se spăla pe mâini, se văzu în oglindă.

Kevin avea dreptate. Chiar arăta ca naiba. Se spălase pe cap, dar după aceea nu făcuse decât să-şi dea cu degetele prin păr. Avea o paloare cadaverică şi cearcăne adânci.

Căută un ruj în geantă, dar se gândi că ar fi un efort prea mare să-l folosească. Vru să o sune pe una dintre prietenele ei ca să vină să o ia, dar se răzgândi când îşi aminti de ameninţarea lui Kevin de a le spune lui Phoebe şi lui Dan despre starea ei fizică. Nu putea îndura gândul de a le pricinui şi mai multe necazuri. Hotărî că, pentru moment, era mai bine să meargă cu el.

Kevin nu era în maşină când se întoarse Molly. Vru să se cuibărească la loc pe bancheta din spate, dar se îndoia că el avea să vorbească cu ea dacă nu stătea lângă el, aşa că-l lăsă acolo pe Roo în schimb şi veni pe locul din dreapta. El ieşi din benzinărie cu o pungă de plastic şi un pahar de cafea Styrofoam. Se urcă în maşină, puse paharul în suportul special de maşină, după care scoase din pungă o sticlă de suc de portocale, pe care i-o dădu lui Molly.

– Aş prefera o cafea.

– Ghinion.

Îi plăcea cum se simţea sticla aceea rece în mâinile sale şi îşi dădu seama că îi era într-adevăr sete. Când încercă să o deschidă, îşi dădu seama că era prea slăbită. Simţi brusc că i se umplură ochii de lacrimi.

Kevin îi luă sticla din mână fără să zică nimic, deschise capacul şi i-o dădu înapoi.

În timp ce el punea la loc pompa de benzină, Molly simţi un nod în gât, însă făcu un efort şi zise:

– Măcar sunteţi buni la ceva şi voi, ăştia musculoşi.

– Chiar te rog să-mi spui dacă vrei să strivesc vreo cutie de bere.

Molly izbucni în râs şi o surprinse şi pe ea acest lucru. Sucul de portocale îi aluneca pe gât rece, dulce şi revigorant.

Kevin intră apoi pe autostradă. Pe partea stângă, se ridicau dune de nisip. Molly nu putea vedea apa, dar ştia

că lacul era plin de ambarcațiuni – probabil niște cargoboturi care se îndreptau spre Chicago sau Ludington.

– Ai vrea să-mi spui, te rog, unde mergem?

– Northwest Michigan. Într-o speluncă numită Wind Lake.

– Mi-ai spulberat fantezia unei croaziere în Caraibe.

– Mergem la tabăra aia despre care ți-am spus.

– Locul unde mi-ai spus că îți petreceai verile când erai copil?

– Da. Mătușa mea a moștenit tabăra de la tata, dar a murit acum câteva luni, și eu am fost suficient de ghinionist încât să mă pricopsesc cu ea. O s-o vând, dar mai întâi trebuie să văd în ce stare este.

– Nu pot să merg în tabără. Va trebui să întorci mașina și să mă duci acasă.

– Crede-mă, nu o să stăm mult acolo. Cel mult două zile.

– Nu contează. Eu nu mai merg în tabere. Când eram mică, trebuia să merg în tabere în fiecare vară și de atunci mi-am promis că nu o să mai calc în astfel de locuri.

– Dar ce era așa de rău în tabere?

– Toate activitățile alea organizate. Se făceau tot felul de sporturi, zise ea și își suflă nasul. Nu aveam deloc timp să citesc sau să stau singură cu gândurile mele.

– Nu ești sportivă de fel?

Într-o vară, Molly se furișase afară din căbănuța ei în mijlocul nopții și adunase toate mingile din magazia cu echipamente sportive – mingi de volei, mingi de fotbal, mingi de tenis, mingi de fotbal american, toate pe care le găsise. Apoi făcu vreo șase sau șapte drumuri până la lac, ca să le arunce pe toate în apă. Administratorii taberei nu descoperiseră niciodată vinovatul. Cu siguranță, nimeni nu o suspectase vreo clipă pe liniștita și inteligenta Molly Somerville, care fusese numită „cea mai cooperantă", în ciuda faptului că își vopsise bretonul verde.

– Sunt o sportivă mai bună decât Phoebe, zise ea.

Kevin tresări.

- Băieţii încă vorbesc despre ultima dată când a jucat softball la picnicul Stars.

Molly nu fusese acolo, dar îşi imagina cum decurseseră lucrurile.

Kevin intră apoi pe banda stângă şi zise tăios:

- Nu cred că ţi-a stricat faptul că ai petrecut câteva săptămâni în fiecare vară la o tabără pentru copii bogaţi.

- Cred că ai dreptate.

Doar că ea nu mersese niciodată acolo timp de câteva săptămâni. Stătuse toată vara, în fiecare an, de la vârsta de 6 ani.

Când avea 11 ani, izbucnise o epidemie de pojar şi toţi copiii fuseseră trimişi acasă. Iar tatăl ei fusese de-a dreptul furios. Nu reuşise să găsească pe nimeni care să stea cu ea, fiind nevoit să o ia cu el în Las Vegas, unde o instalase într-un apartament de-al lui, cu o garderobieră pe post de bonă, chiar dacă Molly îi tot spusese că era prea mare să mai aibă dădacă. Fata aceea îşi petrecea tot timpul uitându-se la telenovele, iar noaptea traversa coridorul şi se ducea să se culce cu Bert.

Acelea fuseseră cele mai grozave două săptămâni din toată copilăria lui Molly. Citise operele complete ale lui Mary Stewart, îşi comandase cheesecake cu cireşe de la room-service şi se împrietenise cu cameristele care vorbeau spaniolă. Uneori, o anunţa pe dădaca ei că se ducea la piscină, dar de fapt se învârtea pe lângă cazinou până când găsea o familie cu mulţi copii. Apoi stătea cât mai aproape de ei şi se prefăcea că făcea parte din familia lor.

De obicei, amintirea acestor încercări copilăreşti de a-şi crea o familie o făcea să zâmbească, dar acum îi aduse în ochi un val de lacrimi înţepătoare. Înghiţi apăsat ca să îndepărteze nodul din gât.

- Ai observat că e o limită de viteză?

- Ţi-e frică?

– Probabil că ar trebui să-mi fie, dar sunt deja imună după atâția ani de mers cu Dan.

În plus, nici nu-i păsa prea mult. O revolta faptul că nu o mai interesa absolut deloc viitorul. Nici măcar nu avea suficientă energie ca să-și facă griji pentru finanțele ei sau pentru faptul că redactorul ei de la *Chik* încetase să o sune.

Kevin luă piciorul de pe accelerație.

– Să știi că tabăra e în mijlocul pustiului, iar căsuțele sunt atât de vechi, că probabil sunt deja în paragină. Locul acela e mai plictisitor decât muzica din lift pentru că acolo nu merge nimeni sub 70 de ani. Îi făcu semn cu capul spre punga pe care o cumpărase de la benzinărie. Dacă ai terminat sucul de portocale, găsești în pungă niște biscuiți cu brânză.

– Miam-miam, dar cred că o să zic pas.

– Se pare că ai zis pas la multe mese în ultima vreme.

– Mersi că ai observat. Mă gândesc că, dacă mai pierd vreo trei kilograme, o să ajung la fel de slabă ca unele dintre acele *chères amies*[1] ale tale.

– Mai bine te-ai concentra asupra căderii tale nervoase. Măcar asta te face să taci din gură.

Molly zâmbi. Dacă trebuia să-i acorde credit lui Kevin pentru ceva, acest lucru era faptul că nu o trata cu mănuși precum Phoebe și Dan. Și era plăcut să fie tratată ca o adultă.

– Mai bine trag un pui de somn.

– Așa să faci.

Dar nu dormi. În schimb, închise ochii și încercă să se gândească la următoarea ei carte. Doar că mintea ei nu voia să facă nici un singur pas în direcția jovialei Nightingale Woods.

După ce ieșiră de pe autostradă, Kevin se opri pe marginea drumului la un magazin care avea o afumătoare anexată. Se întoarse cu o pungă mare maronie, pe care i-o puse în brațe.

---

[1] În limba franceză, în original, „dragile prietene“

- Prânz de Michigan. Crezi că poţi să faci nişte sendvişuri?

- Posibil, dacă mă pot concentra.

Molly se uită în pungă şi găsi o bucată mare de morun afumat, o felie groasă de brânză Cheddar şi o pâine neagră cu secară, împreună cu un cuţit de plastic şi câteva şerveţele. Făcu un efort pentru a pregăti două sendvişuri pentru el şi unul mai mic pentru ea. Însă luă doar câteva înghiţituri, apoi îi dădu restul lui Roo.

Se îndreptau spre est, spre centrul statului. Printre pleoapele întredeschise, văzu livezi proaspăt înflorite şi ferme frumoase, cu silozuri. Apoi, când după-amiaza începu să se stingă în noapte, cotiră spre nord spre drumul I-75, care se întindea până în Sault Ste. Marie.

Nu vorbiră prea mult pe drum. Kevin ascultă CD-ul pe care îl luase cu el. Molly descoperi că îi plăcea mult jazz-ul - de fapt, toate stilurile, de la cel clasic din anii '40 până la mult mai noul stil fusion. Din păcate, îi plăcea şi rapul. După ce încercă timp de cincisprezece minute să ignore viziunea pe care o avea Tupac[1] asupra femeilor, ea apăsă pe butonul eject, smulse CD-ul şi îl aruncă pe fereastra maşinii.

Molly observă că lui Kevin i se înroşeau urechile atunci când ţipa.

Se făcuse deja întuneric atunci când ajunseră în partea de nord a statului. Imediat după frumosul orăşel Grayling, ieşiră de pe autostradă şi intrară pe un drum cu două benzi, care părea să nu ducă nicăieri. În scurt timp, treceau cu maşina prin păduri dese.

- Northeastern Michigan a fost golit aproape complet de cherestea de revoluţia lemnului din 1800, zise

[1] Tupac Amaru Shakur (1971-1997) a fost un artist american renumit pentru stilul de muzică rap, cariera de actor, poezii şi activitatea socială. Este inclus în Guinness Book of World Records ca fiind rapperul cu cele mai multe vânzări de albume din lume. Majoritatea cântecelor lui Tupac sunt despre viaţa grea din ghetouri, rasism, problemele din societate şi, uneori, insulte adresate altor rapperi. (n.tr.)

el. Ceea ce vezi acum e o pădure ajunsă la a doua sau a treia generație de copaci. O parte din ea încă e destul de sălbatică. Orășelele din zonă sunt mici și împrăștiate.

– Cât mai avem de mers?

– Puțin peste o oră. Locul e în paragină și nu vreau să ajungem acolo după lăsarea serii. Ar trebui să fie un motel pe aici, pe undeva, dar să nu te aștepți să fie ca la Ritz.

Molly nu-și putea imagina că el și-ar fi făcut griji în privința întunericului, mai degrabă bănuia că trăgea de timp. Se ghemui în scaun. Farurile câte unei mașini care trecea din când în când din sens opus îi lumina trăsăturile, aruncând umbre periculoase pe sub pomeții aceia de fotomodel masculin de lenjerie intimă. Simți cum o cuprinse un fior prevestitor de rău, așa că închise ochii și se gândi că era singură.

Nu mai deschise ochii până când Kevin nu opri în fața unui motel cu opt camere de pe marginea drumului, cu fațadă din aluminiu și cărămidă falsă. Când se dădu jos din mașină și se duse la recepție, Molly vru să se asigure că el a înțeles să ia două camere separate, dar se opri la timp.

Cum era de așteptat, el se întoarse cu două chei. Camera lui era vizavi de a ei.

A doua zi de dimineață, se trezi iar cu un ciocănit tare în ușă și cu un pudel care lătra zgomotos.

– Viperin! mormăi ea. Începe să devină un obicei prost.

– Plecăm într-o jumătate de oră, îi strigă Kevin de afară. Pregătește-te!

– Of, murmură ea cu fața îngropată în pernă.

Molly se dădu jos din pat cu greu și se târî în dușul înghesuit. Reuși chiar să-și treacă un pieptăn prin păr. Dar să se dea cu ruj era peste puterile ei. Se simțea de parcă era îngrozitor de mahmură.

Când în sfârșit ieși, Kevin se învârtea prin fața mașinii. Razele soarelui de un galben-deschis care îi mângâiau chipul dezvăluiau o gură strânsă ferm și o expresie

neprietenoasă. În timp ce Roo profită de tufișurile din jur, Kevin îi luă geamantanul și îl aruncă în portbagaj.

Kevin își decorase mușchii cu un tricou Stars albastru-deschis și cu niște pantaloni scurți de culoare gri-deschis. Erau haine obișnuite, dar el le purta cu încrederea caracteristică oamenilor care se născuseră frumoși.

Molly scotoci în geantă după ochelarii de soare și îi aruncă o privire plină de dispreț.

– Nu o închizi niciodată?

– Ce să închid?

– Urâțenia ta caracteristică, mormăi ea.

– Poate ar fi mai bine să te las la o fermă veselă decât să te duc la Wind Lake.

– Cum vrei. E prea mult să sper la o cafea?

Molly își puse ochelarii de soare la ochi, dar, din păcate, nu umbreau strălucirea orbitoare a frumuseții lui enervante.

– E în mașină. Dar ți-a luat așa de mult timp să te pregătești, că probabil s-a răcit de mult.

Era încă aburindă și, când ieșiră din nou pe drum, ea luă o înghițitură mare.

– Tot ce am putut găsi pentru micul dejun sunt fructe și gogoși. Sunt în pungă.

Kevin părea la fel de morocănos ca ea. Lui Molly nu îi era foame, așa că preferă să se concentreze asupra peisajului.

Puteau la fel de bine să se afle undeva în sălbăticiile din Yukon decât în statul care producea mașini Chevrolet, Sugar Pops și muzică soul. De pe un pod care traversa Au Sable River, văzu roci stâncoase ridicându-se pe un mal și păduri dese întinzându-se pe celălalt. O egretă sări în apă. Totul i se părea sălbatic și pustiu.

Din când în când, treceau pe lângă câte o fermă, dar era clar că se aflau pe tărâmul cherestelei. Arțarii și stejarii făceau o concurență serioasă pinilor, mestecenilor și cedrilor. Iar din loc în loc, raze de soare aurii pătrundeau prin baldachinul format din crengi. Era o liniște surprinzătoare. Încercă să se lase cuprinsă de acea

atmosferă de calm. Din păcate, nu prea mai știa cum să facă asta.

Kevin înjură și trase de volan ca să evite o veveriță. Faptul că se apropiau de destinație îl făcea să fie tot mai prost dispus. Molly văzu un semn de circulație care indica direcția spre Wind Lake. Dar el trecu pe lângă el cu viteză.

– Acela e orașul, mârâi el. Tabăra e pe malul îndepărtat al lacului.

Mai merseră câțiva kilometri buni înainte de a vedea un semn alb cu verde, care avea o margine aurită.

Căsuțele Wind Lake
Pensiune
Întemeiată în 1894

Kevin se încruntă.

– Semnul acela pare nou. Și mie nu mi-a zis nimeni nimic de nici o pensiune. Probabil folosea căsuțele vechi ca să primească oaspeți.

– Și asta e rău?

– Locul e mucegăit și întunecos ca noaptea. Nu-mi vine să cred că și-ar putea dori cineva să stea aici.

Coti apoi pe aleea de pietriș care șerpuia printre copaci aproape un kilometru înainte să se vadă tabăra în depărtare.

Kevin opri mașina, și lui Molly i se tăie răsuflarea. Se așteptase să vadă niște căbănuțe în paragină și pe jumătate dărâmate. În schimb, intraseră într-un orășel de poveste.

În centru se afla un izlaz dreptunghiular umbros, înconjurat de căsuțe mici, construite parcă din turtă dulce și colorate în nuanțe ce păreau să se fi vărsat dintr-o cutie cu bomboane: mentă, mandarine și caramel, moca cu un strop de lămâie și merișoare, piersici cu afine și zahăr brun. De pe streșinile mici picurau danteluri de lemn, iar arbori fantezie decorau pridvoarele, care

nu erau mai mari decât nişte saltele pneumatice. Într-un capăt al izlazului, se afla un foişor încântător.

O privire atentă dezvăluia că paturile de flori din izlaz erau năpădite de buruieni şi că aleea micuţă care îl înconjura avea nevoie de pietriş proaspăt. Totul avea un aer neîngrijit, dar nu părea să fie aşa de mult timp. Majoritatea căbănuţelor aveau obloanele trase, chiar dacă o parte dintre ele erau descoperite. Dintr-o căsuţă ieşi un cuplu în vârstă, şi Molly zări un bătrân cu un baston în apropierea foişorului.

– Oamenii ăştia nu ar fi trebuit să fie aici! Am anulat toate rezervările din timpul verii!

– Probabil că n-au aflat.

În timp ce se uita în jur, pe Molly o încerca un straniu sentiment de familiaritate. Nu îşi putea explica de ce simţea asta, de vreme ce nu fusese niciodată într-un loc asemănător.

Vizavi de izlazul din centru, se afla o zonă pentru picnicuri, ce avea în spate o bancă destul de mare, de culoare bej-deschis. Dincolo de ele, se întindea o limbă de apă albastră-cenuşie din Wind Lake, cu un mal împădurit pe fundal. În apropierea docului învechit, se vedeau mai multe canoe şi bărcuţe de agrement.

Molly nu fu surprinsă că plaja era pustie. Chiar dacă era o dimineaţă însorită din mijlocul lunii iunie, acesta era lacul North Woods, şi probabil apele lui erau şi acum prea reci, chiar şi pentru cei mai temerari înotători.

– A se observa absenţa desăvârşită a oricărei persoane mai tinere de 70 de ani! exclamă Kevin şi apăsă din nou pedala de acceleraţie.

– E devreme. La majoritatea şcolilor, încă nu s-a încheiat anul de studiu.

– O să arate la fel şi la final de iulie. Bun venit în copilăria mea! Coti când ajunse în dreptul izlazului şi intră pe o alee îngustă care mergea paralel cu lacul. Molly văzu şi alte căsuţe – toate erau construite în stilul gotic rural. Deasupra tuturor se înălţa o casă minunată cu două etaje, construită în stilul Queen Anne.

Acesta nu putea fi locul întunecos și mucegăit pe care el îl descrisese. Casa era colorată într-un maro-deschis, care amintea de nuanța ciocolatei cu lapte, cu accente de somon, galben pal și mușchi verde, care decorau ornamentele ca de turtă dulce de deasupra pridvorului, frontoanele și stâlpii. Un turnuleț rotund se ondula pe partea stângă a casei, iar veranda întinsă se întindea pe două laturi ale clădirii. Petuniile înfloriseră vesele în vase mari de lut, de o parte și de alta a ușilor duble, așezate pe lambriuri mari de sticlă mată, gravate cu un model de viță-de-vie și flori. Peste suporturi de nuiele împletite, se revărsau cascade de ferigi, iar într-un colț era un balansoar din lemn, de modă veche, plin de pernuțe colorate, care se asortau cu ornamentele. Din nou Molly avu senzația că fusese aruncată prin timp, undeva în trecutul îndepărtat.

- Să fiu al naibii! Nu-mi vine să cred! exclamă Kevin și sări din mașină. Locul acesta era o maghernită când l-am văzut ultima dată.

- Cu siguranță, nu mai e o maghernită. E superb!

Molly tresări când el trânti ușa, după care coborî și ea. Roo evadă și el din mașină și fugi imediat spre tufișuri. Kevin se uita în sus și studia casa, cu mâinile în șolduri.

- Când naiba a transformat locul acesta într-o pensiune?

În clipa aceea, se deschise ușa principală și apăru o femeie ce părea să aibă peste 65 de ani. Avea părul blond-deschis și grizonant, strâns într-un coc, cu șuvițe ieșite din loc în loc. Era înaltă și destul de corpolentă, avea o gură lată, pomeți proeminenți și ochi albaștri strălucitori. Purta un șorț albastru-deschis cu flori peste niște pantaloni kaki și o bluză albă cu mânecă scurtă.

- Kevin! Exclamă ea, apoi coborî în fugă și-l îmbrățișă strâns. Oh, băiat dulce! Știam eu că o să vii!

Lui Molly i se păru că el o îmbrățișă destul de rece pe femeie.

După aceea femeia se întoarse spre ea şi o cercetă din cap până-n picioare.

- Eu sunt Charlotte Long. Eu şi soţul meu veneam aici în fiecare vară. El s-a prăpădit acum opt ani, dar eu încă locuiesc la Loaves & Fishes. Kevin îşi pierdea mereu mingile prin tufele mele de trandafiri.

- Doamna Long era o prietenă apropiată a părinţilor şi a mătuşii mele, interveni Kevin.

- Doamne, ce dor mi-e de Judith! Ne-am cunoscut când a venit familia mea prima dată aici. Ochii ei albaştri ageri se întoarseră din nou spre Molly. Ea cine este?

Molly întinse mâna politicoasă.

- Molly Somerville.

- Ca să vezi, zise femeia, ţuguindu-şi buzele şi uitându-se spre Kevin. Nu poţi să mai răsfoieşti nici o revistă în ziua de azi fără să citeşti despre nunta ta. Dar nu e un pic prea devreme să te vezi cu cineva? Sunt sigură că pastorul Tucker ar fi dezamăgit că nu te străduieşti să rezolvi lucrurile cu soţia ta.

- Păi, Molly este... dar cuvântul păru să i se oprească în gât.

Molly îi înţelegea reţinerea, dar nu avea de gând să fie ea cea care să-l rostească. Aşa că aşteptă.

- Molly este... soţia mea, reuşi, în cele din urmă, să rostească.

Molly simţi încă o dată că e privită cu atenţie de cei doi ochi albaştri ageri.

- E foarte bine atunci. Dar de ce te prezinţi Somerville? Tucker e un nume grozav, cu prestanţă. Pastorul Tucker, tatăl lui Kevin, a fost unul dintre cei mai admirabili oameni pe care i-am cunoscut vreodată.

- Sunt sigură că era. Lui Molly nu-i plăcuse niciodată să-i supere pe oameni. Dar Somerville este numele cu care mă semnez. Scriu cărţi pentru copii.

Dezaprobarea femeii dispăru.

- Oh! Ca să vezi! Mereu mi-am dorit să scriu cărţi pentru copii. E absolut minunat! Când era în viaţă, mama lui Kevin s-a temut mereu că fiul ei o să ajungă

să se căsătorească cu vreun supermodel care fumează iarbă și are relații sexuale cu toată lumea.

Kevin aproape că se înecă.

- Hei, cățeluș, fă bine și ieși din lobeliile lui Judith! Charlotte se bătu pe picior, și Roo lăsă florile și veni spre ea într-un suflet. Apoi se aplecă să-l scarpine sub bărbie. Ar fi mai bine să stai cu ochii pe el. Avem și coioți pe aici.

Expresia de pe chipul lui Kevin se schimbă, părând că se gândește la ceva anume.

- Sunt mari?

Molly îi aruncă o privire plină de reproș.

- Roo stă aproape de casă.

- Păcat!

- Ei bine, eu am plecat! În computerul lui Judith e o listă cu invitații și cu datele de ședere. Soții Pearson trebuie să sosească din clipă în clipă. Le place să privească păsările.

Kevin se albi la față.

- Invitați? Ce vrei să...

- Am rugat-o pe Amy să împrospăteze pentru voi camera veche a lui Judith. Cea pe care obișnuiau s-o folosească părinții tăi. Celelalte dormitoare sunt toate ocupate.

- Amy? Ia stai o...

- Amy și Troy Anderson. El e omul bun la toate pe aici. De-abia s-au căsătorit, chiar dacă ea are numai 19 ani și el, 20. Nu știu de ce s-au grăbit, zise Charlotte, după care își desfăcu șorțul. Amy ar trebui să se ocupe de curățenie, dar sunt așa de îndrăgostiți unul de altul, că sunt aproape inutili. Va trebui să stai cu ochii și cu gura pe ei. Îi întinse apoi șorțul lui Molly. E foarte bine că ești și tu aici, Molly. Eu n-am fost niciodată o bucătăreasă prea bună și se cam plâng invitații.

Molly se uită în jos la șorț cu ochii cât cepele. Bătrâna dădu să plece, dar Kevin sări imediat să o oprească.

- Ia stai o clipă! Tabăra e închisă! Toate rezervările au fost anulate.

Charlotte îi aruncă o privire plină de dezaprobare.

– Cum ai putut să faci aşa ceva, Kevin? Unii dintre oamenii ăştia vin aici de mai bine de patruzeci de ani. Ai idee cât costă un anunţ de publicitate în revista *Victoria*? Şi băiatul acela Collins din oraş i-a luat aproape o mie de dolari lui Judith ca să îi facă web site.

– Un *web site*?

– Dacă nu eşti familiarizat cu internetul, îţi sugerez să te interesezi un pic. E un lucru minunat. Mă rog, cu excepţia filmelor porno.

– Sunt familiarizat cu internetul! exclamă Kevin. Şi acum spune-mi de ce încă vin oameni aici după ce am închis locul!

– Ei bine, pentru că le-am spus eu să vină. Aşa şi-ar fi dorit Judith. Am tot încercat să-ţi explic treaba asta, Kevin. Ştii că mi-a luat aproape o săptămână să vorbesc cu toată lumea?

– Tu i-ai sunat?

– Da, şi am folosit e-mailul, zise ea cu mândrie. Nu mi-a luat deloc mult să învăţ cum se face. Îl bătu apoi pe braţ. Nu îţi face griji, Kevin. Tu şi soţia ta o să vă descurcaţi de minune. Oamenii vor fi fericiţi câtă vreme le serviţi un mic dejun straşnic şi copios. Meniurile şi reţetele sunt în bucătărie în caietul albastru al lui Judith. Şi roagă-l pe Troy să vadă ce-i cu toaleta din Păşuni Verzi. Curge.

Se îndreptă apoi spre alee.

Kevin păru pe punctul de a leşina.

– Spune-mi că e doar un vis urât!

În timp de doamna Long pleca, Molly privi cum intră pe alee o Honda Accord ultimul model şi se îndreaptă spre pensiune.

– De fapt, cred că eşti complet treaz.

Kevin urmări direcţia privirii ei şi înjură când maşina se opri în faţa casei. Molly era prea obosită ca să mai stea în picioare, aşa că se aşeză pe o treaptă ca să privească spectacolul. Roo lătră în semn de bun venit spre cuplul care se apropia pe alee.

– Noi suntem familia Pearson, zise o femeie slăbuță și cu fața rotundă, care părea să aibă în jur de 60 de ani. Eu sunt Betty, și el e soțul meu, John.

Kevin arăta de parcă tocmai primise o lovitură fix în moalele capului.

– Eu sunt Molly Somerville. Și el este Kevin, noul proprietar.

– Ah, da! Am auzit despre tine. Parcă joci baseball, nu-i așa?

Kevin se sprijini uluit de stâlpul felinarului.

– Baschet, zise Molly. Dar e prea scund pentru NBA, așa că îl dau afară.

– Eu și soțul meu nu prea suntem cu sporturile. Ne-a părut foarte rău să auzim de Judith. A fost o femeie minunată. Știa foarte multe despre populația de păsări a locului. Suntem pe urmele păsării cântătoare din Kirtland.

John Pearson era mai gras decât soția sa cu aproape o sută de kilograme și îi tremură bărbia dublă când încuviință din cap.

– Sperăm că nu aveți de gând să faceți prea mari schimbări la capitolul mâncare. Micul dejun preparat de Judith e faimos. Și prăjitura ei de ciocolată cu cireșe... Făcu o pauză, iar Molly mai că se aștepta ca femeia să-și lingă degetele de poftă. Ceaiul de după-amiază se ține tot la ora 5?

Molly așteptă să le răspundă Kevin, dar el păru să-și fi pierdut puterea de a vorbi. Molly ridică ușor capul spre ei.

– Cred că s-ar putea să se întârzie un pic cu ceaiul astăzi.

capitolul 9

Daphne locuia în cea mai frumoasă căsuță din Nightingale Woods. Era ridicată separat de celelalte, într-o dumbravă. Ceea ce însemna că putea cânta

liniştită la chitara ei electrică ori de câte ori avea chef, şi nimeni nu se plângea.

Daphne se rătăceşte

Kevin ţinea telefonul mobil lipit de o ureche, telefonul de la pensiune la cealaltă şi se învârtea prin holul principal, pe de o parte dând ordine omului care se ocupa de afacerile lui, iar pe de alta, vorbind cu cineva care nu era nici secretară, nici cameristă. În spatele lui, o scară impozantă din lemn de nuc se înălţa o jumătate de etaj, după care cotea spre dreapta în unghi. Balustradele erau pline de praf, iar covorul gros, dar cu model încărcat, care acoperea scările avea nevoie să fie dat cu aspiratorul. Un vas plin cu pene de păun decora un pilastru de pe podest.

Molly obosise privindu-l cum se învârtea de colo-colo, aşa că hotărî să exploreze casa cât vorbea el la telefon. Cu Roo lipăind în spatele ei, veni tăcută în salonul principal.

Canapeaua pufoasă şi scaunele erau tapiţate cochet cu un material cu model auriu şi trandafiriu. Peisaje şi scene pastorale atârnau în rame aurite pe pereţii coloraţi în crem, în timp ce perdelele de dantelă încadrau perfect ferestrele. Sfeşnice de alamă, o jardinieră chinezească şi câteva cutiuţe de cristal decorau raftul de deasupra şemineului. Din păcate, alama era pătată, cristalul umbrit şi feţele de masă prăfuite. Iar un covor oriental plin de scame completa aspectul neîngrijit al casei.

La fel era în camera de muzică, unde tapetul tradiţional cu ananas servea ca fundal pentru scaunele tapiţate cu un material roz şi pentru un pian clasic. Pe un birou din colţul camerei, se aflau o greutate pentru hârtie din fildeş, împreună cu un toc de pe vremuri şi o călimară. Deasupra, stăteau aşezate două sfeşnice de argint, lângă o cană veche.

O măsuţă în stilul Queen Anne şi zece scaune asortate cu spătare înalte din lemn umpleau salonul de vizavi. Trăsătura dominantă a camerei era un bovindou mare

şi pătrat, care oferea o privelişte generoasă asupra lacului şi a pădurilor. Molly bănuia că vazele înalte de cristal de pe bufet fuseseră pline cu flori proaspete pe vremea când era în viaţă mătuşa lui, Judith, dar acum raftul de marmură era aglomerat cu rămăşiţele farfuriilor de la micul dejun.

Intră pe o uşă din spate şi ajunse într-o bucătărie ţărănească de modă veche, încălzită de plăci de teracotă colorate în albastru şi alb, precum şi de dulăpioare decorate cu o colecţie de seturi de ceai de porţelan. În mijlocul încăperii, se afla o masă masivă, cu un blat de marmură ce servea ca loc de lucru, dar care acum era plin de castroane, de coji de ouă, căni de măsurat şi un borcan deschis cu merişoare. Aragazul foarte modern, cu dimensiuni demne de un restaurant, avea nevoie să fie curăţat, iar uşa maşinii de spălat vase era deschisă.

În faţa ferestrelor, se afla o masă rotundă din lemn de stejar, pentru mese neprotocolare. Scaunele de grădină erau pline de perne cu imprimeuri, iar din tavan atârna un candelabru din metal. În spatele casei, grădina se întindea în jos până spre lac, cu pădure de o parte şi de alta.

Aruncă o privire într-o cămară mare şi aprovizionată care mirosea a mirodenii, după care intră într-o încăpere mică adiacentă, unde un calculator modern trona pe un birou vechi din lemn uzat, părând că era biroul oficial. Obosise mergând atât, aşa că se aşeză la birou şi deschise calculatorul. Douăzeci de minute mai târziu, îl auzi pe Kevin.

– Molly! Unde naiba eşti?

Grosolănia tipic viperină nu merita un răspuns, aşa că îl ignoră şi deschise alt fişier.

Pentru un om de obicei destul de graţios, călca neaşteptat de apăsat în dimineaţa asta şi îl auzi apropiindu-se înainte să o găsească.

– De ce nu mi-ai răspuns?

Ea luă mâna de pe mouse, când el apăru în spatele ei, şi se hotărî să-l înfrunte.

– Nu răspund la urlete.

– Nu urlam! Doar...

Cum el nu-și termină propoziția, ea privi în sus, ca să vadă ce anume îi distrăsese atenția. Se uită pe fereastră: o domnișoară foarte tânără, îmbrăcată în niște pantaloni negri foarte scurți și un maiou decoltat, alerga prin grădină, urmată de un bărbat la fel de tânăr. Se întoarse și fugi în direcția opusă, râzând și tachinându-l. El îi strigă ceva. Ea apucă marginea maioului și o trase în sus, dezvelindu-și sânii.

– Uau... murmură Kevin.

Molly simți cum îi ia foc pielea.

Tânărul o prinse apoi pe fată de talie și o trase înspre pădure, unde să nu mai fie așa de ușor de văzut din drum, chiar dacă Molly și Kevin îi puteau vedea foarte clar. Se sprijini cu spatele de trunchiul unui arțar bătrân, ea îi sări în brațe și își încolăci picioarele în jurul taliei lui.

Molly simți pulsul lent al sângelui adormit începând să își facă simțită prezența, în timp ce îi privea pe cei doi tineri devorându-se reciproc. El o prinse de fund. Ea își lipi sânii de pieptul lui, după care își puse coatele pe umerii lui și îl trase de cap spre ea, ca și când nu îl săruta suficient de adânc.

Molly îl auzi pe Kevin mișcându-se în spatele ei și o trecu un fior. Îi putea simți înălțimea tronând deasupra ei și căldura insinuându-se prin bluza ei subțire. Cum putea să miroasă atât de bine un om care își câștiga existența asudând?

Tânărul îndrăgostit o întoarse pe iubita lui, să fie ea cu spatele lipit de copac. Își băgă mâna pe sub tricoul ei și îi cuprinse un sân.

Molly simți cum i se înfiorară și ei sânii. Voia să-și mute privirea de la ei, dar pur și simplu nu putea. Kevin părea la fel de pătruns, pentru că nu se mișca deloc, dar vocea lui sună destul de răgușită când zise:

– Cred că tocmai i-am zărit prima dată pe Amy și pe Troy Anderson.

Tânăra se lăsă apoi pe iarbă. Era minionă, dar avea picioare lungi, iar părul blond-deschis și-l purta strâns la spate cu un elastic mov. Iubitul ei avea părul mult mai scurt și închis la culoare. Era slab și ceva mai înalt decât fata.

Mâinile ei alunecară între trupurile lor. Molly nu avu nevoie de mai mult de o clipită ca să-și dea seama ce făcea.

Îi descheia fermoarul blugilor.

- O vor face chiar în fața noastră, zise Kevin încet.

Comentariul lui o trezi pe Molly din transa în care intrase. Sări ca arsă de la computer și se întoarse cu spatele la fereastră.

- Nu și în fața mea.

Ochii lui se mutară de la fereastră spre ea și nu zise nimic. Doar stătea și o privea în liniște. Și Molly simți din nou trepidația aceea enervantă în sânge. Îi aminti că, deși fuseseră intimi, nu îl cunoștea deloc.

- Devine un pic prea fierbinte pentru tine?

Cu siguranță, era un pic mai înfierbântată decât i-ar fi plăcut să recunoască.

- Voyerismul nu-i pe gustul meu.

- Asta mă surprinde. Ar trebui să fie exact pe gustul tău, din moment ce-ți place să profiți de cei care nu se așteaptă.

Timpul nu diminuase deloc rușinea pe care o simțea față de ceea ce făcuse. Dădu să deschidă gura ca să-i ceară scuze încă o dată, dar văzu ceva meditativ în expresia de pe chipul lui când se uita la ea. Și asta o opri. Scuzele patetice nu erau deloc pe gustul lui Kevin și în mod evident nu-l interesa să le primească nici de la ea. Lui îi plăcea să i se aducă argumente.

Merita cel mai bun argument pe care-l putea găsi. Numai că, de vreme ce creierul ei stătuse în amorțire atât de mult timp, îi venea foarte greu să găsească o replică pe măsură.

- Numai când sunt beată.

– Vrei să spui că erai beată în seara aia? întrebă el, aruncând o privire pe fereastră, după care se uită din nou la ea.

– Beată moartă. Votcă cu gheață. Altfel de ce crezi că m-am comportat așa?

El mai aruncă o privire pe fereastră – de data aceasta, mai lungă decât prima.

– Nu-mi amintesc să fi fost beată.

– Dormeai.

– Ce-mi amintesc, în schimb, e că mi-ai spus că erai somnambulă.

Molly pufni cu dispreț.

– Ei bine, nu prea îmi venea să mărturisesc că am o problemă cu alcoolul.

– Acum ți-ai revenit, nu?

Ochii lui verzi erau mult prea ageri.

– Acum mi se face greață numai dacă mă gândesc la Stoli[1].

Privirea lui călători atunci încet, dar ferm pe trupul ei.

– Știi ce cred eu?

Ea înghiți apăsat.

– Nu mă interesează.

– Cred că pur și simplu am fost irezistibil pentru tine.

Molly încercă să caute prin mintea ei de obicei foarte creativă o replică tăioasă și usturătoare, dar nu găsi decât un răspuns destul de jalnic:

– Orice te face fericit.

El își schimbă poziția ca să vadă mai bine afară. Și apoi tresări.

– Asta sigur a durut.

Molly își dori atât de mult să se uite și ea, încât abia se putu abține.

– Ești bolnav! Nu te mai uita la ei!

---

[1] Denumire populară pentru Stolichnaya Vodka (n.tr.)

– Este foarte interesant! Înclină ușor capul într-o parte, apoi continuă: O, asta da modalitate nouă de abordare!

– Încetează!

– Oho, lucrul *ăsta* nici nu cred că e legal.

Nu mai putu rezista și se răsuci spre fereastră. Descoperi însă că cei doi îndrăgostiți dispăruseră.

El scoase un chicotit răutăcios.

– Dacă fugi afară, s-ar putea să-i prinzi înainte să termine.

– Te crezi amuzant, nu?

– Destul de amuzant, da.

– Ei bine, atunci asta sigur o să te amuze copios. M-am uitat un pic prin fișierele din calculatorul mătușii Judith, și pensiunea pare să fie rezervată toată până în septembrie. La fel majoritatea căbănuțelor. Și nu o să-ți vină să crezi cât sunt dispuși să plătească oamenii ca să stea aici.

– Lasă-mă să văd! Trecu pe lângă ea și apoi se duse la calculator.

– Așază-te comod, te rog! Eu o să-mi caut alt loc unde să stau.

Kevin era ocupat să se uite în computer, așa că nu-i răspunse. Nici măcar atunci când ea se întinse pe deasupra lui ca să ia foaia pe care notase numele căsuțelor goale.

Un panou de carton era agățat pe peretele de lângă birou. Găsi cheile potrivite, le băgă în buzunar și își croi drum înapoi prin bucătărie. Pentru că nu mâncase nimic în ziua aceea, luă o felie rămasă din pâinea cu coacăze făcută de Charlotte Long. De la prima înghițitură își dădu seama că doamna Long avusese dreptate când spusese că nu se prea pricepea la gătit, așa că o aruncă în primul coș de gunoi.

Când ajunse în hol, deși era obosită, curiozitatea o împinse să urce scările ca să vadă restul casei. Roo lipăia în urma ei, în timp ce ea se uita prin camerele pentru oaspeți – fiecare fusese decorată individual. Erau rafturi

pline cu cărţi, priveliști minunate de la ferestre și decoruri plăcute, pe care oamenii se așteptau să le găsească într-o pensiune de lux.

Zări apoi un cuib de păsări cu ouă de marmură în vârful unui maldăr de cutii de pălării. Iar lângă o colivie din sârmă, se afla un aranjament de sticluțe goale de spițerie. Gherghefuri brodate în rame ovale, semne vechi de lemn și o minunată vază de ceramică, în care ar fi trebuit să se afle flori proaspete, erau împrăștiate pe ici, pe colo. Văzu, de asemenea, paturi nefăcute, coșuri de gunoi pline și căzi de baie murdare, peste care erau atârnate prosoape folosite. Era limpede că Amy Anderson prefera să se ascundă printre copaci cu soțul ei decât să facă curățenie.

Ajunse în capătul holului și deschise ușa singurei camere care nu fusese încă ocupată. Știa asta pentru că era foarte curată. Judecând după fotografiile de familie așezate pe noptieră, camera aceea îi aparținuse lui Judith Tucker. Se afla în colțul casei și se întindea deasupra turnulețului rotund. Și-l imagină pe Kevin dormind sub tăblia sculptată a patului. Era înalt, așa că probabil avea să doarmă pe diagonală pentru a încăpea pe saltea.

Atunci îi apăru în minte imaginea lui din noaptea în care se băgase în pat cu el. Dar o alungă iute și se duse înapoi jos. Ieși pe verandă și fu învăluită de miros de pin, de petunii și de lac. Roo își vârî boticul într-un ghiveci.

Molly nu își dorea decât să se prăbușească pe unul dintre scaunele balansoare și să tragă un pui de somn, dar, din moment ce nu avea de gând să i se alăture lui Kevin în dormitorul mătușii Judith, trebuia să-și găsească un loc în care să doarmă.

– Hai, Roo! Să mergem să vizităm căsuțele goale!

Unul dintre fișierele din calculatorul din birou conținea o diagramă în care era marcat amplasamentul căsuțelor. Când se apropie de izlaz, observă semnele mici,

pictate de mână, din dreptul uşilor principale: Trompeta lui Gabriel, Lapte şi Miere, Păşuni Verzi, Veşti Bune.

Când trecu pe lângă Scara lui Iacob, un bărbat chipeş, dar costeliv apăru din pădure. Arăta de parcă avea in jur de 50 de ani, ceea ce îl făcea semnificativ mai tânăr decât tot ceilalţi oaspeţi pe care îi văzuse până atunci. Încuviinţă din cap spre el în semn de salut şi i se răspunse cu o înclinare a capului scurtă şi energică.

Porni apoi în direcţia opusă, spre Copacul Vieţii, o căbănuţă de culoarea coralului şi cu ornamente mov-închis şi deschis. Era goală. La fel ca Mielul lui Dumnezeu. Amândouă erau absolut fermecătoare, dar Molly decise că i-ar fi plăcut mai multă intimitate decât puteau oferi căsuţele de lângă izlaz, aşa că se întoarse şi se îndreptă spre cele mai izolate, care se vedeau din loc în loc pe aleea paralelă cu lacul.

Atunci o cuprinse un sentiment ciudat de déjà-vu. De ce i se părea atât de familiar locul ăsta? Când trecu pe lângă pensiune, Roo fugi în faţa ei, oprindu-se să miroasă nişte lintiţă şi apoi descoperi un petic ademenitor de iarbă. Iar când ajunse la capătul aleii, Molly zări exact ceea ce-şi dorea: cuibărită între copaci, căbănuţa Crinii de pe Câmpie.

Căbănuţa aceea fusese vopsită recent în cel mai deschis şi mai cald alb-gălbui cu putinţă, iar decoraţiuni din lemn sculptat păreau tivite cu o dantelă colorată în bleu-deschis şi roz prăfuit, precum interiorul unei scoici. Simţi o durere în piept. Căsuţa aceea îi amintea extrem de mult de odaia unui copilaş.

Urcă treptele şi descoperi că uşa de lemn şcârţâia – exact aşa cum trebuia. Găsi cheia potrivită în buzunar şi o băgă în broască. Apoi păşi înăuntru.

În interior, căsuţa era decorată într-un stil şic, dar sărăcăcios. Pereţii văruiţi în alb erau bătrâni şi minunaţi. Sub o cuvertură, descoperi o canapea cu tapiţerie cu model şters. Iar în faţa sa era aşezat un cufăr uzat din lemn masiv, care servea pe post de măsuţă de cafea.

Lângă un perete, se afla un alt dulap din lemn de pin şlefuit, iar lângă el era o lampă de cameră din alamă. În ciuda mirosului de mucegai, pereţii albi ai căsuţei şi draperiile din dantelă făceau ca spaţiul să pară destul de aerisit.

Undeva în stânga, era o bucătărie mică, unde se aflau un aragaz vechi, care funcţiona pe gaz, şi o măsuţă pliabilă, cu două scaune asemănătoare cu cele pe care le văzuse în bucătăria pensiunii. Aruncă o privire în dulapurile de bucătărie pictate şi găsi câteva minunate obiecte de ceramică desperecheate, farfurii de porţelan, câteva pahare şi nişte căni pictate manual. I se strânse inima când zări un set de farfurii pentru copii Peter Rabbit şi ieşi din bucătărie.

În baie, erau o cadă cu picioare şi o chiuvetă cu piedestal, în stil vechi. Un covoraş de pânză acoperea podeaua aspră din faţa căzii, iar cineva prinsese o plantă agăţătoare aproape de tavan.

În partea din spate, se aflau două dormitoare - unul mai mic şi celălalt suficient de mare pentru un pat dublu şi o comodă mare cu sertare pictate. Patul, acoperit cu o pătură decolorată, avea o tăblie curbată din fier, vopsită în galben pal, cu un model de coş cu flori pictat în centru. O lampă mică, confecţionată artizanal dintr-o sticlă de lapte, se odihnea pe măsuţa de lângă noptieră. În spatele căbănuţei, cuibărită confortabil la poalele pădurii, se întindea o verandă închisă. Scaune de salcie pliabile stăteau sprijinite de perete, iar într-un colţ atârna un hamac. Pentru că în ziua aceea făcuse mai multe lucruri decât reuşise să realizeze în ultimele săptămâni, când se uită la hamac, îşi dădu seama cât era de obosită.

Se aşeză pe el. Deasupra ei, plafonul era pictat în aceeaşi nuanţă de galben pal ca exteriorul casei, cu câteva accente subtile de roz şi bleu de-a lungul muchiilor. Ce loc minunat! Exact ca o odaie pentru copii!

Închise ochii. Hamacul o legăna precum un leagăn. Adormi aproape imediat.

*

Klingonianul[1] îl întâmpină pe Kevin la ușa cabanei cu un mârâit amenințător și cu colții dezgoliți.

– Nu începe. Nu am chef!

Trecu pe lângă câine și se duse în dormitor, unde lăsă geamantanul lui Molly, apoi își croi drum în bucătărie. Nu era acolo, dar Charlotte Long o văzuse intrând. În cele din urmă, o găsi pe verandă, dormind în hamac. Câinele de pază țopăi pe lângă el și veni la datorie. Kevin se uită în jos la Molly.

Părea mică și lipsită de apărare. Stătea cu o mână ghemuită sub bărbie și o șuviță din părul ei castaniu atârna pe obraz. Avea genele groase și dese, dar nu suficient de lungi pentru a ascunde umbrele de sub ochi. Se simți vinovat pentru felul agresiv în care o tratase. În același timp, ceva din interiorul lui îi spunea că ea nu ar fi reacționat deloc bine dacă ar fi încercat să o cocoloșească. Nu că ar fi putut face asta. Încă avea resentimente față de ea.

Ochii lui călătoriră pe trupul ei și apoi zăboviră. Purta niște blugi de culoare roșu-aprins și o bluză galbenă șifonată, fără mâneci, cu guler în stil chinezesc. Când era trează și în firea ei obișnuită – făcând pe deșteapta și aruncând cu venin în stânga și în dreapta –, îi era greu să-i observe obârșia de dansatoare de cabaret. Dar când dormea, era cu totul altă poveste. Avea glezne subțiri și picioare suple, iar șoldurile ei aveau curbe frumoase și plăcute. Pe sub bluză, îi putea vedea sânii ridicându-se și coborând în timp ce respira, iar la decolteul în formă de V, se întrezărea o urmă de dantelă neagră. Îl mâncau degetele să deschidă nasturii aceia și să vadă mai mult.

Se simțea dezgustat de propria reacție. De îndată ce avea să ajungă înapoi în Chicago, ar fi făcut bine să ia legătura cu una dintre vechile lui iubite – era clar că trecuse prea mult timp de când nu mai făcuse sex.

---

[1] Klingonienii sunt o rasă războinică fictivă din universul *Star Trek*. (n.tr.)

Probabil klingonianul îi citise gândurile, pentru că începu să mârâie la el amenințător și apoi lătră.

Roo o trezi. Molly întredeschise ușor pleoapele și apoi i se tăie răsuflarea când văzu umbra unui bărbat înălțându-se deasupra ea. Încercă să se ridice repede, dar hamacul se înclină.

Kevin o prinse înainte să cadă și o ajută să se ridice.

– Tu chiar nu gândești niciodată înainte să acționezi?

Molly își dădu la o parte părul din ochi și încercă să clipească pentru a se dezmetici.

– Ce vrei?

– Data viitoare când ai de gând să dispari, spune-mi!

– Păi ți-am spus, zise ea și căscă. Dar erai prea ocupat să te holbezi la sânii doamnei Anderson ca să fii atent la mine.

Trase un scaun pliant de lângă perete, îl desfăcu și se așeză pe el.

– Cuplul Anderson e complet inutil. Cum te întorci cu spatele la ei, cum încep să sară unul pe altul.

– Păi sunt proaspăt însurăței, ce vrei?

– Da... Și noi la fel.

Molly nu mai avu ce să zică la replica asta. Se lăsă pe scaunul de metal, care nu avea perne și era destul de inconfortabil.

Kevin părea că se gândește la ceva.

– Un lucru pot spune despre Amy – măcar îl susține pe soțul ei.

– Felul cum o ținea lipită de copac...

– Sunt ei doi împotriva lumii. Muncind cot la cot. Ajutându-se reciproc. O echipă.

– Dacă tu crezi că ești subtil, să știi că nu reușești.

– Am nevoie de un pic de ajutor.

– Nu aud nimic din ce spui.

– Se pare că m-am pricopsit cu locul ăsta pentru toată vara. O să aduc cât de curând pe cineva care să se ocupe de tot, dar până atunci...

– Până atunci nimic. Se ridică de pe scaun. Nu fac nimic. Pot să te ajute proaspeții însurăței înnebuniți după sex. De ce nu-i ceri ajutor lui Charlotte Long?

– A zis că urăște să gătească și că face asta numai pentru Judith. În plus, câțiva dintre invitați au venit să mă caute și nici unul dintre ei nu e foarte mulțumit de eforturile ei. Se ridică apoi și începu să se învârtă de colo-colo, iar agitația lui era evidentă precum o lampă aprinsă pentru muște. M-am oferit să le dau banii înapoi, dar se pare că oamenii nu sunt rezonabili când vine vorba de vacanța lor. Vor să le dau banii înapoi și, în plus, tot ce li s-a promis în revista *Virginia.*

– *Victoria.*

– În fine. Ideea e că va trebui să rămânem în locul ăsta blestemat puțin mai mult decât plănuisem eu.

Pentru ea nu era blestemat. Era încântător și încerca să se simtă fericită că vor sta aici mai mult. Din păcate, tot ce simțea era un gol pe dinăuntru.

– În timp ce tu-ți făceai somnul de frumusețe, eu m-am dus până în oraș și am dat un anunț de angajare în ziarul local. Am aflat că orașul e așa de mic, încât ziarul apare săptămânal și tocmai a ieșit azi o nouă ediție. Iar următoarea apare abia peste șapte zile! Am lăsat vorbă pe la niște localnici, dar nu știu cât de eficientă o să fie treaba asta.

– Crezi că o să mai stăm aici o săptămână?

– Nu. O să mai vorbesc cu oamenii, mormăi el. Părea gata să muște din ceva. E posibil să nu mai stăm dacă găsesc pe cineva până când apare anunțul. Nu sunt șanse mari, dar bănuiesc că s-ar putea rezolva.

Ea se așeză mai comod pe scaun.

– Cred că o să conduci o pensiune.

El miji ochii.

– Se pare că uiți că ai făcut un jurământ să mă susții.

– Niciodată!

– Ai fost atentă vreun pic la jurămintele nupțiale pe care le-ai zis?

– Am încercat să nu fiu, recunoscu ea. Pentru că nu am obiceiul să fac promisiuni de care nu am de gând să mă ţin.

– Nici eu, dar până acum *eu* m-am ţinut de cuvânt.

– Să iubeşti, să onorezi şi să te supui? Nu prea cred.

– Nu sunt astea jurămintele pe care le-am zis.

Kevin îşi încrucişă mâinile la piept şi se uită la ea.

Molly încercă să-şi dea seama despre ce vorbea, dar singurele ei amintiri despre ceremonia nupţială erau pudelul şi cum se ţinuse strâns de mânuţa lipicioasă a lui Andrew, parcă cu preţul vieţii. O cuprinse o stare de nelinişte.

– Poate ar fi mai bine să-mi împrospătezi memoria.

– Mă refer la jurămintele pe care ni le-a scris Phoebe, zise el încet. Eşti sigură că nu ţi-a spus nimic despre asta?

Îi spusese ceva, doar că Molly fusese atât de supărată, încât nu fusese deloc atentă.

– Cred că nu o ascultam...

– Ei bine, eu da. Ba chiar am reformulat câteva propoziţii ca să le fac să sune mai realist. Poate că nu le mai ştiu chiar cuvânt cu cuvânt, dar o poţi suna pe sora ta să verifici dacă vrei. Tu, Molly, ai promis să mă accepţi pe mine, Kevin, ca soţul tău, cel puţin pentru o vreme. Ai promis să-mi oferi respectul şi consideraţia ta din ziua aceea şi în toate cele care vor urma. Şi observă, te rog, că nu s-a zis nimic nicăieri de iubire şi onoare. Ai promis să nu mă vorbeşti de rău altora, adăugă uitându-se la ea. Şi să mă susţii în tot ceea ce facem împreună.

Molly îşi muşcă buza. I se părea firesc ca Phoebe să fi scris aşa ceva. Desigur, o făcuse pentru a-l proteja pe copilul ei nenăscut.

Încercă să se adune.

– Bine, eşti un fundaş excelent. Pot respecta partea asta. Dacă nu-i pui la socoteală pe Phoebe, Dan şi pe Roo, nu te vorbesc niciodată de rău faţă de nimeni.

– Deja lăcrimez de emoție. Și cum rămâne cu cealaltă parte? Cu susținerea?

– Trebuia să fie... Știi și tu la ce se referea partea asta. Clipi apoi și inspiră adânc. Cu siguranță Phoebe nu încerca să mă oblige să te ajut să conduci o pensiune.

– Nu uita de căbănuțe. În plus, un jurământ este sacru.

– M-ai răpit ieri și acum încerci să mă forțezi să muncesc!

– E vorba doar de câteva zile. O săptămână, cel mult. Sau poate că cer prea multe de la o fată bogată.

– Asta e problema ta, nu a mea.

El se uită lung la ea, apoi i se așternu din nou pe chip expresia aceea rece.

– Probabil așa e.

Kevin nu era un om care să ceară ajutor prea ușor, iar Molly regreta că fusese răutăcioasă, dar în clipa aia chiar nu putea suporta să se afle printre oameni. Cu toate acestea, putea să-l refuze cu mai mult tact.

– Eu doar... Chiar nu am fost în cea mai bună stare în ultima vreme și...

– Las-o baltă, izbucni el. O să mă descurc singur.

Kevin se uită lung spre verandă și ieși pe ușa din spate a casei.

Molly se învârti o vreme prin casă, simțindu-se urâtă și întoarsă pe dos. Kevin îi adusese geamantanul înăuntru. Îl desfăcu, apoi ieși din nou pe verandă ca să se uite la lac.

Jurămintele nupțiale... Fusese pregătită să le încalce pe cele tradiționale. Chiar și cuplurilor care chiar se iubeau le era greu uneori să le respecte întocmai. Dar jurămintele acelea, cele pe care le scrisese Phoebe, erau diferite. Erau niște jurăminte pe care orice persoană onorabilă le-ar fi putut respecta.

Kevin le respectase.

– La naiba!

Roo se uită în sus la ea.

– Pur și simplu nu vreau să stau printre mulți oameni, asta-i tot.

Dar era conştientă că nu spunea tot adevărul. În principal, nu voia să se afle lângă *el.*

Se uită la ceas şi văzu că era ora 5.

Se strâmbă şi privi în jos spre pudelul ei.

– Mă tem că trebuie să ne ocupăm un pic de caracter.

Zece invitaţi se strânseseră în salonul crem cu roz pentru ceai, dar Molly nu îşi putea imagina revista *Victoria* acordând evenimentului aprobarea pentru desfăşurare. Pe masa dinăuntru, aflată într-o parte a camerei, se aflau un pachet deschis de biscuiţi Oreo, o cutie de suc de struguri Hi-C, o cafetieră, ceşti de cafea Styrofoam şi un borcan care arăta de parcă avea în interior ceai pudră. În ciuda tuturor acestor neajunsuri, oaspeţii păreau să se distreze.

Cuplul care venise pentru păsări – soţii Pearson – stătea în spatele a două femei bătrâne aşezate pe canapeaua tapiţată. În partea cealaltă a camerei, două cupluri grizonante stăteau la palavre. Pe degetele bătrâne şi ridate ale femeilor străluceau diamante şi inele mai noi de aniversare. Unul dintre bărbaţi avea o mustaţă lungă şi groasă, ale cărei capete atârnau mult în jos, iar celălalt purta nişte pantaloni verzi de golf, de culoarea limetei, şi pantofi scumpi de piele. Era şi un cuplu mai tânăr – probabil în jur de 50 de ani – de aristocraţi stilaţi care arătau ca şi când tocmai ieşiseră dintr-o reclamă la Ralph Lauren. Cu toate acestea, Kevin era cel care domina încăperea. Stătea gânditor lângă şemineu şi semăna atât de mult cu un stăpân al conacului din vechi timpuri, încât pantalonii săi scurţi şi tricoul Stars ar fi putut fi luate drept un costum de călărie elegant.

– Preşedintele Statelor Unite stă pe linia de cincizeci de metri, cei de la Stars pierd la cinci puncte distanţă, mai sunt doar şapte secunde pe ceas, iar eu sunt aproape sigur că tocmai mi-am luxat genunchiul.

– Probabil a fost foarte dureros, zise femeia aristocrată.

– Adevărul e că abia mai târziu simţi durerea.

– Îmi amintesc meciul acesta! exclamă soțul ei. Ai aplicat manevra Tippett la un blocaj de la cincizeci de metri și echipa Stars a câștigat la distanță de trei puncte.

Kevin clătină din cap cu modestie.

– Doar am avut noroc, Chet.

Molly dădu ochii peste cap. Nimeni nu ajungea în topul NFL bazându-se numai pe noroc. Kevin ajunsese acolo fiindcă era cel mai bun. Poate că atitudinea lui de băiat bun și modest îi fermeca pe oaspeți, dar ea știa adevărul.

Cu toate acestea, în timp ce îl privea, știa că vede autodisciplina în acțiune, și îl respecta pentru asta. Nimeni nu bănuia că el ura faptul că să se afla acolo. Molly uitase că el era copil de preot, dar n-ar fi trebuit să uite. Kevin își făcea datoria chiar dacă ura ce avea de făcut. La fel cum procedase când se căsătorise cu ea.

– Nu-mi vine să cred, repetă doamna Chet. Când am ales o pensiune în mijlocul sălbăticiei din Northeastern Michigan, nu ne-am imaginat nici o clipă că gazda noastră o să fie faimosul Kevin Tucker!

Kevin îi aruncă o privire plină de mulțumire sfioasă, iar femeia zâmbi încântată. Molly mai că și-ar fi dorit să-i spună să nu se obosească să flirteze cu el, pentru că nu avea accent străin.

– Mi-ar plăcea foarte mult să aud care e părerea ta despre schemă, zise Chet, aranjându-și puloverul de bumbac albastru-închis pe care și-l aruncase pe umerii tricoului său polo de culoare verde-deschis.

– Ce-ar fi ca mai târziu noi doi să bem o bere pe verandă?

– Nu m-ar deranja să vin și eu, interveni „mustață groasă", în timp „pantaloni verzi ca limeta" încuviința aprobator din cap.

– Atunci o să ne vedem cu toții, zise Kevin amabil.

John Pearson luă ultimii biscuiți Oreo.

– Acum, că eu și Betty te cunoaștem personal, va trebui să începem să ținem cu echipa Stars. Cumva, din

întâmplare, aţi găsit vreuna din prăjiturile cu lămâie şi mac ale lui Judith prin congelator?

– Habar nu am, răspunse Kevin. Dar asta îmi aminteşte că ar trebui să vă cer scuze dinainte pentru micul dejun de mâine-dimineaţă. Tot ce pot să fac sunt nişte clătite dintr-un aluat semipreparat, aşa că o să înţeleg dacă vă hotărâţi să plecaţi. Oferta de a vă da înapoi dublu sumei rămâne valabilă.

– Oh, nici prin gând nu ne-ar trece să plecăm dintr-un loc aşa de încântător! exclamă doamna Chet, aruncându-i lui Kevin o privire în care se citea clar propunerea de adulter. Nu-ţi face griji pentru micul dejun! Sunt bucuroasă să vin să ajut şi eu cum pot.

În clipa aceea, Molly se hotărî să contribuie la respectarea celor zece porunci, făcându-şi curaj să treacă pragul uşii şi să intre în cameră.

– Nu va fi nevoie, mulţumim. Kevin vrea să vă relaxaţi cât sunteţi aici. În plus, vă promit că mâncarea va fi un pic mai bună mâine.

Lui Kevin îi străluciră ochii. Dar, dacă Molly se aşteptase vreo secundă ca el să-i cadă la picioare de recunoştinţă, îi tăie avântul cu felul în care făcu prezentările:

– Ea este Molly, soţia mea înstrăinată.

– Nu pare deloc stranie, îi şopti cam tare soţia lui „mustaţă groasă“ prietenei ei.

– Asta pentru că nu o cunoaşteţi, murmură Kevin.

– Soţia mea e un pic cam surdă.

Ca şi ceilalţi, domnul „mustaţă groasă“ fusese în mod evident şocat de prezentarea pe care i-o făcuse Kevin.

Mai mulţi dintre cei adunaţi în cameră se întoarseră să o privească. Aşadar revista *People* ajunsese foarte departe...

Molly încercă să pară intrigată, dar, în acelaşi timp, era o mare uşurare să nu fie nevoiţi să pretindă că ar fi fost un cuplu fericit.

John Pearson făcu un pas în faţă în grabă şi zise:

– Soțul dumneavoastră cu siguranță are simțul umorului. Suntem absolut încântați că veți găti pentru noi, doamnă Tucker.

– O, vă rog, spuneți-mi Molly. Acum mă scuzați, trebuie să verific proviziile din bucătărie. Știu că în camerele voastre nu este ordine așa cum ar trebui, dar Kevin o să le aranjeze el însuși înainte de culcare.

În timp ce se îndrepta spre hol, decise că „domnul tare și dur" nu trebuia să aibă mereu ultimul cuvânt.

Satisfacția ei se stinse imediat ce deschise ușa de la bucătărie și văzu tânărul cuplu Anderson făcând sex pe frigiderul mătușii Judith. Sări un pas înapoi și se lovi de pieptul lui Kevin.

El se uită peste capul ei.

– Oh! Pentru numele lui Dumnezeu!

Cei doi îndrăgostiți săriră ca arși și se dezlipiră unul de altul. Molly era gata să-și ferească privirea, dar Kevin intră în bucătărie ca un buldozer. Se uită urât la Amy, căreia îi căzuse elasticul de păr și care își încheia bluza strâmb.

– Parcă te rugasem să speli vasele alea.

– Da... păi...

– Troy, tu ar trebui să tai iarba de pe izlaz.

Tânărul încă se chinuia să-și închidă fermoarul pantalonilor.

– Da... Tocmai mă pregăteam să...

– Știu exact ce tocmai te pregăteai să faci și, crede-mă, asta n-o să taie iarba nicăieri!

Troy se bosumflă și mormăi ceva în șoaptă.

– Ai zis ceva? mârâi Kevin, iar Molly se gândi că probabil așa lătra și la noii lui recruți din echipă când nu-i convenea ceva.

Lui Troy i se mișcă mărul lui Adam când înghiți în sec.

– Da... Sunt prea multe de făcut pe aici pentru cât suntem plătiți.

– Cu cât sunteți plătiți, mai exact?

Troy îi spuse suma şi Kevin o dublă pe loc. Lui Troy îi străluciră ochii.

– Super!

– Dar există şi o condiţie, zise Kevin. Chiar va trebui să munciţi ca să primiţi banii ăştia. Amy, scumpo, nici măcar să nu te gândeşti să pleci diseară până când camerele de oaspeţi nu sunt curate ca lacrima. Troy, tu ai întâlnire cu maşina de tuns iarba. Ceva întrebări?

În timp ce tinerii îndrăgostiţi clătinau din cap prudenţi, Molly observă că amândoi aveau semne de muşcătură pe gât. Şi simţi că i se strânge stomacul.

Troy se îndreptă spre uşă, iar privirea plină de dor a lui Amy îi aminti lui Molly de Ingrid Bergman când îşi lua rămas-bun de la Humphrey Bogart, în scena de adio din aeroport din filmul *Casablanca*.

Oare cum era să fii atât de îndrăgostită de cineva? Simţi din nou acel gol în stomac. Numai după ce tinerii iubiţi plecară îşi dădu seama că era vorba despre gelozie. Pentru că ei doi aveau ceva ce ea nu avea să trăiască niciodată.

capitolul 10

– E prea periculos, zise Daphne.

– Tocmai de asta este atât de distractiv, îi răspunse Benny.

Daphne se rătăceşte

Câteva ore mai târziu, Molly făcu un pas în spate ca să admire spaţiul confortabil, ca de acasă, pe care şi-l crease pentru ea pe veranda închisă a căbănuţei ei, ca o odaie de copil. Aşezase pernele cu dungi albastre şi galbene pe balansoarul din metal, iar pe cele cu modele mai delicate le puse pe scaunele din nuiele. Masa mică de bucătărie cu picioare în formă de lacrimă şi cu vopseaua ei albă sărită acum se afla lipită de o parte a paravanului, cu două scaune desperecheate de terasă aşezate

în fața ei. A doua zi, avea să culeagă niște flori și să le pună în stropitoarea veche din cupru pe care o atârnase deasupra, ca decor.

Cu ceea ce luase de la pensiune și adusese la căbănuță, își pregăti pâine prăjită și ouă jumări și le puse pe masă. În timp ce Roo moțăia prin apropiere, privea cum lumina zilei începea să se stingă și să dispară treptat peste malul lacului ce se zărea printre copaci. Totul în jur mirosea a pin și se impregnase cu izul dulce-umed al apei. Auzi apoi ceva ce suna ca un foșnet. Dacă s-ar fi aflat acasă, fără îndoială asta ar fi speriat-o. Dar aici doar se lăsă pe spate în scaun și așteptă să vadă cine avea să apară. Din păcate, acel cineva se dovedi a fi Kevin.

Nu trăsese zăvorul ușii de la terasă și nu fu deloc surprinsă când el intră fără nici o invitație.

– În broșură scrie că micul dejun se servește între orele 7 și 9. Ce fel de oameni vor să mănânce așa de devreme când sunt în vacanță? Puse pe masă un ceas cu alarmă, după care se uită spre ce rămăsese pe farfurie din ouăle pe care și le făcuse. Puteai să vii cu mine în oraș să mâncăm un burger, zise el morocănos.

– Mersi, dar nu mănânc burgeri.

– Deci ești vegetariană ca sora ta?

– Eu nu sunt așa de strictă ca ea. Phoebe nu mănâncă nimic care are față. Eu nu mănânc nimic cu față drăgălașă.

– Pe asta clar trebuia s-o aud.

– De fapt, e un stil sănătos de a te hrăni.

– Înțeleg că vacile ți se par drăgălașe, comentă el pe un ton sceptic.

– Îmi plac vacile. Cu siguranță sunt drăgălașe.

– Dar porcii?

– Filmul *Babe* îți spune ceva?

– Nici nu te mai întreb ce părere ai despre miei.

– Aș aprecia dacă n-ai întreba. Același lucru e valabil pentru iepuri, adăugă ea și se cutremură. Cu toate acestea, nu mă simt prea atrasă de găini sau de curcani, așa că asta e ceva cu care mă mai delectez din când

în când. Şi mai mănânc peşte, de vreme ce îi pot evita pe favoriţii mei.

- Pun pariu că te referi la delfini. Se aşeză pe un scaun vechi de lemn vizavi de ea şi se uită în jos la Roo, care se trezise şi începuse să-l mârâie. Deşi nu ai zice, există anumite animale pe care şi eu le consider complet respingătoare.

Ea îi aruncă cel mai mieros zâmbet.

- E un lucru ştiut că oamenilor cărora nu le plac pudelii sunt aceiaşi care dau prin maşina de tocat bucăţi din trupuri umane ca să scape de dovezi.

- Numai atunci când sunt nevoiţi să o facă.

Molly râse, apoi îşi dădu seama că farmecul demonstrat mai devreme se întorsese împotriva ei şi că aproape căzuse în plasa lui. Oare aceasta era recompensa lui pentru că fusese de acord să îl ajute?

- Chiar nu înţeleg de ce urăşti aşa de mult locul acesta. Lacul este minunat. Poţi să înoţi, poţi să te plimbi cu barca, poţi să faci drumeţii. Ce-i aşa de rău în toate astea?

- Când eşti copil şi trebuie să te duci la slujba de la biserică în fiecare zi, totul îşi pierde din farmec. În plus, există o limită de putere la motorul bărcii cu care poţi ieşi pe lac, deci nu poţi face schi nautic.

- Sau jet ski.

- Poftim?

- Nimic. Şi nu erau niciodată copii pe aici?

- Uneori, apărea câte un nepot timp de câteva zile. Asta era cea mai frumoasă parte a verii, răspunse el şi se strâmbă. Desigur, jumătate din timp acel nepot era o fată.

- Oh, da, viaţa e groaznică.

El se lăsă pe spate pe scaun, până când ajunse să se balanseze numai pe cele două picioare din spate. Lui Molly i-ar fi plăcut la nebunie să-l vadă răsturnându-se cu scaunul şi căzând, dar din păcate Kevin era mult prea atent ca să se întâmple asta.

– Chiar știi să gătești sau doar ai improvizat ca să impresionezi invitații?

– Improvizam.

Mințea, sperând că asta avea să-i dea emoții. Poate că mâncarea pe care o gătea zi de zi lăsa uneori de dorit, dar adora să facă prăjituri, în special pentru nepot și nepoțele. Iar fursecurile cu urechi de iepurași erau specialitatea ei.

– Grozav. Picioarele scaunului se izbiră de podea. Doamne, e groaznic de plictisitor locul acesta! Hai să facem o plimbare pe malul lacului înainte să se întunece!

– Sunt prea obosită.

– Dar n-ai făcut mai nimic azi ca să fii obosită.

În schimb, el avea o energie debordantă, pe care nu avea unde să o consume. Molly se sperie când o prinse de încheietură și o trase de pe scaun.

– Hai! N-am avut timp să fac sport de două zile. Simt că o iau razna.

Ea se trase de lângă el.

– Atunci du-te și fă sport acum. Nu te oprește nimeni.

– În curând, trebuie să mă întâlnesc cu fan clubul meu pe verandă la pensiune. Oricum, și tu ai nevoie de un pic de mișcare, așa că nu te mai plânge! Tu rămâi aici, Godzilla!

Deschise apoi ușa terasei și o împinse ușor pe Molly afară, după care o închise repede în nasul lui Roo, care deja lătra gălăgios.

Ea nu opuse rezistență, chiar dacă era deja epuizată și știa că nu era o idee bună să fie singură cu el.

– Nu am chef să mă plimb și îmi vreau câinele.

– Sunt sigur că în clipa asta te-ai contrazice cu mine și dacă ți-aș spune că iarba e verde, așa că las-o baltă, zise el și o trase pe cărare.

– Refuz să fiu drăguță cu răpitorul meu.

– Curios, pentru o persoană care a fost răpită împotriva voinței ei, nu te văd încercând prea tare să scapi.

– Pentru că îmi place aici.

Kevin aruncă privirea peste umăr spre colţişorul tihnit pe care şi-l pregătise pe verandă.

– Te pomeneşti că o să angajezi şi un decorator de interioare.

– Ce vrei? Noi, fetele bogate, ţinem la confortul nostru, chiar dacă e numai pentru câteva zile.

– Mda, bănuiesc.

Cărarea se lăţea pe măsură ce se apropia de lac şi apoi şerpuia de-a lungul malului, înainte de a se îngusta la loc şi a coti brusc spre malul stâncos din apropierea apei. Kevin făcu un semn cu mâna în direcţia opusă.

– În partea aia, sunt nişte porţiuni mlăştinoase, iar în spatele taberei este o luncă prin care trece un pârâu.

– Bobolink Meadow.

– Poftim?

– A, nimic.

Acela era numele luncii de la marginea Nightingale Woods din cărţile ei.

– De acolo, de pe mal, se vede destul de bine oraşul.

Molly se uită cu îndoială spre cărarea abruptă.

– Nu am suficientă energie ca să urc.

– Atunci nu o să mergem chiar până sus pe faleză.

Molly ştia că el minţea. Totuşi, nu-şi mai simţea picioarele la fel de nesigure cum fuseseră cu o zi în urmă, aşa că se duse cu el.

– Cum îşi câştigă existenţa oamenii din oraş?

– Cea mai mare parte din turism. Lacul e bun pentru pescuit, dar e un loc prea izolat şi nu s-a dezvoltat la fel de mult ca alte locuri. Mai există un teren de golf destul de bine întreţinut, iar în zona asta se află unele dintre cele mai bune trasee de cross country din ţară.

– Mă bucur că nu a stricat nimeni locul acesta cu o staţiune turistică mare.

Cărarea începu să fie din ce în ce mai abruptă, şi Molly fu nevoită să inspire adânc pentru a putea urca. Şi nu fu deloc surprinsă când el o luă înainte. Însă o surprinse faptul că ea continuă să înainteze.

Kevin îi strigă de sus, din vârful falezei:

- Nu ești tocmai o reclamă ambulantă pentru o condiție fizică bună, nu?

- Doar am sărit peste... Respiră adânc și zgomotos, aproape gâfâind și continuă: Peste câteva clase de tae-bo.

- Vrei să-ți caut un tub de oxigen?

Molly respira prea greu ca să-i mai răspundă.

Dar, când ajunse în vârf unde era el, se bucură că făcuse efortul de a urca până acolo. Încă era suficientă lumină pentru a se vedea orașul de pe malul celălalt al lacului. Părea antic, straniu și rustic. În port, se vedeau plutind liniștit mai multe bărci, iar printre copaci se zărea înălțându-se turla unei biserici, pe fundalul unui cer ca o bomboană fondantă. Era o priveliște mirifică.

Kevin îi făcu semn spre un pâlc de case luxoase din apropierea malului.

- Sunt case de vacanță. Ultima dată când am fost aici, acolo era doar pădure. În afară de asta, nu par să se fi schimbat prea multe lucruri.

Molly admiră peisajul pastoral.

- E absolut superb!

- Cred că da. Kevin se apropie de marginea falezei și se uită în jos la apă. Vara, pe vremuri, obișnuiam să sar de aici direct în apă.

- Cred că era un pic cam periculos pentru un puști singur, nu?

- Tocmai asta făcea să fie distractiv.

- Probabil părinții tăi au fost niște sfinți. Pot să-mi imaginez câte fire albe de păr le-ai... Dar se opri când își dădu seama că el își scotea pantofii în loc să fie atent la ea.

Din instinct, făcu repede un pas în față. Dar era prea târziu. Kevin sărise deja și zbura prin aer, cu tot cu haine pe el.

Molly icni și se grăbi spre marginea falezei, ca să vadă linia mică și dreaptă a corpului lui plonjând în apă. Abia dacă se vedea sărind un strop de apă.

Așteptă, dar el nu mai ieși la suprafață. Își puse mâna la gură. Căută cu privirea la suprafața apei, dar nu era nici urmă de Kevin nicăieri.

– Kevin!

Apoi la suprafaţa apei apărură valuri din ce în ce mai mari, şi el ieşi. Molly trase aer în piept, dar i se tăie din nou răsuflarea când îl văzu întorcându-şi faţa spre cerul din amurg. Apa îi curgea şiroaie pe faţă şi o expresie triumfătoare strălucea pe chipul lui.

Încleştă pumnii şi ţipă în jos la el:

– *Idiotule!* Chiar eşti complet nebun?

Înotând, el se uită în sus la ea. Zâmbea cu toţi dinţii.

– Ai de gând să mă torni la sora ta mai mare?

Molly tremura atât de tare de nervi, încât izbi tare din picioare.

– Habar nu aveai dacă apa e suficient de adâncă pentru un astfel de salt!

– Era suficient de adâncă ultima dată când am sărit.

– Şi acum cât timp a fost asta?

– Acum vreo 17 ani, zise el şi se întoarse, făcând pluta pe spate. Dar a plouat mult.

– Eşti un cretin! Toate contuziile alea suferite pe teren ţi-au afectat neuronii?

– Sunt viu, nu? Zise el, aruncându-i un rânjet neînfricat. Hai! Vino în apă, doamnă iepuroaică! E caldă apa.

– Ai înnebunit? Eu nu sar de pe stânca asta.

El se întoarse pe o parte şi mai înotă leneş câţiva metri.

– Nu ştii cum să sari în apă?

– Ba sigur că ştiu. Am fost *nouă ani* în tabere vara!

Vocea lui pluti în sus spre ea, pe un ton leneş şi scăzut.

– Pun pariu că eşti praf.

– Nu sunt praf!

– Atunci ţi-e frică, doamnă iepuroaică?

„Oh, Doamne!" În clipa aceea, o alarmă de incendiu se declanşă în mintea ei, aşa că nici măcar nu îşi mai dădu jos sandalele. Strângând vârfurile degetelor de la picioare pe marginea falezei, se aruncă de pe stâncă, urmându-l în nebunie.

Încercă să ţipe în timp ce cădea în apă.

Ea lovi apa mai tare decât el și o împroșcă în toate părțile. Când ieși la suprafață, se revărsau șuvoaie peste chipul ei uluit.

- Dumnezeule! exclamă el când expiră, deși cuvântul acela suna mai degrabă ca o rugăciune. Apoi începu să urle la ea: *Ce naiba crezi că faci?*

Apa era atât de rece, că abia își putea trage răsuflarea. Tremura până în măduva oaselor.

- E *rece ca gheața!* M-ai mințit!

- Dacă mai faci vreodată ceva de genul ăsta...

- Tu m-ai provocat!

- Și dacă te provocam să bei otravă, erai suficient de proastă încât să faci asta?

Molly nu își dădea seama pe cine era mai furioasă - pe el pentru că o certa că fusese așa de nesăbuită sau pe ea însăși pentru că mușcase momeala și acceptase provocarea, aruncându-se cu capul înainte. Apa zbura în toate părțile în timp ce o izbea tare cu brațul ca să-l oprească și să-i atragă atenția.

- Uită-te la mine! Mă comport ca o persoană perfect normală atunci când sunt pe lângă alți oameni!

- Normală? mârâi el, clipind ca să-și îndepărteze apa din ochi. De-aia te-am găsit la tine în apartament ca o sardină stricată?

- Măcar acolo eram în siguranță, în loc să fac pneumonie aici! Deja îi clănțăneau dinții de frig și își simțea hainele tot mai grele trăgând-o în jos. Sau poate săritura în apă de pe o stâncă e ideea ta de terapie?

- Nu credeam că o s-o faci!

- Dar eu sunt nebună, ai uitat?!

- Molly...

- Molly nebuna, da!

- Nu am spus că...

- Nu, dar asta gândești! Molly nebuna! Molly lunatica! Nebună de legat! O mică pierdere de sarcină și o ia razna!

Se sufocă cu propriile ei cuvinte. Nu voise să spună asta. Nu intenționase să mai aducă vreodată vorba

despre asta. Dar aceeaşi forţă sălbatică ce o făcuse să sară de pe faleza stâncoasă îi împinsese cuvintele alea pe gură.

Între ei se aşternu o tăcere adâncă şi apăsătoare. În cele din urmă, Kevin vorbi, iar ea simţi mila din glasul lui:

– Hai să ieşim ca să te încălzeşti!

Îi întoarse spatele şi începu să înoate spre mal.

Ei îi dădură lacrimile şi rămase acolo unde era.

Kevin ajunse la mal, dar nu făcu nici o mişcare să iasă din apă. Se uită spre ea. Apa îi ajungea până la talie, şi vocea lui era ca o undă blândă pe suprafaţa apei.

– Trebuie să ieşi din apă. O să se întunece în curând.

Frigul şi apa rece ca gheaţa îi amorţiseră mâinile şi picioarele, nu şi inima. O copleşi un val mistuitor de durere. Îşi dorea să se scufunde sub apă şi să nu mai iasă niciodată la suprafaţă. Gâfâi, încercând să tragă aer în plămâni şi şopti nişte cuvinte pe care nu intenţionase niciodată să le rostească.

– Nu-ţi pasă, nu-i aşa?

– Acum doar încerci să porneşti o ceartă, zise el încet. Haide, vino! Îţi clănţănesc dinţii în gură.

Simţi un nod puternic în gât, dar cuvintele tot reuşiră să iasă la lumină.

– Ştiu că nu-ţi pasă. Şi pot să înţeleg asta.

– Molly, te rog, nu-ţi face singură asta!

– Am avut o fetiţă, şopti ea. I-am pus să afle şi să-mi spună.

Câteva clipe, singurul sunet care se auzea era apa ce se lovea încet de mal. Apoi cuvintele lui şoptite răsunară cu ecou pe suprafaţa apei:

– Nu ştiam.

– I-am pus numele Sarah.

– Eşti obosită. Nu e un moment bun.

Dar ea clătină din cap. Şi se uită în sus la cer. Iar atunci rosti adevărul. Nu ca să-l condamne ori să încerce să-l pedepsească. Ci doar pentru a-i arăta că el nu avea să înţeleagă niciodată ceea ce simţea ea.

– Pentru tine nu a însemnat nimic s-o pierzi.

– Nu m-am gândit la asta. Copilul nu a fost la fel de real pentru mine ca pentru tine.

– *Ea!* Copilul era *ea!* Nu doar ceva...

– Îmi pare rău.

Își dădu seama că îl acuza pe nedrept și nu mai spuse nimic. Era o greșeală să-l condamne pentru că nu îi împărtășea suferința. Sigur că copilul nu fusese real pentru el. El nu o invitase pe Molly în patul lui, nu își dorise un copil și nu purtase bebelușul acela nenăscut în pântecul lui.

– Mie îmi pare rău... Nu am vrut să țip la tine. Doar că în ultima vreme nu-mi pot ține emoțiile în frâu. Îi tremură mâna când își dădu o șuviță de păr din ochi. Nu o să mai deschid subiectul ăsta. Îți promit!

– Haide, ieși din apă acum, zise el încet.

Molly își simțea mâinile și picioarele amorțite de frig și hainele grele în timp ce înota încet spre mal. Până când ajunse ea, Kevin se ridicase pe o piatră mare și plată.

Se ghemui pe vine și o trase lângă el. Molly ateriză în genunchi. Era o epavă înfrigurată, udă leoarcă și nefericită.

Kevin încercă să mai destindă un pic atmosfera, făcând o glumă.

– Măcar eu mi-am dat jos pantofii înainte să sar în apă. Ție ți-au zburat sandalele când te-ai aruncat de pe stâncă. M-aș fi dus să ți le caut, dar eram în stare de șoc.

Stânca aceea reținuse o parte din căldura zilei și un pic din ea se infiltra prin pantalonii ei scurți, uzi leoarcă.

– Nu contează. Erau cele mai vechi sandale ale mele.

Ultima ei pereche de încălțăminte din colecția Manolo Blahnik. Dată fiind situația ei financiară actuală, probabil trebuia să le înlocuiască cu niște sandale din plastic de la second-hand.

– Poţi să-ţi cumperi altă pereche mâine în oraş, zise el şi se ridică. Ar fi mai bine să ne întoarcem ca să nu răceşti. De ce nu o iei înainte? Te prind din urmă după ce-mi iau pantofii.

Kevin porni înapoi pe potecă. Înfrigurată, Molly îşi strânse mâinile pe lângă corp. Puse un picior în faţa celuilalt fără să gândească. Nu ajunsese prea departe când el o prinse din urmă. Avea hainele la fel de ude, iar tricoul şi pantalonii scurţi pe care le purta îi stăteau lipite de corp. Merseră aşa în tăcere o vreme.

– Ştii...

El se opri, iar ea se uită în sus la el.

– Ce?

Părea îngândurat.

– Las-o baltă!

Pădurea foşnea în jurul lor.

– Bine.

El îşi mută pantofii dintr-o mână în cealaltă şi spuse:

– După ce s-a terminat, pur şi simplu... nu m-am mai gândit la ea.

Molly înţelegea, desigur, despre ce vorbea. Şi o făcea să se simtă şi mai singură şi mai pustie pe dinăuntru.

El şovăi o clipă. Molly nu era obişnuită să-l vadă ezitând, indiferent despre ce ar fi fost vorba. Părea mereu sigur pe el.

– Cum crezi că... Îşi drese glasul şi continuă: Cum crezi că ar fi fost Sarah?

Simţi cum i se strânge inima în piept. O copleşi un nou val de durere, dar măcar nu mai era la fel de tăioasă şi chinuitoare. Dar ustura, ca şi cum cineva i-ar fi pus sare pe rană.

– Păi... Tremura şi nu era sigură dacă sunetul pe care îl scosese era un oftat gâtuit sau un râs chinuit. Superbă, dacă ar fi semănat cu tine. O durea inima, dar în loc să se lupte cu durerea, o absorbi şi o lăsă să devină o parte din ea. Foarte deşteaptă dacă ar fi semănat cu mine.

– Şi nesăbuită. Cred că ziua de azi demonstrează asta fără doar şi poate. Superbă zici? Mulţumesc mult pentru compliment.

– E, de parcă tu nu ştii. Dintr-odată, parcă nu o mai durea aşa de tare inima. Simţi că îi curgea nasul şi se şterse cu dosul palmei.

– Şi cum de te crezi atât de deşteaptă?

– *Summa cum laude*. Northwestern. Dar tu?

– Eu... am absolvit.

Molly zâmbi, dar ştia că nu terminase de vorbit despre Sarah.

– Şi n-aş fi trimis-o niciodată într-o tabără de vară.

El încuviinţă din cap.

– Nici eu nu aş fi obligat-o vreodată să meargă la biserică în fiecare zi vara.

– Asta da, multă biserică.

– Nouă ani înseamnă mult pentru tabere de vară.

– Poate ar fi fost leneşă şi ar fi învăţat greu...

– Nu Sarah.

O urmă de căldură îi încălzi inima.

El încetini. Se uită în sus la copaci. Băgă o mână în buzunar.

– Cred că pur şi simplu nu a fost timpul ei să se nască.

Molly inspiră adânc şi şopti înapoi:

– Da, cred că nu a fost...

capitolul 11

– Vin oaspeţi! cotcodăci Găinuşa Celia. Torturi, prăjituri şi plăcinte!

Daphne face un dezastru

Molly puse să sune ceasul pe care i-l dăduse Kevin la cinci şi jumătate şi, până la şapte şi jumătate, mirosul de brioşe cu afine deja umplea tot parterul pensiunii. Pe bufetul din salonul de mese, se afla un teanc

de farfurii galbene de porţelan, care aveau în mijloc un model de frunză de ginkgo. Şerveţele colorate în verde-închis, cănile şi paharele din sticlă mată, precum şi un set de argintărie completau decorul. În cuptor, era o tavă cu rulouri cu miere, în timp ce pe placa de marmură de pe masă se afla un vas mare de ceramică plin cu felii groase de pâine în aluat de ou cu vanilie şi scorţişoară.

Pentru prima dată după multe luni, Molly era hămesită. Dar nu avusese timp să mănânce. Să pregătească masa pentru o casă plină de invitaţi era mult mai dificil decât să prepare clătite cu feţe zâmbitoare pentru copiii Calebow. Îndepărtă carneţelul cu reţete al mătuşii Judith de lângă aluatul pentru frigănele şi îşi dădu seama că nu mai avea resentimente faţă de Kevin, care dormea sus. Cu o noapte în urmă, discutând despre copilul lor nenăscut, îi oferise un cadou preţios.

Povara de a fi pierdut sarcina deja nu i se mai părea doar a ei, iar pentru prima dată după mult timp, dimineaţă, când se trezise, perna ei nu mai fusese udă de lacrimi. Depresia nu avea să dispară imediat, dar era gata să ia în calcul posibilitatea de a fi fericită din nou.

Kevin intră împleticindu-se, după ce-i dăduse lui John Pearson a doua porţie de frigănele franţuzeşti. Avea ochii înceţoşaţi şi arăta ca un om lovit de o mahmureală cruntă.

– Pit bullul tău a încercat să mă prindă la colţ pe hol.

– Nu te place.

– Mda, am observat.

Simţea că lipsea ceva, dar îi luă ceva timp ca să-şi dea seama ce anume. Ostilitatea lui. Furia pe care o resimţise Kevin faţă de ea părea să fi dispărut în cele din urmă.

– Scuze că am dormit prea mult, zise el. Ţi-am zis aseară să vii să mă trezeşti dacă nu dorm când ajungi aici.

Nici într-un milion de ani. Nimeni pe lumea asta nu ar fi făcut-o să intre în dormitorul lui Kevin Tucker – mai ales acum, când nu se mai uita la ea ca şi când ar fi fost

dușmanul lui de moarte. Înclină ușor capul spre sticlele goale de băutură din coșul de gunoi.

– Probabil a fost o petrecere pe cinste aseară.

– Toți au vrut să vorbim despre scheme, un subiect a dus la altul și tot așa. Un singur lucru pot să spun despre generația lor: cu siguranță, știu să bea și țin la băutură.

– Asta nu i-a afectat deloc apetitul domnului Pearson.

Kevin se uită spre frigănelele franțuzești care tocmai se prăjeau în tigaie, căpătând o culoare apetisantă maronie-aurie.

– Credeam că nu știi să gătești.

– Am sunat-o pe Martha Stewart. Dar, dacă oamenii vor bacon sau cârnați, va trebui să le prăjești tu.

– A, chestia cu *Babe*, nu?

– Sunt mândră de asta. În plus, tot tu servești la mese, zise ea dându-i cafetiera și apoi se duse să întoarcă frigănelele în tigaie.

El se uită contrariat la cafetieră.

– Zece ani în NFL și uite unde am ajuns.

În ciuda faptului că se tot plângea, Kevin fu surprins cât de repede trecu următoarea oră. Turnă cafea, se plimbă înainte și înapoi cu tăvile cu mâncare, discută cu invitații și luă și pentru el câteva dintre clătitele făcute de Molly. Era o bucătăreasă excelentă, iar el făcu să sară scântei când îi spuse că, după ce îi gustase mâncarea, se hotărâse să o lase să-și păstreze slujba.

Îi plăcea să-i vadă ochii aprinzându-i-se. Confruntarea care avusese loc între ei cu o seară în urmă părea să fi alungat depresia și îi readusese un pic din vitalitatea și energia pe care și le amintea de la Door County. El, pe de altă parte, se holbase la tavanul dormitorului său până aproape de zori. Nu avea să se mai gândească vreodată la acel copil ca la ceva abstract. Noaptea trecută îi dăduse un nume. *Sarah.*

Clipi și luă cafetiera ca să o umple din nou.

Charlotte Long veni să arunce o privire și să vadă cum se descurca Molly cu toată agitația de dimineață

şi sfârşi prin a mânca două brioşe. Rulourile cu miere se arseseră un pic la capete, dar frigănelele franţuzeşti erau grozave, iar Molly nu auzi nici o plângere. Abia îşi terminase şi ea micul dejun şi se ridica de la masă, când apăru Amy.

– Scuze că am întârziat, murmură fata. Aseară am plecat de aici abia pe la ora 11.

Molly observă o vânătaie nouă pe gâtul ei, chiar deasupra claviculei. Şi îi fu ruşine că o încercă din nou gelozia.

– Ai făcut treabă bună. Casa arată mult mai bine. De ce nu începi cu farfuriile alea?

Amy se duse la chiuvetă şi începu să pună farfuriile în maşina de spălat vase. Îşi prinsese părul cu agrafe cu steluţe de mare mici, îşi conturase ochii şi se dăduse cu rimel. Nu se mai obosise să se dea cu ruj ori Troy deja i-l luase de pe buze.

– Soţul tău e foarte drăguţ. Eu nu prea mă uit la fotbal, dar tot ştiu cine este. E super-cool. Troy zice că e al treilea cel mai bun fundaş din NFL.

– Este chiar primul. Trebuie doar să-şi controleze talentul un pic mai bine.

Amy se întinse şi i se ridică bluza mov mai sus de buric, iar talia pantalonilor ei scurţi îi coborî pe şolduri.

– Am auzit că abia v-aţi căsătorit. Nu e grozav?

– Oh, ba da, un vis împlinit, zise Molly sec, gândindu-se că probabil Amy nu citea revista *People*.

– Noi suntem căsătoriţi de vreo trei luni şi jumătate.

Cam la fel şi ea, şi Kevin. Doar că Molly şi Kevin nu aveau nici o problemă să-şi ţină mâinile departe unul de pe altul.

Amy continuă să umple maşina de spălat vase.

– Toată lumea a zis că suntem prea tineri. Eu am 19 ani, şi Troy are 20. Dar pur şi simplu nu am mai putut aştepta. Eu şi Troy suntem amândoi creştini. Nu credem în sex înainte de căsătorie.

– Acum recuperaţi tot timpul pierdut?

- E grozav, zise Amy rânjind mulțumită, și Molly îi zâmbi înapoi.

- S-ar putea să fie și mai bine dacă n-ați mai încerca să recuperați timpul pierdut în timpul orelor de muncă.

Amy clăti un castron de aluat.

- Cred că ai dreptate. Doar că e așa de greu...

- Probabil exploatatorul-șef o să te verifice azi, așa că, după ce termini aici, poți să te duci să faci curățenie în dormitoare.

- Mda, zise ea și oftă. Dacă îl vezi pe Troy pe afară, poți să-i transmiți că îl iubesc?

- Nu prea cred.

- Ai dreptate, cred că e un pic imatur din partea mea. Sora mea zice că ar trebui să învăț să pun piciorul în prag, altfel o să ajungă să profite de mine.

Molly își aminti de adorația pe care o citise pe chipul tânărului Troy.

- Nu cred că trebuie să-ți faci griji pentru asta.

Kevin dispăruse până când își terminase Molly treaba în bucătărie - probabil se dusese să se ocupe de mahmureala lui. Făcu un ceai cu gheață, după care o sună pe Phoebe și îi spuse unde se afla. Confuzia surorii ei nu o surprinse, dar nu putu să-i explice cum reușise Kevin să o șantajeze și să o convingă să vină cu el, însă fără a-i dezvălui prea multe despre starea ei fizică și emoțională. În schimb, îi spuse doar că el avusese nevoie de un pic de ajutor și că ea își dorise să plece puțin din oraș. Phoebe începu să cotcodăcească exact la fel ca Găinușa Celia, iar Molly termină conversația cu ea cât de repede putu.

Era deja obosită când termină de preparat prăjitura cu citrice a mătușii Judith pentru ceaiul de la amiază, dar nu se putu abține să nu înfrumusețeze un pic salonul. În timp ce Molly umplea cu un potpuriu un vas decorativ de sticlă, Roo începu să latre. Ieși afară ca să vadă ce se întâmpla și văzu o femeie care cobora dintr-un Lexus grena prăfuit și se uita spre izlaz. Molly se întrebă dacă Kevin verificase în computer când aveau să sosească alți oaspeți. Trebuiau să se organizeze mai bine.

Molly admiră tunica de un alb sidefat a femeii, precum şi pantalonii ei de culoarea bronzului şi sandalele fine. Toată ţinuta ei era scumpă şi stilată. Se întoarse, şi Molly o recunoscu imediat. Era Lilly Sherman!

Molly cunoscuse multe celebrităţi de-a lungul anilor şi rareori venera oamenii faimoşi, dar vederea lui Lilly Sherman o lăsase mută. Radia opulenţă. Era o femeie obişnuită să se afle în lumina reflectoarelor, iar Molly mai că se aştepta ca un grup de paparazzi să apară dintre pini.

Ochelarii stilaţi pe care îi purta pe cap îi ţineau părul castaniu bogat, care fusese semnul ei distinctiv în carieră. Părul era mai scurt decât pe vremea când o interpretase pe Ginger Hill, dar încă avea un aspect sexy şi neglijent. Avea chipul palid şi neted ca porţelanul şi o siluetă absolut voluptuoasă. Molly se gândi la toate fetele pe care le ştia care sufereau de tulburări alimentare şi ajunseseră cadaveric de slabe. În trecut, femeile aspiraseră să aibă o siluetă precum cea a lui Lilly şi probabil nu le fusese mai bine din cauza asta.

Când Lilly porni în sus pe cărarea ce ducea spre pensiune, Molly observă că ochii ei aveau o nuanţă neobişnuită şi vibrantă de verde şi păreau mult mai vii decât la televizor. Deşi erau încadraţi la colţuri de o plasă fină de riduri de expresie, femeia părea să aibă abia 40 de ani. Inelul mare cu diamant de pe mâna stângă străluci în lumină când se aplecă să-l salute pe Roo. Molly avu nevoie de câteva secunde ca să îşi dea seama că pe pudelul ei îl scărpina pe burtă nimeni alta decât Lilly Sherman.

– Se ajunge al naibii de greu aici.

Vocea lui Lilly avea răguşeala pe care Molly şi-o amintea bine din zilele ei ca Ginger Hall, dar acum părea mai adâncă şi mai senzuală.

– E un pic mai izolat.

Lilly se îndreptă apoi de spate şi se apropie, privind-o pe Molly cu politeţea aceea neutră pe care o adoptau celebrităţile ca să ţină oamenii la distanţă. Apoi deveni dintr-odată foarte vigilentă, şi ochii i se răciră.

- Sunt Lilly Sherman. Aveți pe cineva care să se ocupe să-mi aducă valizele?

Oh, da. O recunoscuse pe Molly din articolul din revista *People.* Femeia aceasta nu era prietena ei.

Molly făcu un pas într-o parte ca să o lase pe Lilly să urce pe verandă.

- Suntem un pic în proces de reorganizare. Aveți cumva rezervare?

- Doar nu veneam până aici fără rezervare! Am vorbit cu doamna Long acum două zile și mi-a zis că aveți o cameră.

- Da, sunt sigură că avem, doar că în clipa asta nu știu exact care anume. Sunt o mare admiratoare, apropo!

- Mulțumesc.

Răspunsul ei veni atât de rece și de sec, încât o făcu pe Molly să-și dorească să nu fi zis nimic.

Lilly se uită la Roo, care încerca să o impresioneze cu zâmbetul lui de Bruce Willis.

- Pisica mea e în mașină. Doamna Long a zis că nu e nici o problemă să o aduc, dar câinele pare un pic cam fioros.

- Doar pare, fiți fără grijă! Poate că lui Roo nu o să-i placă să aibă o pisică prin preajmă, dar nu o s-o rănească. Dacă vreți, puteți să le faci cunoștință cât mă duc în birou să verific ce-i cu rezervarea.

Poate că steaua norocoasă a lui Lilly Sherman se mai stinsese în ce privea cariera, dar era încă o vedetă, iar Molly se așteptă să aibă de obiectat pentru că o lăsă să aștepte. Însă aceasta nu zise nimic.

În timp ce intra și se îndrepta spre birou, se întrebă dacă Kevin știa ceva despre asta. Oare fuseseră amanți? Lilly părea prea inteligentă și, în plus, vorbea engleza la perfecție. Dar chiar și așa...

Molly se grăbi la etaj și o găsi pe Amy stând aplecată peste una din căzi, cu pantalonii ei scurți negri aproape intrându-i în locuri în care nu voia să se gândească.

- Tocmai a sosit o clientă și nu știu unde s-o cazez. Pleacă cineva?

Amy se îndreptă şi se uită un pic strâmb la Molly.

– Nu. Dar ar mai fi mansarda. Nu a stat nimeni acolo tot sezonul acesta.

– În pod?

– E destul de frumos acolo, să ştii.

Molly nu-şi putea închipui cum ar fi fost s-o cazeze pe Lilly Sherman într-o mansardă.

Amy se lăsă înapoi în jos.

– Molly... Să ştii că, dacă vrei vreodată să vorbeşti despre... lucruri cu mine, poţi s-o faci...

– Lucruri?

– Ei bine, când am făcut curăţenie în camera lui Kevin, am observat că tu nu ai dormit acolo noaptea trecută.

Lui Molly i se păru enervant să o compătimească o fată care avea gâtul plin de vânătăi, care erau evident semne senzuale.

– Ne-am îndepărtat, Amy. Dar nu ai de ce să-ţi faci griji.

– Îmi pare foarte rău. Dacă era ceva legat de sex, cred că puteam să-ţi răspund la întrebări... Ştii tu, să-ţi dau sfaturi dacă ai nevoie.

Molly devenise obiectul milei unei fete de 19 ani care se credea Dr. Ruth.

– Nu e nevoie.

Se grăbi apoi sus în mansardă şi, spre uimirea ei, descoperi o cameră surprinzător de spaţioasă, în ciuda tavanului înclinat şi a lucarnelor. Mobilierul antic era foarte primitor şi patul dublu cu baldachin părea să aibă o saltea foarte confortabilă. Într-unul din colţurile camerei, fusese adăugată o fereastră mare, care să permită să intre mai multă lumină. Molly o deschise ca să intre aer curat, după care cercetă baia mică şi de modă veche din celălalt capăt al încăperii. Era acceptabilă, dar măcar era o sală de baie privată. Dacă lui Lilly Sherman nu-i plăcea, nu avea decât să plece.

Şi acel simplu gând o binedispuse puţin.

O rugă pe Amy să pregătească camera, după care se grăbi să coboare. Încă nici un semn de la Kevin. Se întoarse pe veranda principală.

Lilly stătea lângă balustradă, mângâind pisica enormă de culoarea marmeladei pe care o ținea în brațe, în timp ce Roo se ascunsese bosumflat sub unul dintre scaunele balansoar. Sări imediat sus când Molly deschise ușa, îi aruncă o privire rănită și fugi înăuntru schelălăind. Molly adoptă o expresie amabilă.

– Sper ca pisica dumneavoastră să fie blândă cu el.

– Au stat departe unul de celălalt, răspunse Lilly, alunecându-și degetul mare peste bărbia pisicii. Ea e Marmalade, cunoscută pentru prieteni și ca Marmie.

Pisica aceea cu păr mare era aproape de mărimea unui raton, avea ochi aurii, lăbuțe enorme și un cap imens.

– Bună, Marmie. Te rog, fii blândă cu Roo, da?

Pisica mieună ca răspuns.

– Mă tem că singura cameră pe care o avem disponibilă este mansarda. Este foarte frumoasă, dar totuși e un pod, și baia cam lasă de dorit. Poate vă răzgândiți în privința șederii aici sau luați în calcul cazarea la una dintre căsuțe. Nu sunt toate ocupate.

– Prefer să stau în casă și sunt sigură că o să-mi fie tocmai bine.

Din moment ce pe fața lui Lilly parcă scria Four Seasons, Molly nu-și putea imagina cum ar fi găsit în regulă sau „tocmai bine" camera pe care i-o putea da. Cu toate acestea, manierele erau maniere.

– Eu sunt Molly Somerville.

– Da, te-am recunoscut, zise ea cu răceală. Ești soția lui Kevin.

– Suntem separați. Doar îl ajut aici câteva zile.

– Înțeleg, spuse ea, deși expresia de pe chipul ei arăta că nu înțelegea deloc.

– Vă aduc niște ceai cu gheață cât așteptați.

Molly se grăbea cu toate pregătirile și tocmai se îndrepta din nou spre verandă când îl văzu pe Kevin

traversând izlazul şi venind spre casă. De la micul dejun, se schimbase cu o pereche de blugi decoloraţi, cu nişte tenişi uzaţi şi cu un tricou negru vechi cu mânecile tăiate, ale căror franjuri îi atârnau pe bicepşi. Ciocanul care se vedea ieşindu-i dintr-un buzunar indica ori că îşi revenise din mahmureală, ori că avea o toleranţă mare la durere. Amintindu-şi de toate loviturile pe care le încasase de-a lungul anilor, bănui că era vorba de a doua variantă. Din moment ce îi displăcea atât de mult locul acesta, se întrebă de ce s-ar fi apucat să facă reparaţii. Se gândi că din plictiseală. Sau poate din acel simţ al datoriei, al unui copil de preot, care îi complica existenţa.

- Hei, Daphne! Vrei să vii cu mine în oraş să facem nişte cumpărături?

Molly zâmbi când auzi că îi spunea din nou Daphne.

- Avem un oaspete nou.

- Oh, da, grozav, murmură el fără entuziasm. Exact ce aveam nevoie.

Se auzi cum balansoarul se lovi de perete, iar când se întoarse, o văzu pe Lilly ridicându-se. Diva de mai devreme dispăruse complet, iar în locul ei apăruse o femeie vulnerabilă şi cu chipul palid. Molly lăsă jos tava cu ceai cu gheaţă.

- Sunteţi bine?

Lilly abia clătină din cap.

Kevin călcă pe prima treaptă, după care ridică privirea.

- Mă gândeam să... dar apoi încremeni.

Avuseseră o legătură amoroasă. Acum Molly era sigură de asta. În ciuda diferenţei de vârstă dintre ei, Lilly era o femeie frumoasă - avea un păr minunat, nişte ochi verzi vii şi un trup voluptuos. Venise să-l găsească pe Kevin pentru că îl voia înapoi. Şi Molly nu era pregătită să renunţe la el. O şocă acest gând care i se născu în minte. Oare renăştea pe nesimţite pasiunea pentru el din trecut?

Kevin rămase pe loc.

- Ce cauţi aici?

Lilly nici măcar nu tresări în fața atitudinii lui nemiloase. Ba chiar păru că se aștepta la asta.

- Bună, Kevin, zise ea și flutură din braț ca și când ar fi vrut să-l atingă, dar nu putea. Ochii ei îi cercetau chipul cu ardoare.

- Am venit în vacanță, zise cu o voce răgușită și nesigură.

- Las-o baltă!

Molly văzu că Lilly nu cedează.

- Am rezervare. Așa că rămân.

Kevin se răsuci pe călcâie, vădit enervat și plecă.

Lilly își lipi degetele de buze, întinzându-și puțin rujul mat. Ochii îi străluceau de lacrimi. Molly simți cum o cuprinde un sentiment de milă. Dar Lilly nu tolera așa ceva. Se răsuci spre ea și șuieră printre dinții încleștați:

- Rămân!

Molly se uită nesigură spre izlaz, dar Kevin dispăruse deja.

- Bine. Trebuia să știe dacă fuseseră iubiți, dar pur și simplu nu putea să întrebe asta pur și simplu. Încercă în schimb o tactică diplomatică: tu și Kevin păreți să aveți un trecut.

Lilly se prăbuși înapoi pe balansoar, și pisica îi sări în poală.

- Sunt mătușa lui.

Ușurarea care o cuprinse pe Molly fu urmată de un sentiment protector față de Kevin.

- Se pare că relația voastră cam lasă de dorit...

- Mă urăște. Lilly păru dintr-odată mult prea fragilă pentru a fi vedetă. Mă urăște, și eu îl iubesc mai mult decât pe oricine altcineva de pe lume. Luă paharul de ceai cu gheață, mai mult într-o încercare de a găsi ceva care să-i distragă atenția de la ceea ce simțea. Mama lui, Maida, a fost sora mea mai mare.

Intensitatea din vocea ei o înfioră pe Molly.

- Kevin mi-a spus că părinții lui erau în vârstă.

- Da. Maida s-a căsătorit cu John Tucker în același an în care m-am născut eu.

– Aş zice că e o diferenţă de vârstă foarte mare.

– A fost ca o a doua mamă pentru mine. Cât am crescut, am locuit în acelaşi oraş, practic am fost vecine.

Molly avu senzaţia stranie că Lilly îi spunea lucrurile acelea nu doar pentru că voia ca ea să le ştie, ci mai mult ca să le poată spune cuiva. Curiozitatea ei o făcu să profite de lucrul acesta.

– Îmi amintesc că am citit undeva că erai foarte tânără când te-ai dus la Hollywood.

– Maida s-a mutat când John a fost repartizat la o parohie din Grand Rapids. Eu şi mama oricum nu ne înţelegeam deloc, aşa că lucrurile s-au complicat. Am fugit de acasă şi am ajuns la Hollywood.

Apoi Lilly amuţi.

Molly îşi dorea să afle mai multe.

– Te-ai descurcat foarte bine.

– Mi-a luat mult. Eram o copilă sălbatică şi am făcut multe greşeli. Se lăsă apoi pe spate în balansoar. Unele dintre ele nu mai pot fi îndreptate.

– Şi pe mine m-a crescut tot sora mea mai mare, doar că ea a apărut în viaţa mea abia când aveam 15 ani.

– Poate că şi pentru mine ar fi fost mai bine. Nu ştiu. Cred că unii dintre noi pur şi simplu s-au născut pentru a provoca probleme.

Molly şi-ar fi dorit să ştie de ce Kevin era aşa de ostil, dar Lilly îşi întorsese capul şi tocmai atunci apăru şi Amy pe verandă. Fata era ori mult prea tânără, ori prea preocupată ca să o recunoască pe invitata lor celebră.

– Camera este gata.

– Hai să te conduc sus! Amy poţi să aduci tu valiza doamnei Sherman din maşină?

Când Molly deschise uşa şi o lăsă pe Lilly să intre în mansardă, se aştepta ca aceasta să aibă ceva de obiectat la adresa condiţiilor umile. Dar Lilly nu zise nimic. În schimb, Molly îi arătă de la fereastră direcţia în care se afla plaja.

– E un traseu frumos pe lângă lac, dar poate că ştii deja toate astea. Ai mai fost aici?

Lilly își așeză geanta pe pat.

– Nu, n-am fost niciodată invitată.

Senzația ciudată pe care o avea Molly se intensifică și mai mult. De îndată ce apăru Amy cu valiza femeii, profită de ocazie și se scuză.

În loc să se ducă înapoi spre căbănuța ei ca să tragă un pui de somn, intră în sala de muzică. Atinse tocul antic de scris de pe birou, după care călimara și apoi ridică greutatea de hârtie din fildeș cu roz, pe care era gravat cu litere mari PENSIUNEA WIND LAKE. În cele din urmă, se așeză la birou ca să cugete.

Până când ceasul mic și auriu anunță ora exactă, se hotărâse deja să-l găsească pe Kevin.

Începu căutările pe plajă, unde îl găsi pe Troy reparând o parte din scândurilor docului care se desprinseseră. Când îl întrebă de Kevin, acesta clătină din cap și adoptă aceeași expresie compătimitoare pe care o afișase Roo când Molly plecase de la pensiune fără el.

– Nu a mai trecut pe aici de ceva timp. Dar pe Amy a mea ai văzut-o?

– Da, termină de aranjat dormitoarele.

– Noi... ne întrebam... dacă terminăm mai repede tot ce avem de făcut, am putea pleca mai devreme?

„Și apoi o să vă rupeți hainele unul altuia și o să săriți în pat“, se gândi Molly din nou un pic geloasă.

– Sunt sigură că e în regulă.

Troy arăta la fel de recunoscător ca un câine care tocmai fusese mângâiat sub bărbie.

Molly se îndreptă spre izlaz și, pentru că nu-l găsi nici acolo, urmă sunetul de ciocan furios din spatele uneia dintre căbănuțe, numită *Paradise*. Kevin stătea ghemuit pe acoperiș și își vărsa nervii pe un rând nou de țiglă.

Molly își agăță degetele mari de buzunarele din spate ale pantalonilor scurți pe care îi purta și încercă să se gândească cum să deschidă subiectul.

– Mai ai de gând să te duci prin oraș?

– Poate mai târziu, mârâi el și se opri din dat cu ciocanul. A plecat?

– Nu.

Ciocanul lovi furios încă o bucată de ţiglă.

– Nu poate să stea aici.

– A avut rezervare. Nu puteam s-o dau afară.

– La naiba, Molly! *Poc!* răsună încă o lovitură de ciocan. Vreau să... *Poc!*... Vreau să scapi de ea! *Poc! Poc!*

Lui Molly nu-i plăcea că bubuia din ciocan în timp ce vorbea cu ea, dar apropierea dintre ei din seara precedentă o făcu să se poarte cu el cu blândeţe.

– Vrei să cobori un minut?

Poc!

– De ce?

– Pentru că mă doare gâtul să mă uit în sus la tine şi aş vrea să vorbim.

– Atunci nu te mai uita în sus. *Poc! Poc! Sau...* nu vorbi!

Ea se aşeză pe o stivă de ţigle, dându-i de înţeles că nu avea de gând să plece nicăieri. El încercă să o ignore, dar în cele din urmă explodă şi mârâi nişte obscenităţi. Din fericire, lăsă ciocanul jos.

– Deci?

– Vrei să-mi vorbeşti despre Lilly?

El miji ochii aceia verzi frumoşi.

– Nu-mi place de ea.

– Da, mi-am dat seama. Suspiciunea care o mistuia pur şi simplu nu voia să dispară. A uitat să-ţi trimită un cadou de Crăciun când erai mic?

– Nu o vreau aici.

– Să ştii că nu pare să aibă de gând să plece.

Kevin îşi propti mâinile în şolduri, formând cu coatele un fel de aripi furioase.

– Asta e problema ei.

– Din moment ce nu o vrei aici, aş spune că e şi problema ta.

El se îndreptă atunci spre scară.

– Poţi să te descurci singură cu blestemata aia de întâlnire la ceai?

Molly simți din nou cum i se ridică părul pe ceafă, prevestind un sentiment de rău augur. Ceva era în neregulă.

- Stai un pic, Kevin!

El se întoarse cu o expresie nerăbdătoare și agitată întipărită pe chip.

Molly își spuse că toată povestea asta nu era în nici un fel treaba ei. Dar pur și simplu nu putea s-o lase baltă.

- Lilly a zis că e mătușa ta.

- Da, și?

- Am avut o senzație tare ciudată când am văzut cum se uita la tine.

- Spune odată ce ai de zis, Molly! Am multe de făcut.

- Avea lacrimi în ochi...

- Mă îndoiesc sincer de asta.

- Te iubește.

- Nici măcar nu mă cunoaște.

- Am impresia că știu de ce ești așa de supărat. Își mușcă buza, dorindu-și să nu fi deschis subiectul acesta, dar un instinct foarte puternic din interiorul ei pur și simplu o făcea să nu tacă. Nu cred că Lilly e mătușa ta, Kevin. Cred că e mama ta.

capitolul 12

- Ciocolată de casă! exclamă Benny, plescăind de poftă. Ador ciocolata de casă!

Daphne spune salutare

Kevin arăta de parcă îi dăduse un pumn în stomac.

- De unde știi? *Nimeni* nu știe asta.

- Am ghicit.

- Nu te cred. Ți-a zis ea. Sigur! S-o ia naiba!

- Nu, nu mi-a zis absolut nimic. Dar tu ești singura persoană pe care am văzut-o vreodată care să aibă ochi exact la fel ca ai ei.

– Ți-ai dat seama doar uitându-te la ochii ei?

– Și au mai fost câteva lucruri.

Dorul pe care îl citise Molly pe chipul lui Lilly când se uitase la Kevin. Fusese mult prea intens ca ea să-i fie o simplă mătușă. În plus, însăși Lilly îi dăduse câteva indicii – probabil fără voia sa.

– Mi-a zis cât de tânără era când a plecat de acasă și că intrase în belele. Știam că părinții tăi erau mai în vârstă. A fost doar o bănuială.

– O bănuială al naibii de bună.

– Sunt scriitoare, ai uitat? Sau cel puțin am fost. Noi tindem să fim destul de intuitivi.

Kevin aruncă ciocanul.

– Gata, eu plec.

Și ea se ducea cu el. Kevin nu o abandonase pe ea cu o seară în urmă, și nici ea nu avea de gând să-l abandoneze acum.

– Hai să mergem să sărim de pe faleză, zise dintr-un impuls.

El se opri șocat și se uită la ea.

– Vrei să mergem să sărim de pe faleză?

„Nu, nu vreau să merg să sar de pe nici o faleză! Chiar mă crezi idioată?!"

– De ce nu?

El rămase uitându-se la ea.

– Bine, hai s-o facem!

Tocmai de asta se temuse – că el avea să accepte propunerea ei nebunească. Dar știa că acum era prea târziu ca să dea înapoi. Dacă ar fi încercat, el doar i-ar fi spus din nou „doamnă iepuroaică". Așa îi spuneau copiii de la grădiniță atunci când le citea povești – doar că din gura lui asta nu suna nici pe jumătate la fel de inocent.

O oră și jumătate mai târziu, Molly stătea pe o stâncă plată de la marginea falezei, încercând să-și tragă sufletul. În timp ce căldura de pe stâncile fierbinți i se insinua prin haine, hotărî că săritura aceea periculoasă nu fusese nici pe departe cea mai rea parte. Era o înotătoare bună și, la drept vorbind, chiar fusese destul

de amuzant. Partea groaznică fusese să-și târască trupul deja obosit în sus pe cărare, ca să poată sări din nou.

Îl auzi venind pe cărare, dar spre deosebire de ea, el nu gâfâia. Închise ochii strâns. Dacă îi deschidea, ar fi văzut ceea ce știa deja – încă dinaintea primei sărituri, el se dezbrăcase și rămăsese doar într-o pereche de boxeri de culoare albastru-închis. Era chinuitor și dureros să se uite la el – la toate acele valuri de mușchi lungi și netezi ai corpului său. Fusese îngrozită – sau poate sperase? – că boxerii aceia aveau să-i cadă în timpul săriturii în apă. Dar reușise să-i păstreze pe el.

O enerva și pe ea propria imaginație. Era exact genul acela de fantezie care o băgase într-o belea așa de mare. Și poate că venise timpul să-și amintească faptul că el nu fusese tocmai cel mai memorabil dintre amanți. Ba, de fapt, fusese jalnic.

Nu era corect. El o făcuse având un dublu dezavantaj. Dormise buștean și poate că nu fusese deloc atras de ea.

Unele lucruri nu se schimbaseră deloc. Deși părea să fi trecut peste disprețul pe care îl simțise față de ea, nici nu îi trimisese vreun semnal că o găsea irezistibilă din punct de vedere sexual – sau măcar puțin atrăgătoare.

Faptul că se putea gândi la sex în astfel de circumstanțe era deopotrivă supărător și încurajator, pentru că apărea primul vlăstar de vindecare în iarna adâncă și întunecată a sufletului ei.

El veni, se aruncă lângă ea pe bolovan și se întinse pe spate. Molly simți miros de fierbințeală, de lac și de... diavol împelițat.

– Gata cu săriturile, Molly. Vorbesc serios. Ultima dată ai fost prea aproape de stânci.

– Am sărit o singură dată și știu exact unde erau marginile stâncoase.

– Ai auzit ce am spus.

– Doamne! Parcă ai fi Dan!

- Nici măcar nu vreau să mă gândesc ce ar spune el dacă te-ar vedea făcând asta.

Apoi rămaseră întinşi la soare, într-o tăcere care era surprinzător de prietenoasă. O dureau toţi muşchii... Dar, în acelaşi timp, nu-şi simţise niciodată corpul atât de relaxat.

Daphne stătea la soare pe o stâncă, iar Benny veni în sus pe cărare, alergând. Plângea.

- Ce s-a întâmplat, Benny?

- Nimic! Pleacă! Lasă-mă în pace!

Deschise ochii brusc. Trecuseră aproape patru luni de când Daphne şi Benny nu mai purtaseră o conversaţie în mintea ei. Probabil era doar o întâmplare. Se rostogoli şi se întoarse spre Kevin. Deşi nu voia să strice momentul acela frumos şi toată distracţia pe care o împărtăşiseră, el avea nevoie de ajutor ca să gestioneze relaţia cu Lilly, iar ea avea nevoie de ajutor ca să se împace cu faptul că o pierduse pe Sarah.

Kevin ţinea ochii închişi. Molly observă că avea genele mai închise la culoare decât restul părului, care începuse deja să i se usuce pe la tâmple. Îşi odihni bărbia în palmă.

- Ai ştiut mereu că Lilly e mama ta?

El nici măcar nu deschise ochii.

- Mi-au spus părinţii mei când am împlinit 6 ani.

- Au făcut ce trebuia pentru că nu au încercat să-ţi ascundă asta. Aşteptă apoi câteva clipe, dar el nu mai zise nimic. Probabil a fost foarte tânără când te-a avut. Cred că nu are nici 40 de ani acum...

- Are 50.

- Uau!

- Este genul de femeie de Hollywood. Şi-a făcut o mulţime de operaţii estetice.

- O vedeai des când erai copil?

- Numai la televizor.

- Nu şi în persoană?

O ciocănitoare se auzi nu departe de acolo, iar un șoim plana deasupra lacului. Iar Molly privea cum se ridică și coboară pieptul lui Kevin.

-A apărut o dată când aveam 16 ani. Probabil nu mergeau prea bine lucrurile în Tinsel Town.

Kevin deschise ochii și se ridică. Molly se aștepta ca el să plece. Însă el își mută privirea gânditoare spre lac.

-Din punctul meu de vedere, am avut o singură mamă. Pe Maida Tucker. Nu știu ce joc crede că face regina ușuratică venind aici, dar n-am de gând să-i fac jocul.

Apelativul ușuratică trezi vechi amintiri în sufletul lui Molly. Asta obișnuiau să creadă oamenii și despre Phoebe. Atunci își aduse aminte ce îi spusese sora ei cu mulți ani în urmă: „*Uneori, cred că bărbații au inventat cuvântul ușuratică, din dorința de a se simți superiori femeilor care sunt mai bune ca ei la capitolul supraviețuire*".

-Cel mai bine ar fi să stai de vorbă cu ea, zise Molly. Așa poți să afli ce vrea.

-Nu-mi pasă. Se ridică, își luă blugii și îi trase pe el. Ce săptămână de rahat!

Poate pentru el. Dar nu și pentru ea. Pentru Molly, se dovedea a fi cea mai bună săptămână după luni întregi.

Kevin își trecu degetele prin părul încă umed și apoi vorbi mai blând.

-Mai vrei să mergem în oraș?

-Sigur.

-Dacă plecăm acum, avem timp să ne întoarcem până la 5. O să te ocupi tu de servirea ceaiului pentru mine, te rog?

-Da. Dar știi că va trebui să discuți cu ea mai devreme sau mai târziu.

Văzu apoi un val de emoții dure jucându-se pe chipul lui.

-O să fac asta, dar o să aleg eu momentul și locul.

*

Lilly stătea la fereastra camerei sale şi îl privea pe Kevin plecând cu maşina cu moştenitoarea clubului de fotbal. I se puse un nod în gât atunci când îşi aminti de dispreţul pe care îl afişase faţă de ea. Băieţelul ei scump şi iubit, copilaşul pe care îl născuse pe vremea când ea însăşi era doar un copil. Fiul pe care îl dăduse surorii sale să-l crească.

Ştia că fusese cel mai bun lucru pe care putuse să-l facă – un lucru altruist –, iar faptul că îşi transformase viaţa într-un succes răsunător demonstrase asta. Ce şanse ar fi avut el ca fiu al unei fete de 17 ani needucate şi rebele, care visa să devină o stea de cinema?

Lăsă draperia să cadă peste fereastră şi se aşeză la marginea patului. Îl cunoscuse pe băiat în ziua în care se dăduse jos din autobuz în L.A. Era un tânăr adolescent, proaspăt plecat de la o fermă din Oklahoma şi care îşi căuta de muncă, sperând să ajungă mare cascador. Împărţiseră o cameră într-un hotel de duzină ca să economisească bani. Fuseseră tineri, săraci şi temerari, ascunzându-şi teama de un oraş mare şi periculos în spatele sexului fără obligaţii şi al cuvintelor dure. Apoi el dispăruse înainte să afle că ea rămăsese însărcinată.

Avusese noroc să-şi găsească de lucru ca ospătăriţă. Uneia dintre chelneriţele mai vechi – o femeie pe nume Becky – i se făcuse milă de ea şi o lăsase să doarmă pe canapeaua ei. Becky fusese o mamă singură, care, la sfârşitul unei zile lungi de muncă, nu mai avea deloc răbdare pentru nevoile şi dorinţele copilului ei de trei ani. Să o vadă pe fetiţa aceea tresărind din cauza vorbelor dure ale mamei şi uneori din pricina unei palme fusese o realitate dură pentru ea. Cu două săptămâni înainte să se nască Kevin, Lilly o sunase pe Maida şi îi spusese despre copil. Apoi sora ei şi John Tucker se urcaseră în maşină şi veniseră imediat după ea în L.A.

Rămăseseră cu ea în timpul naşterii lui Kevin şi chiar îi spuseseră că putea veni cu ei la casa lor din Michigan. Dar Lilly nu se putea întoarce acolo şi oricum înţelesese

din felul în care cei doi se uitaseră unul la altul că nu o voiseră acolo cu adevărat.

La spital, Lilly își strânsese în brațe fiul nou-născut cu fiecare ocazie și încercase să-i ofere dragoste cât pentru o viață întreagă. Simțise aceeași iubire înflorind pe chipul surorii ei ori de câte ori îl lua în brațe și văzuse chipul lui John îmblânzindu-se. Își dădu seama că erau potriviți să-i crească puiul. Îi iubise și îi urâse în aceeași măsură pentru asta. Să îi privească apoi plecând cu băiețelul ei nou-născut fusese un moment îngrozitor din viața ei. Două săptămâni mai târziu, îl cunoscuse pe Craig.

Lilly știa că făcuse ceea ce trebuia când renunțase la Kevin. Dar prețul fusese mult prea mare. Timp de treizeci și doi de ani, trăise cu un gol imens în suflet, pe care nu reușiseră să îl umple nici căsnicia, nici cariera ei. Chiar și dacă ar mai fi putut avea alți copii, aceea era o rană care ar fi rămas pe veci deschisă. Acum își dorea să o vindece.

Când avusese 17 ani, singura modalitate prin care putuse lupta pentru copilul ei fusese să renunțe la el. Dar acum nu mai era aceeași adolescentă nesigură și săracă și era timpul să afle, o dată pentru totdeauna, dacă ar putea avea vreodată un loc în viața lui. Avea să accepte orice ar fi fost dispus să-i ofere. O felicitare de Crăciun o dată pe an. Un zâmbet. Orice care să-i dea de înțeles că încetase să o urască. Faptul că nu o voia în preajma lui fusese evident de fiecare dată când încercase să îl contacteze de la moartea Maidei, iar în acea zi fusese și mai clar. Poate că pur și simplu nu se străduise suficient de mult.

Se gândi apoi la Molly și simți un fior rece traversându-i șira spinării. Lilly nu avea nici cel mai mic respect pentru femeile care vânau bărbați celebri. Văzuse asta întâmplându-se de zeci de ori la Hollywood. Fete tinere și bogate, dar îngrozitor de blazate și plictisite, care nu aveau nici o viață a lor și încercau să își definească identitatea punând mâna pe bărbați celebri. Molly îl prinsese

în capcană rămânând însărcinată și având poziția respectivă, ca soră a lui Phoebe Calebow.

Lilly se ridică de pe pat. În anii copilăriei lui Kevin, nu putuse să-l protejeze atunci când avusese nevoie de ea. Dar acum avea ocazia să compenseze asta și să se revanșeze față de el.

Wind Lake era un oraș-stațiune tipic – demodat în centru și sărăcăcios la periferie. Bulevardul principal trecea pe lângă lac și era împânzit de câteva restaurante și magazine de cadouri, avea un debarcader micuț, un butic cu haine de firmă pentru turiști și hanul Wind Lake.

Kevin parcă mașina, și Molly se dădu jos. Înainte să plece din tabără, ea făcuse duș și își dăduse părul cu balsam, după care se machiase puțin la ochi și se dăduse pe buze cu puțin ruj marca M.A.C. Spice. Din moment ce nu mai avea alte încălțări decât tenișii, rochia de plajă pe care o purta nu mai era potrivită și se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni scurți cu dungi și o bluză scurtă, după care se consolase observând că slăbise suficient pentru ca talia pantalonilor scurți să-i stea sub buric.

Când trecu prin fața mașinii, ochii lui o cercetară rapid din cap până în picioare, apoi o studiară îndeaproape. Molly simți un fior nedorit și se întrebă dacă îi plăcea ceea ce vedea sau dacă făcea în mintea lui o comparație cu tovarășele lui obișnuite.

Și ce dacă făcea asta? Ei îi plăceau și chipul, și corpul ei. Poate că pentru el nu erau de neuitat, dar ea era fericită cu ele. În plus, nici nu-i păsa de părerea lui.

El îi făcu semn spre buticul cu haine scumpe.

– Ar trebui să aibă sandale acolo, dacă vrei să le înlocuiești pe cele pe care le-ai pierdut în lac.

Niște sandale de firmă costau cu mult peste bugetul ei.

– Cred că o să încerc la magazinul cu articole de plajă.

-Au lucruri destul de ieftine acolo.

Molly își împinse ochelarii de soare mai sus pe nas. Spre deosebire de perechea lui Revos, ai ei costaseră doar 9 dolari la Marshall.

-Am gusturi simple.

El îi aruncă o privire curioasă.

-Doar nu ești una dintre multimilionarele alea teribil de zgârcite, nu?

Ea cugetă câteva clipe asupra întrebării lui, după care decise că nu avea nici un rost să joace alte jocuri cu el pe tema asta. Era timpul ca el să vadă cine era ea cu adevărat, cu tot cu nebunia ei și toate celelalte neajunsuri.

-De fapt nu sunt multimilionară.

-Cam toată lumea știe că ești moștenitoare.

-Da, ei bine, zise ea și își mușcă buza nesigură.

El oftă.

-De ce am impresia că sunt pe cale să aud altă nebunie de-a ta?

-Cred că asta depinde din ce unghi privești...

-OK... continuă! Ascult.

-Sunt falită, bine?

-Falită?

-Nu mai contează. N-ai înțelege nici într-un milion de ani, concluzionă mai mult pentru sine, după care plecă de lângă el.

În timp ce traversa strada, îndreptându-se spre magazinul cu articole de plajă, el veni lângă ea. O enerva să vadă expresia dezaprobatoare de pe chipul lui, chiar dacă probabil ar fi trebuit să se aștepte la asta din partea domnului „eu fac pe sfântul și pe deșteptul", care ar fi putut fi oricând modelul perfect de copil de preot ajuns adult, chiar dacă el nega asta.

-Ai spart toți banii ăia cu prima ocazie, nu-i așa? De-aia locuiești într-o casă așa de mică.

Ea se întoarse brusc spre el, chiar în mijlocul străzii.

-Nu, nu i-am spart. M-am răsfățat un pic în primul an, dar crede-mă că rămăseseră mai mult decât suficienți.

El o apucă de braţ şi o trase pe trotuar, ca s-o ia din mijlocul străzii.

– Atunci ce s-a întâmplat?

– Tu chiar nu ai ceva mai bun de făcut decât să mă hărţuieşti?

– Nu, chiar nu. Investiţii proaste? Ai băgat toţi banii pe care îi aveai în carne de crocodil pentru vegetarieni?

– Oh, da, foarte amuzant!

– Ai dat lovitura pe piaţă cheltuind totul pe papuci cu iepuraşi?

– Ce zici de asta?! începu ea, oprindu-se în faţa magazinului cu articole de plajă. Am pariat tot ce aveam pe Stars la ultimul joc şi un idiot s-a aruncat într-un placaj dublu şi *puf*!

– Asta a fost o lovitură sub centură.

Molly inspiră adânc şi îşi ridică ochelarii pe cap.

– De fapt, i-am dat pe toţi acum câţiva ani. Şi nu-mi pare rău deloc.

El clipi, după care izbucni în râs.

– I-ai dat... Adică i-ai dat de pomană?

– Ai probleme cu auzul?

– Nu, nu chiar. Hai, spune-mi adevărul!

Ea se uită urât la el şi intră în magazin.

– Nu-mi vine să cred. Chiar ţi-ai dat toţi banii de pomană! Veni apoi în spatele ei. Şi câţi erau în total?

– Mult mai mult decât ai tu în portofelul tău, amuzantule.

El rânji.

– Mie poţi să-mi spui.

Molly se duse spre un coş cu încălţăminte, după care îşi dori să n-o fi făcut când văzu că era plin de sandale de plastic de culoarea neonului.

– Mai mult de 3 milioane?

Ea îl ignoră şi se întinse după cele mai simple – o pereche absolut dezgustătoare cu sclipici argintiu.

– Mai puţin de trei?

– Nu vreau să-ţi zic. Pleacă şi nu mă mai deranja.

- Dacă îmi spui, te duc la butic și poți să îți cumperi orice vrei cu cardul meu de credit.

- S-a făcut, zise ea cu înverșunare, aruncând sandalele acelea odioase cu sclipici argintiu și apoi pornind spre ușă.

Kevin veni imediat în fața ei ca să-i deschidă ușa.

- Sigur nu vrei să te strâng puțin cu ușa ca să poți să îți păstrezi mândria?

- Ai văzut cât de urâte erau sandalele alea? În plus, știu cât de mult câștigi în fiecare sezon.

- Ce mă bucur că am semnat acordul acela prenupțial. Iar eu credeam că îți protejam averea... Dar să fiu al naibii, ca o ironie a sorții, se pare că, de fapt, o protejam pe a mea. El rânji și mai mult. Cine ar fi crezut?

Kevin se distra mult prea tare pe seama ei, așa că grăbi pasul.

- Pun pariu că poți să-ți sparg toți banii de pe card într-o jumătate de oră.

- Au fost mai mult de trei milioane?

- Îți spun *după* ce termin cumpărăturile, zisc ea și apoi zâmbi unui cuplu în vârstă.

- Dacă mă minți, returnez tot ce-ți cumperi.

- Nu e o oglindă pe undeva pe aici în care să te poți admira?

- Chiar n-am cunoscut niciodată o femeie mai interesată ca tine de frumusețea mea.

- *Toate* femeile tale se dau în vânt după faptul că ești frumos. Doar se *prefac* că ar fi fermecate de personalitatea ta.

- Cineva trebuie să te bată la fund!

- Deci clar tu nu ești bărbatul care să facă asta.

- Deci clar tu ești o mare răsfățată.

Molly zâmbi și intră în magazin. Cincisprezece minute mai târziu, ieși cu două perechi de sandale. Și abia atunci când își puse la loc ochelarii de soare observă că și el ținea o pungă în mână.

- Ce ți-ai luat?

- Ai nevoie de un costum de baie.

– Mi-ai cumpărat un costum de baie?

– Am ghicit mărimea.

– Şi ce fel de costum de baie e?

– Doamne! Dacă cineva mi-ar fi luat mie un cadou, aş fi fericit în loc să mă comport aşa!

– Dacă e tanga, merge înapoi.

– Mă simt lezat. Te-aş insulta eu aşa?

Apoi rătăciră pe străzile oraşului.

– Probabil tanga e singurul tip de slip de costum de baie despre care ştii că există. Sunt sigură că asta poartă toate iubitele tale.

– Crezi că poţi să-mi distragi atenţia, dar să ştii că n-o să meargă.

Trecură pe lângă un magazin de dulciuri numit sugestiv Say Fudge. Lângă el se afla o mică grădină publică, ce era de fapt puţin mai mare decât o mână de tufişuri de hortensii şi vreo două bănci.

– E timpul sincerităţii, Daphne. Îi făcu semn să ia loc pe o bancă, după care se aşeză lângă ea. Braţul lui îi atinse umărul când îl puse peste spătarul băncii. Spune-mi totul despre ce s-a întâmplat cu banii. Nu a trebuit să aştepţi să împlineşti 21 de ani ca să pui mâna pe ei?

– Ba da, dar eram încă la şcoală, şi Phoebe nu m-a lăsat să mă ating nici măcar de un singur penny. A zis că trebuia s-o dau în judecată, dacă voiam să am acces la conturi înainte de a termina facultatea.

– Deşteaptă doamnă!

– Ea şi Dan m-au ţinut destul din scurt, aşa că, după ce am absolvit facultatea şi mi i-a dat în sfârşit pe mână, am făcut tot ce te-ai aştepta să facă cineva într-o astfel de situaţie. Mi-am cumpărat o maşină, m-am mutat într-un apartament luxos, mi-am cumpărat tone de haine – trebuie să recunosc că mi-e dor de haine. Dar, după o vreme, viaţa de moştenitoare de bani gata şi-a pierdut din strălucire.

– De ce nu ţi-ai luat o slujbă şi gata?

– Mi-am luat. Dar banii ăia atârnau în continuare deasupra mea. Nu câştigasem nici măcar un penny din tot ce aveam. Dacă aş fi fost copilul altcuiva decât al lui Bert Somerville, nu mi-ar fi fost aşa de greu să accept asta, dar mă simţeam ca şi cum îşi băga din nou coada afurisită în viaţa mea. În cele din urmă, m-am hotărât să fac o fundaţie şi să dau toţi banii. Şi dacă spui asta cuiva, îţi jur că o să te fac să regreţi.

– Adică ţi-ai dat *toţi* banii?

– Până la ultimul penny.

– Ce sumă era?

Ea începu să se joace cu şiretul pantalonilor ei scurţi.

– Nu vreau să-ţi spun. Deja crezi că sunt nebună...

– Ştii cât de uşor o să-mi fie să returnez sandalele alea?

– 15 milioane, bine?!

Dintr-odată Kevin păru de parcă înghiţise o muscă.

– Ai dat de pomană 15 milioane de dolari!

Ea încuviinţă din cap.

El dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

– Chiar *eşti* nebună!

Molly îşi aminti de săritura de la înălţime de pe faleza stâncoasă.

– Probabil. Dar n-am regretat nici măcar o clipă.

Chiar dacă acum nu ar fi deranjat-o să aibă o parte din ei ca să-şi plătească creditul la casă.

– Şi chiar nu ţi-e dor de nimic?

– Nu. Cu excepţia hainelor, dar cred că am spus asta. Mulţumesc pentru sandale! Îmi plac la nebunie!

– Plăcerea mea. De fapt, mi-a făcut aşa de mare plăcere povestea ta, încât o să adaug la înţelegerea noastră o ţinută nouă data viitoare când venim în oraş.

– S-a făcut!

– Doamne, mi se rupe sufletul să văd o femeie luptându-se cu îndârjire să se ţină tare!

Molly izbucni în râs.

– Kevin! Bună!

Molly auzi un accent german şi, când ridică privirea, dădu cu ochii de o blondă mlădioasă, care se grăbea spre ei, cu o cutiuţă mică şi albă în mână. Femeia purta un şorţ cu dungi albastre şi albe peste nişte pantaloni negri şi o bluză cu decolteu în V. Era frumoasă. Avea un păr foarte des, ochi mari şi căprui şi un machiaj de calitate. Probabil era cu vreo câţiva ani mai mare decât Molly - mai apropiată de vârsta lui Kevin.

- Salutare, Christina. În timp ce se ridica să o întâmpine, Kevin îi aruncă femeii un zâmbet mult prea sexy şi fermecător.

Ea îi întinse cutia de carton, şi Molly văzu că avea pe o parte o emblemă cu Say Fudge.

- A părut să-ţi placă ciocolată aseară, *ja*[1]? Ăsta e un mic cadou de bun venit în Wind Lake. Cutia noastră de degustare.

- Mulţumesc mult.

Părea atât de mulţumit, că Molly şi-ar fi dorit să-i amintească faptul că era o simplă cutie de bomboane, nu un inel de la Super Bowl!

- Christina, ea e Molly. Christina e proprietara magazinului de ciocolată de acolo. Am cunoscut-o ieri, când am venit în oraş să-mi iau un burger.

Christina era mult mai slabă decât ar fi trebuit să fie o femeie care deţinea un magazin de ciocolată. Şi lui Molly asta i se părea o crimă împotriva naturii.

- E o plăcere să te cunosc, Molly.

- Şi mie îmi pare bine de cunoştinţă. Molly ar fi putut ignora curiozitatea de pe chipul femeii, dar nu era o persoană atât de bună la suflet încât să facă asta. Eu sunt soţia lui Kevin.

- Oh! murmură femeia, şi dezamăgirea ei fu la fel de evidentă precum scopul cu care venise să-i ofere cutia de ciocolată.

[1] În limba germană, în original, „Da?" (n.tr.)

– Soția mea înstrăinată, interveni Kevin. Molly scrie cărți pentru copii.

– *Ach so?*[1] Și eu mi-am dorit mereu să scriu cărți pentru copii. Poate ai putea să-mi dai câteva sugestii cândva.

Molly afișă o expresie amabilă, dar care nu promitea nimic.

Măcar o dată în viață și-ar fi dorit să cunoască și ea pe cineva care *nu își dorea* să scrie cărți pentru copii. Oamenii presupuneau că acestea erau mai ușor de scris pentru că erau mai scurte. Habar nu aveau ce presupunea scrierea unei cărți care să aibă succes – una care să le placă micuților cu adevărat și din care să învețe ceva, nu ce hotărau adulții că ar trebui să îi placă unui copil.

– Îmi pare rău că vrei să vinzi tabăra, Kevin. O să ne fie dor de tine. Înainte că aibă timp să mai tânjească după soțul ei, Christina văzu o femeie intrând în magazinul de ciocolată. Trebuie să plec acum. Treci pe la magazin data viitoare când mai vii în oraș ca să guști din tortul meu de ciocolată cu cireșe.

De îndată ce se îndepărtă suficient cât să nu îi mai poată auzi, Molly sări pe el:

– Dar nu poți să vinzi tabăra!

– Ți-am zis de la bun început că asta vreau să fac.

Era adevărat. Doar că la momentul respectiv acest lucru nu însemnase nimic pentru ea. Acum, nu putea îndura ideea că avea să dea cu piciorul la tot. Tabăra aceea era o parte din el, din familia lui și, într-un mod straniu, pe care nu îl putea analiza la nivel rațional, începuse să devină o parte din sufletul ei.

El interpretă greșit tăcerea ei.

– Nu-ți face griji. Nu va trebui să stăm aici atât de mult. Imediat ce găsesc pe cineva care să preia administrarea, plecăm de aici.

Tot drumul înapoi spre tabără, Molly se chinui din răsputeri să-și pună ordine în gânduri. Acestea erau

[1] În limba germană, în original, „A, serios?" (n.tr.)

singurele rădăcini pe care le avea Kevin pe lumea aceasta. Își pierduse părinții, nu mai avea frați și nici nu părea dornic s-o lase pe Lilly să facă parte din viața lui. Casa în care crescuse aparținea bisericii. Nu avea nimic care să-l mai lege de trecutul său, cu excepția acestei tabere. Ar fi fost o greșeală să renunțe la ea.

Izlazul apăru apoi în raza lor vizuală și toate gândurile ei contradictorii și ciudate dispărură, lăsând loc unei senzații de pace interioară. Charlotte Long mătura veranda căsuței sale, un bătrân trecu pe lângă ei pe un triciclu, iar un cuplu stătea la taclale pe o bancă. Molly admiră căbănuțele acelea de basm și copacii umbroși.

Nu era de mirare că trăise un sentiment de familiaritate din prima clipă când pusese piciorul aici. Pentru că era ca și când fusese transportată direct în paginile cărților sale și în Nightingale Woods.

În loc să meargă pe cărarea de lângă lac, unde s-ar fi putut întâlni cu cineva, Lilly porni pe o alee îngustă, ce ducea în pădurea din spatele izlazului. Se schimbase într-o pereche de pantaloni și o bluză pe gât, de un maroniu-cenușiu. Însă tot îi era cald și și-ar fi dorit să fie suficient de slabă încât să poată purta pantaloni scurți. Pantalonii aceia scurți albi care făcuseră parte în permanență din garderoba ei în serialul *Lace, Inc.* și care abia îi acopereau fesele.

Buruienile i se atingeau de picioare pe măsură ce înainta și copacii se deschideau într-o luncă. Își simțea degetele de la picioare tare plăcut în sandale, iar o parte din tensiunea pe care o resimțise toată ziua începuse să se risipească. Auzi susurul unei ape curgătoare și își dădu seama că era un izvor în apropiere. Se întoarse să-l caute, numai că văzu ceva neobișnuit și clipi mirată.

Un scaun de masă, confecționat din crom, cu o pernuță din vinil roșu.

Lilly nu-și putea imagina ce căuta în mijlocul luncii. Porni în direcția lui și văzu un pârâu cu ferigi ce creșteau

lângă stuf şi pietre pline de muşchi. Scaunul era aşezat pe un bolovan înconjurat de licheni. Fundul din vinil roşu strălucea în lumina soarelui şi nu avea nici o urmă vizibilă de rugină, ceea ce însemna că fusese adus aici destul de recent. Dar de ce? Nu era aşezat drept şi se clătină când îl atinse.

– Nu pune mâna!

Se răsuci brusc şi dădu cu ochii de un om masiv ca un urs, ghemuit pe vine printre fâşii de lumină, la marginea luncii.

Duse imediat mâna la gât dintr-un gest instinctiv.

În spatele ei, scaunul căzu în râu.

– La naiba! exclamă omul şi sări în picioare.

Era imens! Avea umerii la fel de laţi ca douăsprezece benzi din autostrada L.A.-ului şi un chip înfricoşător şi dur, ca al unui răufăcător dintr-un film vechi western. „Am modalităţile mele de a face o femeie ca tine să vorbească!" Singurul lucru care-i lipsea era o barbă veche nerasă de o săptămână care să-i înăsprească maxilarul ameninţător.

Părul lui ciufulit părea ori cel mai mare coşmar, ori cel mai frumos vis al unui stilist de la Hollywood, dar nu era deloc sigură care din cele două. Des şi grizonant la tâmple, îi trecea de maxilar şi arăta de parcă şi-l tăiase singur cu cuţitul pe care, fără îndoială, îl avea în cizmă. Doar că purta o pereche de adidaşi de alergat uzaţi şi şosete ce îi atârnau în jurul gleznelor. Iar ochii lui... Ochii lui erau misterios de întunecaţi şi încadraţi de o faţă bronzată şi ridată şi cu un aspect periculos.

Toţi impresarii de la Hollywood ar fi salivat la propriu pe lângă el.

Toate gândurile astea i se învârteau prin minte, în locul acelui singur gând pe care ar fi trebuit să-l aibă: „Fugi!"

Însă el veni spre ea cu paşi mari. Putu observa că avea picioare lungi, puternice şi bronzate pe sub pantalonii scurţi kaki pe care îi purta. În partea de sus, avea o cămaşă de lucru veche din denim, cu mânecile suflecate

până la cot, dezvăluind nişte braţe puternice şi cu păr negru.

– Ai idee cât mi-a luat să aşez scaunul ăla acolo unde voiam?

Lilly făcu un pas în spate.

– Atunci poate că ai prea mult timp liber la dispoziţie.

– Crezi că e amuzant?

– Ah, nu, zise ea, continuând să meargă cu spatele. Nu e amuzant. Absolut deloc.

– Te amuză să strici o întreagă zi de muncă a unui om?

– Muncă?

Omul se încruntă şi mai tare.

– Ce tot faci?

– Ce fac?

– Stai locului şi nu mai fugi!

– Nu fug!

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-o să-ţi fac nici un rău! Bălmăjind ceva în şoaptă, se duse înapoi spre locul unde îl văzuse prima dată şi luă ceva de pe jos.

Lilly profită de ocazie ca să se apropie mai mult de cărarea pe care venise.

– Am zis să nu te mişti!

Ţinea în mână un fel de caiet şi nu părea deloc sinistru sau înfricoşător – ci doar incredibil de nepoliticos. Aşa că îi aruncă imediat o privire arogantă, demnă de o regină de la Hollywood.

– Pare-mi-se că cineva a uitat complet de maniere.

– O pierdere de timp. Vin aici pentru intimitate. Chiar cer prea mult?

– Absolut deloc. De fapt, plec chiar acum.

– Treci acolo! exclamă arătând cu degetul furios spre pârâu.

– Pardon?

– Du-te şi stai acolo!

Lilly nu mai era deloc speriată. Ci doar foarte enervată de atitudinea acestei brute.

– Nu prea cred.

- Mi-ai stricat munca dintr-o după-amiază întreagă. Atât poţi să faci ca să te revanşezi – să îmi pozezi.

Ea observă că el ţinea în mână un bloc de desen, nu un caiet. Era un artist.

- Nu ar fi mai bine să plec şi să te las în pace?

- Ţi-am zis să stai acolo!

- Ţi-a spus vreodată cineva că eşti nepoliticos?

- Mă străduiesc din greu. Aşază-te pe bolovanul ăla, cu faţa spre soare.

- Mersi, dar eu nu stau în soare. Nu face bine la ten.

- Măcar o dată în viaţă mi-aş dori să cunosc o femeie frumoasă care să nu fie vanitoasă.

- Apreciez complimentul, zise ea sec, dar am depăşit statutul de femeie frumoasă acum mai bine de zece ani şi acum mai bine de cincisprezece kilograme.

- Nu fi infantilă! Îşi luă un creion din buzunarul cămăşii şi începu să o schiţeze, fără a se obosi să se certe cu ea ori măcar să stea pe scăunelul mic de lucru pe care îl avea câţiva metri mai în spate. Înclină un pic bărbia. Doamne, dar frumoasă mai eşti!

Rostise complimentul acela atât de dezamăgit, încât nu mai păru deloc flatant. Lilly rezistă cu greu impulsului de a-i spune că ar fi trebuit s-o vadă în tinereţe – pe vremea când era în floarea vârstei.

- Ai dreptate că sunt vanitoasă, zise ea numai ca să-l enerveze. Şi tocmai de asta nu o să mai stau în soare.

Creionul continua să zboare pe foaia blocului de desen.

- Nu-mi place ca modelele să vorbească atunci când lucrez.

- Nu sunt modelul tău.

Chiar în momentul când era pe punctul de a se întoarce şi de a pleca, el îşi puse creionul înapoi în buzunarul cămăşii de lucru.

- Cum ai vrea să mă concentrez când nu stai locului?

- Fii atent la ce-ţi spun: nu-mi pasă dacă te poţi concentra sau nu!

El se încruntă şi mai tare, şi Lilly avu o clipă senzaţia că încerca să se hotărască dacă o putea convinge să rămână intimidând-o. În cele din urmă, închise blocul de desen.

– Ne întâlnim aici mâine-dimineaţă. Hai să spunem pe la ora 7. Soarele nu o să ardă prea tare pentru tine.

Enervarea ei se transformă în amuzament, şi Lily zise:

– De ce să nu spunem şase şi jumătate?

El miji ochii.

– Râzi de mine, nu?

– Nepoliticos şi perspicace. Hmm! Ce combinaţie fascinantă!

– Te plătesc.

– Nu ţi-ai putea permite să mă plăteşti.

– Mă îndoiesc sincer de asta.

Ea zâmbi şi se întoarse spre cărare.

– Nu ştii cine sunt? îi strigă el.

Ea se uită peste umăr. Expresia de pe chipul lui cu siguranţă nu ar fi putut fi mai ameninţătoare de atât.

– Ar trebui să ştiu?

– Sunt Liam Jenner, la naiba!

În clipa aceea, i se tăie răsuflarea. Liam Jenner! J.D. Salinger al pictorilor americani. Pentru numele lui Dumnezeu!? Ce naiba căuta el aici?

Îşi putea da seama că ştia foarte bine cine era, aşa că încruntarea lui se transformă în îngâmfare.

– O să facem un compromis şi o să spunem ora 7.

– Eu... „Liam Jenner!" îi tot striga o voce exaltată din interiorul său. O să mă mai gândesc.

– Aşa să faci.

Ce om nesuferit! Chiar făcuse într-adevăr o mare favoare lumii fiind un pustnic. Dar chiar şi aşa...

Liam Jenner, unul dintre cei mai importanţi şi faimoşi pictori din America, voia ca ea să îi pozeze.

Oh! Dacă ar mai fi avut 20 de ani şi ar fi fost frumoasă din nou!

capitolul 13

Daphne lăsă jos ciocanul și țopăi înapoi câțiva pași ca să admire semnul pe care îl bătuse în cuie pe ușa principală.

Scria: INTERZIS BURSUCILOR (și asta înseamnă vous!).

Îl pictase chiar ea în dimineața aceea.

Ziua de singurătate a lui Daphne

– Te rog, urcă-te pe scăunel și verifică pe raftul de sus, Amy! zise Kevin din cămară. Eu o să dau cutiile astea din drum.

De îndată ce se întorseseră din oraș, Kevin o luase ca ajutor pe Amy pentru a face inventarul proviziilor de mâncare. În ultimele zece minute, fata tot aruncase priviri curioase între cămară, unde se afla el, și blatul de la bucătărie, unde Molly pregătea ceaiul. În cele din urmă, nu se mai putu abține:

– E interesant, nu crezi?! Că tu și Molly v-ați căsătorit cam în același timp cu mine și cu Troy.

Molly așeză prima felie de tort Bundt pe platoul victorian pentru prăjituri și îl ascultă pe Kevin încercând să evite întrebarea fetei.

– Molly zicea că o să mai aibă nevoie de zahăr brun. Mai e vreun pic acolo sus?

– Văd două pungi, da. Am citit o carte foarte interesantă despre căsătorie...

– Și ce mai e acolo?

– Niște pungi de stafide și un pic de praf de copt. În orice caz, în cartea asta scria că, uneori, cuplurile proaspăt căsătorite nu se pot obișnui cu toate schimbările. Pentru că e o schimbare mare...

– Dar fulgi de ovăz mai sunt? Zicea că o să aibă nevoie și de asta.

– E o cutie, dar nu foarte mare. Uite, lui Troy, de exemplu, căsătoria i se pare grozavă.

– Și ce altceva?

– Tigăi şi chestii. Nu mai e mâncare. Dar, dacă tu ai probleme şi nu te obişnuieşti, ai putea vorbi cu Troy despre asta...

Molly zâmbi la tăcerea lungă care urmă. În cele din urmă, Kevin zise:

– Poate ar fi mai bine să verifici ce mai este în congelator.

Amy ieşi din cămară şi îi aruncă lui Molly o privire compătimitoare. Era ceva ciudat în compătimirea acestei adolescente şi în vânătăile alea indecente de pe gâtul ei.

Întâlnirea de la ceai nu fu nici pe departe la fel de amuzantă fără Kevin. Doamna Chet – pe numele ei mic Gwen – nu încercă deloc să-şi ascundă dezamăgirea atunci când Molly le spuse că soţul ei avea altă treabă. Poate că s-ar mai fi înveselit dacă ar fi ştiut că era cazată aici Lilly Sherman, dar aceasta din urmă nu-şi făcu apariţia, şi Molly nu avea de gând să facă un anunţ formal al prezenţei ei.

Tocmai scotea castroanele pentru aluat ca să le aibă pregătite pentru a doua zi dimineaţă la micul dejun, când intră Kevin pe uşa din spate, aducând nişte pungi de cumpărături. Îl evită pe Roo, care încerca să-i transforme gleznele în gustarea lui şi lăsă pungile pe tejghea.

– De ce faci tu asta? Unde e Amy?

– Potoleşte-te, Roo! Tocmai i-am dat voie să plece. Începuse să mârâie că a intrat în sevraj după Troy.

Şi imediat ce termină ce avea de spus, o văzu pe Amy zburând prin grădină spre soţul ei, care probabil îi simţise mirosul de la distanţă, pentru că apăruse de nicăieri.

– Şi aşa o iau de la capăt, zise Kevin.

Întâlnirea celor doi era mai pasională decât o reclamă la parfum. Molly îl privi pe Troy coborându-şi gura spre partea vizibilă a sânului lui Amy. Iar ea aruncă imediat capul pe spate şi îşi arcui gâtul.

Încă o vânătaie.

Molly trânti pe blat un capac de plastic de la un vas Tupperware.

- O să ajungă să aibă nevoie de o transfuzie de sânge dacă nu se potolește cu chestiile astea.

- Nu pare s-o deranjeze prea mult. Unor femei le place ca un bărbat să-și lase amprenta pe ele.

Ceva din felul în care o privi când spuse asta îi făcu sânii să răspundă înfiorându-se. Dar nu-i plăcu deloc reacția sa.

- Și unele femei văd asta drept o încercare jalnică a unui bărbat nesigur de a-și marca teritoriul pentru a domina o femeie.

- Da, e și asta, normal, zise, el aruncându-i lui Molly un zâmbet leneș și apoi ieși din nou ca să aducă restul cumpărăturilor.

În timp ce descărca mașina, o întrebă pe Molly dacă voia să meargă împreună în oraș să ia cina, dar ea îl refuză. Nu voia să cedeze din nou tentației - adică lui Kevin. Se duse înapoi la căsuța sa, simțindu-se foarte mândră de disciplina de care dăduse dovadă.

Soarele arăta ca un fursec mare de lămâie pe cer. Și asta o făcea pe Daphne să-i fie foame. „Fasole verde păstăi!", se gândi ea. Cu un sos bun și gustos de păpădie. Și la desert cheesecake cu căpșune.

Era a doua oară în ziua aceea când îi veneau idei despre ce să scrie. Poate că venise, în sfârșit, timpul să se apuce de muncă din nou - dacă nu de scris, măcar de desenele pe care le voia Helen, ca să primească restul avansului.

Intră în căsuța sa și găsi un frigider plin ochi și un dulap plin cu de toate. Nu putea să nu-l aprecieze pe Kevin pentru asta. Era foarte atent cu ea. Nu îi prea convenea ei faptul că începea să-i placă așa de mult de el, așa că încercă să-și aducă aminte că era un afemeiat superficial și egoist, care conducea un Ferrari, răpea femei și ura pudeli. Doar că nu văzuse nici o dovadă reală că ar fi fost afemeiat. Nici măcar una.

Pentru că nu o găsea atrăgătoare.

Se prinse de păr și eliberă un țipăt înfundat, enervată de propria ei stare jalnică. După care își pregăti o cină uriașă și mâncă totul până la ultima bucățică.

În seara aceea, stătu pe verandă uitându-se în jos la blocul de desen pe care îl găsise într-un sertar. Oare chiar ar fi fost așa de grav să le îndepărteze un pic pe Daphne și pe Melissa? La urma urmei, era într-adevăr o carte pentru copii. Nu era ca și când libertățile Americii stăteau în cât de aproape erau una de alta Daphne și Melissa.

Începu să miște creionul pe foaie. Mai întâi nesigur, apoi din ce în ce mai repede. Dar schița care apăru nu era cea la care se așteptase. În schimb, îl desenă pe Benny în apă, cu blănița udă picurându-i în ochi, cu gura căscată în timp ce se uita la Daphne care sărea de pe vârful unei stânci. Îi fluturau urechile pe spate, gulerul cu mărgele al jachetei sale de denim se deschisese larg și îi zburau din lăbuțe o pereche foarte stilată de sandale Manolo Blahnik.

Se încruntă și se gândi la toate știrile pe care le citise despre tineri care rămăseseră paralizați după ce se aruncaseră cu capul înainte în ape necunoscute. Ce fel de mesaj de siguranță ar fi transmis asta unui copilaș?

Rupse hârtia și o mototoli. Exact asta era genul de problemă la care nu se gândeau niciodată toți oamenii aceia care își doreau să scrie cărți pentru copii.

Rămăsese fără idei! În loc să se gândească la Daphne și la Benny, ajunsese să se gândească la Kevin și la tabără. Aceasta era moștenirea lui, și nu ar fi trebuit să o vândă niciodată. Îi spusese că se plictisise teribil aici copil fiind. Dar lucrul acesta nu trebuia să se întâmple și acum. Poate că avea nevoie de un tovarăș de joacă. Încercă să nu se mai gândească ce ar fi însemnat jocul cu Kevin.

Se hotărî apoi să se ducă la izlaz. Poate că reușea să schițeze câteva căbănuțe, de amuzament. Pe drum, Roo

se duse la Charlotte Long, să o impresioneze arătându-i cât de bine făcea pe mortul. Deşi erau ocupate mai puţin de jumătate din căsuţe, majoritatea oaspeţilor păreau să fi ieşit la o plimbare de seară, iar umbre lungi şi reci dansau pe iarba întunecată. Viaţa mergea mai lent aici, în Nightingale Woods...

Apoi îi atrase atenţia foişorul.

> *O să dau o petrecere cu ceai! O să-mi invit toți prietenii, vom purta pălării fabuloase, vom mânca glazură de ciocolată și vom spune:* Ma chère[1], *ai mai văzut vreodată o zi atât de fru-moa-să ca asta?!*

Se aşeză cu picioarele încrucişate pe prosopul de plajă pe care îl adusese cu ea şi începu să schiţeze. Mai multe cupluri care se plimbau se opriră să se uite, dar făceau parte din ultima generaţie care încă avea maniere, aşa că nu o întrerupse nimeni. În timp ce desena, se gândi la toţi anii pe care îi petrecuse în taberele de vară. Şi începu să prindă contur o idee. Nu despre o petrecere cu ceai, ci despre...

Închise blocul de desen. Dar ce rost avea să se gândească aşa de mult la viitor? Birdcage mai avea drepturi contractuale la două cărţi cu Daphne, dar nu ar fi acceptat nici una până când nu făcea revizuirile pe care le ceruseră pentru *Daphne face o tumbă.*

Luminile erau aprinse când se întoarse la căsuţă. Ştia că nu le lăsase ea aşa, însă nu era prea îngrijorată.

Roo începu să latre imediat şi se năpusti spre uşa de la baie. Nu era închisă cu zăvorul, şi căţelul o întredeschise câţiva centimetri cu capul.

– Linişteşte-te, gălăgiosule!

Molly deschise uşa şi dădu cu ochii de Kevin. Mai exact, de un Kevin gol puşcă şi frumos, relaxat în cada ei de modă veche, cu picioarele încrucişate şi proptite

---

[1] În limba franceză, în original, „Draga mea" (n.tr.)

pe marginea de fontă, cu o carte în mână și un trabuc în colțul gurii.

– Ce cauți în cada mea? Chiar dacă era în apă până la gât, nu era spumă care să-l ascundă, așa că nu îndrăzni să se apropie mai mult.

El își trase trabucul din colțul gurii. Nu ieșea nici un pic de fum și abia atunci observă că era de fapt un baton de ciocolată – ciocolată sau un baton cu ghimbir.

Și mai avea îndrăzneala să fie el cel enervat!

– Păi ce crezi tu că fac? Și ai vrea, te rog, să bați la ușă înainte să dai buzna?

– Roo a dat buzna, nu eu. Câinele plecă odată ce-și făcuse datoria și se îndreptă spre vasul lui cu apă. De ce nu folosești cada ta?

– Nu-mi place să împart baia cu cineva.

Molly nu se obosi să-i amintească ceea ce, fără îndoială, era evident – părea să nu aibă nici o problemă să împartă baia *cu ea*. Observă că pieptul lui arăta la fel de bine și ud. Ba chiar mai bine. Era ceva în felul în care o privea, ceva care îi dădea emoții.

– De unde ai bomboana aia?

– Din oraș. Și am cumpărat doar una.

– O, grozav.

– Dacă voiai și tu, trebuia doar să ceri.

– Sigur, ca și când eu știam că o să cumperi dulciuri. Pun pariu că ai ascuns pe undeva o cutie din ciocolata aia de casă făcută de frumoasa *fräulein*[1].

– Închide ușa după tine. Sau nu cumva vrei să te dezbraci și să intri și tu cu mine?

– Mulțumesc mult, dar pare un pic cam mică.

– Mică? Nu prea cred, scumpo.

– Oh, fii serios!

El chicoti, iar ea se răsuci pe călcâie și trânti ușa în urma ei. „Viperin!“ Se îndreptă apoi spre dormitorul mic. Și, cum ar fi trebuit să se aștepte, geamantanul lui

[1] În limba germană, în original, „domnișoară“ (n.tr.)

era acolo. Oftă și își lipi degetele de tâmple. Parcă începea să îi revină vechea migrenă.

Daphne lăsă jos chitara electrică și deschise ușa. Benny stătea de cealaltă parte.
- Pot să-ți folosesc cada, Daphne?
- Păi de ce ai vrea?
Părea speriat.
- Că așa vreau eu.

Molly își turnă un pahar de sauvignon blanc din sticla pe care o găsi la rece în frigider, după care se duse pe verandă. Bluza neagră scurtă pe care o purta nu era suficient de groasă ca să o ferească de răcoarea serii, dar nu mai intră să-și ia un pulover.

Tocmai se legăna liniștită în balansoar, când apăru el. Purta o pereche de șosete gri groase, cu un halat lung, care avea un aspect foarte mătăsos și un model cu dungi verticale negre și maro. Era genul de halat de baie pe care i l-ar fi cumpărat o femeie unui bărbat cu care îi plăcea să facă amor. Lui Molly nu-i plăcea halatul.

- Hai să organizăm o întâlnire la ceai în foișor înainte să plecăm, zise ea. O să facem din asta un eveniment și o să invităm pe toată lumea de la căsuțe.

- De ce am vrea să facem asta?

- De amuzament.

- Sună distractiv și palpitant.

Se așeză pe scaunul de lângă ea și își întinse picioarele. Era încă ud pe gambe, iar părul îi stătea lipit de piele. Mirosea a Safeguard și a încă ceva mai scump - a un camion de inimi sfărâmate de femei.

- Aș prefera să nu stai aici, Kevin.

- Eu aș prefera să stau, zise el și sorbi din paharul cu vin pe care îl adusese cu el.

- Pot să dorm la tine, Daphne?
- Cred că da. Dar de ce ai vrea asta?
- Pentru că la mine acasă e o fantomă.

– Nu te poţi ascunde pentru totdeauna de Lilly, zise ea.

– Nu mă ascund. Doar îmi las puţin timp...

– Nu ştiu prea multe despre cum se procedează cu anulările, dar aş crede că asta s-ar putea să compromită anularea căsătoriei noastre.

– A fost compromisă de la bun început, zise el. După cum mi-a explicat avocatul meu, bazele pentru o anulare legală sunt reprezentarea falsă sau constrângerea. Mă gândeam că poţi să pretinzi constrângerea. Şi eu, unul, sigur nu aş fi pretins altceva.

– Dar faptul că suntem împreună acum face treaba asta îndoielnică.

– Mare scofală. O să divorţăm. S-ar putea să dureze un pic mai mult, dar tot acolo ajungem.

Molly se ridică din balansoar.

– Tot nu vreau să stai aici.

– E căsuţa mea.

– Am drepturi de închiriere.

Vocea lui alunecă pe nervii ei, moale şi sexy:

– Eu cred că doar ai emoţii să fii prin preajma mea.

– Sigur, zise ea şi reuşi să simuleze un căscat.

Amuzat, el încuviinţă din cap spre paharul ei de vin.

– Văd că bei. Nu ţi-e teamă că o să mă ataci iar în somn?

– Ups! Recidivare! Nici măcar nu mi-am dat seama.

– Sau poate că ţi-e frică să nu te atac eu pe tine...

Ceva tresări adânc în interiorul ei, răspândindu-i-se prin corp ca o căldură plăcută, dar se prefăcu relaxată şi se duse la masă ca să şteargă câteva firimituri cu şerveţelul pe care îl lăsase acolo.

– De ce mi-ar fi? Nu eşti atras de mine.

Înainte de a răspunde, el aşteptă suficient cât să îi provoace emoţii.

– De unde ştii tu de cine sunt eu atras?

În clipa aceea, inima îi tresări provocator.

– O, vai mie! Şi eu care credeam că faptul că stăpânesc limba engleză ne va sta în cale.

- Ce-ți mai place să faci pe deșteapta!
- Îmi pare rău, dar mie îmi plac bărbații care au mai multă profunzime de caracter.
- Și prin asta ce încerci să spui mai exact? Că sunt superficial?
- La fel ca o băltoacă de pe trotuar. Dar ești bogat și frumos, așa că e în regulă.
- Nu sunt superficial!
- Bine. Hai să facem un exercițiu! Umple golul din următoarea propoziție: cel mai important lucru din viața lui Kevin Tucker este...
- Fotbalul e cariera mea. Asta nu mă face în nici un caz superficial.
- Al doilea, al treilea și al patrulea cele mai importante lucruri din viața lui Kevin Tucker sunt fotbalul, fotbalul și, vai, cine-ar fi crezut?! Fotbalul!
- Sunt cel mai bun la ceea ce fac și nu o să cer scuze pentru asta.
- Al cincilea cel mai important lucru din viața lui Kevin Tucker... O, stai... cred că asta ar fi femeile, nu?
- Femeile tăcute, așa că asta te exclude pe tine!

Era pe punctul de a-i da o replică inteligentă și tăioasă, când îi veni o idee.

- Ah, am înțeles. Toate femeile alea străine...

Dintr-odată, el păru destul de precaut.

- Nu vrei pe cineva cu care să comunici cu adevărat, continuă ea. Pentru că asta ar putea interveni în calea obsesiei tale primordiale.
- Habar n-ai despre ce vorbești. Ți-am tot spus de nu știu câte ori: ies cu multe femei americane.
- Și pun pariu că sunt toate cam la fel, nu? Frumoase, nu prea inteligente și, de îndată ce devin prea pretențioase, prea exigente cu tine, se pomenesc date afară din viața ta.
- Oh, da, vremurile bune!
- Te-am insultat, în caz că nu ți-ai dat seama.
- Și eu te-am insultat pe tine, în caz că nu ai înțeles.

Molly zâmbi.

– Sunt sigură că nu ai vrea să stai sub acelaşi acoperiş cu o persoană atât de pretenţioasă.

– Nu scapi de mine aşa de uşor. Ba, de fapt, dacă am locui împreună, am avea multe avantaje.

El se ridică din balansoar şi se uită la ea cu o expresie care invoca imagini lascive cu trupuri transpirate şi cearşafuri şifonate şi încurcate. Apoi băgă mâna în buzunarul halatului şi rupse astfel vraja care probabil fusese oricum numai în imaginaţia ei.

Scoase o foaie de hârtie mototolită. Îi luă ceva timp ca să-şi dea seama că era desenul pe care-l făcuse cu Daphne sărind în apă.

– Am găsit asta în gunoi. O netezi cu mâna în timp ce se apropie de ea, după care arătă cu degetul spre Benny şi întrebă: Tipul acesta... El e bursucul, nu?

Ea încuviinţă din cap încet, dorindu-şi să nu fi aruncat acel desen undeva unde să-l fi găsit el.

– De ce l-ai aruncat?

– Din motive de siguranţă.

– Hmmm...

– Uneori, folosesc incidente din viaţa mea ca inspiraţie pentru cărţi.

Buzele lui luară forma unui rânjet mic.

– Mda, văd asta.

– De fapt, eu sunt mai degrabă o ilustratoare decât o artistă.

– Desenul acesta e un pic prea detaliat pentru o simplă ilustraţie.

Ea ridică din umeri şi întinse mâna ca să îşi ia înapoi desenul, dar el clătină din cap.

– E al meu acum. Îmi place, zise şi-l puse înapoi în buzunar, după care se întoarse spre uşa de la bucătărie. Ar fi mai bine să mă îmbrac.

– Foarte bine, pentru că nu o să stai aici.

– Ba exact aici stau. Doar că plec un pic în oraş. Se opri o clipă şi îi aruncă un zâmbet strâmb. Poţi să vii cu mine dacă vrei.

Mintea ei emise un semnal de alarmă.

– Mersi, dar germana mea e cam ruginită și îmi apar coșuri de la prea multă ciocolată.

– Dacă nu aș ști foarte bine, aș crede că ești geloasă.

– Tu doar ține minte, *liebling*[1], că mâine-dimineață sună alarma la cinci și jumătate.

Îl auzi întorcându-se după ora unu noaptea, așa că fu o plăcere pentru ea să bată la ușa dormitorului lui la ivirea zorilor. Plouase peste noapte și, în timp ce mergeau în liniște pe alee, erau amândoi mult prea obosiți și somnoroși ca să aprecieze cerul roz-cenușiu, proaspăt spălat de ploaie. În timp ce Kevin căscă, Molly se concentră să evite bălțile. Roo era singurul vesel și energic în dimineața aceea.

Molly pregăti clătite cu afine, și Kevin tăie bucăți de fructe într-un bol albastru de ceramică. În timp ce muncea, mormăi ceva, spunând că un fundaș cu procentaj de peste 65% în pase complexe nu ar fi trebuit să își piardă timpul făcând treburi neimportante la bucătărie. Se opri din bombănit când apăru Marmie.

– De unde a apărut pisica asta?

Molly evită să-i răspundă direct.

– A apărut ieri. O cheamă Marmie.

Roo schelălăi și se ascunse imediat sub masă. Kevin luă un prosop de bucătărie și se șterse pe mâini.

– Bună, fetițo, zise el, lăsându-se în genunchi ca să mângâie animalul.

Marmie începu imediat să toarcă și să se gudure pe lângă el.

– Credeam că nu îți plac animalele.

– Iubesc animalele! De unde ți-a venit ideea asta?

Marmie își puse lăbuțele pe picioarele lui, iar el o luă în brațe.

– De la câinele meu?

– Ăla e câine? Doamne, îmi pare rău. Am crezut că este un mutant în urma unui accident industrial, zise

[1] În germană, în original, „amorezule" (n.tr.)

el în timp ce degetele lui lungi şi puternice mângâiau blana pisicii.

– Viperin! şopti ea şi trânti capacul pe cutia de făină. Ce fel de om era dacă îi plăcea o pisică mai mult decât un pudel francez cu pedigri?

– Cum mi-ai spus?

– E o referinţă literară. N-ai înţelege...

– Harry Potter. Şi să ştii că nu apreciez deloc insultele.

Răspunsul lui o enervă. Îi venea din ce în ce mai greu să se convingă că el nu era mai mult decât o faţă frumoasă.

Soţii Pearson fură primii lor clienţi. John Pearson consumă vreo şase clătite şi o porţie mare de ouă jumări, în timp ce-l punea pe Kevin la curent cu căutările lor, până acum fără succes, ale păsării cântătoare din Kirtland. Chet şi Gwen plecau în ziua aceea, iar când Molly aruncă o privire în sala de mese, o văzu pe femeie aruncându-i priviri duioase lui Kevin. Puţin mai târziu, auzi gălăgie în faţa casei. Închise repede cuptorul şi se grăbi să ajungă în hol ca să vadă ce se întâmpla. Şi fu surprinsă să-l vadă pe omul impunător şi ameninţător pe care-l zărise la izlaz în prima zi când venise aici, ţipând la Kevin.

– E roşcată! Înaltă... are cam un metru şaptezeci. Şi este frumoasă... Cineva mi-a zis că a văzut-o aici ieri după-amiază.

– Ce treabă ai cu ea? întrebă Kevin.

– Aveam o întâlnire.

– Ce fel de întâlnire?

– E aici sau nu?

– Mi s-a părut mie că recunosc mârâitul acesta, zise Lilly, apărând dintr-odată în capătul scărilor. Cumva, reuşea să facă bluza simplă câmpenească din bumbac şi pantalonii scurţi asortaţi să arate elegante şi opulente. Coborî scările, păstrându-şi aerul regal pe care îl avea şi pe ecrane, apoi încetini nesigură când îl văzu pe Kevin. Bună dimineaţa!

El încuviință scurt din cap spre ea și dispăru în sala de mese.

Lilly nu se pierdu de tot cu firea, revenindu-și destul de repede. Omul care venise să o viziteze porni spre sala de mese, și Molly își dădu seama că era cel pe lângă care trecuse când ieșise din pădure în prima zi petrecută aici. Oare cum de îl cunoștea Lilly?

– E opt și jumătate, mârâi el. Trebuia să ne întâlnim la șapte.

– Ei bine, am cugetat un pic asupra problemei, dar m-am hotărât să dorm mai mult.

El îi aruncă o privire mâhnită, semănând cu un leu morocănos.

– Hai să mergem! Pierd lumina bună.

– Dacă o să cauți mai bine, sunt sigură că o s-o găsești. Între timp, eu mănânc micul dejun.

El se încruntă.

Lilly se întoarse spre Molly, cu o expresie de gheață întipărită pe chip.

– Ar fi posibil să mănânc în bucătărie, nu în sala de mese?

Molly își spuse să treacă peste ostilitatea aceea pe care o afișa Lilly față de ea, dar apoi decise că nu voia să-și bată capul cu asta.

– Desigur. Ați putea mânca *amândoi* la bucătărie. Am făcut clătite cu afine.

Lilly păru ofensată.

– Aveți cafea aici? întrebă el.

Molly se simțise mereu atrasă de oamenii pe care nu îi interesa să câștige aprobarea celorlalți – probabil pentru că și ea irosise timp încercând să o câștige pe cea a tatălui ei.

Tocmai de aceea o fascina comportamentul scandalos al acestui om. Și observase că era extrem de sexy pentru un bărbat de vârsta lui.

– Toată cafeaua pe care o poți bea...

– Mda, bine.

Molly se simţi un pic vinovată şi îşi îndreptă atenţia spre Lilly.

– Te rog, foloseşte bucătăria oricând doreşti. Sunt sigură că ai prefera să eviţi să dai ochii cu fanii tăi la prima oră a dimineţii.

– Ce fel de fani? ceru el să ştie.

– Sunt destul de bine cunoscută, zise Lilly.

– Aha, mârâi ei, minimalizând importanţa celebrităţii ei. Dacă insişti să mănânci, ai putea măcar să te grăbeşti?

Lilly i se adresă apoi lui Molly, care era sigură că o făcea numai ca să îl enerveze pe el.

– Acest om incredibil de egocentric, aici de faţă, este Liam Jenner. Domnule Jenner, aceasta este Molly, soţia nepotului meu.

Pentru a doua oară în două zile, Molly fu de-a dreptul uluită.

– Domnul Jenner? repetă şi înghiţi în sec. Nu pot să-ţi spun ce plăcere îmi face să te cunosc. Îţi admir operele de ani întregi, nu pot să cred că eşti aici! Eu am crezut... Ai părul lung în fotografia aceea pe care o tipăresc mereu cu tine. Ştiu că a fost făcută cu mulţi ani în urmă, dar... Scuze, vorbesc aiurea. Munca ta chiar a însemnat foarte mult pentru mine!

Jenner se uită urât la Lilly.

– Dacă voiam să ştie cum mă cheamă, i-aş fi spus eu.

– Ce noroc pe noi! îi zise Lilly lui Molly. Avem în sfârşit un câştigător al concursului pentru Mister Şarm.

Molly încercă să se liniştească.

– E în regulă. Înţeleg. Sunt sigură că foarte mulţi oameni încearcă să-ţi încalce intimitatea, dar...

– Ai putea să treci peste adulaţiile astea prosteşti şi să ne conduci spre clătitele alea.

Molly înghiţi apăsat.

– Desigur. Pe aici, domnule.

– Poate ar trebui să pregăteşti clătite cu crabi, zise Lilly.

– Am auzit, să ştii, spuse el.

Când ajunseră în bucătărie, Molly reuși să se adune suficient cât să-i conducă pe Lilly și pe Liam Jenner spre masa rotundă de la fereastră. Se grăbi apoi să salveze ouăle pe care le lăsase în tigaie și le aruncă pe o farfurie.

Kevin intră pe ușă și se uită spre Lilly și Jenner, dar decise să nu întrebe nimic.

– S-au făcut ouăle alea?

Ea îi întinse farfuria.

– Sunt prea bine făcute. Dacă se plânge doamna Pearson, va trebui s-o farmeci ca să-i treacă. Vrei să aduci niște cafea, te rog? Avem niște invitați care servesc masa în bucătărie. Acesta este Liam Jenner!

Kevin încuviință din cap spre artist, în semn de salut.

– Am auzit prin oraș că ai o casă lângă lac.

– Și tu ești Kevin Tucker.

Jenner zâmbi pentru prima dată, și Molly fu de-a dreptul surprinsă de felul în care i se schimbă expresia. Era într-adevăr un bărbat foarte sexy! Lilly observă și ea, chiar dacă nu părea la fel de impresionată ca Molly.

Jenner se ridică și îi întinse mâna.

– Ar fi trebuit să te recunosc. Urmăresc echipa Stars de ani în șir.

În timp ce ei doi își strângeau mâinile, Molly privi cum, chiar sub ochii ei, artistul acela morocănos și temperamental se transforma într-un fan al fotbalului tipic.

– Ai avut un sezon destul de bun.

– Se putea și mai bine.

– Bănuiesc că nu le poți câștiga pe toate.

În timp ce conversația continua în jurul echipei Stars, Molly se uită la ei. Ce grup ciudat de oameni care să se reunească într-un loc atât de izolat! Un fotbalist, un artist și o vedetă de cinema.

„Aici pe Insula lui Gilligan."

Zâmbi și luă farfuriile de la Kevin, căruia părea să-i facă plăcere conversația, după aceea le înghesui pe o tavă și le duse în sala de mese. Din fericire, nu se plânse

nimeni din cauza omletei. Umplu două ceşti de cafea, luă lapte şi zahăr şi le duse pe toate la bucătărie.

Kevin stătea sprijinit de uşa de la cămară în timp ce vorbea cu Jenner şi o ignora cu desăvârşire pe Lilly.

- Am auzit vorbindu-se prin oraş că mulţi oameni vin în vizită aici în Wind Lake sperând să te vadă. Se pare că ai făcut o mare favoare turismului local.

- Nu că aş fi vrut, zise Jenner, ridicând ceaşca de cafea pe care i-o aşezase Molly în faţă şi lăsându-se pe spate în scaun.

Molly se gândi că părea în largul lui. Cu o constituţie solidă şi cu părul uşor grizonant, era un artist deghizat într-un om dur, pasionat de natură.

- De îndată ce s-a împrăştiat vorba că mi-am construit o casă aici, au început să apară tot felul de idioţi, adăugă Jenner.

Lilly luă linguriţa pe care i-o întinse Molly şi amestecă în cafea.

- Nu pari să ai o părere prea bună despre fanii tăi, domnule Jenner.

- Pe ei îi impresionează faima mea, nu munca pe care o fac. Încep să bolborosească despre cât de onoraţi ar fi să mă cunoască, dar trei sferturi din ei nu mi-ar recunoaşte tablourile nici dacă ar veni şi i-ar muşca de fund.

Aflându-se în postura unei persoane care bolborosise în prezenţa lui, Molly nu putea lăsa afirmaţia asta să treacă aşa, cu una, cu două.

- *Mamie in Earnest*, pictat în 1968, un tablou timpuriu pictat în acuarelă, zise ea turnând aluatul în formă. O operă splendid de complexă din punct de vedere emoţional, cu o simplitate a liniilor înşelătoare. *Tokens*, pictată pe la 1971, cu tehnica pensulei uscate. Criticilor nu le-a plăcut deloc, dar s-au înşelat amarnic. Din 1996 până în 1998, te-ai concentrat pe acrilice cu seria de tablouri *Desert Series*. Stilistic vorbind, picturile alea sunt o pastişă... Eclectism, postmodern, clasicism

și cu o tentă mică de impresionism, pe care numai tu puteai s-o realizezi.

Kevin zâmbi.

– Molly e *summa cum laude*. Northwestern. Scrie cărți cu iepurași. Tabloul meu preferat dintre picturile tale e un peisaj. Habar nu am când l-ai pictat sau ce au avut criticii de spus despre el, dar apare în el un puști undeva în depărtare și îmi place.

– Mie îmi place la nebunie *Street Girl*, zise Lilly. O figură feminină solitară pe o stradă urbană, care poartă pantofi roșii uzați și o expresie deznădăjduită pe chip. Acum zece ani, s-a vândut pentru 22 000 de dolari.

– 24.

– 22, îl corectă ea lin. Eu l-am cumpărat.

Pentru prima dată, Liam Jenner păru să nu mai știe ce să spună. Dintr-un motiv sau altul, nu-și găsi cuvintele. Însă asta nu durã mult.

– Tu cu ce te ocupi?

Lilly sorbi din cafea înainte de a vorbi.

– Pe vremuri, rezolvam cazuri de crimă și infracțiuni.

Molly cugetă o clipă să treacă cu vederea eschiva lui Lilly. Doar că era mult prea curioasă să vadă ce se va întâmpla.

– Aceasta este Lilly Sherman, domnule Jenner. Este o actriță foarte faimoasă.

El se lăsă pe spate în scaun și o studie o clipă, înainte de a mormăi:

– Afișul acela stupid. Acum îmi amintesc, da. Purtai bikini galbeni.

– Da, ei bine, în mod evident, zilele acelui afiș au rămas cu mult în urmă.

– Slavă Domnului! Bikinii aceia erau obsceni.

Lilly păru mai întâi surprinsă de afirmația lui și apoi indignată.

– Nu era nimic obscen la ei. Comparativ cu ce se poartă astăzi, costumul de baie era de-a dreptul modest.

El se încruntă și sprâncenele lui stufoase se apropiară amenințător.

– Era o obscenitate să ai trupul acoperit cu orice. Trebuia să fi fost nudă.

– Eu am plecat, zise Kevin şi se îndreptă spre sala de mese.

Nimic de pe lumea asta nu ar fi putut s-o ia pe Molly din bucătăria aceea. Le puse repede câte o farfurie cu clătite în faţă.

– Nudă? Ceşcuţa de cafea a lui Lilly se clătină pe farfuriuţă. Nu în viaţa asta. Cândva, am refuzat o avere ca să pozez pentru revista *Playboy*.

– Ce legătură are revista *Playboy*? Eu vorbesc despre artă, nu despre pornografie, concluzionă el şi se înfipse în clătite. Excelent mic dejun, Molly. Pleacă de aici şi vino să găteşti pentru mine!

– De fapt, sunt scriitoare, nu bucătăreasă.

– A, da, cărţile pentru copii, nu? zise şi se opri cu furculiţa în aer. M-am gândit şi eu să scriu cărţi pentru copii. Se întinse apoi şi se servi din farfuria lui Lilly cu una dintre clătitele pe care nu le mâncase. Dar probabil nu ar fi la prea mare căutare ideile mele.

Lilly pufni scurt.

– Nu şi dacă implică nuduri.

Molly chicoti.

Jenner îi aruncă o privire mustrătoare.

– Scuze, zise Molly, după care îşi muşcă buza şi pufni deloc potrivit pentru o doamnă.

Jenner se încruntă şi mai tare. Tocmai se pregătea să-i ceară scuze din nou, când observă un tremur mic în colţul buzelor lui. Aşadar, Liam Jenner nu era chiar bădăranul care pretindea că ar fi. Treaba aceasta devenea din ce în ce mai interesantă!

Făcu apoi un semn spre ceaşca pe jumătate plină a lui Lilly.

– Pe aia poţi s-o iei cu tine. Şi la fel ce ţi-a rămas din micul dejun. Trebuie să mergem.

– Oh! Dar eu n-am zis niciodată că sunt de acord să-ţi pozez. Nu-mi place de tine.

– Nimănui nu-i place de mine. Și, desigur, o să-mi pozezi. Vocea lui deveni dintr-odată mai adâncă și plină de sarcasm: Oamenii stau la rând la propriu pentru onoarea asta.

– Picteaz-o pe Molly! Uită-te și tu ce ochi are!

Jenner se întoarse și o studie o clipă. Molly clipi jenată.

– Sunt într-adevăr extraordinari, zise el. Fața ei devine destul de interesantă, dar nu a trăit suficient de mult încât să devină cu adevărat fascinantă.

– Hei, nu vorbi despre mine când te aud.

El ridică ușor capul și o fixă un moment cu ochii săi întunecați, după care își întoarse privirea spre Lilly.

– Faci așa numai cu mine sau ești la fel de încăpățânată cu toată lumea?

– Nu sunt încăpățânată. Doar îmi protejez reputația. Poate că ți-aș fi pozat dacă mai aveam 20 de ani, dar așa...

– De ce m-ar fi interesat să te pictez când aveai 20 de ani? întrebă el uluit.

– Oh, cred că e destul de evident, zise Lilly cu un aer ușor glumeț.

El o studie un moment, o expresie pe chip dificil de citit. Și apoi clătină din cap.

– Desigur. Înțeleg. Obsesia noastră națională cu tinerețea. Nu ești un pic prea bătrână ca să mai crezi în prostiile astea?

Lilly afișă un zâmbet perfect și se ridică de pe scaun.

– Ba sigur că da. Mulțumesc pentru micul dejun, Molly. La revedere, domnule Jenner.

Privirea lui o urmă în timp ce pleca din bucătărie. Și Molly se întrebă în sinea ei dacă observase tensiunea pe care o avea în umeri.

Îl lăsă apoi cu gândurile lui, să-și termine cafeaua în tihnă. În cele din urmă, Jenner luă farfuriile de pe masă și le duse în chiuvetă.

– Au fost cele mai bune clătite pe care le-am mâncat de ani întregi. Spune-mi cât îți datorez.

– Cât îmi datorezi?

– Păi da, ăsta e un loc comercial, îi aminti ei.

– Ah, da. Dar oricum nu te costă absolut nimic. A fost plăcerea mea.

– Apreciez asta. Mulţumesc, zise şi dădu să plece.

– Domnule Jenner...

– Doar Liam e suficient...

Molly îi zâmbi.

– Vino la micul dejun oricând doreşti. Poţi să te strecori nevăzut prin bucătărie.

El încuviinţă din cap încet.

– Mersi. Să ştii că s-ar putea să fac asta.

capitolul 14

– Vino mai aproape de apă, Daphne, zise Benny.

– Nu! Nu vreau să mă ud.

Daphne face un dezastru

– Ţi-au venit ceva idei pentru o carte nouă? o întrebă Phoebe la telefon, a doua zi după-amiază.

Era un subiect nedorit, dar, din moment ce petrecuse deja primele zece minute ale conversaţiei lor evitând întrebările Găinuşei Celia despre Kevin, Molly decise că orice altceva reprezenta o îmbunătăţire.

– Câteva. Dar nu uita că *Daphne face o tumbă* este prima carte dintr-un contract pentru trei cărţi. Birdcage nu o să mai accepte nici un alt manuscris până când nu termin de făcut schimbările pe care le vor.

Nu avea nici un sens să-i spună surorii sale că nici nu se apucase să facă schimbările în cauză, chiar dacă după micul dejun împrumutase maşina lui Kevin şi se dusese în oraş după materialele necesare.

– SKIFSA e o glumă.

– Dar nu-i deloc amuzantă. Eu nu am televizor aici, la cabană. Au mai apărut în ultima vreme?

– Aseară, da. Noua legislație a Congresului privind drepturile homosexualilor le-a adus mult timp la TV. Phoebe șovăi, iar Molly înțelese că acesta nu era deloc un semn bun. Moll... Au zis iar de Daphne.

– Nu pot să cred! De ce fac asta? Nu e ca și când sunt vreo mare autoare de cărți pentru copii!

– Ce vrei acum? Suntem în Chicago și ești soția celui mai faimos fundaș din oraș. Se folosesc de asta ca să-și facă publicitate. Pentru că *încă ești* soția lui Kevin, nu?

Molly nu voia să deschidă din nou discuția asta.

– E ceva temporar. Data viitoare, amintește-mi să caut o editură care are coloană vertebrală.

Își dori apoi să nu fi spus asta, din moment ce editura sa nu era singura care avea nevoie de coloană vertebrală. Și își aminti că nu prea avea de ales dacă voia bani să-și plătească facturile.

Și ca și când îi citise gândurile, Phoebe întrebă:

– Cum te descurci cu banii? Știu că nu ai mai...

– Mă descurc. Nu-i problemă.

Oricât de mult ar fi iubit-o Molly pe sora sa, uneori chiar își dorea ca nu tot ce atingea Phoebe să se transforme în aur. Pentru că o făcea să se simtă nepotrivită și stingheră. Phoebe era bogată, frumoasă și stabilă din punct de vedere emoțional. Molly era săracă, puțin atrăgătoare și se apropiase periculos de mult de o cădere nervoasă – mai mult decât ar fi recunoscut vreodată. Phoebe biruise sorții care se ridicaseră împotriva ei și devenise una dintre cele mai bogate patroane din NFL. Și Molly nici măcar nu-și putea apăra iepurașul fictiv împotriva unui atac din realitate.

După ce închise telefonul, stătu un pic de vorbă cu unii dintre invitați, după care duse prosoape curate în băi, în timp ce Kevin caza un cuplu bătrân din Cleveland într-una din căbănuțe. Când termină, se duse înapoi la căsuța ei, ca să se schimbe în costumul de baie roșu pe care i-l cumpărase și să înoate puțin.

Când scoase costumul din două piese din pungă, descoperi că slipul nu era tocmai tanga, dar, din moment

ce partea din față și cea din spate erau ținute laolaltă doar de un șnurulet subțire, era un pic mai decoltat decât i-ar fi plăcut. Sutienul, în schimb, avea sârmă și push-up care să îi susțină sânii exact acolo unde avea nevoie. Desigur, Roo părea să fie de acord.

Chiar dacă afară erau în jur de 26 de grade, lacul nu se încălzise suficient, iar plaja era pustie când ajunse acolo. Șuieră un pic de frig când se aventură în apă. Roo își udă lăbuțele, după care se dădu înapoi și se duse să alerge după niște bâtlani. Când nu mai putu îndura tortura aceea lentă, Molly se scufundă cu totul sub apă.

Ieși la suprafață clănțănind de frig, apoi începu să se frece viguros pe coapse și pe mâini, când îl zări pe Kevin stând la izlaz. Nouă ani de tabere de vară o învățaseră importanța de a nu merge niciodată la înot singură, dar se gândi că el era suficient de aproape încât să o audă țipând dacă se îneca.

Se întoarse, făcu pluta pe spate și apoi înotă o vreme, evitând totuși zonele mai adânci ale apei, pentru că, orice ar fi spus Kevin, era o persoană foarte rațională atunci când venea vorba de siguranța ei. Și următoarea dată când se uită spre el, îl văzu stând în același loc și în aceeași poziție ca mai devreme.

Părea plictisit.

Flutură din braț ca să-i atragă atenția. Îi făcu și el cu mâna fără entuziasm.

Nu era un semn bun. Nu era un semn bun deloc.

Se scufundă și începu să se gândească.

Kevin o privea pe Molly înotând, în timp ce el aștepta să vină compania de gunoi ca să-i aducă noul tomberon. Zări o licărire vișinie când Molly făcu un salt pe spate și se scufundă. Fusese o mare greșeală să-i cumpere acel costum de baie. Pentru că dezvăluia prea mult din trupul acela micuț pe care îi venea din ce în ce mai greu să îl ignore. Dar culoarea costumului îi atrăsese atenția ieri în magazin, pentru că avea aproape aceeași culoare cu nuanța pe care o avusese părul ei când o cunoscuse.

Acum părul ei nu mai arăta la fel. Trecuseră patru zile, dar avea grijă de ea din nou și părul ei avea culoarea siropului de arțar pe care și-l turnase din abundență dimineață peste clătitele făcute de ea. Avea senzația că o privea revenind la viață. Pielea ei își pierduse paloarea, și ochii începuseră să-i strălucească din nou – mai ales atunci când încerca să-i facă lui zile fripte.

Și ochii aceia... Tenta aceea ușor oblică a ochilor care striga lumii întregi că punea ceva rău la cale. Dar el părea să fie singurul care pricepea acel mesaj. Phoebe și Dan o vedeau pe Molly cea inteligentă, iubitoare de copii, iepurași și câini ridicoli. El părea să fie singurul care înțelegea că prin venele lui Molly Somerville curgeau belele în loc de sânge.

În timpul zborului înapoi spre Chicago, Dan îi ținuse predici despre cât de în serios luase ea mereu lucrurile. Cum pe vremea când era copilă nu făcea niciodată nimic rău. Ce studentă bună fusese și ce cetățean model. Îi spusese că Molly avea 27 de ani, mergând pe 40. 27 mergând pe 7 *ani* mai degrabă. Nici nu era de mirare că își făcuse o carieră ca autor de cărți pentru copii. Îi distra pe cei de seama ei!

Și îl uluia că avea îndrăzneala să spună că el era nesăbuit. El, unul, cu siguranță nu dăduse niciodată de pomană 15 milioane de dolari. Din câte își putea da el seama, Molly nu știa cum să joace la sigur.

Întrezări încă o licărire de roșu în apă. Toți anii aceia de tabere de vară o transformaseră într-o bună înotătoare, care îmbrățișa apa cu grație. Și avea un trup frumos și suplu, dar ultimul lucru pe care își dorea să-l facă era să înceapă să se gândească din nou la trupul ei, așa că preferă să cugete asupra felului cum îl făcea să râdă.

Ceea ce nu însemna desigur că nu era o mare bătaie de cap. Avea multă îndrăzneală să continue să se învârtă așa prin mintea lui, din moment ce el avea capul pe umeri, iar ea avea capul în nori.

Se uită din nou spre lac, dar nu o mai văzu. Așteptă să apară încă o licărire de roșu. Și așteptă, și așteptă...

Simţi o tensiune cuprinzându-i umerii, în timp ce privea suprafaţa lină a apei. Făcu un pas înainte. După aceea apăru capul ei mic deasupra apei... Era doar un punct departe, la distanţă. Înainte să dispară din nou, reuşi să strige un cuvânt:

– *Ajutor!*

Kevin o luă la fugă.

Molly îşi ţinu respiraţia cât de mult putu, după care ieşi din nou la suprafaţă ca să-şi umple plămânii cu aer. El tocmai se aruncase în apă şi pornise înot spre ea.

Cu siguranţă asta avea să-i pună adrenalina în mişcare.

Se învârti prin apă până când se asigură că el o văzu, apoi se scufundă din nou, înotând spre adâncimi şi în dreapta. Era un lucru urât ceea ce făcea, dar era pentru binele lui. Un Kevin plictisit era un Kevin nefericit şi venise vremea să înceapă să se distreze şi el un pic în tabăra Wind Lake. Poate că atunci nu avea să mai fie aşa de nerăbdător s-o vândă.

Ieşi din nou la suprafaţă. Fiind o înotătoare foarte bună, ea înota mult în dreapta, în vreme ce Kevin se ducea în stânga. Inspiră şi se scufundă din nou.

În timp ce Daphne se scufunda pentru a treia oară, Benny înota...

Nu, şterg asta.

Când Benny se duse sub apă pentru a treia oară, Daphne înota spre el cât putea de repede.

Molly se gândi cu înverşunare că asta era exact ce merita Benny – să fie salvat de la înec de către Daphne. Nu ar fi trebuit să înoate de unul singur.

Deschise ochii sub apă, dar lacul era noroios de la toată ploaia din ultima vreme şi nu putea vedea mare lucru. Îşi aminti atunci cât de reticenţi fuseseră unii dintre tovarăşii ei din tabere să înoate în lac în loc să meargă

la piscină. „Vai, dacă e vreun pește pe acolo?“ Dar Molly se obișnuise cu asta imediat după ce intrase prima dată în apă și acum se simțea în elementul ei.

Începeau să o ardă plămânii și ieși la suprafață să mai ia o gură de aer. El se afla cam la vreo patruzeci sau cincizeci de metri de ea, dar mai la stânga. În timp ce se pregătea să facă următoarea mișcare, se grăbi să alunge din minte pilda veche despre băiețelul care strigase „lupul!“ de prea multe ori.

– *Ajutor!*

El se întoarse spre ea, cu părul acela blond ud lipit de fruntea lui superbă.

– Mai rezistă, Molly!

– Grăbește-te! Am... „O gaură în cap“, își spuse ea în gând. Dar apoi continuă șarada: Am o crampă! și se duse din nou la fund.

Ea se întoarse spre dreapta și înotă în zigzag, îndreptându-se spre linia de tușă imaginară. Normal că voia să-l facă pe numărul unsprezece să muncească un pic pentru asta.

Molly simțea iar că o ardeau plămânii. Era timpul să iasă la suprafață, lângă linia de gol a terenului.

Kevin își petrecuse zeci de ani observând inamici pe teren, așa că o zări imediat. Înota rapid, și Molly fu atât de absorbită de dorința de a-l privi îndreptându-se spre ea, încât uită să se scufunde din nou.

Mâna lui îi atinse coapsa, după care se strânse în jurul șnurului firav al slipului ei.

Mâna lui! Pe fundul ei! Ar fi trebuit să se gândească și la următorii pași ai planului ei.

O trase tare de slip, ca să o aducă spre el și șnurulețul care i-l ținea pe corp pocni. Atunci își încolăci brațul în jurul ei și o trase la suprafață.

Din păcate, slipul costumului ei de baie nu veni cu ei.

În timp ce plutea, Molly nu putea face altceva decât să se întrebe cum naiba ajunsese în situația asta. Oare

asta trebuia să fie recompensa ei pentru că făcuse un lucru bun?

– Ești bine?

Îi zări chipul chiar înainte să înceapă să o tragă spre mal. Îl speriase rău de tot. O parte din ea se simțea vinovată, dar își aminti să tușească și să gâfâie, în timp ce el o căra prin apă. În același timp se lupta cu modestia.

El nu gâfâise nici măcar o dată și, timp de o clipă, Molly se relaxă lângă trupul lui și savură senzația pe care i-o oferea faptul că se mișca el în locul ei. Dar era destul de dificil să fie în același timp și relaxată, și în fundul gol.

– Am... Mi s-a pus o crampă.

– La care picior? Piciorul lui se atinse atunci de șoldul ei, dar nu părea să observe că îi lipsea slipul.

– Stai... Oprește-te... Oprește-te un pic, te rog!

El încetini și o răsuci în brațe fără a-i da drumul. Și atunci zări cum îngrijorarea de pe chipul lui dispăru, fiind înlocuită de mânie.

– Nu trebuia să intri singură în apă! Puteai să te îneci!

– A fost... o prostie.

– La care picior?

– La stângul. Dar este mai bine, gata. Pot să-l mișc acum.

El îi dădu drumul și se întinse după piciorul ei.

– Nuuu! țipă ea, temându-se peste ce ar fi putut da în apă.

– Ți s-au pus iar crampe?

– Nu chiar.

– Hai să mergem la mal! O să mă uit acolo.

– Sunt bine, gata. Pot să...

Dar el nici nu o băgă în seamă. În schimb, începu din nou să o târască spre mal.

– Kevin, zise ea și tuși, înecându-se când luă o gură de apă fără să vrea.

– Stai cuminte odată, la naiba!

„Frumos mai vorbeşte un CP, mai ales cu o victimă de înec", se gândi ea. Molly făcu tot posibilul să-şi ţină partea de jos a corpului cât mai departe de al lui, dar tot continua să alunece prea aproape de ea. Şi tot aluneca, şi tot aluneca... Strânse din dinţi şi mârâi din cauza senzaţiei pe care o avea.

El nu mai înotă în acelaşi ritm, şi Molly simţi că se atinsese de fundul ei. Încercă să se dezlipească de el.

– Gata, dă-mi drumul! Pot să merg acum.

Însă Kevin înotă şi mai aproape de mal, înainte de a-i da drumul şi de a se ridica în picioare. Puse şi ea picioarele jos.

Lui Molly apa îi ajungea până la bărbie, iar lui îi venea mai jos de umeri. Avea şuviţe ude lipite de frunte şi părea morocănos.

– Ştii? Chiar ai putea să fii un pic mai recunoscătoare. Tocmai ţi-am salvat viaţa aia enervantă.

Cel puţin acum nu mai părea plictisit.

– Mulţumesc.

Kevin încă o ţinea de braţ şi înainta spre mal.

– Ai mai avut vreodată crampe aşa de puternice?

– Niciodată. De-aia m-au luat prin surprindere.

– De ce îţi târşâi picioarele?

– Mi-e frig. Şi probabil încă sunt un pic în stare de şoc. Îmi dai, te rog, tricoul tău?

– Sigur, zise el, continuând s-o tragă spre plajă.

Ea tot încetinea.

– Ai putea să mi-l dai acum, te rog?

– Acum? Se opri brusc. Apa îi ajungea până la sâni. Sutienul acela roşu îi ridicase frumuşel sânii şi privirea lui zăbovi câteva clipe pe ei.

Molly observă că genele lui formaseră ţepi mici, dar agresivi deasupra acelor ochi verzi aprigi şi simţi că i înmoaie genunchii.

– Da, aş vrea să mi-l pun înainte să ieşim din apă, zise ea pe un ton cât mai plăcut.

El îşi luă privirea de la sânii ei şi continuă să înainteze spre mal.

– Ar fi mai bine să te încălzeşti pe plajă.

– Stai! Opreşte-te! Vrei să te opreşti odată?!

Kevin se opri, dar se uita la ea ca şi când tocmai îi mai apăruse o gaură în cap.

Molly îşi muşcă buza de jos. Nici o faptă bună nu trecea vreodată nepedepsită, şi acum se vedea nevoită să-i spună adevărul.

– Am o mică problemă...

– Cred şi eu! N-ai nici un pic de minte! Pe diploma aia de la Northwestern a ta, de care eşti aşa de mândră, trebuia să scrie „summa cum nebunie".

– Oh, dă-mi odată tricoul tău. Te rog!

El nu părea să aibă nici o intenţie să se dezbrace. Ba, din contră, se uita la ea din în ce mai suspicios.

– Ce fel de problemă?

El aşteptă şi Molly înţelese că expresia aceea încăpăţânată de pe chipul lui nu avea să dispară până când nu îi spunea adevărul. Îşi adună tot curajul şi zise:

– Se pare că mi-am... Îşi drese glasul, oftă şi strânse din dinţi: Mi-am lăsat partea de jos a costumului de baie pe... pe fundul lacului.

Primul lucru pe care îl făcu el fu să se uite în jos prin apa noroioasă.

– Încetează!

Iar când ridică privirea şi se uită din nou la ea, ochii lui nu mai semănau deloc cu nişte pumnale tăioase de jad. Ci mai degrabă cu jeleuri verzi fericite.

– Cum ai reuşit asta?

– *Eu* n-am reuşit nimic. *Tu* ai reuşit. Când m-ai salvat.

– Ţi-am dat jos slipul?

– Da.

El rânji.

– Da, ce să zic? Am fost mereu bun cu femeile.

– Bine, las-o baltă! Dă-mi odată tricoul tău!

Oare dintr-un simplu accident coapsa lui se atinsese de şoldul ei? Kevin se uită din nou în jos în apă şi îşi dori ca tot noroiul să dispară şi să rămână în urmă apă

limpede. Molly auzi apoi ceva răgușit și seducător în vocea lui, când spuse:

– Adică îmi spui că ești în fundul gol sub apă.

– Ai înțeles exact ce ți-am spus.

– Ei bine, asta e o dilemă interesantă.

– Nu e nici o dilemă.

El își atinse colțul gurii cu degetul mare și afișă un zâmbet fin precum fumul.

– Uite, acum putem spune că ne confruntăm cu însăși esența adevărată a capitalismului... Aici și acum, tu și eu. Dumnezeu să binecuvânteze America pentru că e o țară cu adevărat minunată.

– Ce tot...?!

– Capitalism pur. Eu am un bun pe care tu îl vrei...

– Încep să simt iar crampe la picior...

– Și acum întrebarea este... Tărăgăna cuvintele, și ochii lui erau încă îndreptați spre sânii ei... Ce ai de gând să-mi dai în schimb pentru acest bun pe care îl vrei?

– Ți-am oferit deja de mai multe zile serviciile mele de bucătar, zise ea repede.

– Nu știu ce să zic, sandalele alea de ieri au fost destul de scumpe. Cred că au plătit deja pentru cel puțin trei zile de gătit.

O făcea să fiarbă pe dinăuntru și nu-i plăcea chestia asta.

– Nu o să mai fiu pe aici încă o zi dacă nu-ți dai jos imediat tricoul ăla idiot de pe pieptul ăla umflat cu pompa!

– N-am mai cunoscut niciodată în viața mea o femeie așa de nerecunoscătoare. Începu să-și dea jos tricoul, se opri să-și frece brațul, mai trase un pic de tricou, expunându-și pieptul și flexând mușchii ăia superbi.

– Ai penalizare că tragi de timp!

– De fapt e penalty, sublinie el cu fața ascunsă sub tricou.

– Nu și astăzi!

În cele din urmă, și-l dădu jos, și ea i-l smulse din mâini înainte să aibă timp să-i vină ideea să facă vreo

schemă de evitare, pentru că era sigură că aceea era o manevră în care un fundaş NFL ar fi câştigat garantat în faţa autoarei unor cărţi cu iepuraşi.

– Eşti în fundul gol, repetă el cu un zâmbet larg întipărit pe chip.

Molly îl ignoră şi se chinui să-şi tragă tricoul lui pe ea, dar nu era tocmai uşor să manevreze bumbacul umed, când era până la bust într-o apă rece ca gheaţa. Şi, desigur, el nu o ajută în nici un fel.

– S-ar putea să meargă mai bine dacă ieşi din apă înainte să faci asta.

Umorul lui era prea infantil ca să merite un răspuns. Reuşi, în cele din urmă, să-şi pună tricoul – pe dos –, doar că un gol mare de aer îl ţinea ridicat şi umflat pe lângă ea. Netezi materialul cu mâinile şi porni spre mal, care, din fericire, era binecuvântat de gol, fără invitaţi.

Kevin rămase pe loc şi o privi pe Molly ieşind din apă. Priveliştea pe care o avea din spate îl făcea să respire adânc. Se pare că ei nu îi trecuse prin cap că tricourile albe tindeau să se transforme în şerveţele atunci când erau ude. Mai întâi ieşi din apă talia aceea subţire a ei, după care şoldurile curbate, apoi picioarele suple şi frumoase cum nu mai văzuse.

Înghiţi în sec apăsat la vederea fundului ei mic şi ferm. Strălucirea sidefie a tricoului alb – transparent – făcea să arate ca şi când fusese pudrat cu zahăr.

Îşi linse buzele instinctiv. Apoi se gândi că era un lucru extrem de bun pentru el apa rece ca un aisberg, pentru că imaginea ei mergând aşa spre plajă îl cam făcuse să ia foc. Fundul acela mic, rotund şi ferm... Crăpătura întunecată şi seducătoare dintre fesele ei. Şi nici măcar nu o văzuse din faţă. Încă...

Un lucru pe care avea să îl schimbe.

Molly îl auzi pe Kevin împroşcând apă în spatele ei. Apoi deja era lângă ea, făcând paşi enormi prin apă. Trecu pe lângă ea, continuă să meargă în grabă şi muşchii spatelui i se mişcau în timp ce dădea din braţe. Se aruncă pe plajă şi apoi se întoarse cu faţa spre ea.

Oare ce i se părea lui așa de interesant?

Începu să se simtă neliniștită. Kevin mișcă o mână. Trase absent de partea din față a blugilor săi uzi și cu talie joasă.

– Poate că nu-i chiar așa de greu de crezut că mama ta a fost dansatoare de cabaret.

Molly se uită în jos la corpul ei și țipă. După aceea apucă materialul tricoului și îl trase, dezlipindu-l de corp. Apoi se răsuci pe călcâie și fugi spre căbănuța ei.

– Molly?! Să știi că priveliștea e destul de interesantă și din spate. Și urmează să mai sosească oameni.

Bineînțeles, soții Pearson se apropiau din depărtare. Siluetele lor abia se vedeau după scaunele de plajă, genți și o geantă frigorifică.

Molly nu avea de gând să se bazeze pe ajutorul lui Kevin ca să ajungă înapoi la căsuță, așa că porni spre pădure, ținând tricoul dezlipit de corp, atât în față, cât și în spate, în timp ce trăgea de el ca să-l lungească.

– Dacă îți aruncă cineva un pește, strigă el după ea, să știi că o face pentru că arăți și te miști ca un pinguin!

– Și dacă ție îți spune cineva să ragi, să știi că e pentru că ești un...

– Păstrează-ți vorbele dulci pentru mai târziu, Daphne. Oamenii de la firma de gunoi tocmai au venit cu un tomberon nou.

– Să nu uiți să închizi capacul după ce te bagi înăuntru!

Grăbi apoi pasul și reuși cumva să ajungă la căbănuța ei fără alte incidente.

Odată ajunsă înăuntru, își lipi palmele de obrajii fierbinți și izbucni în râs.

Dar Kevin nu râdea. În timp ce stătea la izlaz, uitându-se în direcția căbănuței, știa că nu mai putea continua așa. Era ironic. Era un bărbat însurat și totuși nu profita de avantajul principal pe care-l oferea viața de om căsătorit.

Întrebarea era ce avea de gând să facă în privința asta?

capitolul 15

Daphne se dădu cu parfumul ei preferat, Eau de Strawberry Shortcake, pulverizându-şi un nor mare în jurul capului. După aceea flutură din urechi, îşi îndreptă mustăţile şi îşi puse pe cap tiara nouă-nouţă.

Daphne plantează un câmp de dovleci

După baia în lac, Molly îşi făcu un duş şi se schimbă în alte haine, apoi ieşi pe verandă şi se uită lung spre masa pe care lăsase grămada de obiecte pe care le cumpărase din oraş în dimineaţa aceea. Venise vremea să se apuce să deseneze.

Cu toate acestea, în loc să se aşeze la masă, se aşeză în balansoar şi luă caietul de desen pe care îl folosise cu o zi înainte ca s-o schiţeze pe Daphne sărind în apă de pe stâncă. Se uită în depărtare. În cele din urmă, începu să scrie.

- Doamna Mallard construieşte o tabără pe partea cealaltă a Nightingale Woods, îi anunţă Daphne pe Benny, pe Melissa, pe Găinuşa Celia şi pe prietenul lui Benny, Ratonul Corky. Şi trebuie să mergem cu toţii.

- Mie nu-mi plac taberele de vară, mormăi Benny.

- Pot să port ochelarii de soare de vedetă de cinema? întrebă Melissa.

- Dacă plouă, ce facem? cotcodăci Celia.

Până când se hotărî să lase deoparte caietul, scrisese deja începutul poveştii *Daphne merge în tabăra de vară*. Nu mai conta că scrisese deja două pagini, sau că putea să-i fugă inspiraţia în orice clipă, sau că editura ei nu avea să cumpere cartea aceasta până când nu făcea modificările pe care le voiau ei la *Daphne face o tumbă*. Măcar scrisese ceva. Pentru moment, era fericită.

Când intră în pensiune, o întâmpină mirosul de spray de curăţat mobila cu aroma de lămâie. Covoarele

fuseseră date cu aspiratorul și pe masa de ceai din sufragerie se afla un set roz de farfurii de desert, marca Dresden, cu tot cu ceșcuțe și farfurioare asortate. Strategia lui Kevin de a-i ține separați pe cei doi îndrăgostiți până când își terminau munca părea să dea roade. Ba, la drept vorbind, părea mai mult decât eficientă.

Amy veni din spate cu un teanc de prosoape albe proaspăt spălate și studie o clipă rochia de plajă galbenă ca un canar – și ieftină – pe care o purta Molly și pe care o înfrumusețase la tiv cu patru rânduri de fundițe mici.

– Uau! Arăți grozav! Pun pariu că asta sigur o să-i atragă atenția lui Kevin.

– Nu încerc în nici un fel să-i atrag atenția lui Kevin.

Amy își atinse atunci vânătaia nouă-nouță pe care o avea la baza gâtului.

– Mi-am luat un parfum nou și-l am în geantă. Îl înnebunește pe Troy dacă mă dau un pic pe... știi tu unde. Ai vrea un pic să te dai?

Molly evită elegant să o strângă de gât pe fată și se duse la bucătărie.

Era prea devreme să scoată tartele cu caise și pâinea cu ovăz și caramel pe care le făcuse în dimineața aceea, așa că își luă jucăria de pluș preferată – pe Roo – și se așeză cu el pe unul dintre scaunele de lângă bovindou. El își ghemui capul mic sub bărbia ei și își odihni lăbuța pe brațul ei. Ea îl strânse mai tare în brațe.

– Și ție îți place aici la fel de mult cum îmi place și mie?

El o linse în loc de răspuns.

Molly se uită spre grădina care cobora în pantă spre lac. Ultimele zile petrecute în acest loc pe care ajunsese să-l considere Nightingale Woods o aduseseră înapoi la viață. Îl mângâie pe Roo pe burtica lui caldă și recunoscu că a fi cu Kevin era o parte importantă a întregii situații.

Kevin era încăpățânat și îngâmfat – de fapt, înnebunitor de arogant –, dar o făcea să se simtă din nou vie.

La drept vorbind, la cât vorbea despre cât de deșteaptă era ea, Kevin nu avea absolut nici o problemă și ținea pasul cu ea. La fel ca în cazul multor sportivi pe care îi cunoștea – îi veneau în minte numele lui Dan, al lui Cal Bonner și al lui Bobby Tom Denton –, pasiunea lui Kevin pentru sport mergea umăr la umăr cu un intelect pe care comportamentul său nu îl putea ascunde nici pe jumătate.

Nu l-ar fi putut compara vreodată pe Kevin cu Dan. Pentru ea, primul lucru care îi deosebea era faptul că Dan iubea câinii, de exemplu. Și copiii. Și, cel mai important dintre toate, că o iubea enorm pe Phoebe.

Molly oftă și își lăsă privirea să rătăcească spre grădinile din spate, pe care Troy le curățase, în sfârșit, de buruienile rămase din iarnă. Liliacul era în floare și câțiva irași scoseseră la lumină mugurii mov, în timp ce un tufiș de bujori se pregătea să înflorească.

Îi atrase atenția o mișcare undeva în depărtare și o văzu pe Lilly stând într-o parte, pe o bancă de fier. La început, Molly crezu că citea, dar apoi se uită mai atent și observă că de fapt casca. Cugetă asupra răcelii lui Lilly față de ea și se întrebă dacă avea o problemă personală cu ea sau dacă de vină era publicitatea negativă generată de nuntă. „... moștenitoarea clubului de fotbal Chicago Stars, care, printre altele, se ocupă cu scrierea de cărți pentru copii..." Molly șovăi o clipă, dar apoi se ridică și ieși pe ușa din spate.

Lilly stătea în apropierea unei grădini de ierburi. Lui Molly i se păru destul de ciudat că o femeie care juca atât de convingător rolul unui dive nu obiectase în nici un fel din cauză că fusese cazată într-o mansardă. În ciuda acelui pulover Armani aruncat atât de relaxat în jurul umerilor, părea complet mulțumită doar să stea lângă o grădină plină de buruieni și să coasă. Femeia era o enigmă. Lui Molly îi venea greu să se împrietenească cu cineva care avea un comportament atât de rece față de ea, dar adevărul era că nici nu o antipatiza pe Lilly – și nu doar din cauza vechii ei pasiuni pentru serialul

Lace, Inc. Ci pentru că înțelegea foarte bine că era nevoie de mult curaj să rămână în preajmă, în ciuda ostilității fățișe a lui Kevin.

Marmie stătea la picioarele lui Lilly, lângă un coș mare cu materiale de cusut. Roo ignoră pisica și, în schimb, se duse să o salute pe stăpâna ei, care se apleca să o mângâie. Molly văzu că lucra la o bucată de pătură, dar nu semăna cu nimic din ce văzuse până atunci. Modelul nu era unul geometric sau aranjat ordonat, ci un amestec de linii unduitoare, de curbe și de bucle, executate în diferite stiluri și în diverse nuanțe de verde, cu accente de mov-deschis și tonuri surprinzătoare de albastru cristalin precum cerul senin de vară.

– E minunat! Nu știam că ești artistă.

Ostilitatea aceea familiară care prinse contur în ochii lui Lilly dădu acestei zile văratice răcoarea unei după-amiezi de ianuarie.

– E doar un hobby.

Molly decise să ignore răceala distantă a femeii.

– Ești foarte pricepută. Ce o să fie?

– Probabil o pătură adevărată, răspunse ea fără tragere de inimă. De obicei, lucrez piese mai mici, precum perne... Dar grădina asta părea să ceară ceva mai dramatic.

– Faci o pătură după modelul grădinii?

Bunele baniere o făcură să răspundă:

– Doar a grădinii cu ierburi. Am început să experimentez asta ieri.

– Lucrezi după un desen?

Lilly clătină din cap, încercând să încheie astfel conversația. Molly se gândi o clipă să o lase să facă asta, dar pur și simplu nu voia.

– Cum poți să creezi ceva atât de complicat fără să ai un tipar?

Lilly își luă tot timpul înainte de a răspunde.

– Adun resturi de materiale care îmi plac, după care scot foarfeca și văd ce se întâmplă. Uneori, rezultatele sunt un dezastru total.

Molly înțelegea foarte bine la ce se referea. Și ea crea tot din resturi și bucățele – câteva linii de dialog și schițe făcute la întâmplare. Și nu știa niciodată ce rezultat aveau să aibă toate astea puse laolaltă până când nu se apuca să lucreze cu ele.

– Și de unde îți iei materialele?

Roo își proptise bărbia pe una dintre sandalele scumpe, marca Kate Spade, ale lui Lilly, dar ceea ce părea să o deranjeze și mai tare era insistența lui Molly.

– Am mereu o cutie cu resturi pe undeva prin cufăr, zise ea brusc. Cumpăr multe bucăți rămase de material, dar proiectul acesta are nevoie de ceva mai multă istorie. Așa că probabil o să încerc să găsesc un magazin second-hand care vinde haine vintage.

Molly se uită în spate la grădina de ierburi.

– Spune-mi ce vezi.

Se aștepta la un pufnet nemulțumit, dar din nou bunele maniere avură câștig de cauză în fața sentimentelor.

– Prima dată, m-a atras levănțica. Este una dintre plantele mele preferate. Și îmi place la nebunie culoarea argintie a salviei din spatele ei. Astfel, entuziasmul lui Lilly pentru proiectul ei depăși ușor-ușor antipatia personală pe care o simțea față de Molly și continuă: Iarba-creață trebuie însă tăiată un pic. E o plantă lacomă, iar dacă nu e tunsă atent, o să ajungă să acapareze toată grădina. Tufa aia mică de cimbrișor se chinuie din răsputeri să supraviețuiască lângă ea.

– Care e cimbrișorul?

– Planta aia verde cu frunze mici. E vulnerabilă acum, dar poate ajunge să fie la fel de agresivă ca menta. Doar că, spre deosebire de iarba-creață, e mai subtilă. Lilly ridică atunci ochii și se uită o clipă la Molly.

Și, desigur, Molly înțelese mesajul.

– Crezi că eu și cimbrișorul avem ceva în comun, nu-i așa?

– Tu ce crezi? o întrebă ea cu răceală.

– Am multe defecte, dar subtilitatea cu siguranță nu face parte dintre ele.

– Presupun că asta rămâne de văzut.

Molly se plimbă spre marginea grădinii.

– Încerc din răsputeri să te antipatizez la fel de mult pe cât mă antipatizezi tu, dar e greu. Ai fost eroina mea când eram mică.

– Ce frumos, zise ea pe un ton la fel de sec și de rece.

– În plus, îți place de câinele meu. Și am un presentiment că atitudinea ta are mai puțin de-a face cu personalitatea mea și mai mult cu îngrijorările pe care le ai față de... față de căsnicia mea.

Lilly încremeni.

Molly decise că nu avea nimic de pierdut fiind directă.

– Știu care este adevărata ta relație cu Kevin.

Lilly încremeni cu acul în aer.

– Mă mir că ți-a spus. Maida zicea că nu vorbea niciodată despre asta.

– Nu mi-a zis el. Am ghicit.

– Ești foarte perspicace.

– Ți-a luat mult timp să vii să-l vezi.

– După ce l-am abandonat, vrei să spui? Se simțea o notă tăioasă și plină de amărăciune în glasul ei.

– Nu am spus asta.

– Nu, dar asta gândeai. Ce fel de femeie își abandonează copilul și apoi încearcă să se strecoare înapoi în viața lui?

Molly își alese cu grijă următoarele cuvinte:

– Mă îndoiesc că l-ai abandonat. Mi se pare că i-ai găsit un cămin bun.

Lilly se uită spre grădină, dar Molly suspecta că liniștea pe care o simțise aici mai devreme dispăruse.

– Maida și John își doriseră mereu un copil și l-au iubit din ziua în care s-a născut. Dar oricât de chinuitor ar fi fost să iau decizia aceea, tot am renunțat la el prea ușor.

– Hei, Molly!

Lilly se încordă când Kevin apăru de după colț cu Marmie, torcând fericită în brațele lui. Se opri brusc când dădu cu ochii de Lilly și, sub privirea lui Molly, fermecătorul șarmant dispăru, lăsând loc unui bărbat cu ochi aspri și ranchiună în suflet.

Se apropie de Molly ca și când ar fi fost singură acolo în grădină.

– Ia uite, cineva a lăsat-o să iasă.

– Eu am lăsat-o afară, zise Lilly. A fost cu mine până acum câteva minute. Dar probabil că te-a auzit venind.

– Asta e pisica ta?

– Da.

Kevin o lăsă jos, aproape ca și când devenise dintr-odată radioactivă, după care se întoarse să plece.

Lilly se ridică de pe bancă. Molly văzu imediat în ochii ei o disperare primordială, amestecată cu emoție.

– Vrei să știi ceva despre tatăl tău? strigă Lilly.

Kevin încremeni. Pe Molly o durea inima pentru el când se gândea la câte întrebări avusese și ea de-a lungul anilor despre mama sa. El se răsuci încet.

Lilly își împreună mâinile strâns. Respira greu, ca și când tocmai alergase pe o distanță lungă.

– Numele lui era Dooley Price. Nu cred că era numele lui adevărat, dar eu numai asta știam. Avea 18 ani și era un puști înalt și slăbănog de la o fermă din Oklahoma. Ne-am cunoscut în stația de autobuz în ziua în care am ajuns în L.A., zise sorbind din ochi trăsăturile lui Kevin. Avea părul la fel de deschis la culoare ca tine, dar trăsături mai late. Tu semeni mai mult cu mine, șopti și înclină ușor capul. Dar sunt sigură că nu vrei să auzi asta. Dooley era un tip sportiv. Călărise la rodeo, câștigase și strânsese banii din premii, dacă nu mă înșel, și era convins că putea să facă mulți bani din cascadorie. Nu-mi amintesc mai multe despre el, cred că asta ar fi o bilă neagră pentru mine, în viziunea ta. Parcă fuma țigări Marlboro și adora batoanele de ciocolată, dar a fost cu mult timp în urmă, așa că e posibil să mă gândesc la altcineva. Ne despărțiserăm deja până să aflu că eram

însărcinată și apoi nu am știut unde să-l găsesc. Se opri o clipă și păru să se pregătească sufletește. Câțiva ani mai târziu, am citit în ziar că a fost ucis făcând nu mai știu ce cascadorie cu mașina.

Expresia de pe chipul lui Kevin rămânea de piatră. Nu voia ca nimeni să afle că treaba asta însemna ceva pentru el. Oh, dar Molly înțelegea asta foarte bine.

Roo era sensibil la neliniștile oamenilor. Se ridică și se duse să se gudure pe lângă gleznele lui Kevin.

– Ai vreo poză cu el? o întrebă Molly, pentru că știa că el nu ar fi întrebat niciodată. În plus, singura poză pe care o avea ea cu mama ei reprezenta cea mai de preț comoară a sa.

Lilly făcu un gest de neajutorare și clătină din cap.

– Eram doar niște copii, doi adolescenți. Kevin, îmi pare rău!

El o privea cu răceală.

– Nu e loc pentru tine în viața mea. Nu știu cum să-ți explic asta mai clar de atât. Vreau să pleci.

– Știu că asta vrei.

Ambele animale se ridicară și îl urmară când plecă.

Lui Lilly îi străluceau ochii de lacrimi îndurerate, când se răsuci spre Molly și zise:

– Nu plec!

– Nici nu cred că ar trebui să pleci, îi răspunse Molly.

Li se întâlniră privirile, și Molly avu o clipă senzația că vedea cum apărea o crăpătură mică în armura ei. În zidul dintre ele două.

O jumătate de oră mai târziu, în timp ce Molly așeza ultima tartă cu caise într-un coșuleț de nuiele, Amy apăru și anunță că ea și Troy se vor muta în dormitorul de la etaj pe care Kevin îl abandonase atunci când se mutase în căbănuța lui Molly.

– Trebuie să doarmă cineva aici noaptea, explică Amy. Și Kevin a zis că o să ne plătească în plus pentru asta. Nu e grozav?

- Oh, ba da, grozav.

- Nu o să putem face prea mult zgomot și alte chestii, dar...

- Vrei să-mi aduci gemul, te rog? zise Molly. Deja nu mai suporta să audă alte detalii despre viața sexuală de nivel de Super Bowl a lui Amy și a lui Troy.

Dar Amy nu voia să o lase baltă. Și soarele auriu de după-amiază târzie i se revărsa pe gâtul cu vânătăi, în timp ce se uita la Molly foarte serioasă.

- Cred că lucrurile cu tine și cu Kevin ar putea să mai funcționeze dacă, știi tu... dacă v-ați strădui un pic mai mult. Și vorbeam serios cu parfumul. Sexul e foarte important pentru bărbați, iar dacă doar ai folosi un pic de...

Molly îi împinse coșulețul cu tarte și apoi porni spre sufragerie.

Mai târziu, când se întoarse la căsuță, Kevin era deja acolo. Stătea pe canapeaua veche și uzată din camera din față, cu Roo tăvălit pe pernă lângă el. Ținea picioarele proptite sus și avea o carte deschisă în poală. Deși arăta de parcă nu ar fi avut nici o grijă pe lume, Molly știa ce simte.

Se uită în sus la ea.

- Îmi place de tipul ăsta Benny.

I se făcu inima cât un purice când își dădu seama că citea cartea ei, *Daphne spune salutare*. Și celelalte patru cărți din serie se aflau lângă el.

- De unde ai luat alea?

- Le-am cumpărat aseară când am fost în oraș. Este un magazin pentru copii acolo... Au în special haine, dar proprietarul vinde și câteva cărți și jucării. Avea astea în vitrină. Când i-am spus cine ești, a fost foarte entuziasmat. Bătu apoi pe pagină cu degetul arătător. Personajul acesta, Benny...

- Astea sunt cărți pentru copii. Nu pot să-mi dau seama de ce te-ai obosi să le citești.

- Din curiozitate. Știi? Sunt câteva lucruri la Benny ăsta care mi se par destul de familiare. Cum ar fi, de exemplu...

- Serios? Ei bine, mulțumesc. Este complet imaginar, dar încerc să le dau tuturor personajelor mele calități umane cu care cititorii mei să se poată identifica.

- Ei bine, și eu pot să mă identific destul de bine cu Benny. Se uită apoi în jos la ilustrația cu Benny în care purta niște ochelari de soare care semănau foarte mult cu perechea lui cu rame argintii de la Revos. Un lucru nu înțeleg totuși, proprietara magazinului mi-a zis că a primit reclamații din partea uneia dintre clientele ei, care i-a spus să scoată cărțile de pe rafturi pentru că sunt pornografice. Spune-mi ce mi-a scăpat aici...

Roo sări într-un final jos de pe canapea și veni să o salute. Iar Molly se aplecă să îl mângâie.

- Ai auzit vreodată de SKIFSA? Straight Kids for a Straight America?

- Sigur că da. Își pun copiii să se ia de lesbiene și homosexuali. Toate femeile au părul mare și umflat și bărbații își arată prea mult dinții atunci când zâmbesc.

- Exact. Și acum au luat-o în vizor pe iepuroaica mea.

- Ce vrei să spui?

Roo se duse înapoi la Kevin.

- Adică atacă seria de cărți cu Daphne ca fiind propagandă sexuală.

Kevin izbucni în râs.

- Nu glumesc. Nu mi-au băgat deloc în seamă cărțile până să ne căsătorim, dar, după toate articolele care au apărut despre noi în presă, s-au hotărât să profite de ocazia asta ca să-și facă publicitate și acum vin după mine.

Și astfel Molly îi pomeni despre conversația pe care o avusese cu Helen și despre modificările pe care editura Birdcage îi cerea să le facă în cărțile cu Daphne.

- Sper că i-ai spus exact unde poate să-și bage modificările alea!

– Nu e așa de simplu. Am un contract cu ei și au pus în așteptare publicarea ultimei mele cărți, *Daphne face o tumbă,* până când le trimit noi ilustrații. Nu menționă nimic despre banii de avans pe care încă i-i datorau. În plus, dacă le pun pe Daphne și pe Melissa la distanță una de alta, asta nu afectează povestea în sine.

– Atunci de ce n-ai făcut desenele?

– Am avut ceva probleme cu... cu un blocaj artistic. Dar e mult mai bine de când sunt aici.

– Deci acum o să le faci?

Nu-i plăcea dezaprobarea pe care o simțea în vocea lui.

– E ușor să îți aperi principiile când ai câteva milioane de dolari în contul bancar... Dar eu nu am.

– Cred că ai dreptate.

Ea se ridică și se duse la bucătărie. În timp ce scoase o sticlă de vin, Roo veni și se gudură pe lângă gleznele ei. Apoi îl auzi pe Kevin venind în spatele ei.

– Așadar, iarăși bem?

– Cred că ești suficient de puternic să mă ții la distanță dacă o iau razna.

– Doar să nu mă faci să-mi rănesc brațul cu care arunc.

Molly zâmbi și turnă vin în două pahare. Kevin luă paharul pe care i-l întinse și, înțelegându-se din priviri, ieșiră împreună pe verandă. Balansoarul scârțâi când se așeză lângă ea și luă o gură de vin.

– Ești o scriitoare bună, Molly. Înțeleg de ce le plac copiilor cărțile tale. Când îl desenai pe Benny, s-a întâmplat să observi și cât de mult...

– Care-i treaba cu tine și cu cățelul?

– Să fiu al naibii dacă știu. Se uită apoi urât la pudel, care se tăvălise pe unul din picioarele lui. A venit după mine aici de la pensiune. Și, crede-mă, eu nu l-am încurajat în nici un fel.

Molly își aminti felul în care Roo observase neliniștea lui Kevin mai devreme, în grădină, cu Lilly. Se pare

că se crease o legătură între ei doi, dar Kevin încă nu își dăduse seama de asta.

- Ce-ți mai face piciorul?

- Piciorul?

- Au mai apărut ceva efecte secundare după crampe?

- Încă mă doare puțin. De fapt, mai mult. Dar e un fel de durere surdă. Poate fi foarte dureros, de fapt. Va trebui să iau niște Tylenol mai târziu. Dar sunt sigură că o să fie mai bine mâine.

- Bine, dar să nu te mai duci să înoți de una singură, da? Și vorbesc serios. A fost o mare prostie din partea ta. Își propti apoi brațul pe spatele pernelor și îi aruncă o privire aspră și serioasă de genul „vorbesc foarte serios, boboc penibil ce ești". Iar dacă tot vorbeam despre prostii, să nu te apropii prea mult de Lilly.

- Nu cred că trebuie să-ți faci griji în privința asta. În caz că nu ai observat, nu prea îi place de mine. Dar chiar și așa, tot cred că ar trebui să asculți ce are de zis.

- Asta nu se va întâmpla. E viața mea, Molly, și tu nu înțelegi nimic despre asta.

- Asta nu-i tocmai adevărat, zise ea precaută. Și eu sunt orfană.

El își retrase atunci brațul, ușor încordat.

- Nu mai ai dreptul să te numești orfană dacă ai peste 21 de ani.

- Mama a murit când aveam 2 ani, așa că știu și eu câte ceva despre cum e să te simți rupt de rădăcini.

- Situațiile noastre nu seamănă deloc, nu încerca să faci comparații. Se uită apoi în gol înspre pădure. Eu am avut doi părinți minunați. Tu nu ai avut nici unul.

- I-am avut pe Phoebe și pe Dan.

- Erai adolescentă când ai ajuns la ei. Iar înainte de asta, cred că te-ai crescut singură.

Îndrepta intenționat conversația de la el spre ea. Molly înțelegea și decise să îl lase.

- Eu și Danielle Steel.

- Ce tot spui acolo?

– Eram mare fană Danielle Steel şi ştiam că avea mulţi copii. Obişnuiam să mă prefac că sunt şi eu unul dintre ei. Zâmbi când văzu că el se amuză şi continuă: Bine, poate că unii ar considera asta de-a dreptul patetic, dar mie mi s-a părut o chestie destul de creativă.

– Cu siguranţă e o chestie foarte originală.

– Şi apoi îmi imaginam o moarte nedureroasă şi miloasă a lui Bert, moment în care se dezvăluia ca prin minune faptul că el nu era de fapt tatăl meu biologic. Şi că adevăratul meu tată era...

– Lasă-mă să ghicesc. Bill Cosby.

– Nu. Nu eram aşa de bine adaptată social. Era Bruce Springsteen. Să nu aud comentarii, da?

– De ce aş comenta eu, când Freud a făcut asta deja?

Molly strâmbă din nas. Stătură apoi într-o tăcere surprinzător de plăcută, întreruptă numai de sforăitul ritmic al lui Roo. Dar Molly nu fusese pricepută la a lăsa lucrurile în pace când erau oarecum bune.

– Tot mai cred că ar trebui să auzi ce are de zis.

– Nu-mi vine în minte nici măcar un singur motiv pentru care să fac asta.

– Pentru că nu o să plece până când nu o asculţi. Iar dacă nu o faci, treaba asta o să fie o povară pentru tot restul vieţii tale.

El lăsă deoparte paharul de vin.

– Poate că motivul pentru care eşti aşa de obsedată să-mi analizezi viaţa este ca să nu te deprimi gândindu-te la propria nevroză.

– Probabil.

Kevin se ridică de pe scaun.

– Ce-ai zice să mergem în oraş să luăm cina?

Molly ştia că deja petrecuse prea mult timp cu el, dar nici nu putea îndura ideea de a rămâne de una singură, în timp ce el se desfăta cu ciocolată de casă germană.

– Cred că e o idee bună. Stai să-mi iau un pulover!

În timp ce se îndrepta spre dormitorul ei, îşi repetă ceva ce ştia deja. Că era o idee foarte proastă să iasă

cu el la cină, de fapt, la fel de proastă cum era ca ei doi să stea pe verandă împreună, bând vin. Aproape la fel de proastă ca faptul de a nu insista ca el să doarmă în altă parte.

Deși nu o interesa deloc să îl impresioneze, se hotărî că un șal ar fi venit mult mai stilat și mai elegant cu rochia ei decât un pulover, așa că scoase fața de masă de culoare roșu aprins pe care o descoperise în sertarul cel mai de jos al dulapului. În timp ce o despăturea, zări ceva ciudat pe noptiera de lângă pat. Ceva ce nu se aflase acolo mai devreme și care în mod sigur nu îi aparținea.

– *Mrrr!*

Kevin veni repede în cameră.

– Ce s-a întâmplat?

– Uită-te acolo! zise și îi făcu semn spre o sticluță de parfum de calitate inferioară. *Ușuratica aia* mică și nesuferită!

– Despre ce vorbești?

– Amy a pus sticla aia de parfum acolo, zise și se răsuci spre el. Mușcă-mă!

– Stai puțin, de ce te enervezi pe mine? Eu n-am făcut nimic.

– Nu! Mușcă-mă! Mușcă-mă de gât! Lasă-mi o vânătaie chiar aici, zise și se împunse cu degetul pe gât chiar deasupra claviculei.

– Vrei să-ți las o vânătaie? Un semn de mușcătură pe gât?

– Ești surd sau ce?

– Doar șocat.

– Nu am pe cine altcineva să rog să facă asta și nu mai suport să petrec nici măcar o zi în plus primind sfaturi maritale de la o nimfomană de 19 ani. Asta o să oprească toată prostia asta!

– Ți-a zis cineva vreodată că îți lipsește foarte puțin ca să fii complet nebună de legat?

– Bine, n-ai decât. Râzi de mine. Față de tine nu se simte așa de superioară și de compătimitoare cum e față de mine.

– Las-o baltă! Nu-ți las semn pe gât.

– Bine, atunci. O să găsesc pe altcineva s-o facă.

– Nici să nu te gândești!

– Vremurile disperate necesită măsuri disperate. Lasă, că o rog pe Charlotte Long...

– Asta e dezgustător.

– Sigur știe și ea foarte bine cum se comportă cei doi porumbei nimfomani. O să înțeleagă.

– Imaginea cu femeia aia mușcându-te de gât e suficientă cât să-mi piară apetitul. Nu crezi că ar fi un pic stânjenitor să-ți arăți vânătăile de pe gât când sunt și alți oameni prin preajmă?

– O să port ceva cu guler. O să-mi ridic gulerul și gata.

– Și apoi o să-l lași la loc jos când o vezi pe Amy.

– Bine, nu sunt mândră de mine. Dar, dacă nu o fac să înceteze, cred că o s-o strâng de gât cu mâinile goale!

– E doar o adolescentă. De ce ți-ar păsa?

– Bine. Las-o baltă!

– Și să te las să dai fuga la Charlotte Long? Vocea lui căpătă o notă răgușită. Nu prea cred.

Molly înghiți apăsat.

– Deci o s-o faci?

– Păi cred că nu am de ales, nu?

„Oh!..." Închise ochii și înclină gâtul spre el. Inima îi bubuia în piept. Ce naiba fusese în capul ei? Ce credea că făcea cu asta?

Absolut nimic, se pare, pentru că nu o atinse.

Deschise ochii, se uită la el și clipi.

– Ai putea să... să te grăbești un pic?

El nu o atinse, dar nici nu se mișcă din loc. Oh, Doamne, de ce trebuia să fie așa superb? De ce nu putea să aibă pielea încrețită și o burtă mare de la bere, în loc să fie un exemplar ambulant al trupurilor masculine sculptate?

– Ce mai aștepți?

– Nu i-am mai lăsat un semn pe gât unei tipe de când aveam 14 ani...

- Sunt sigură că o să-ți aduci aminte cum se face dacă te concentrezi un pic.

- Nu concentrarea e problema mea.

Strălucirea din ochii lui verzi umbriți arăta că acest comportament al ei o plasa fix la granița dintre excentrică și nebună. Îi mai trecuseră nervii între timp. Deja gândea din nou limpede și știa că era timpul să se retragă din nebunia asta înainte de a se ajunge mai departe.

- Bine, las-o baltă!

Dădu să plece, dar el o prinse imediat de braț. O trecu un fior din cauza senzației pe care i-o lăsă atingerea degetelor lui pe piele.

- Nu am spus că nu o s-o fac. Doar că am nevoie să mă încălzesc un pic înainte.

Molly știa că nu s-ar fi putut mișca din loc nici dacă îi lua foc covorul sub picioare.

- Nu pot să mă arunc așa pur și simplu și să te mușc. Degetul lui mare o mângâie pe braț. Nu e în firea mea să fac asta.

Molly se înfioră când ridică degetul și o atinse ușor pe curba gâtului. Dintr-odată, vocea ei căpătase o notă de răgușeală foarte enervantă.

- E în regulă. Aruncă-te pur și simplu și mușcă...

- Sunt sportiv profesionist. Cuvintele lui erau ca o mângâiere seducătoare când trasă un S leneș la baza gâtului ei. Știu că lipsa unei încălziri adecvate poate duce la accidentări...

- Asta e ideea, nu? O... o accidentare?!

El nu îi răspunse și ei i se tăie răsuflarea când gura lui se apropie ușor de a ei. Simți apoi un șoc puternic traversându-i corpul când buzele lui se atinseră de colțul gurii ei.

Nici măcar nu era un contact direct și tot simțea cum se topise toată. Auzi un sunet ușor și indescifrabil și își dădu că venise de la ea – cea mai ușoară femeie de pe pământ.

El o trase în brațele lui... Era un alt contact delicat, dar care sfârâia de tensiune sexuală. Os tare și carne

fierbinte. Voia să-i guste gura cu totul, aşa că întoarse capul, căutându-i buzele, dar el schimbase deja traseul. În loc să îi ofere sărutul după care tânjea, o atinse scurt în celălalt colţ al gurii.

Molly simţi cum îi clocotea sângele în vene. Buzele lui călătoriră apoi de pe maxilarul ei mai jos pe gât. Şi apoi se pregăti să facă exact ceea ce îi ceruse.

„Nu! M-am răzgândit! Te rog, nu mă muşca!“, gândea ea frenetic.

Şi nu o muşcă. În schimb, se jucă pe gâtul ei până când începu să respire repede şi superficial. Îl ura pentru că o tachina aşa, dar, în acelaşi timp, nici nu se putea convinge să plece de lângă el. Şi apoi el puse capăt acelui joc şi o sărută de-adevăratelea.

Lumea începu să se învârtă, şi totul se întoarse cu susul în jos. Braţele lui o cuprinseră într-o îmbrăţişare, ca şi când locul ei ar fi fost cu adevărat la pieptul lui. Nu ştia ale cui buze se întredeschiseră primele, dar apoi li se întâlniră limbile.

Era un sărut făurit din visuri singuratice. Un sărut lent şi adânc. Un sărut care se simţea atât de bine şi firesc, încât nu-şi mai putea aminti nici un motiv pentru care era greşit ce făceau.

Mâinile lui se jucară prin părul ei, şi şoldurile lui ferme şi dure se lipiră de ale ei. Simţea ce îi făcuse şi îi plăcea la nebunie. Sânul i se înfioră în clipa în care i-l cuprinse în palma lui mare şi caldă.

El ţipă şi îşi retrase mâna.

– La naiba!

Molly sări înapoi şi se uită să verifice dacă poate sânului ei îi crescuseră cumva colţi. Dar nu sânul ei era de vină.

Kevin se uita urât în jos la Roo, ale cărui gheare ascuţite canine se înfipseseră bine în piciorul lui.

– Dispari de aici, potaie!

Şi în clipa aceea reveni cu picioarele pe pământ. Ce naiba credea că făcea sărutându-se cu domnul „Sunt prea sexy“? Nici măcar nu îl putea învinui pentru

că lăsase lucrurile să scape de sub control, pentru că ea era cea care inițiase totul.

- Încetează, Roo, zise ea tulburată și trase câinele de pe el.

- Chiar nu-i tai niciodată unghiile Klingonianului?

- Nu te ataca, doar voia să se joace.

- A, da? Și eu la fel.

O tăcere lungă și tulburătoare se așternu între ei. Molly și-ar fi dorit foarte mult ca el să fie primul care să-și mute privirea, însă nu o făcu și rămase uitându-se fix în ochii lui. Era de-a dreptul tulburător. Deși simțea că și-ar fi dorit să fugă și să se ascundă sub pat, el părea perfect dispus să stea acolo toată noaptea și să se gândească la diverse lucruri. Încă își simțea cald sânul pe care i-l atinsese.

- Treaba asta devine complicată, zise el în cele din urmă.

Molly știa că se confrunta cu NFL-ul, așa că ignoră cu stoicism faptul că își simțea genunchii moi.

- Nu și pentru mine. Săruți destul de bine, apropo. Mulți sportivi sunt praf la capitolul acesta.

Lui Kevin îi apărură ridurile fine în jurul ochilor.

- Tot continui să fii bătăioasă, Daphne? Și acum spune, mai ajungem în oraș să luăm cina sau să ne apucăm din nou de treabă cu semnul acela pe gât pe care ți-l dorești așa de tare?

- Lasă-l încolo de semn! Uneori, leacul este mai rău decât însăși boala.

- Și uneori doamnele cu iepurași devin niște lașe...

Molly știa că nu ar fi avut cum să câștige la jocul acesta, așa că ridică nasul în aer trufașă, ca o moștenitoare bogată, după care luă fața de masă roșie și și-o așeză pe umeri.

Decorul de North Woods creat în restaurantul de la hanul Wind Lake lăsa senzația că se aflau într-o cabană de vânătoare. La ferestrele înguste, atârnau draperii cu un model asemănător păturilor indiene și pe pereții

rustici erau expuse colecţii de mocasini indieni de zăpadă şi capcane antice pentru animale, aşezate laolaltă cu capete împăiate de cerbi şi de elani. În loc să se uite la ochii de sticlă ai animalelor, Molly alese să se concentreze asupra canoei din lemn de mesteacăn agăţate de grinzile interioare.

Kevin devenea din ce în ce mai bun la a-i citi gândurile, aşa că încuviinţă din cap spre animalele împăiate.

– Pe vremuri, era un restaurant în New York care avea specific de vânat exotic – friptură de canguri, tigri, elefanţi. M-au dus odată nişte prieteni acolo ca să mâncăm burgeri din carne de leu.

– Asta e revoltător! Ce fel de om bolnav la cap l-ar mânca pe Simba?

El chicoti şi se întoarse la păstrăvul pe care-l avea în faţă.

– Nu eu. Eu am mâncat crochete din cartofi şi o plăcintă cu nuci pecan.

– Îţi baţi joc de mine. Încetează!

Ochii lui dansară leneş în paşi de tangou pe trupul ei.

– Mai devreme nu te-a deranjat.

Ea se juca cu piciorul paharului de vin.

– A fost de la alcool.

– Eu cred că a fost de la sexul pe care nu-l facem.

Molly inspiră şi vru să-i răspundă tăios, doar că el i-o luă înainte.

– Nu te obosi să zici nimic, Daph. A venit timpul să înfrunţi nişte fapte importante. În primul rând, suntem căsătoriţi. În al doilea rând, trăim sub acelaşi acoperiş...

– Nu că ar fi fost alegerea mea.

– Şi în al treilea rând, suntem amândoi celibatari în momentul ăsta.

– Nu poţi fi celibatar pentru moment. E un stil de viaţă pe termen lung. Crede-mă, ştiu ce zic. Nu intenţionase să rostească şi acea ultimă propoziţie cu voce tare. Sau poate că da. Se jucă în farfurie cu o felie de morcov pe care nu voia în mod special s-o mănânce.

El lăsă jos furculiţa, ca să o studieze îndeaproape.

- Glumești, nu-i așa?

- Sigur că glumesc, zise ea mâncând bucata de morcov. Credeai că vorbesc serios?

El își frecă maxilarul.

- Nu cred că glumești.

- O vezi pe chelneriță? Sunt gata să comand desertul.

- Ai vrea să detaliezi?

- Nu.

Molly se mai jucă o clipă cu altă bucățică de morcov, după care ridică din umeri.

- Am niște probleme.

- La fel și revista *Time*. Nu te mai codi atât...

- Mai întâi, spune-mi tu spre ce crezi că ne îndreptăm cu conversația asta.

- Știi foarte bine spre ce bat. Direct spre dormitor.

- Dormitoare, sublinie ea, dorindu-și ca el să nu mai fie așa de serios. Al lui și al ei. Și așa trebuie să rămână lucrurile.

- Acum câteva zile, eram de acord cu tine. Dar știm amândoi că, dacă nu ar fi intervenit gheruțele Godzillei, am fi fost amândoi goi acum.

Molly se cutremură.

- Nu știi asta sigur.

- Ascultă, Molly, anunțul în ziar iese abia săptămâna viitoare, joi. Azi e sâmbătă. Și o să mai dureze câteva zile pentru interviuri. Și apoi încă o zi sau două ca să-l pregătesc pe cel pe care o să-l angajez. Asta înseamnă multe nopți.

Se codise într-adevăr destul, așa că hotărî să renunțe la pretextul că mânca.

- Kevin, eu nu fac sex fără obligații.

- Uite, acum e ciudat. Parcă îmi amintesc de o noapte când...

- Îmi plăcea de tine, bine? A fost doar o pasiune stupidă care a scăpat de sub control.

- O pasiune? întrebă el, lăsându-se pe spate în scaun. Chiar începea să se distreze. Ce naiba, dar câți ani ai? 12?

– Nu mai fi nesuferit.

– Așadar, ai fost amorezată de mine?

Rânjetul strâmb pe care îl afișă arăta exact ca acela pe care îl afișase Benny în cartea ei atunci când crezuse că o avea pe Daphne exact acolo unde o voia. Ei bine, iepuroaicei nu-i plăcuse deloc asta. Și nici lui Molly nu-i convenea.

– Uh! Mi-a plăcut și de tine, și de Alan Greenspan în același timp. Acum, de exemplu, nu pot să-mi dau seama ce a fost în capul meu. Oricum, de Greenspan mi-a plăcut mai mult decât de tine. Slavă Domnului că nu am dat peste el în noaptea aia cu servieta lui sexy.

Kevin ignoră prostiile pe care le spunea.

– Interesant mi se pare că și lui Daphne pare să-i placă de Benny...

– Nu-i adevărat! Nu-i place deloc de el! Se comportă oribil cu ea.

– Poate, dacă ar da și ea ceva la schimb, s-ar purta mai frumos.

– Asta e mai dezgustătoare decât ideea ca eu și Charlotte Long să... uh! Trebuia să schimbe direcția acestei conversații. Sex poți obține de oriunde, dar între noi este o prietenie, și asta e mai important.

– O prietenie?

Ea încuviință din cap fermă.

– Cred că ai dreptate, asta e între noi, o prietenie. Și poate tocmai asta face lucrurile așa de interesante. Nu am făcut niciodată sex cu o prietenă până acum.

– Nu e altceva decât o fascinație infantilă pentru un lucru interzis.

– Dar nu văd de ce ar fi interzis și pentru tine, zise el și se încruntă. Eu am mai multe de pierdut dacă stai să te gândești.

– Și cum ai ajuns la concluzia asta?!

– Haide, Molly. Știi că pentru mine cariera e cel mai important lucru din viața asta. De fapt, familia ta imediată este șefa mea, și deja sunt pe un teren alunecos cu ei. Și tocmai acesta e motivul pentru care îmi țin

relațiile cu femeile departe de ce se întâmplă cu echipa. N-am ieșit niciodată nici măcar cu o majoretă de la Stars.

- Și totuși iată-te acum aici, gata să îți faci de cap cu sora șefei tale.

- Exact. Am totul de pierdut. Tu nu ai nimic de pierdut.

„Doar inima asta mică și fragilă a mea!“, se gândi ea.

El își alunecă atunci degetul mare pe piciorul paharului său de vin.

- Adevărul este că vreo câteva nopți de răsfăț sexual chiar s-ar putea să te ajute în carieră.

- Abia așteptam s-o aud și pe asta.

- O să-ți reprogrameze subconștientul să nu mai trimiți alte mesaje homosexuale subliminale în cărțile tale.

Ea dădu ochii peste cap, puțin exasperată.

El rânji.

- Hai, mai lasă-mă cu asta, Kevin! Dacă am fi în Chicago, nici prin gând nu ți-ar trece să vrei să faci sex cu mine. Așadar, de ce m-aș simți flatată?

- Ba poți să fii al naibii de sigură că mi-ar trece prin minte dacă am sta împreună așa de mult cât stăm aici.

El se făcea intenționat că nu înțelege, dar, înainte să îi poată spune și lui asta, apăru chelnerița ca să vadă dacă era ceva în neregulă cu mâncarea lor din moment ce nu mai mâncau.

Kevin o asigură că totul era în regulă cu masa. Ea îi aruncă imediat un zâmbet strălucitor și începu să pălăvrăgească cu el, ca și când ar fi fost un vechi prieten de-al ei. Din moment ce oamenii reacționau la fel și cu Dan, și cu Phoebe, Molly era obișnuită cu astfel de întreruperi. Doar că în acest anume caz chelnerița era drăguță și voluptuoasă, așa că i se părea foarte enervant.

Iar când femeia plecă, într-un sfârșit, Kevin se lăsă pe spate în scaunul său și reluă acea parte a discuției lor pe care Molly și-ar fi dorit cel mai mult s-o fi uitat.

– Chestia asta cu celibatul de când este valabilă pentru tine?

Molly își luă un răgaz ca să taie o bucățică de pui.

– De ceva timp.

– Și există vreun motiv anume pentru asta?

Ea mestecă lent și pe îndelete, ca și când cugeta la întrebarea lui, încercând cumva să găsească o cale de a scăpa de subiectul acela.

– A fost o alegere.

– Asta e altă parte a imaginii tale de fată bună, pe care o înghite toată lumea din jurul tău, cu excepția mea?

– Chiar sunt o fată bună!

– Ești o răsfățată.

Ea pufni, un pic mulțumită, dar fără a lăsa prea mult să se vadă acest lucru.

– De ce ar trebui să se justifice o femeie virtuoasă în fața ta? Sau, mă rog, semivirtuoasă, că să nu crezi că am fost virgină înainte să îmi pierd capul după tine.

Cu toate acestea, în multe feluri era de fapt virgină. Deși știa destul de multe despre sex, nici una dintre cele două aventuri amoroase pe care le avusese nu o învățase nimic despre cum se face dragoste, și în nici un caz noaptea aceea îngrozitoare petrecută cu Kevin.

– Pentru că suntem prieteni, ai uitat? Prietenii își vorbesc despre astfel de lucruri. Și tu deja știi despre mine mai mult decât oricine altcineva.

Lui Molly nu-i plăcea faptul că se simțea mai stânjenită în legătură cu dezvăluirea aceasta decât se simțise atunci când îi mărturisise că își dăduse de pomană toată moștenirea, așa că se strădui din răsputeri să pară pioasă, punând coatele pe masă, împreunându-și mâinile și făcând o mișcare ca de rugăciune cu mâinile.

– Să fii discriminator în materie de sex sau, mai bine zis, când vine vorba de parteneri sexuali, nu e ceva cu care să-ți fie rușine.

În unele privințe, Kevin o înțelegea mai bine decât propria sa familie și faptul că ridicase din sprâncene

neîncrezător la auzul cuvintelor ei îi dădea clar de înțeles că nu îl impresionase.

- Eu doar... Cunosc mulți oameni care tratează sexul fără obligații ca pe ceva normal, dar eu nu pot să fac asta. Mi se pare ceva mult prea important.

- Nu o să te contrazic.

- Atunci, cu asta, basta!

- Mă bucur să aud.

Oare era doar în imaginația ei? Sau chiar vedea un pic de îngâmfare în expresia de pe chipul lui?

- Te bucuri pentru asta? Că tu ai fost cu un stadion întreg de femei ușoare, în timp ce eu mi-am ținut picioarele strânse? Uite, ăsta da dublu standard!

- Nu am zis niciodată că sunt mândru de asta. E doar ceva programat în cromozomii mei X. Și nu am fost chiar cu un stadion întreg de femei.

- Bine, dă-mi voie să pun problema altfel: unii oameni știu cum să gestioneze faptul de a face sex fără obligații, dar s-a dovedit că lucrul acesta nu e valabil și pentru mine, așa că ar fi mai bine dacă te-ai muta înapoi în casa principală.

- Tehnic vorbind, Daph, mi-am asumat deja un angajament destul de mare față de tine așa că aș spune că e timpul să-mi scot și eu pârleala.

- Sexul nu e un bun comercial. Nu te poți tocmi pentru el.

- Cine zice? întrebă el, și zâmbetul lui deveni de-a dreptul diabolic. Erau multe haine frumoase la buticul acela scump din oraș, și pot să fiu mână largă cu cardul meu.

- Ce moment mândru e acesta pentru mine! Nici n-ai idee. Autoare de cărți cu iepurași devenită prostituată dintr-un foc.

Lui Kevin îi plăcu gluma asta, dar hohotul lui de râs fu întrerupt de un cuplu care se apropia din celălalt capăt al restaurantului.

- Scuză-mă, dar nu ești Kevin Tucker? Bună, eu și soția mea suntem mari fani.

Molly se lăsă pe spate în scaun şi sorbi din cafea, în timp ce Kevin discuta cu admiratorii săi. Omul acesta o făcea să se topească pe interior şi îi făcea genunchii să se înmoaie periculos de tare, aşa că nu avea nici un rost să pretindă că lucrurile stăteau altfel. Iar dacă ar fi fost doar frumuseţea lui fizică lucrul care o atrăgea, atunci nu ar mai fi fost atât de periculos. Dar şarmul acela îngâmfat şi enervant îi cam slăbea toate barierele de apărare. Ca şi când sărutul pe care îl împărtăşiseră...

„Nu! Opreşte-te! Opreşte-te chiar acum!", îşi spuse în sinea ei. Doar pentru că sărutul lor o topise cu totul nu însemna că trebuia să dea frâu liber dorinţei pe care o simţea. Abia începuse să se adune după mica ei cădere emoţională şi nu era suficient de autodistructivă ca să se arunce cu capul înainte în prăpastie. Nu trebuia decât să continue să-şi amintească că el era plictisit şi că voia un pic de distracţie la orizontală. Adevărul sumbru era că s-ar fi mulţumit cu orice femeie, şi ea se întâmpla doar să-i fie la îndemână. Cu toate acestea, nici nu putea nega că îi revenise vechea pasiune.

Mda, era clar. Unele femei erau prea proaste ca să respire.

Kevin lăsă deoparte ultima dintre cărţile cu Daphne pe care Molly încercase – fără succes – să le ascundă când se întorseseră la căsuţa pe care o împărţeau în tabără. Chiar nu îi venea să creadă! O jumătate din viaţa lui recentă se regăsea în paginile pe care le scrisese. Simplificate şi scoase din context, fireşte. Dar chiar şi aşa...

El era Bursucul Benny! Motocicleta lui Harley roşie, ski jetul lui, acel mic incident cu săritul cu paraşuta exagerat mult şi ridicat la proporţii epice... Cum Benny se dăduse cu snowboardul pe pârtia de la Old Cold Mountain, purtând o pereche de ochelari de soare argintii marca Revos! Ar fi trebuit să o dea în judecată!

Doar că se simțea flatat. Era o scriitoare excepțională și iscusită, iar povestirile erau absolut fantastice și pline de învățăminte pentru copii. Și amuzante. Cu toate că exista un lucru care nu îi plăcea la cărțile cu Daphne – faptul că iepuroaica tindea mereu să iasă învingătoare asupra bursucului. Ce fel de mesaj trimitea lucrul acesta băiețeilor care îi citeau cărțile? Sau chiar celor mari, de ce nu?

Se întinse pe spate pe canapeaua uzată și lăsată și privi spre ușa dormitorului pe care o închisese după ea. Îi dispăruse buna dispoziție după cină. Trebuia să fie orb ca să nu-și dea seama că era atrasă de el. Atunci care era motivul reținerii ei?

Voia să îl enerveze, desigur. Voia să-l facă să o implore ca să se simtă ea mai bine și să nu-și știrbească mândria. Toată treaba asta era o chestiune de urmărire și de obținere a puterii pentru ea. Îi plăcea să fie drăguță și amuzantă în jurul lui, ca să-l facă să se bucure de compania ei. Îi plăcea să-și răvășească părul, purtând haine funky și amuzante create special ca să-l mănânce degetele de dorința de a le da jos de pe ea. Și apoi, când venise timpul să facă exact asta, sărise ca arsă și declarase că nu credea în sex fără un *angajament*. Minciuni sfruntate!

Avea nevoie de un duș – de unul rece –, dar nu avea la dispoziție decât o baie cu o cadă mică. Doamne, cât ura să fie aici! De ce naiba făcea ea așa mare caz din a fi aici? Poate că zisese *nu* la cină, dar, atunci când o sărutase, trupul acela mic și dulce al ei cu siguranță spusese un mare *da*! Erau *căsătoriți*! În plus, el era cel care trebuia să se compromită și să-și încalce principiile, nu ea!

Principiul său de a nu amesteca niciodată munca și plăcerea se pierduse în van. Și faptul că îi venea atât de greu să-și țină ochii departe de ușa aceea închisă a dormitorului ei îl umplea de dezgust. Era Kevin Tucker, la naiba! Și nu avea nevoie să cerșească afecțiunea nici unei femei, mai cu seamă când erau atât de multe

altele care stăteau la coadă, nerăbdătoare să îi câştige afecţiunea.

Ei bine, se săturase până peste cap. De acum încolo trebuia să ţină lucrurile strict la nivel de afaceri. Va avea grijă de tabără şi îşi va mări numărul şi intensitatea antrenamentelor, ca să fie în formă maximă atunci când urma să înceapă cantonamentul de vară. Cât despre răsfăţata aia mică, care se întâmpla să fie soţia lui, până când se întorceau înapoi în Chicago, trebuia să stea departe de ea.

capitolul 16

– Părinţii iubitului meu erau plecaţi peste noapte, aşa că m-a invitat la el. Şi, de îndată ce am intrat pe uşă, mi-am dat seama ce o să se întâmple...

Dormitorul iubitului meu,
articol pentru revista *Chik*

Lilly se detesta pentru că acceptase, dar, în fond, ce iubitor de artă ar fi putut refuza invitaţia de a vizita casa lui Liam Jenner şi de a avea acces la colecţia lui privată? Nu că invitaţia în cauză îi fusese făcută politicos sau elegant. Lilly abia se întorsese după o plimbare de duminică dimineaţă pe lângă lac, când Amy îi întinse telefonul.

– Dacă vrei să vezi tablourile mele, vino la mine acasă după-amiază la ora 2, mormăi el la celălalt capăt al firului. Nu mai devreme. Lucrez şi nu vreau să mă deranjeze nimeni.

În mod sigur stătuse în L.A. prea mult timp, pentru că invitaţia lui chiar i se părea ca o gură de aer proaspăt. Când ieşi de pe autostradă şi intră pe drumul secundar pe care i-l indicase, Lilly îşi dădu seama cât de tare se obişnuise cu complimentele fără sens şi cu flatările deşarte. Aproape că uitase că încă existau oameni care spuneau întocmai ceea ce gândeau.

Zări apoi căsuța poștală albastră și vitregită de vreme după care îi spusese să se uite. Stătea strâmbă în vârful unei bare de metal, așezată într-o roată de tractor plină cu ciment. Iar în șanțul din spatele anvelopei, se găseau arcuri de pat ruginite și o foaie de tablă răsucită într-o formă ondulată, care făcea ca semnul de intrare interzisă din vârful peluzei neîngrijite și năpădite de buruieni să pară complet inutil.

Intră pe alee și încetini. Chiar și așa, mașina ei intră adânc în buruieni. Tocmai se hotărâse să coboare și să meargă pe jos restul drumului, când dispăru porțiunea de peluză neîngrijită și năpădită de buruieni, lăsând loc unei întinderi netede de pietriș, care acoperea suprafața denivelată. Iar câteva clipe mai târziu, i se tăie respirația când apăru casa în raza ei vizuală.

Era o structură extrem de modernă și frumoasă, cu parapete albe de ciment, pervazuri de piatră și sticlă. Totul la construcția aceasta purta semnătura lui Liam Jenner. În timp ce ieșea din mașină și își croia drum spre firida unde se afla ușa principală, se întrebă în sinea ei unde naiba găsise el un arhitect atât de sfânt încât să lucreze pentru el.

Ea se uită în jos la ceas și văzu că întârziase exact o jumătate de oră la invitația lui. Întocmai cum intenționase.

Ușa se deschise cu zgomot. Se aștepta ca el să bombăne pentru că întârziase și fu dezamăgită atunci când el doar încuviință scurt din cap și făcu un pas în lateral ca să o lase să intre.

Și atunci i se tăie din nou răsuflarea. Peretele de sticlă de vizavi de intrare fusese construit din secțiuni neregulate, despărțite de o pasarelă mică de fier, situată la vreo trei metri înălțime de pământ. Prin geam, putea vedea priveliștea răpitoare a lacului, a munților și a copacilor.

– Ce casă incredibilă!

– Mersi. Ai vrea ceva de băut?

După toate indicaţiile, întrebarea lui părea de-a dreptul cordială. Dar şi mai impresionată era de faptul că îşi lăsase cămaşa de blugi uzată şi pătată de vopsea şi pantalonii scurţi în favoarea unei ţinute dintr-o cămaşă elegantă, din mătase neagră şi pantaloni lungi negri. În mod ironic, îmbrăcămintea lui civilizată nu făcea altceva decât să sublinieze acel *Sturm und Drang*[1] al chipului său dur şi neîngrijit.

Îi spuse că nu vrea nimic de băut, apoi adăugă:

– Dar mi-ar plăcea la nebunie să fac un tur al casei tale.

– Bine.

Casa îmbrăţişa terenul în două secţiuni inegale, din care în cea mai mare dintre ele se aflau livingul, bucătăria, biblioteca şi sufrageria ieşită în afară, dedesubtul căreia erau ascunse mai multe dormitoare mici, la nivelurile inferioare. Pasarela de fier pe care o văzuse când intrase ducea spre un turn aproape integral din sticlă, despre care Liam îi spuse că era studioul său. Spera să o ducă şi acolo, însă el îi arătă numai dormitorul principal de jos – o cameră decorată cu o simplitate aproape monahală.

Peste tot erau expuse opere de artă magnifice, şi Liam îi vorbi despre ele cu pasiune şi discernământ. O pânză enormă realizată de Jasper Johns era aşezată nu foarte departe de o compoziţie contemplativă în nuanţe de albastru şi bej, creată de Agnes Martin. Una dintre sculpturile neon ale lui Bruce Nauman pâlpâia în apropierea arcadei bibliotecii. Şi vizavi de ea se găseau o operă a lui David Hockney, apoi un portret al lui Liam realizat de Chuck Close. Un tablou pe pânză impresionant al lui Helen Frankenthaler ocupa unul dintre pereţii lungi din living, iar o sculptură ce semăna

---

[1] În limba germană, în original, „Furtună şi imbold", tradus de obicei în critica literară română ca „furtună şi avânt". A fost mişcarea literară de protest din literatura germană din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea care marchează revenirea romantismului asupra a ceea ce era văzut ca o tradiţie literară raţionalistă. (n.tr.)

cu un totem, realizată din piatră și lemn domina coridorul. Cele mai de seamă opere ale celor mai buni artiști contemporani se aflau în casa lui. Toți, cu excepția lui Liam Jenner.

Lilly așteptă până când terminară turul casei și se întoarseră în salonul principal.

– Cum de nu ai expus nici una dintre picturile tale?

– Să mă uit la tablourile mele atunci când nu sunt în studio mi se pare un fel de vacanță petrecută cu aceleași preocupări din viața de zi cu zi.

– Cred că ai dreptate. Dar, în același timp, cred că ar aduce multă bucurie în casa asta.

El se uită lung la ea, apoi liniile dure de pe chipul lui se înmuiară într-un zâmbet.

– Chiar ești o mare admiratoare a mea, nu-i așa?

– Mă tem că da. Chiar acum trei luni am licitat pentru una dintre lucrările tale – Composition #3. Dar omul care îmi administrează afacerile m-a obligat să ies din cursă când s-a ajuns la 250 de mii de dolari.

– Un preț obscen, n-ai zice?

Părea atât de mulțumit, încât Lilly izbucni în râs.

– Ar trebui să-ți fie rușine. Nu merita nici un penny în plus peste 200 de mii. Și uite abia acum încep să-mi dau seama cât de mult îmi displace să-ți fac complimente. Chiar ești cel mai arogant om de pe fața pământului!

– Asta îmi simplifică existența.

– Ține problemele la distanță?

– Pun mare preț pe intimitatea mea.

– Ceea ce explică de ce ți-ai construit o casă extraordinară ca asta în sălbăticiile din Northern Michigan, în loc de Big Sur sau Cap d'Antibes.

– Deja mă cunoști atât de bine...

– Ești faimos. Sunt sigură că mie, una, mi s-a invadat intimitatea mai des decât ți s-a întâmplat ție. Și totuși asta nu m-a transformat într-o pustnică. Știi că nici acum nu pot să merg nicăieri fără să mă recunoască cineva?

– Coșmarul meu.

– Dar de ce contează aşa de mult pentru tine?

– Bagaje vechi din trecut.

– Spune-mi!

– E o poveste incredibil de plictisitoare. Sigur nu vrei s-o auzi.

– Crede-mă că vreau, zise ea şi se aşeză pe canapea ca să-l încurajeze. Îmi place la nebunie să ascult poveştile oamenilor.

El se uită la ea gânditor o clipă, după care oftă.

– Criticii m-au descoperit chiar înainte să împlinesc 26 de ani. Eşti sigură că vrei să auzi asta?

– Categoric!

Liam îşi îndesă mâinile în buzunare şi rătăci spre ferestre.

– Am devenit întruchiparea expresiei proverbiale „senzaţie peste noapte"... Eram pe lista de invitaţi a tuturor, subiectul articolelor din reviste naţionale, iar oamenii aruncau efectiv cu bani în mine.

– Îmi amintesc cum era.

Faptul că înţelegea prin ceea ce trecuse în moduri în care majoritatea oamenilor nu puteau părea să-l mai relaxeze. Plecă de lângă fereastră şi se întinse pe fotoliul de vizavi de ea, dominând acea piesă de mobilier pe care o alesese, la fel cum domina fiecare loc pe care îl ocupa. Pe Lilly o cuprinse o stare de nelinişte. Şi Craig fusese la fel de intimidant.

– Şi mi s-a urcat la cap, continuă el. Am început să cred tot ce se spunea despre mine. Îţi aminteşti şi de asta?

– Eu am avut noroc. Soţul meu m-a ţinut ancorată în realitate. „Prea ancorată în realitate", se gândi ea cu oarecare tristeţe.

Craig nu înţelesese niciodată că ea avusese nevoie de laudele şi de aprecierea lui mai mult decât de criticismul său.

– Eu nu am avut. Am uitat că tot ce conta, de fapt, era munca, nu artistul din spatele ei. Aşa că m-am apucat de petreceri în loc să mă concentrez asupra pictatului.

Am început să beau prea mult. A început să-mi placă să trag pe nas și sexul gratis.

– Doar că sexul nu-i niciodată gratis, nu-i așa?

– Nu și atunci când ești căsătorit cu o femeie pe care o iubești. Dar mi-am justificat comportamentul spunându-mi că *ea* era iubirea mea *adevărată*, și toate celelalte partide de sex nu însemnau nimic. L-am justificat pentru că ea trecea printr-o sarcină dificilă, și doctorul îmi spusese să o las în pace până când se naște copilul.

Lilly auzea disprețul care se ascundea în vocea lui. Se judeca pe sine mult mai aspru decât îi judeca pe ceilalți.

– Apoi soția mea a aflat, desigur. A făcut ceea ce trebuia și m-a părăsit. O săptămână mai târziu, a intrat în travaliu, dar copilul s-a născut mort.

– Oh, Liam...

El se întoarse, arcuindu-și buzele într-o expresie de dezgust.

– Dar povestea asta are un final fericit. S-a căsătorit cu un redactor de editură și a ajuns să aibă trei copii sănătoși. Cât despre mine, eu am învățat o lecție foarte importantă despre ceea ce e cu adevărat important în viață și ce nu.

– Și de atunci ai trăit în singurătate?

El îi zâmbi.

– Ei, nu aș numi-o chiar singurătate. Am prieteni, Lilly. Prieteni adevărați.

– Oameni pe care îi cunoști de o mie de ani, ghici ea. Iar cei nou-veniți nici nu e nevoie să încerce să obțină acest post.

– Cred că toți rămânem la prieteniile pe care le avem deja pe măsură ce înaintăm în vârstă. În cazul tău nu s-a întâmplat la fel?

– Ba cred că da. Vru să-l întrebe de ce o invitase din moment ce nou-veniții nu erau tocmai bine primiți în viața lui, însă o altă întrebare nu-i dădea pace. Greșesc eu sau ai omis ceva foarte important din turul casei?

El se lăsă mai jos în fotoliu și pe chipul său apăru o expresie de nervozitate.

– Vrei să-mi vezi studioul.

– Sunt sigură că nu obișnuiești să-l deschizi tuturor, dar...

– Nimeni nu intră acolo, cu excepția mea și a câte unui model din când în când.

– E perfect de înțeles, zise ea lin. Cu toate acestea, ți-aș fi extrem de recunoscătoare dacă m-ai lăsa măcar să arunc un ochi.

O strălucire calculată apăru în ochii lui.

– Cât de recunoscătoare?

– Ce vrei să spui?

– Suficient de recunoscătoare încât să-mi pozezi?

– Pur și simplu nu vrei s-o lași baltă cu asta, nu?

– Face parte din farmecul meu.

Dacă s-ar fi aflat la pensiune, pe pajiștea de lângă pârâu, poate că l-ar fi putut refuza. Dar nu și acum. Nu așa. Nu aici. Locul acela misterios în care crea unele dintre cele mai frumoase opere de artă ale lumii era pur și simplu prea aproape și prea tentat.

– Nu-mi pot închipui de ce ai vrea să schițezi o femeie grasă și trecută de 45 de ani, dar dacă de asta e nevoie ca să-ți pot vedea studioul, atunci accept. Da, o să-ți pozez.

– Foarte bine. Vino după mine! El se ridică din fotoliu și se îndreptă spre niște scări din piatră care duceau spre podiumul de sus. Când ajunse acolo, se uită înapoi la ea și zise: Nu ești grasă. Și ai mai mult de 45 de ani.

– Ba nu!

– Ți-ai făcut operații estetice ca să îți netezești zona de sub ochi, dar nici un chirurg plastician nu poate tăia sau nu poate face să dispară experiența de viață care se ascunde în ochii tăi. Ai aproape 50.

– Am 47.

El se uită în jos la ea de pe pasarelă.

– Mă faci să-mi pierd răbdarea cu tine.

– Şi aerul te-ar putea face să-ţi pierzi răbdarea, mormăi ea.

Colţul gurii lui se arcui într-un rânjet strâmb.

– Vrei să-mi vezi studioul sau nu?

– Oh, cred că da. Se încruntă şi se grăbi să urce scările, după care îl urmă de-a lungul structurii înguste şi deschise. Se uită neliniştită în jos la livingul deschis de jos. Mă simt ca şi când m-ar pune un pirat să merg pe scândură.

– O să te obişnuieşti.

El îi dădu de înţeles că ea avea să se întoarcă acolo, iar ea ţinu să-i dea o replică:

– O să pozez pentru tine azi, dar atât.

– Nu mă mai enerva.

Ajunseră apoi în capătul culoarului de metal, şi el se întoarse spre ea, stând ca o siluetă impunătoare în faţa peretelui de piatră cu arcadă.

Lilly simţi cum o traversează un fior erotic, în timp ce îl privea apropiindu-se, păşind încet şi încordată. El încrucişă braţele la piept ca un vechi războinic.

Lilly îi aruncă privirea ei de divă.

– Aminteşte-mi de ce am vrut să-l văd de la bun început?!

– Pentru că sunt un geniu. Hai, te rog, întreabă-mă!

– Taci din gură şi dă-te din calea mea!

Râsul lui avea o rezonanţă adâncă şi plăcută. Se întoarse şi o conduse în spatele unui perete curbat, în studioul lui.

– Oh, Liam! exclamă ea lipindu-şi degetele de buze de uluire.

Studioul stătea suspendat deasupra copacilor în propriul său univers privat. Avea o formă ciudată, din moment ce avea trei dintre pereţi curbaţi. Lumina de după-amiază târzie strălucea prin peretele nordic, care era construit în întregime din sticlă. Deasupra erau mai multe lumini de noapte în diverse culori, care puteau fi ajustate în funcţie de momentul zilei pentru a crea o lumină perfectă. Straturile de vopsea colorată stropită

pe pereţii abrazivi, pe mobilă şi pe podeaua din calcar transformaseră studioul într-o operă de artă modernă. Acum o încerca aceeaşi senzaţie ca atunci când fusese la Getty.

Pânze pe jumătate terminate stăteau cuminţi pe şevalete, în timp ce altele erau sprijinite de pereţi. Mai multe pânze mari atârnau în rame speciale. I se învârtea mintea în timp ce încerca să le cuprindă pe toate cu privirea. Poate că nu avea la bază prea multă educaţie, dar studiase arta pe cont propriu timp de câteva decenii şi nu era novice în domeniu. Cu toate acestea, opera lui de la maturitate i se părea extrem de dificil de categorisit. Toate influenţele erau evidente – scrâşnitul din dinţi specific expresioniştilor, răceala studiată a Pop art, pustietatea minimaliştilor. Dar numai Liam Jenner putea avea tupeul de a suprapune sentimentalismul peste acele stiluri complet lipsite de sentimente.

Ochii ei sorbeau imaginea *Madonnei cu Pruncul* neterminată, care ocupa o bună parte dintr-un perete. Dintre toţi marii artişti contemporani, numai Liam Jenner putea picta o *Madonna cu Pruncul* fără a folosi bălegar de vacă la lucru, sau să-i mânjească o obscenitate pe frunte, sau să adauge un semn de coca-cola în locul unei stele. Numai Liam Jenner avea aroganţa absolută să arate deconstrucţiile cinice care populau lumea artei contemporane, sensul reverenţei nepătate.

Inima i se umplu de lacrimi pe care ochii nu le puteau lăsa să se reverse. Lacrimi de pierdere, aşa cum ea îşi lăsase identitatea să devină superficială din cauza aşteptărilor lui Craig. Lacrimi pentru pierderea fiului pe care-l abandonase. Privind tablourile, înţelegea cât de nesăbuită fusese cu toate lucrurile pe care ar fi trebuit să le considere sacre.

Mâna lui se strânse pe umărul ei într-un gest la fel de blând precum atingerile de vopsea albastră-aurie care îndulceau părul Madonnei. Atingerea lui i se păru deopotrivă naturală şi necesară, şi îşi înghiţi lacrimile,

pentru că știa că trebuia să reziste dorinței de a se cuibări la pieptul lui.

- Biata mea Lilly, șopti el. Tu ți-ai făcut viața chiar mai grea decât mi-am făcut-o eu.

Nu se întrebă deloc de unde sau cum știa asta. Dar, în timp ce stătea în fața acelei picturi neterminate miraculoase, cu mâna lui alinătoare pe umăr, înțelese că toate pânzele erau reflexiile omului în sine - reflexia intensității lui furioase, a inteligenței lui, a severității lui și a vulnerabilității emoționale pe care se străduia atât de mult să o ascundă. Spre deosebire de ea, Liam Jenner era una cu munca lui.

- Stai jos, îi șopti el. Exact așa, în starea în care ești acum.

Îl lăsă să o conducă spre un scaun simplu de lemn din celălalt capăt al camerei. El o mângâie scurt pe umăr, după care făcu un pas în spate și se întinse să ia una dintre pânzele albe de pe masa lui de lucru. Pur și simplu, fusese copleșit de nevoia de a crea și, dintr-un motiv pe care Lilly nu îl putea cuprinde cu mintea, asta o implica pe ea.

Dar acum nu îi mai păsa. În schimb, se uita la *Madonna cu Pruncul* și se gândea la viața ei, binecuvântată în atât de multe feluri, și stearpă în altele. În loc să se concentreze la tot ceea ce pierduse - la fiul ei, la identitatea ei și la soțul pe care îl iubise și îl urâse în același timp -, se gândi la tot ceea ce-i fusese oferit pe lumea aceasta. Fusese binecuvântată cu o minte ageră și cu o curiozitate intelectuală nativă de a-și pune sub semnul întrebării propria inteligență. Fusese înzestrată cu un chip frumos și cu un trup zvelt atunci când avusese cea mai mare nevoie de amândouă. Și ce dacă frumusețea aceea trecuse și se stinsese odată cu trecerea anilor? Aici, lângă acest lac, în Michigan, nu mai părea la fel de importantă.

În timp ce se uita la Madonnă, avea loc o transformare în ea. Vedea acolo pătura ei inspirată de grădina de ierburi în locul tabloului lui Liam și începu să înțeleagă ce anume îi scăpase atât de mult timp. Grădina cu ierburi

era o metaforă pentru femeia care sălăşluia în interiorul ei – o femeie mai matură. Una care voia să se vindece şi să crească, în loc să seducă. O femeie cu nuanţe subtile, venite în locul frumuseţii superficiale şi ostentative. Nu mai era aceeaşi persoană care fusese, dar încă nu înţelegea pe deplin nici persoana care devenise. Şi, dintr-un motiv sau altul, răspunsul acela se ascundea în modelul acelei pături pe care începuse să o lucreze.

Îi tresăriră degetele în poală atunci când o trecu un fior de energie. Avea nevoie de coşul ei de cusut şi de cutia ei cu materiale. Avea nevoie de ele acum. Oh, dacă le-ar fi avut... dacă le-ar fi avut chiar acum! Ar fi putut găsi calea de a descifra cine era cu adevărat. Sări ca arsă de pe scaun.

– Trebuie să plec. Te rog, nu încerc să fiu dificilă. Mă întorc imediat înapoi. Trebuie doar să iau ceva din maşină.

El se îndepărtă de pânză. Îşi lăsă o pată de vopsea pe frunte, când îşi trecu mâna prin păr.

– Ţi-aduc eu.

– E un coş în portbagajul maşinii mele. Nu, lasă, trebuie să iau şi cutia care e cu el. Trebuia să... Hai să mergem amândoi!

Traversară în fugă podeţul de fier. Amândoi simţeau că mai aveau un pic şi luau foc! Voiau să ia mai repede ce aveau de luat şi să se întoarcă la ceea ce era cu adevărat important. Lilly aproape că gâfâia în timp ce cobora scările. Căută geanta în care îşi ţinea cheile de la maşină, dar nu părea să o găsească.

– De ce naiba ţi-ai încuiat maşina?! răcni el. Suntem în mijlocul unei pustietăţi blestemate!

– Locuiesc în L.A.! urlă ea.

– Gata! îi strigă el, în timp ce luă geanta de sub o masă şi începu să scotocească prin ea.

– Dă-o încoace! zise smucind-o şi căutând în ea singură.

– Hai odată! O prinse apoi de cot şi o împinse spre uşa principală şi în jos pe trepte.

Lilly găsi cheile pe drum. Şi apoi fugi de lângă el şi apăsă pe butonul telecomenzii care deschidea portbagajul.

Şi aproape că suspină de uşurare când îşi luă coşul de cusut şi-i împinse lui cutia cu materiale. El aproape că nici nu se uită ce-i dăduse.

Fugiră din nou înăuntru, se grăbiră în sus pe scări şi traversară pasarela. Când ajunseră înapoi în studio, gâfâiau amândoi, dar mai mult din cauza emoţiei decât a oboselii. Lilly se prăbuşi pe scaun. El se întoarse în grabă la pânza sa. Se uitară unul la altul. Şi zâmbiră amândoi.

Era un moment de-a dreptul sublim. Un moment de comunicare perfectă. El nu pusese la îndoială dorinţa ei şi nu arătase nici cel mai mic semn de dispreţ atunci când văzuse că lucrul care o făcuse aşa de frenetică era doar un coş de cusut. Cumva, înţelegea nevoia ei de a crea, la fel cum şi ea o înţelegea pe a lui.

Mulţumită, Lilly începu să lucreze.

Afară se întunecă, şi se aprinseră luminile în studio - fiecare poziţionată excelent pentru a oferi lumină fără nici o umbră. Foarfeca îi alerga în mână. Acul îi zbura în cusături mari şi simple de însăilat, menite să ţină materialul laolaltă până când putea ajunge la maşina ei de cusut. Cusătură lângă cusătură. Culorile se îmbinau. Modelele se suprapuneau.

Degetele lui o atinseră pe gât. Nici nu-şi dăduse seama că plecase de lângă pânză. O pată de roşu aprins îi păta cămaşa şi una portocalie îi murdărea pantalonii scumpi. Părul lui grizonant şi des era ciufulit şi avea vopsea întinsă pe frunte la linia părului.

Se înfioră când îi atinse nasturele de sus al bluzei sale subţiri de culoarea mandarinelor. Uitându-se fix în ochii ei, îl descheie. Şi apoi îi mai descheie unul.

- Te rog, îi şopti el.

Ea nu încercă să îl oprească. Nici măcar atunci când o dezbrăcă de o jumătate a bluzei. Nici măcar când degetele lui pătrăţoase şi pătate de vopsea se atinseră

de închizătoarea din faţă a sutienului ei. În schimb, înclină capul spre ceea ce cosea şi îl lăsă să i-l desfacă.

Sânii ei se revărsară dornici de libertate, mult mai grei decât fuseseră pe vremea când era tânără. Îi permise să aranjeze materialul subţire al bluzei cum îşi dorea. Îi alunecă o mânecă în jos pe braţ până când se opri în scobitura cotului. Apoi pe cealaltă. Sânii ei se odihneau în materialul moale al bluzei precum nişte cloşti durdulii.

Paşii lui răsunară pe podeaua de calcar când se întoarse la pânză.

Şi ea continuă să ţească. Cu sânii dezgoliţi, cum o lăsase.

Mai devreme, crezuse că pătura pe care o crea simboliza mai degrabă protejarea şi creşterea decât seducţia, dar acum lucrul uimitor pe care-l lăsase să-l facă îi spunea că însemnătatea era de fapt mult mai complexă. Crezuse că latura ei sexuală murise. Acum, dorinţa fierbinte şi chinuitoare din propriul trup o făcea să înţeleagă că nu era deloc adevărat. Pătura nu dezvăluia decât un singur secret al noii ei identităţi.

Fără a deranja felul în care atârna materialul pe braţe, se lăsă spre cutia pe care o avea alături şi găsi o bucată moale de catifea veche. Era de un roşu-închis şi senzual, combinat cu nuanţe mai închise de opal. Culoarea secretă a trupului unei femei. Îi tremurau degetele când rotunji marginile peticului. Materialul i se atingea de sfârcuri în timp ce lucra, făcându-i-le să se întărească precum nişte mărgele. Căută din nou în cutie şi găsi o nuanţă şi mai închisă care să servească drept inima secretă.

Şi va adăuga pe ea cristale mici de rouă.

O înjurătură înăbuşită o făcu să ridice privirea. Liam se holba la ea, cu liniile aspre ale feţei acoperite de picături de sudoare strălucitoare. Braţul său obosit de la pictat îi atârna moale pe lângă corp, şi o pensulă zăcea la picioarele lui, unde o scăpase.

– Am pictat o sută de nuduri. Asta e prima dată când... Clătină din cap, părând o clipă complet uluit. Nu pot să fac asta.

Pe Lilly o inundă imediat un val neașteptat de rușine. Bucata de pătură la care lucra căzu la podea când sări în picioare, apucă marginile bluzei și le trase pe lângă corp, ca să se acopere.

– Nu! exclamă el, venind spre ea. Oh, nu, nu e asta!

O uimea focul pe care îl vedea în ochii lui. Picioarele lui se atinseră de marginea fustei ei și băgă mâinile în bluza ei abia închisă. Îi cuprinse sânii în palme și își îngropă fața în umflăturile de carne. Ea îl apucă de brațe, când buzele lui se strânseră în jurul unui sfârc.

Și urmă o explozie comună de pasiune ce ar fi trebuit să fie rezervată tinerilor – dar nici unul din ei nu mai era tânăr. Îi simți mădularul mare și tare. Liam se întinse atunci după betelia fustei ei. Însă rațiunea învinse și ea îi împinse mâinile. Și-ar fi dorit ca el să o vadă goală așa cum fusese cândva, nu cum era acum.

– Lilly... exclamă el, spunându-i numele ca pe un protest.

– Îmi pare rău...

El nu avea nici răbdare și nici cel mai mic dram de lașitate sau rușine. Își băgă mâinile sub fusta ei și îi apucă lenjeria intimă, după care se lăsă în genunchi și i-o dădu jos. Iar apoi își lipi capul de fusta ei, de ea. Respirația lui caldă se insinua prin material și se cuibărea între picioarele ei. Și ea le desfăcu doar cât să permită ca respirația lui să-i atingă inima secretă.

Și apoi el o trase jos lângă el pe podeaua aceea de calcar. Îi cuprinse fața în palme și o sărută. Era sărutul adânc și experimentat al unui bărbat care cunoștea bine femeile.

Se lăsară pe podea împreună. Avea fusta ridicată în jurul taliei. El își alunecă mâna în sus pe picioarele ei și i le depărtă și mai mult. Apoi își îngropă fața între coapsele ei.

Ea ridică gleznele și își lăsă genunchii să se deschidă, desfătându-se cu ospățul lui viguros și plin de dorință. Orgasmul veni fierbinte, puternic și exploziv, luând-o complet prin surprindere. Și, până când își reveni din amețeală, el era deja gol.

Avea un trup frumos și puternic. Deschise brațele și el se aruncă în îmbrățișarea ei. Cu degetele în părul lui, savură pofticioasă sărutul lui adânc și își încolăci picioarele în jurul lui. Șira spinării ei se împingea în podeaua tare de dedesubt. Tresări când o pătrunse din nou.

El se opri o clipă, o pătrunse mai ușor, după care se răsuci cu ea în brațe, astfel încât trupul lui să fie cel care suferea pedeapsa podelei.

– Mai bine? întrebă el și se întinse să-i cuprinsă sânii care se legănau spre el.

– Mai bine, răspunse ea, găsind un ritm care îi mulțumea pe amândoi.

În timp ce se mișcau împreună, vopselele de pe picturi păreau să se îmbine și să se învârtă în jurul lor, culorile deveneau din ce în ce mai strălucitoare, și timpul se lichefia. Trupurile se uneau cu frenezie, inundate de senzații fierbinți. Și, în cele din urmă, nici unul dintre ei nu mai putu îndura tortura aceea dulce și toate culorile universului se fărâmițară într-o explozie de lumină albă, strălucitoare.

Lilly se întoarse înapoi în corp, ușor-ușor. Zăcea deasupra lui, cu bluza și cu fusta răsucite în jurul taliei. Se simțea ca și când căzuse sub o vrajă. Omul acesta aruncase o vrajă asupra ei, la fel ca tablourile lui.

El mormăi.

– Sunt prea bătrân pentru podele.

Ea sări de pe el, chinuindu-se stângace să se acopere.

– Îmi pare rău. Sunt... sunt așa de grea. Probabil te-am strivit.

– Oh, nu asta iarăși!

Liam se întoarse pe o parte, tresări și se ridică încet. Spre deosebire de ea, el nu părea deloc grăbit să se

îmbrace. Ea refuză să-l privească. În schimb, își netezi fusta șifonată, observând în același timp că lenjeria ei intimă zăcea pe podea la picioarele lui. Nu mai reușea să-și încheie sutienul și își strânse marginile bluzei, dar el o apucă de mâini și i le opri când voiau să încheie nasturii.

– Ascultă-mă, Lilly Sherman! Am lucrat cu sute de modele de-a lungul anilor, dar niciodată nu a trebuit să mă opresc din pictat ca să o seduc pe vreuna dintre ele.

Ea îi spuse că nu îl credea, dar acest om era Liam Jenner, un bărbat care nu avea răbdare pentru lucruri stupide!

– E... e o nebunie. Expresia lui deveni de-a dreptul înverșunată. Ai un trup magnific. E voluptuos și extravagant. Exact așa cum trebuie să fie trupul unei femei. Ai observat cum îți cădea lumina pe piele? Pe sâni? Ai niște sâni scandaloși, Lilly! Mari. Cărnoși. Abundenți. Nu mă mai săturam să-i pictez. Și sfârcurile tale, zise și i le atinse cu degetele mari, frecând ușor și mângâind. Apoi dintr-odată ochii lui ardeau de aceeași pasiune pe care o văzuse în ei când picta. Mă fac să mă gândesc la ploi. Ploi de lapte delicios și auriu.

Lilly se cutremură din cauza intensității pe care o simțea în vocea lui răgușită.

– Ploi care se revarsă pe pământ, care se transformă în râuri, în râuri strălucitoare de aur, care curg, hrănind continente întregi de pământ însetat.

Ce om ciudat, exagerat și extravagant! Și excesiv! Nu știa ce să facă cu o viziune atât de scandaloasă precum cea pe care tocmai i-o oferise.

– Trupul tău, Lilly... Oh, Doamne! Tu chiar nu vezi? Acesta e trupul care a dat naștere rasei umane!

Cuvintele lui contraziceau tot ce predica lumea în care trăia ea. Diete. Negare. O obsesie cu osul feminin în loc de carnea femeiască. Cultura tinereții și a slăbitului.

A avariției și a zgârceniei.

A desfigurării.

A fricii.

O fracţiune de secundă, văzu şi ea adevărul. Văzu o lume atât de înspăimântată de puterea mistică a femeii, încât nu putea îndura nimic altceva decât să distrugă şi să secătuiască însăşi esenţa şi sursa acelei puteri – forma naturală a trupului ei.

Dar era o viziune mult prea străină prin prisma a tot ce experimentase în viaţa ei, care se stinse uşor şi dispăru.

– Eu... eu trebuie să plec. Inima îi bătea tare în piept. Se apleacă să-şi ia lenjeria intimă, o aruncă în coşul de cusut, după care luă bucata de pătură la care lucrase. Asta a fost... a fost complet iresponsabil.

El zâmbi.

– Adică am şanse să te las gravidă?

– Nu. Dar e vorba de alte lucruri.

– Nici unul din noi nu este un om promiscuu de fel. Amândoi am învăţat prin lecţii grele că sexul este prea important.

– Păi şi ce numeşti *asta* atunci? zise ea, împungând aerul cu mâna şi arătând spre podea.

– Pasiune. După aceea încuviinţă din cap spre celelalte bucăţi din pătura ei care se revărsau din coş şi zise: Arată-mi la ce lucrezi!

Lilly nu putea permite ca un geniu precum Liam Jenner să vadă proiectul ei simplu de... lucru manual. Clătină din cap şi porni spre uşă, dar, chiar înainte să ajungă acolo, ceva o făcu să se întoarcă şi să se uite în spate.

El stătea acolo uitându-se la ea. Avea o coapsă pătată de vopsea albastră în apropierea vintrei. Era gol şi magnific.

– Ai avut dreptate, zise ea. Am 50 de ani!

Răspunsul lui şoptit o urmă în timp ce ieşi din casă şi porni pe drum:

– *Eşti prea bătrână ca să mai fii aşa de laşă!*

capitolul 17

Daphne își împachetă lucrurile necesare: cremă de soare, o pereche de aripioare de înot roșii ca niște acadele, o cutie de bandaje (pentru că și Benny urma să vină în tabără), cerealele ei crocante preferate, un fluier care fluiera foarte tare (pentru că și Benny urma să vină în tabără), o minge de plajă pe care scria FORT LAUDERDALE, găletușa ei de plastic, o lopățică și o folie mare cu bule de aer, în caz că se plictisea.

Daphne merge în tabăra de vară

Era marți și Molly se simțea deja epuizată de urcușurile și coborâșurile lucrului la *Daphne merge în tabăra de vară*, precum și de toate încercările de a-l distra pe Kevin. Nu că el i-ar fi cerut să îl distreze. De fapt, devenise foarte morocănos după cina pe care o luaseră împreună duminică seară și apoi făcuse tot ce îi stătuse în putință ca să o evite. Ba, mai mult, chiar avea impertinența de a se comporta ca și când *ea* l-ar fi deranjat pe *el*. Și fusese nevoită să-l amenințe cu o grevă la bucătărie ca să-l convingă să vină cu ea în acea zi.

Știa că ar fi trebuit să-l lase în pace și gata. Doar că pur și simplu nu putea face asta. Singurul mod în care îl putea face să se răzgândească în privința vânzării Wind Lake era să îl convingă că tabăra nu mai era locul plictisitor și represiv al copilăriei lui. Din păcate însă, nu reușise să-l convingă, ceea ce însemna că venise momentul să treacă la următoarea mișcare. Resemnată, se ridică în picioare.

– Uite, Kevin! Acolo în copaci!

– Ce faci, Molly? Stai jos!

Ea țopăi de entuziasm.

– Nu e aceea pasărea cântătoare din Kirtland?

– Încetează!

Și apoi nu mai fu nevoie decât de o singură țopăitură mică și canoea în care mergeau se înclină.

– Ooo, *la naiba!*

Şi căzură în lac.

În timp ce se ducea la fund, se gândi la sărutul tulburător pe care îl împărtăşiseră cu trei zile în urmă. De atunci, Kevin păstrase distanţa şi, în puţinele dăţi în care mai petrecuseră timp împreună, se comportase... Ei bine, era mult spus civilizat. După ce îi zisese că nu avea de gând să se culce cu el, îşi pierduse tot interesul faţă de ea. Dacă numai...

„Dacă numai ce, proasto? Dacă numai ar lovi cu pumnii în fiecare noapte în uşa dormitorului tău, implorându-te să te răzgândeşti şi să-l laşi să intre? Oh, da, ca şi când asta s-ar întâmpla vreodată!"

Dar el nu putea nici măcar să-i arate că suferea cât de puţin de pe urma dorinţei, care pe ea o făcuse să se zvârcolească în pat în ultimele trei nopţi, de-i venea să urle de frustrare. Treaba asta îi afectase până şi scrisul.

În dimineaţa aceea, Daphne îi spusese celei mai bune prietene a ei, Melissa Broscuţa de Pădure, că Benny arăta deosebit de sexy în ziua aceea. Şi atunci Molly aruncase caietul de notiţe, complet dezgustată.

Pipăi deasupra capului, căutând copastia bărcii, după care înotă pe sub ea. Se împinse tare prin apă şi ieşi la suprafaţă în buzunarul de aer de sub carcasă, care era suficient de mare pentru capul ei. Toată treaba asta cu înecatul avea să o transforme într-o prună stafidită.

Ştia că ar fi fost uşor să-i recâştige atenţia. Tot ce trebuia să facă pentru asta era să se dezbrace. Dar îşi dorea să însemne ceva mai mult pentru el, nu o altă aventură sexuală. Îşi dorea să îi fie...

Mintea i se goli, dar numai pentru o clipită. *Prietenă*, asta era. De-abia începuse să aprecieze prietenia lui, când devenise morocănos şi nesuferit. Şi nu ar mai fi existat nici o cale de a reclădi relaţia dacă se culca cu el.

Încercă încă o dată să-şi amintească faptul că Kevin nu era cine ştie ce la pat. Dar săruta absolut extraordinar şi, da, era adevărat că dormise în timpul primei şi ultimei lor întâlniri sexuale scurte şi nefericite, dar

observase deja că nu era un om foarte senzual din fire. Nu zăbovea niciodată prea mult asupra mâncării ca să o savureze. Nu savura nici vinul și nici nu își lua timp să aprecieze prezentarea mâncării de pe farfuria sa. Mânca eficient și manierele sale în timpul mesei erau într-adevăr ireproșabile, dar pentru el mâncarea nu însemna nimic altceva decât combustibil pentru corp. De fapt, de câtă energie avea nevoie un sportiv profesionist superb și multimilionar să investească în a-și dezvolta abilitățile de amant? Femeile stăteau la coadă ca să-l mulțumească și să-l satisfacă, nu invers.

„Fii realistă odată!", își spuse frustrată. Sexul pe care ea și-l dorea cu el nu era decât o fantezie erotică, iar ea nu era dispusă să-și vândă sufletul pentru asta. În ciuda celor trei nopți pe care le petrecuse zvârcolindu-se în pat, în ciuda fierbințelii rușinoase care îi făcea genunchii să se înmoaie în cele mai inoportune momente, nu voia să aibă o aventură cu el. Își dorea o relație adevărată. „O *prietenie!*", își aminti din nou.

De abia începuse să-și închipuie cum ar fi arătat două urechi de iepuraș ude leoarcă, ieșind de sub o canoe răsturnată, când capul lui Kevin ieși la suprafață lângă ea. Era prea întuneric sub carcasa bărcii ca să poată vedea expresia de pe fața lui, dar cu siguranță înțelegea foarte clar furia din vocea sa.

– De ce știam că o să te găsesc aici?

– M-am dezorientat.

– Jur că ești cea mai necoordonată persoană pe care am cunoscut-o vreodată! O prinse apoi de braț în mod nepoliticos și o trase după el, sub apă. Și apoi ieșiră iar la suprafață în lumina zilei.

Era o după-amiază minunată pe Wind Lake. Soarele strălucea, și apa albastră precum o piatră prețioasă oglindea singurul norișor pufos care plutea sus pe cer, ca unul dintre fursecurile de bezea făcute de Molly, care nu se arsese pe fund. Kevin însă avea pe chip o expresie mai mult decât furtunoasă.

– La ce naiba te gândeşti? Când m-ai şantajat să venim aici, mi-ai zis că ştii cum se merge cu o canoe!

În timp ce călca apa ca să se ţină la suprafaţă, Molly era bucuroasă că ţinuse minte să-şi lase tenişii la docuri – lucru pe care el nu îl făcuse. Iar el nu ştiuse informaţiile din interior pe care le avusese ea despre unde vor fi sfârşit.

– Păi chiar ştiu cum se merge cu o canoe! În ultima vară pe care am petrecut-o în tabăra de vară, m-am ocupat să-i scot din apă pe copiii de 6 ani.

– Şi mai e vreunul dintre ei *viu?*

– Nu înţeleg de ce eşti morocănos. Doar îţi place să înoţi.

– Nu şi când port la mână un Rolex!

– Lasă, că îţi cumpăr unul nou.

– Oh, sigur. Ideea e că nu voiam să ies cu barca azi. Aveam multă treabă. Dar tot weekendul, ori de câte ori încercam să fac câte ceva, tu ba te hotărai că un hoţ încearcă să intre prin efracţie în căsuţă, ba că nu te puteai concentra la gătit dacă nu săreai în apă de pe stâncă. Şi azi-dimineaţă m-ai bătut la cap să mă joc cu mingea cu *pudelul* tău!

– Păi Roo are nevoie să facă mişcare.

Şi Kevin avea nevoie de cineva cu care să se joace.

Nu putuse sta liniştit nici o clipă tot weekendul. În loc să abandoneze magia de la Wind Lake şi să se reconecteze cu moştenirea şi cu rădăcinile lui, ori făcuse antrenamente, ori încercase să-şi alunge neliniştea interioară cu ajutorul unui ciocan şi al cuielor. Din clipă în clipă, se aşteptase să-l vadă sărind în maşină şi plecând fără să se uite în urmă.

Chiar şi acest simplu gând o deprima. Ea nu putea pleca de aici... Nu încă. Tabăra aceasta avea ceva magic! Şi mii de posibilităţi păreau să plutească în aer, precum particule de aur căzute din cer. I se părea că era un loc de-a dreptul fermecat.

Şi acum înota spre pupa bărcuţei răsturnate.

– Și ce ar trebui să facem cu chestia asta acum?
– Ajungi să atingi fundul cu picioarele?
– Suntem în mijlocul unui afurisit de lac! Sigur că nu ajung să ating fundul cu picioarele!
Ea alese să ignore proasta lui dispoziție.
– Ei bine, într-o tabără, instructorul nostru ne-a învățat la un moment dat cum să întoarcem o canoe răsturnată. Manevra se numește întoarcerea Capistrano, dar...
– Și cum se face?
– Aveam 14 ani, Nu mai știu!
– Atunci de ce ai mai adus vorba despre asta?
– Gândeam cu voce tare. Haide, sunt sigură că ne putem descurca.
În cele din urmă, reușiră să îndrepte canoea. Dar tehnica lor se bază mai mult pe forța brută a lui Kevin, decât pe orice altceva, iar asta lăsă fundul bărcuței plin cu apă și parțial scufundat. Neavând nimic la dispoziție ce să poată folosi pe post de ispol, se văzură obligați să vâslească înapoi tot drumul. Iar Molly deja gâfâia de mama focului când reușiră să tragă canoea pe plajă. Cu toate acestea, nu fusese niciodată genul care să renunțe.
– Uită-te acolo, în dreapta, Kevin! A venit domnul Morgan! Își dădu după ureche o șuviță de păr ud și apoi făcu semn spre contabilul suplu și cu ochelari care își așeza un scaun pe nisip.
– Oh, nu asta din nou!
– Serios, cred că ar trebui să te iei un pic de el să...
– Nu-mi pasă ce ai de zis. *Nu* seamănă deloc cu un criminal în serie! mârâi el și își scoase tricoul ud leoarcă.
– Crede-mă, că sunt foarte intuitivă... Și are ochi de șarpe!
– Cred că ți-ai pierdut mințile, asta cred, bălmăji el. De tot! Și vorbesc serios, chiar cred asta! Și nu am nici cea mai mică idee cum o să-i pot explica asta surorii tale, o femeie care din întâmplare e *șefa* mea.

– Îţi faci prea multe griji.

El se răsuci spre ea, fioros. Molly vedea o scânteie de foc furibund în ochii lui verzi şi înţelegea că îl împinsese prea departe.

– Ia ascultă-mă, Molly! Gata cu jocurile şi cu distracţia! Am lucruri mai bune de făcut decât să-mi pierd timpul aşa!

– Asta nu e o pierdere de timp. Este...

– Nu vreau să fiu *amicul* tău! Poţi să înţelegi treaba asta? Vrei ca relaţia noastră să rămână în afara dormitorul? Foarte bine. Asta e decizia ta. Dar nu te aştepta să fiu amicul tău. De-acum încolo n-ai decât să te distrezi singură şi să stai naibii departe de mine!

Îl privi apoi plecând furios. Se simţi dezamăgită de el, deşi cel mai probabil meritase măcar un pic din furia lui.

Tabăra de vară ar fi trebuit să fie ceva amuzant, dar Daphne era tristă. De când răsturnase canoea în care se plimbaseră, Benny fusese supărat pe ea. Şi acum nu mai venea la ea să-i zică să se învârtă în cerc împreună ţinându-se de mâini, până când ameţeau. Şi nici nu observase că-şi vopsise unghiile de la picioare, fiecare cu ojă de altă culoare, astfel încât să arate ca şi când le scufundase într-o băltoacă de curcubeu. Nu se mai strâmba la ea şi nici nu mai scotea limba la ea pentru a-i atrage atenţia. Şi nici nu mai râgâia tare. În schimb, îl vedea strâmbându-se la Cicely, o iepuroaică din Berlin, care îi dădea figurine de ciocolată sub formă de iepuraşi şi nu avea nici un pic de fler pentru modă.

Molly lăsă deoparte caietul în care scrisese şi se duse în sufragerie, luând cu ea cea mai recentă cutie de ciocolată de casă de la Say Fudge. O vărsă pe toată într-un castron mare de sticlă, murdar de lapte, în care încă erau bucăţele din ciocolata de casă pe care o mâncase cu o zi înainte. Trecuseră patru zile de când răsturnase

canoea pe lac, iar în fiecare dimineață de atunci, găsise câte o cutie nouă pe blatul de la bucătărie din căbănuță. Asta cu siguranță elimina orice mister cu privire la locul unde fusese Kevin cu o noapte înainte. *Viperinul!*

Făcuse tot ce era posibil și imposibil ca să scape de ea, cu excepția acelui lucru pe care ar fi trebuit să-l facă – să se mute înapoi la pensiune. Se părea că aversiunea lui față de Lilly era mai puternică decât dorința de a nu se afla în preajma ei. Nu că treaba asta mai conta prea mult, din moment ce nu mai erau aproape niciodată în același timp în căsuță.

Deprimată, își îndesă în gură o bucată mare de ciocolată de casă. Era sâmbătă și pensiunea era plină peste weekend. Se duse apoi în hol și aranjă un teanc de broșuri de pe măsuța din hol. Anunțul pentru angajare apăruse în ziar, și Kevin își petrecuse toată dimineața intervievându-i pe cei mai buni doi candidați pentru post, în timp ce Molly îi condusese pe noii oaspeți ai pensiunii la camerele lor și îl ajutase pe Troy cu închirierea noilor căsuțe. Era după-amiaza devreme și avea nevoie să ia o pauză de la scris.

Molly ieși pe veranda mare și o văzu pe Lilly stând în genunchi la umbră la marginea grădinii principale, plantând ultimul dintre răsadurile rozalii de lavandă pe care le cumpărase să le pună în spațiile goale. Chiar și când purta mănuși de grădinărit și stătea în genunchi în iarbă reușea să arate strălucitoare. Molly nu se mai obosi să-i amintească faptul că era o invitată aici. Încercase deja asta cu câteva zile în urmă, când Lilly apăruse cu un portbagaj plin de răsaduri. Lilly spusese că îi făcea plăcere grădinăritul, pentru că o relaxa, iar Molly se văzuse nevoită să recunoască faptul că femeia părea într-adevăr mai puțin tensionată, chiar dacă Kevin continua să o ignore.

Când ajunse la baza scărilor, Marmie ridică brusc capul și clipi la ea din ochii ei mari și aurii. Din moment ce Roo era în siguranță în casă cu Amy, pisica se ridică și veni să se gudure pe lângă gleznele lui Molly. Deși

ea nu era tocmai înnebunită după pisici – așa cum era Kevin –, Marmie era o felină superbă, și ele două ajunseseră la un soi de afecțiune mai distantă. Lui Marmie îi plăcea la nebunie să fie ținută în brațe, așa că Molly se apleca și o lua.

Lilly plesni ușor pământul răscolit din jurul răsadului.

– Mi-aș dori să nu-l mai încurajezi pe Liam să tot vină la micul dejun în fiecare dimineață.

– Îmi place de el. „Și la fel și ție!", se gândi Molly, dar nu mai rosti asta cu voce tare.

– Nu văd cum ar putea, e nepoliticos, arogant și complet egoist.

– Și e amuzant, inteligent și foarte sexy.

– Hm. Nu observasem.

– Te cred.

Lilly adoptă din nou comportamentul său de divă pentru o clipă și se încruntă la ea. Dar Molly nu se lăsă intimidată. În ultima vreme, Lilly părea să uite uneori că Molly era dușmanul ei. Poate că imaginea ei muncind din greu la pensiune nu se potrivea cu imaginea pe care o avea actrița despre o moștenitoare răsfățată din lumea fotbalului. Molly se gândise să o înfrunte din nou, așa cum făcuse în grădina de ierburi, acum mai bine de o săptămână. Dar parcă nu avea dispoziția necesară să se apere.

În fiecare dimineață, Liam Jenner apărea în bucătărie ca să ia micul dejun cu Lilly. Cei doi se ciondăneau în timp ce mâncau, dar păreau să facă asta mai mult pentru a prelungi timpul pe care îl aveau împreună, decât din oricare alt motiv. Iar atunci când nu se ciondăneau, conversațiile lor variau de la orice, de la artă și călătorii la observațiile pe care le făcuseră asupra naturii umane. Aveau multe în comun și era evident că se simțeau atrași unul de altul. La fel de evident era că Lilly se lupta cu lucrul acesta.

Molly aflase că Lilly fusese într-o zi în vizită la el acasă și că îi făcuse un portret, dar după aceea Lilly îi refuzase

cererile repetate de a-i poza din nou. Și Molly nu putea să nu se întrebe ce se întâmplase în ziua aceea acasă la Liam Jenner.

O duse pe Marmie la umbra unui tei secular, care se afla în apropierea locului în care planta Lilly. Și doar ca să fie un pic afurisită, zise:

- Pun pariu că arată grozav dezbrăcat...

- Molly!

Dar tot amuzamentul răutăcios al lui Molly dispăru în clipa în care îl văzu pe Kevin alergând spre izlaz dinspre drumul principal. De îndată ce terminase cu interviurile, se schimbase într-un tricou și în pantalonii lui scurți de sport și apoi plecase. Abia vorbea cu ea, chiar și atunci când serveau micul dejun împreună. Și, după cum se simțise Amy obligată să sublinieze, în ultima vreme petrecea mai mult timp vorbind cu Charlotte Long decât cu Molly.

Toată săptămâna o chinuise pe Lilly cu politețea lui distantă, și Lilly îi permisese să facă asta. Acum însă, înfipse tare hârlețul de grădinărit în pământ și zise:

- Știi, Molly? Cam începe să mi se termine răbdarea cu soțul tău.

Lucrul acesta era valabil pentru amândouă.

Molly îl privi în timp ce încetinea ca să se relaxeze. Kevin înclină capul și-și odihni palmele pe șale. Marmie îl zări și începu să se agite în brațele ei. Molly îi aruncă pisicii o privire plină de resentimente. Era geloasă. Era geloasă pe afecțiunea pe care i-o arăta Kevin unei pisici. Își aminti felul în care o mângâiase pe Marmie pe blăniță, cum degetele lui lungi și puternice se cufundaseră în blana ei, cum alunecaseră pe șira spinării ei. Doamne, i se făcea pielea de găină!

Își dădu seama că era incredibil de furioasă pe el. Ura faptul că își petrecuse dimineața intervievând străini, cu intenția de a-i lăsa să preia administrația taberei. Și ce drept avea el să se comporte ca și când îi unea o prietenie sinceră și apoi să-i întoarcă spatele doar pentru că refuzase să se culce cu el? Poate că se prefăcea el furios

pentru incidentul cu barca, dar știau amândoi că asta era o minciună.

Dintr-un impuls, se răsuci și lăsă pisica lângă trunchiul teiului la umbra căruia stătuseră. O veveriță țopăia printre crengile de deasupra. Marmie dădu din coadă și se cățără în copac.

Lilly văzu cu coada ochiului și se răsuci imediat spre ea.

- Ce fa...?

- Nu ești singura care a ajuns la capătul răbdării! Molly se uită în sus și o privi pe Marmie cocoțându-se și mai sus. Și apoi strigă: Kevin!

El se uită spre ea.

- Avem nevoie de ajutorul tău. E vorba de Marmie!

El grăbi pasul și veni spre ele.

- Ce a pățit?

Molly îi arătă spre tei, unde Marmie se suise pe o creangă, la vreo trei metri de pământ. Pisica miorlăi nemulțumită când veverița dispăru printre ramuri.

- A rămas acolo și nu putem s-o dăm jos. Biata de ea e înspăimântată.

Lilly dădu ochii peste cap, dar nu zise nimic.

Kevin se uită în sus după pisică.

- Hei, fetițo! Hai jos! zise el și întinse brațele. Hai, vino aici!

- Am făcut și noi asta, zise Molly, uitându-se la tricoul lui ud de sudoare și la pantalonii lui scurți de alergat. Avea picioarele dezgolite și părul asudat. „Cum naiba poate să arate bine și așa?", se gândi ea frustrată. Mă tem că va trebui să te urci sus după ea. Se opri o clipă, apoi continuă: Asta dacă nu vrei să mă sui eu.

- Sigur că nu, zise el, după care se prinse cu mâna de una dintre crengile mai joase și se trase în sus.

Iar Molly abia își putu ascunde încântarea.

- Vai! Ai picioarele goale! O să te zgârii îngrozitor de tare!

Dar el o ignoră și se cățără și mai sus.

- Dacă aluneci și cazi, ai putea să-ți fracturezi brațul cu care arunci! Și asta ți-ar putea încheia cariera!

Deja Kevin dispărea printre crengi, așa că fu nevoită să ridice vocea și mai mult ca să se facă auzită:

- Oh, te rog, dă-te jos! E prea periculos.

- Faci mai multă gălăgie decât pisica!

- Lasă-mă să mă duc să-l chem pe Troy!

- Grozavă idee! Ultima dată când l-am văzut era jos la docuri. Așa că nu te grăbi!

- Crezi că sunt șerpi de copac pe acolo, pe sus?

- Nu știu, dar pun pariu că poți să găsești șerpi în pădure. Chiar, du-te și uită-te! Crengile foșneau în timp ce se cățăra printre ele. Vino aici, Marmie! Aici, fetițo! Pis, pis...

Creanga pe care stătea proțăpită pisica era destul de groasă, dar și el era un om destul de zdravăn. Dacă se rupea sub greutatea lui și chiar cădea și se rănea? Pentru prima dată, îngrijorarea lui Molly era sinceră.

- Nu te urca pe creanga aia, Kevin! Ești prea greu!

- Vrei să taci odată din gură?!

Molly își ținu respirația, când el încălecă creanga aflată la doi metri distanță de locul unde stătea Marmie. Se târî ușor în față, scoțând sunete alinătoare pentru pisică. Aproape că ajunsese la ea, când Marmie ridică nasul în aer, sări elegantă pe o creangă aflată mai jos și apoi se dădu jos din copac.

Molly privi dezgustată cum pisica trădătoare ajunse pe pământ și apoi fugi la Lilly, care o luă imediat în brațe și îi aruncă lui Molly o privire tăioasă. Cu toate acestea, nu-i zise nimic lui Kevin, care tocmai se dădea și el jos.

- Cât timp ai zis că a rămas blocată acolo sus? o întrebă el, sărind jos.

- Nu știu exact... e greu să ții socoteala timpului când ești îngrozită.

Kevin o studie pe Molly cu o expresie suspicioasă întipărită pe chip, după care se aplecă să examineze o zgârietură urâtă din partea interioară a gambei.

– Am nişte unguent pentru răni în bucătărie, zise ea.

Lilly făcu un pas în faţă şi zise:

– Mă duc eu să-l aduc.

– Nu-mi face tu vreo favoare, izbucni Kevin.

Lilly scrâşni din dinţi.

– Ştii? Chiar încep să mă satur de atitudinea asta a ta. Şi m-am săturat să tot aştept. O să stăm de vorbă *chiar acum!* exclamă şi lăsă jos pisica.

Kevin era cu adevărat surprins de reacţia ei. Se obişnuise cu felul în care nu îl presa deloc şi acum nu părea să ştie cum să reacţioneze.

Ea împunse cu degetul prin aer, arătând spre desişul de lângă casă.

– Am amânat asta suficient de mult. Vino după mine! Sau poate că nu ai curaj.

Îi vorbi ca şi când îi fluturase un steguleţ roşu prin faţa ochilor, însă Kevin reacţionă repede:

– O să vedem noi cine nu are curaj, mârâi el.

Lilly plecă spre pădure.

Lui Molly mai că îi venea să o aplaude pentru felul cum preluase iniţiativa, dar apoi se bucură că nu o făcu când Lilly se întoarse spre ea şi îi aruncă o privire încruntată:

– Nu te atinge de pisica mea!

– Da, doamnă.

Lilly şi Kevin plecară împreună.

Lilly auzea paşii lui Kevin foşnind în spatele ei prin acele de pin, în timp ce traversa cărarea. Dar cel puţin venea după ea. Trei decenii de vinovăţie începură uşor-uşor să stingă o parte din nervii care îi dăduseră în cele din urmă curajul de a-i forţa mâna în această confruntare. Se săturase până peste cap să se simtă vinovată. Pentru că asta nu făcuse decât să o paralizeze şi nu mai suporta. Liam o chinuia apărând în fiecare dimineaţă pentru un mic dejun pe care nu prea voia niciodată să-l mănânce, dar pe care nu părea să-l poată evita. Molly nu se potrivea deloc în tiparul în care o încadrase Lilly. Kevin se uita la ea ca şi când ar fi fost

cel mai mare dușman al lui. Era prea mult! În depărtare, desișul de copaci se deschidea spre lac. Se duse într-acolo, provocându-l în tăcere să nu o urmeze. Și când nu mai putu îndura tensiunea, se întoarse ca să-l înfrunte, fără a ști ce avea să-i spună înainte de a deschide gura să vorbească

- Nu o să-ți cer iertare pentru că am renunțat la tine!

- De ce nu mă surprinde asta?

- Strâmbă din nas cât vrei, dar spune-mi un lucru, te-ai gândit măcar vreodată unde ai fi fost astăzi dacă te-aș fi păstrat? Ce șanse crezi că ai fi avut în viață trăind într-un apartament infestat de gândaci cu o adolescentă imatură, care avea visuri mărețe, dar nici cea mai mică idee despre cum să le îndeplinească?

- Absolut nici o șansă, zise el cu răceală. Ai făcut ceea ce trebuia.

- Să fii sigur de asta! M-am asigurat că o să ai doi părinți care te-au adorat din prima zi în care te-ai născut. M-am asigurat că o să trăiești într-o casă frumoasă, că o să ai ce mânca și o curte în spate în care să te joci!

El se uită spre lac, cu o expresie plictisită întipărită pe chip.

- Nu te contrazic aici. Așadar, ai terminat ce aveai de zis? Am treabă.

- Nu înțelegi? N-am avut cum să vin să te văd!

- Nu mai contează.

Lilly încercă să se apropie de el, dar se opri.

- Ba, da, contează. Și știu că de-asta mă urăști așa de mult. Nu pentru că am renunțat la tine, ci pentru că nu ți-am răspuns niciodată la scrisorile în care mă implorai să vin să te văd.

- Nu mai țin minte. Aveam... vreo 6 ani probabil, nu? Crezi că încă mă deranjează treaba asta? Indiferența studiată începea să capete o notă tăioasă. Nu te urăsc, Lilly. Nu îmi pasă de tine suficient de mult încât să te urăsc.

- Încă am scrisorile alea. Fiecare scrisoare pe care mi-ai trimis-o vreodată! Şi sunt ude de mai multe lacrimi decât îţi poţi închipui.

- Mi se frânge inima...

- Tu chiar nu înţelegi? Nu îmi doream nimic pe lume mai mult decât să vin să te văd, dar n-am avut voie...

- Uite pe asta chiar vreau s-o aud!

Îi captase atenţia într-un final. Veni mai aproape de ea şi se opri lângă trunchiul unui stejar bătrân şi vitregit.

- Nu aveai 6 ani. Ai început să-mi scrii când aveai 7 ani. Prima era compusă din litere lipite pe o foaie galbenă de caiet. O am şi acum. O citise de atât de multe ori, încât se subţiase hârtia.

Dragă mătuşă Lilly,

Ştiu că tu eşti mama mea adevărată şi te iubesc foarte mult. Ai putea să vii să mă vezi? Am un motan. Îl cheamă Spike. Şi el are tot 7 ani.

Cu dragoste,

Kevin

- Mi-ai trimis optsprezece scrisori de-a lungul anilor.

- Chiar nu mai ţin minte...

Lilly riscă şi făcu câţiva paşi spre el.

- Eu şi Maida am avut o înţelegere.

- Ce fel de înţelegere?

- Nu te-am dat cu uşurinţă. Nu trebuie să crezi asta. Dar am discutat şi am pus totul la punct. Şi eu am făcut liste lungi. Îşi dădu seama că îşi frângea mâinile şi le lăsă să-i alunece pe lângă corp. I-am pus să-mi promită să nu o să te bată niciodată, chiar dacă ştiam că nu ar fi făcut-o. Le-am spus să nu critice muzica pe care o asculţi când ajungi adolescent şi să te lase să-ţi porţi părul cum vrei tu. Ţine minte că abia împlinisem 18 ani, zise şi îi aruncă un zâmbet plin de amărăciune. Şi am încercat chiar să-i fac să-mi promită că o să-ţi cumpere

o decapotabilă roșie când împlineai 16 ani, dar la capitolul acesta au fost mai înțelepți decât mine și au refuzat.

El îi zâmbi pentru prima dată. Era un gest mic, abia o tresărire a colțurilor gurii. Dar era acolo.

Lilly clipi ca să-și țină lacrimile. Era hotărâtă să ducă la capăt discuția asta fără să plângă.

– Dar la un lucru n-am renunțat sub nici o formă. I-am pus să-mi promită solemn să te lase mereu să-ți urmezi visurile, chiar dacă nu erau aceleași visuri pe care le aveau ei pentru tine.

El înclină ușor din cap și dispăru complet de pe chipul lui orice simulare a indiferenței.

– Nu le-a plăcut deloc să te lase să joci fotbal. Erau absolut îngroziți că o să pățești ceva. Dar i-am obligat să se țină de promisiune și nu au încercat niciodată să te oprească. Deja nu îl mai putea privi în ochi. Și nu a trebuit decât să le dau un singur lucru în schimb.

Îl auzi venind mai aproape de ea, așa că ridică privirea și îl văzu pășind în fâșia subțire de lumină.

– Ce lucru?

Lilly își dădu seama din glasul lui că deja știa despre ce era vorba.

– A trebuit să fiu de acord să nu te mai văd niciodată. Nu se mai putea uita la el, așa că își mușcă buza. Adopțiile deschise nu existau pe atunci sau, dacă existau, eu nu am știut. Mi-au explicat cât de ușor pot deveni confuzi copiii și i-am crezut. Au fost de acord să-ți spună cine era mama ta naturală, imediat ce erai suficient de mare ca să poți înțelege și mi-au trimis sute de poze cu tine de-a lungul anilor. Doar că nu puteam să vin să te vizitez. Atât timp cât Maida și John erau în viață, tu trebuia să ai doar o singură mamă.

– Dar ți-ai încălcat promisiunea o dată, zise el cu buzele abia mișcându-i-se. Când aveam 16 ani.

– A fost un accident. Se plimbă apoi spre bolovanul care ieșea din nisip pe malul lacului. Când ai început să joci fotbal în liceu, mi-am dat seama că aveam, în sfârșit, o modalitate de a te putea vedea fără să-mi încalc

promisiunea. Am început să zbor la Grand Rapids vinerea ca să văd meciurile pe care le aveai. Îmi ştergeam tot machiajul, îmi înfăşuram o eşarfă veche pe cap şi purtam haine simple, ca să nu mă recunoască nimeni. Şi apoi stăteam în tribuna oaspeţilor. Şi luam mereu cu mine un binoclu mic de operă prin care te priveam tot meciul. Trăiam pentru clipele alea când îţi dădeai casca jos. Nu o să ştii niciodată cât de mult ajunsesem să urăsc blestemăţia aia. Era o zi călduroasă, dar se simţi înfrigurată de depănatul amintirilor şi se frecă pe braţe. Totul a mers bine până când ai trecut în clasa a zecea. Era ultimul meci al sezonului şi ştiam că o să treacă aproape un an până să te pot vedea din nou. M-am convins că nu putea fi nimic rău dacă treceam pur şi simplu cu maşina pe lângă casă.

- Tăiam iarba în curtea din faţă...

Ea încuviinţă din cap.

- Era una din zilele alea toride de vară. Erai transpirat, la fel cum eşti acum. Eram aşa de preocupată să mă uit la tine, că nici nu am văzut maşina parcată a vecinilor tăi.

- Le-ai acroşat aripa şi s-a zgâriat...

- Şi tu ai venit în fugă ca să mă ajuţi, zise, strângându-şi braţele în jurul corpului. Când ţi-ai dat seama cine sunt, te-ai uitat la mine ca şi când mă urai.

- Nu-mi venea să cred că eşti tu...

- Maida nu a vorbit niciodată cu mine despre asta, aşa că mi-am dat seama că nu le-ai zis nimic.

Lilly încercă să descifreze expresia de pe chipul lui, dar Kevin nu lăsa nimic să se vadă.

El dădu la o parte o creangă căzută cu vârful adidaşilor săi de alergat.

- A murit acum un an. De ce ai aşteptat până acum ca să-mi spui toate astea?

Ea rămase uitându-se la el şi clătină din cap cu amărăciune.

- De câte ori nu te-am sunat şi n-am încercat să vorbesc cu tine? Dar tu ai refuzat, Kevin. De fiecare dată.

El îi întâlni atunci privirea.

– Ar fi trebuit să-mi spună ei că nu te lăsau să mă vezi.

– Dar i-ai întrebat vreodată despre asta?

El ridică din umeri ca răspuns, și Lilly înțelese că nu o făcuse.

– Cred că poate John ți-ar fi zis ceva, dar Maida nu ar fi fost niciodată de acord. Am vorbit de mai multe ori despre asta la telefon. Era mai bătrână decât mamele tuturor prietenilor tăi și își dădea seama că nu era una din mamele alea amuzante și distractive pe care și le doresc toți copiii. În plus, și tu ai fost un copil foarte încăpățânat. Chiar crezi că ai fi trecut peste asta pur și simplu și ți-ai fi văzut mai departe de treabă dacă ai fi știut cât de mult îmi doream să te văd?

– M-aș fi suit în primul autobuz spre L.A., zise el sec.

– Și asta i-ar fi frânt inima.

Lilly așteptă, sperând că el avea să se apropie mai mult. Visase foarte mult la clipa asta. Își imaginase că o va lăsa să-l strângă în brațe și că atunci toți anii pierduți aveau să dispară precum fumul. În schimb, el se aplecă și luă un con de pin de pe jos.

– Aveam un televizor la subsol. Mă duceam acolo în fiecare săptămână ca să văd serialul în care jucai. Dădeam mereu volumul la minimum, dar ei știau foarte bine ce făceam. Și nu mi-au zis niciodată nimic.

– Normal că nu ți-ar fi zis...

Kevin își alunecă degetul mare peste conul de pin. Îi dispăruse ostilitatea, dar nu și tensiunea. Lilly știa că reuniunea la care visase atât de mult nu avea să se întâmple niciodată.

– Ce-ar trebui să fac în privința asta acum?

Simplul fapt că simțea nevoia să pună întrebarea asta arăta că nu era pregătit să îi ofere nimic. Nu îl putea atinge, nu îi putea spunea că îl iubise enorm din prima clipă în care se născuse și că nu încetase niciodată să-l iubească.

– Asta depinde numai de tine.

El încuviință din cap încet, după care aruncă pe pământ conul de pin.

- Acum, că mi-ai spus toate astea, o să pleci?

Nici expresia de pe chipul său și nici tonul vocii lui nu-i ofereau nici un indiciu despre cum ar fi vrut să-i răspundă, și nici ea nu l-ar fi întrebat.

- O să rămân să termin de plantat răsadurile pe care le-am cumpărat. Încă vreo câteva zile.

Era o scuză penibilă, dar el încuviință din cap și se întoarse spre cărare.

- Trebuie să fac un duș.

El nu-i pusese în vedere să plece. Și nici nu-i aruncase în față că venise prea târziu. Așa că Lilly decise că trebuia să se mulțumească cu asta. Era suficient pentru moment.

Kevin o găsi pe Molly stând în locșorul ei preferat - scaunul de pe veranda din spate a căsuței - cu un caiet deschis în poală. Îl durea prea tare să se gândească la dezvăluirile absolut tulburătoare ale lui Lilly. Rămase în pragul ușii uitându-se la Molly. Probabil nu-l auzise intrând, pentru că nu ridică privirea. Se comportase urât cu ea în ultima vreme, deci era posibil să-l ignore intenționat. Dar cum ar fi trebuit să reacționeze când Molly inventa tot soiul de aventuri nebunești și prostești fără să aibă nici cea mai mică idee cum îl afecta să fie prin preajma ei?

Chiar credea că lui îi venea ușor să o privească împroșcând apă în toate părțile, îmbrăcată în costumul acela de baie sumar pe care i-l cumpărase pentru a-l înlocui pe cel roșu? Și se uita măcar vreodată în jos ca să vadă ce se întâmpla cu sânii ei când i se făcea frig? Slipul costumului ei de baie era atât de decoltat, încât îl implora să-și alunece mâinile pe sub material ca să-i cuprindă fesele acelea rotunde și obraznice. Și mai avea îndrăzneala să fie supărată pe el pentru că o ignorase! Oare chiar nu înțelegea că nu putea să o ignore?

Își dorea să îi smulgă din mâini caietul acela în care scria, să o arunce peste umărul său și să o ducă direct în dormitor. În schimb, se duse spre baie și umplu cada cu apă foarte rece, blestemând încă o dată faptul că nu aveau duș. Se spălă repede, după care se schimbă în niște haine curate. Toată săptămâna trăsese de el și se forțase, dar treaba asta nu-i adusese nimic bun. În ciuda faptului că își petrecuse mult timp cu tâmplăria și dăduse cu var, în ciuda tuturor antrenamentelor zilnice istovitoare și a kilometrilor pe care îi adăugase la traseul său de alergare, o dorea mai mult ca niciodată. Nici măcar filmările cu vechile sale meciuri, la care se uitase în birou, nu-i putuseră distrage atenția. Ar fi trebuit să se mute înapoi la pensiune. Dar acolo era Lilly.

Simți imediat un junghi puternic. Nu se putea gândi la ea acum. Poate că ar fi fost mai bine să se ducă în oraș și să facă un antrenament la sala mică de fitness de la han.

Dar nu. Se duse spre verandă. Și toate jurămintele lui de a se ține departe de Molly se evaporară într-o clipită. Când intră pe ușă, își dădu seama că se afla în singurul loc unde ar fi putut fi în acel moment. În prezența singurei persoane care îi putea înțelege confuzia legată de tot ce se întâmplase cu Lilly.

Ea ridică privirea și se uită în sus la el, cu ochii năpădiți de acea îngrijorare generoasă pe care o simțea pentru orice om despre care credea că ar putea avea o problemă. Nu putea vedea în ochii ei nici cea mai mică urmă de critică sau resentimente pentru cât de ursuz fusese, chiar dacă știa că tot îl va pune la punct mai devreme sau mai târziu.

– E totul în regulă?

El ridică din umeri, fără a da de înțeles nimic.

– Am vorbit.

Dar ea nu era deloc impresionată de fațada dură și indiferentă pe care o afișa.

– Și ai fost la fel de antipatic ca de obicei?

– Am ascultat-o, dacă asta mă întrebi. Kevin știa exact la ce anume se referise, dar tot voia ca ea să îi smulgă

cu cleştele povestea despre ce se întâmplase. Poate pentru că, într-un fel, nu ştia nici el ce avea să găsească dacă făcea asta.

Molly aşteptă.

El se duse spre uşă. Planta pe care o agăţase într-un cui îi atingea umărul.

– Mi-a spus nişte lucruri... Nu ştiu ce să zic... Nu a fost deloc aşa cum mă gândeam că o să fie.

– Şi, mai exact, cum te aşteptai să fie? îl întrebă ea încet.

Îi spuse. Dar evită să deschidă subiectul emoţiilor sale. Nu voia să-i spună nimic despre toată confuzia care îl chinuia pe interior. Nu, îi relată doar faptele.

Când termină de vorbit, ea încuviinţă uşor din cap.

– Am înţeles.

Dacă ar fi înţeles şi el...

– Acum trebuie să te obişnuieşti cu asta. Să te acomodezi cu faptul că tot ce credeai despre ea nu era adevărat.

– Cred că vrea... începu el, îndesându-şi mâinile în buzunare. Cred că vrea ceva de la mine. Dar nu... nu pot să... Se întoarse cu faţa spre ea. Ar trebui să simt brusc un ataşament matern incredibil faţă de ea? Pentru că nu simt asta.

Pe chipul ei se jucă o clipă o expresie ciudată, care aproape că semăna cu durerea, şi îi luă mult timp să îi răspundă la întrebare.

– Mă îndoiesc că se aştepta la asta imediat. Ai putea să începi pur şi simplu prin a o cunoaşte mai bine. Face pături, şi să ştii că e o artistă grozavă. Dar încă nu ştie nici ea asta despre ea.

– Cred că ai dreptate. Îşi scoase apoi mâinile din buzunare şi făcu întocmai ceea ce încercase să evite vinerea trecută. Simt că o iau razna! Este un loc la vreo 30 de kilometri de aici, hai să plecăm de aici!

Îşi dădu seama că voia să îl refuze. Nu putea s-o învinuiască pentru asta. Doar că nu putea să fie singur

acum, așa că îi smulse caietul acela din mână și o trase în picioare.

– O să-ți placă.

O oră mai târziu, zburau împreună peste râul Au Sable într-un planor mic și superb de fabricație germană.

capitolul 18

Reveriile erotice și fanteziile sexuale sunt ceva normal. Reprezintă chiar o modalitate sănătoasă de a petrece timpul când aștepți să apară persoana potrivită.

Viața mea sexuală secretă,
articol pentru revista *Chik*

– Mă bucur că, în sfârșit, Kevin a hotărât să petreacă timp cu tine. Poate chiar o să fie de acord cu consilierea matrimonială.

Amy termină de așezat prăjitura cu gem de căpșune pe un platou și se uită la Molly cu o expresie familiară de compătimire.

– Nu avem nevoie de consiliere matrimonială, mârâi Kevin, intrând pe ușă cu Marmie venind în urma sa. Tocmai se întorseseră după aventura lor de zbor și avea părul ciufulit în toate părțile din cauza vântului. Avem nevoie în schimb de prăjitură. E ora cinci, și invitații așteaptă să fie servit ceaiul.

Molly se duse spre ușă fără tragere de inimă.

– Poate dacă v-ați ruga amândoi să...

– Prăjitura! mârâi Kevin și mai amenințător.

Amy îi aruncă lui Molly o privire care spunea că ea făcuse tot ce putuse, dar Molly era condamnată, fără speranță de scăpare, la o viață lipsită de sex. Și apoi dispăru.

– Ai dreptate, zise el. Puștoaica aia *chiar este* enervantă. *Chiar ar fi trebuit* să-ți las un semn pe gât!

Acesta era un subiect despre care Molly sigur nu voia să vorbească, așa că ea își concentră toată atenția asupra

tăvii de ceai. Nu avusese timp să se schimbe de hainele șifonate pe care le purta sau să-și aranjeze părul ciufulit de vânt. Dar făcu tot posibilul să nu se fâstâcească atunci când Kevin se apropie de ea cu câțiva pași.

– În caz că îți făceai griji, Daph... Urechile mele abia și-au revenit după țipăt.

– Te îndreptai direct spre copaci. Și nu am țipat. Luă apoi tava și i-o dădu lui. Am... chiuit un pic.

– Un chiuit al naibii. Și nu eram nici pe departe aproape de copaci.

– Cred că invitatele noastre așteaptă cu nerăbdare să te întorci.

El se strâmbă și apoi dispăru, cu Marmie încă pe urmele lui.

Molly zâmbi. Nu ar fi trebuit să fie deloc surprinsă că el era un pilot de planoare experimentat, chiar dacă și-ar fi dorit să îi fi spus asta *înainte* să se ridice de la sol. Dar, în ciuda acestei după-amiezi petrecute împreună, lucrurile nu stăteau mult mai bine între ei. El nu-i spusese nimic despre interviurile pe care le avusese în dimineața aceea, și nici ea nu încercase să-l întrebe. Pe lângă toate acestea, fusese foarte agitat. La un moment dat, se lovise de el accidental, iar el sărise ca ars. Dacă nu o voia lângă el, atunci de ce o invitase?

Dar știa răspunsul la întrebarea asta. După confruntarea pe care o avusese cu Lilly, nu voise să fie singur.

Și apoi femeia care îi cauza tot acel tumult interior se strecură în bucătărie pe ușa din spate. Se citea nesiguranța pe chipul ei, iar lui Molly îi era tare milă de ea pentru asta. Pe timpul drumului înapoi spre tabără, menționase numele lui Lilly, dar Kevin schimbase repede subiectul.

Își aminti ce zisese mai devreme la cabană. „Ar trebui să simt brusc un atașament matern incredibil față de ea? Pentru că nu simt asta." Fusese o amintire tăioasă a faptului că lui Kevin nu-i plăcea atașamentul emoțional. Ba chiar începuse să își dea seama și ea cât de priceput era Kevin la a ține oamenii la distanță. Și, ce era și mai ciudat,

Liam Jenner, cu toată obsesia lui pentru intimitate, era un pustnic emoțional infinit mai mic decât Kevin.

– Îmi pare rău pentru pisica ta, zise Molly. Am făcut-o dintr-un impuls. Kevin are nevoie de multe lucruri palpitante. Dădu cu degetul pe marginea platoului de sticlă. Și vreau să se bucure de tabără ca să nu mai vrea s-o vândă.

Lilly încuviință din cap ușor. Își tot băga și scotea mâinile din buzunare. Își drese apoi glasul.

– Ți-a zis ceva Kevin despre conversația noastră?

– Da.

– Nu a fost tocmai un succes fulminant.

– Dar nici chiar un eșec total.

Pe chipul femeii apăru atunci o licărire de speranță.

– Sper că nu.

– Fotbalul e mult mai simplu decât relațiile personale.

Lilly încuviință din cap, după care începu să se joace cu inelele, ca o fetiță nesigură.

– Cred că îți datorez scuze, nu?

– Da... cam da.

De data aceasta, zâmbetul ei era sincer.

– Am fost nedreaptă cu tine. Știu asta.

– Al naibii de sigur, da.

– Îmi fac griji pentru el...

– Și pentru daunele pe care le-ar putea produce o moștenitoare devoratoare de bărbați emoțiilor lui fragile, nu?

Lilly se uită în jos la Roo, care tocmai ieșise de sub masă.

– Hai, ajută-mă și tu un pic, Roo! Mi-e frică de ea.

Molly izbucni în râs.

Lilly zâmbi, dar apoi deveni din nou serioasă.

– Îmi pare rău că te-am judecat greșit, Molly. Știu că ții la el și chiar nu cred că i-ai face rău intenționat.

Molly bănuia că părerea lui Lilly legată de acest lucru s-ar fi schimbat dacă ar fi știut mai multe despre circumstanțele în care se întemeiase căsnicia lor. Și doar promisiunea pe care i-o făcuse lui Kevin o ținu să nu-i spună adevărul.

– Eu sunt de partea ta, în caz că nu ţi-ai dat seama încă. Chiar cred că el are nevoie de tine în viaţa lui.

– Nici nu poţi să-ţi imaginezi cât de mult înseamnă asta pentru mine. Se uită apoi spre uşă. O să intru să beau un ceai.

– Eşti sigură? Fără îndoială, invitaţii vor sări pe tine.

– Cred că o să mă descurc cu ei, zise îndreptându-se de spate. M-am săturat să mă tot ascund. Soţul tău va trebui să aibă de-a face cu mine într-un fel sau altul.

– Foarte bine.

Când Molly ajunse în salon cu platoul cu fursecuri şi ceai proaspăt, Lilly discuta amabilă cu invitaţii, care se adunaseră ciorchine în jurul ei. Îi străluceau ochii de iubire de fiecare dată când se uita la Kevin, dar el evita pe cât posibil să o privească. Era ca şi cum ar fi crezut că orice mic semn de afecţiune îndreptat spre ea l-ar fi prins cumva într-o capcană.

În copilărie, Molly învăţase să fie precaută cu oamenii care nu erau deschişi din punct de vedere emoţional, iar tendinţa lui evidentă de a se izola o deprima un pic. Dacă ar fi fost deşteaptă, ar fi închiriat o maşină şi ar fi plecat înapoi în Chicago chiar în noaptea aceea.

O femeie în vârstă din Ann Arbor, care se cazase mai devreme în ziua aceea, apăru lângă ea.

– Am auzit că scrii cărţi pentru copii.

– Oh, nu prea am mai avut timp să fac asta în ultima vreme, răspunse ea tristă, gândindu-se la revizuirile pe care încă nu le făcuse şi la rata din luna august pe care nu ştia dacă o va putea plăti.

– Eu şi sora mea ne-am dorit mereu să scriem cărţi pentru copii, dar am fost aşa de ocupate să călătorim, încât nu părem să ne găsim niciodată timp pentru asta.

– Să scrii cărţi pentru copii înseamnă mai mult decât să-ţi găseşti timpul necesar să aşterni nişte cuvinte pe hârtie, zise Kevin din faţa sa. Nu e aşa de uşor cum cred oamenii.

Molly fu atât de uimită, că aproape scăpă din mână platoul cu prăjituri.

– Copiii vor o poveste bună, continuă el. Vor să râdă, sau să se sperie, sau să învețe ceva, fără ca acel ceva să le fie băgat pe gât de adulți. Asta face Molly în cărțile ei. Spre exemplu, în *Daphne se rătăcește...*

Și Kevin continuă, descriind cu o acuratețe surprinzătoare tehnicile pe care le folosea Molly ca să ajungă la sufletele cititorilor ei. Mai târziu, când apăru în bucătărie, Molly îi aruncă un zâmbet complice.

– Mulțumesc pentru felul cum ai luat apărarea profesiei mele. Apreciez foarte mult.

– Oamenii sunt niște idioți. Apoi făcu semn spre ustensilele pe care și le scotea și le pregătea pentru micul dejun de a doua zi dimineață. Nu trebuie să gătești așa de mult. Ți-am tot spus că pot să dau comandă la patiseria din oraș.

– Știu. Dar îmi place.

Privirea lui pluti apoi spre umerii ei goi și bluza scurtă, cu dantelă și broderii. Și ochii lui zăboviră acolo atât de mult, încât Molly se simți ca și când își aluneca degetele pe pielea ei. Înțelese că era o fantezie prostească în clipa în care el se întinse să ia cutia de aluminiu în care depozitase fursecurile rămase.

– Pare să-ți placă totul la locul acesta. Ce s-a întâmplat cu toate amintirile alea urâte pe care le aveai despre taberele de vară?

– Așa mi-am dorit mereu să fie o tabără de vară.

– Plictisitoare și cu mulți oameni? întrebă el glumeț, mușcând din fursec. Tare ciudate gusturi mai ai!

Molly nu avea de gând să se certe cu el pe tema aceasta. În schimb, rosti întrebarea pe care amânase toată după-amiaza să i-o pună:

– Nu ai zis nimic despre interviurile din dimineața asta.

El se îmbufnă.

– Nu au mers așa de bine cum mi-aș fi dorit. Primul tip poate că a fost un bucătar bun cândva, dar acum se prezintă la interviuri beat. Și femeia care a urmat după

el a pus aşa de multe restricţii la orele de muncă, încât ar fi fost complet inutilă.

Molly se binedispuse pentru moment, doar că apoi se bosumflă după ce auzi continuarea.

– Totuşi, mai am o candidată care vine mâine după-amiază şi a fost grozavă la telefon. Nici măcar nu a deranjat-o că am pus interviul duminica. Mă gândeam că, dacă totul merge bine, putem s-o instruim luni şi să plecăm de aici cel mai târziu miercuri după-amiază.

– Iuhu! exclamă ea tristă.

– Să nu-mi spui că o să-ţi fie dor să cazi din pat în fiecare dimineaţă la ora 5 şi jumătate?

Amy chicoti pe hol.

– Troy, nu! Stai cuminte!

Proaspeţii însurăţei erau pregătiţi să sară unul pe altul înainte să plece. În fiecare după-amiază, după ceai, se grăbeau înapoi în apartamentul lor, unde Molly era sigură că săreau în pat şi făceau dragoste foarte zgomotos înainte de a se întoarce în camera de la etaj pe care o aveau în pensiune, pe timp de noapte.

– Ce noroc pe noi, mormăi Molly. Acum pot să ne ţină amândoi teorie despre inadvertenţele noastre sexuale!

– Ba pe naiba! Fără nici un avertisment, Kevin o apucă de mână, o lipi de frigider şi începu să o sărute apăsat.

Molly înţelegea exact ce făcea. Şi, deşi asta probabil era mai bine decât ideea ei cu lăsatul de urme pe gât, era mult mai periculos.

Îşi băgă mâna sub genunchiul ei şi îi ridică piciorul pe el. Ea îşi alunecă piciorul peste şoldul lui şi îşi încolăci braţele în jurul lui. Cealaltă mână a lui se strecură sub bluza ei şi îi cuprinse un sân. Ca şi când avea tot dreptul să facă asta.

Totul era numai pentru spectacol. Complet ostentativ. Îşi spunea asta în timp ce întredeschidea buzele şi îi lăsa limba să alunece în gura ei. El avea senzaţia că locul

lui era aici, în această mică parte a ei, iar Molly și-ar fi dorit să-l sărute așa pentru totdeauna.

Ușa de la bucătărie scârțâi și se lovi de perete, amintindu-i că aveau spectatori. Exact ce voiau. Kevin se retrase câțiva centimetri, nici măcar suficient de mult cât să i se răcească buzele. Ochii lui nu se dezlipiră nici o clipă de la gura ei și rămase cu mâna pe sânul ei.

- Pleacă!

Amy icni. Ușa se trânti din nou. Și apoi răsună ecoul de pași care se retrăgeau.

- Cred... Cred că le-am arătat noi lor! șopti Molly pe buzele lui.

- Cred că da, răspunse el. Și începu să o sărute din nou.

- Molly, mă gândeam să... Oh, Scuzați-mă!

Ușa se mai trânti o dată. Alți pași care se retrăgeau în grabă – de data asta ai lui Lilly.

Kevin bălmăji o înjurătură.

- Gata, plecăm de aici!

În glasul lui răsuna aceeași notă hotărâtă pe care o auzise în interviurile de la televizor, atunci când le promitea fanilor să domine Green Bay. Îi dădu drumul la picior. Dar mâna lui se retrase mult mai reticentă de pe sânul ei.

Cumva, Molly ajunsese exact în punctul în care nu trebuia să fie.

- Chiar nu cred că ar trebui să...

- Gata cu gânditul, Molly! Sunt soțul tău, la naiba, și a venit timpul să începi să te comporți și tu ca o soție!

- Ca o so... ce vrei să...?!

Dar Kevin era prin excelență un om de acțiune și se săturase până peste cap de vorbe. O apucă strâns de încheietură și o trase după el spre ușa din spate.

Lui Molly nu-i venea să creadă. O lua pe sus ca să facă...

Să o oblige să facă sex!

„Oh, Doamne!... Luptă-te cu el! Spune-i nu!“

Se uitase la emisiunea lui Oprah suficient de mult încât să știe ce trebuia să facă o femeie în situația asta. Să țipe cât o țineau plămânii, să se arunce la pământ și să înceapă să-și lovească atacatorul cât de tare putea. Se explicase foarte clar nu doar că strategia aceasta prezenta avantajul elementului surpriză, dar și că făcea uz de forța pe care o avea femeia în partea inferioară a corpului.

„Țipă! Aruncă-te pe jos! Lovește-l!"

– Nu, șopti ea.

Dar Kevin nu o asculta. O târâia prin grădină și pe cărarea care șerpuia între căbănuțe și lac. Picioarele lui lungi înghițeau pământul la fel cum făceau atunci când era pe teren și încerca să întreacă fluierul de final al meciului. Și ea, fără îndoială, s-ar fi împiedicat dacă nu o ținea atât de ferm.

„Țipă! Aruncă-te pe jos! Lovește-l! Și continuă să țipi!" Își amintea bine partea asta. Trebuia să țipe în continuare, tot timpul cât lovea.

Ideea cu aruncatul pe jos era interesantă. Paradoxal, dar chiar avea sens. Femeile nu se puteau compara cu bărbații când venea vorba de forța superioară a corpului, dar, dacă atacatorul masculin se afla în picioare și femeia pe jos, o ploaie de lovituri puternice și rapide în zonele moi ale corpului lui, da, cu siguranță avea sens.

– Kevin...

– Taci din gură sau jur că te iau chiar aici și acum!

Da, nu mai exista nici o îndoială. Era sex cu forța.

„Slavă Domnului!"

Molly era atât de sătulă să gândească. Atât de obosită să se lupte cu ceea își dorea de fapt atât de mult. Știa că se reflecta prost asupra maturității ei dacă avea nevoie să creadă că decizia nu fusese a ei. Și mai de prost gust era să-l privească pe Kevin ca pe un prădător sexual. Dar la 27 de ani ea nu era încă femeia care și-ar fi dorit să fie. Femeia care intenționa să devină. Era absolut sigură că, până ajungea la vârsta de 30 de ani, avea să preia frâiele și conducerea asupra propriei sale

sexualității. Dar pentru moment, putea s-o facă el în locul ei.

Mergeau repede, repede pe cărare. Trecură de căbănuța Minunatul Domn Isus și apoi de Arca lui Noe. Cabana Crinii de pe Câmpie se afla un pic mai în față.

Își aminti atunci de neajunsurile lui Kevin ca amant și jură că nu trebuia să îi zică nici un cuvânt despre ele, nici în timp ce se întâmpla și nici după aceea. Nu era un om egoist de la natură. Și cum ar fi trebuit să știe el despre preludiu când toate femeile acelea din viața lui de până atunci se dăduseră peste cap ca să-l satisfacă? În plus, un pic de „țoc, poc, mulțumesc, doamnă!“ ar fi fost un lucru bun. Imaginile acelea febrile care îi bântuiau coșmarurile, răpindu-i somnul vor dispărea într-un final, topindu-se într-o realitate crudă și urâtă.

- Treci înăuntru! mârâi el, deschizând cu putere ușa cabanei și împingând-o înăuntru.

Molly nu avea de ales. Absolut sigur nu avea de ales. El era mai mare, mai puternic și putea deveni violent în orice moment.

Deși, la drept vorbind, ultimul lucru era un pic cam tras de păr, chiar și pentru o persoană cu imaginația ei.

Își dorea să nu îi fi dat drumul, dar în același timp îi plăcea felul în care își proptise mâinile în șolduri. Și privirea lui încruntată era, fără îndoială, amenințătoare.

- N-o să începi să faci scandal, nu?

Treaba asta era o dilemă. Dacă spunea da, atunci el s-ar fi dat înapoi și ar fi lăsat-o în pace. Dacă ar fi spus nu, i-ar fi dat permisiunea de a face ceva la care știa că ar fi trebuit să reziste.

Din fericire, enervarea lui nu se opri aici.

- Pentru că m-am săturat până peste cap de asta! Nu suntem copii! Suntem doi adulți sănătoși și ne dorim unul pe altul.

De ce naiba nu se oprea din vorbit? De ce nu o târa odată în dormitor și gata? Dacă nu de păr, atunci măcar de braț...

– Am la mine toate metodele anticoncepţionale de care o să avem nevoie...

Of! Şi-ar fi dorit să-i fi spus mai bine că avea un pistol şi că îl va îndrepta spre ea dacă nu stătea cuminte şi nu îl lăsa să îi facă orice voia. Doar că, în acelaşi timp, şi ea îşi dorea să facă mai mult decât doar să stea acolo cuminte.

– Şi acum îţi sugerez să-ţi mişti fundul ăla mic şi frumos în dormitor!

Cuvintele erau perfecte, şi îi plăcea la nebunie felul în care împungea aerul cu degetul, arătând spre uşa dormitorului. Doar că expresia din ochii lui începea să nu mai semene la fel de mult cu furia, ci tot mai mult cu prudenţa. Se pregătea să se potolească şi să o lase în pace.

Molly se grăbi în dormitor. Nu putea face prea mare caz pe tema asta, nu putea lăsa să devină un lucru prea important. Era o sclavă frumoasă, obligată să se dăruiască bărbatului nemilos, dar superb care o deţinea. O sclavă care trebuia să-şi dea mai repede hainele jos, înainte ca el să înceapă să o bată.

Îşi scoase bluza şi rămase stând în faţa lui numai în sutien şi pantaloni scurţi, care de fapt nu erau pantaloni scurţi, ci nişte pantaloni diafani de fată din harem. Pantaloni de harem pe care avea să-i rupă de pe corpul ei dacă nu se dezbrăca singură de ei.

Aplecă uşor capul şi aruncă sandalele din picioare. După aceea îşi dădu jos pantalonii scurţi – pantalonii de harem – şi îi aruncă şi pe ei. Când ridică din nou privirea, îl văzu pe proprietarul ei stând în uşa dormitorului, cu o expresie un pic uluită întipărită pe chip, ca şi când nu îi venea să creadă că va fi atât de uşor. *Ha!* Uşor pentru *el!* Pentru că el nu se confrunta cu moartea.

Nu mai purta decât lenjerie intimă. Ridică bărbia şi îi aruncă o privire sfidătoare. Poate că îi va avea corpul, dar nu-i va permite niciodată să îi posede sufletul!

El înaintă spre ea, din nou cu toată încrederea în sine caracteristică. Fireşte că era încrezător. Şi ea ar fi fost

la fel de sigură dacă ar fi avut o armată de paznici staționați la ușă și gata să târască la moarte o biată sclavă dacă nu se supunea stăpânului ei.

El se opri în fața ei și se uită în jos. Ochii lui verzi îi gustau corpul. Dacă și-ar fi lăsat bluza pe ea, atunci el ar smuls-o cu pumnalul lui... Ba nu, cu *dinții!*

Îi ardea pielea cu ochii aceia imperioși. Ce se întâmpla oare dacă nu îl mulțumea? Un stăpân atât de nemilos voia mai mult de la ea decât simpla supunere. Îi cerea cooperare! În plus, abia acum își amintea, jurase că avea să o tortureze până la moarte pe cea mai bună prietenă a ei, blânda sclavă Melissa, dacă nu era mulțumit. Și, oricât și oricum i-ar fi distrus asta mândria, trebuia să îl satisfacă!

Ca să o salveze pe Melissa.

Ridică brațele și îi cuprinse în palme maxilarul magnific, încercând cu disperare să-i îmblânzească sălbăticia. Se aplecă ușor și își lipi buzele inocente de cele crude și nemiloase ale lui. Era chinuitor și înnebunitor de dulce.

Suspină și îl tachină cu vârful limbii. Iar când întredeschise gura, porni invazia. Cum ar fi putut face altceva când trebuia să-i protejeze viața bietei și blândei Melissa?

Mâinile lui se lipiră de spatele ei și se mutară apoi mai sus, spre închizătoarea sutienului. Se înfioră toată. Închizătoarea se deschise imediat sub puterea lui impresionantă.

Apoi el o cuprinse de umeri și preluă controlul acelui sărut. După aceea, îi scoase de tot sutienul și îl aruncă.

Gura lui o părăsi dintr-odată pe a ei. Maxilarul lui aspru îi zgâria obrazul.

- Molly...

Dar ea nu-și dorea să fie Molly. Dacă ar fi fost Molly, atunci ar fi trebuit să-și adune hainele, să se îmbrace la loc cu ele, pentru că Molly nu era autodistructivă.

Nu. Ea era doar o biată sclavă, așa că înclină capul cu supunere, când el făcu un pas în spate și se uită în jos

la sânii ei goi, acum expuşi în faţa ochilor lui de smarald prădători. Se cutremură şi aşteptă. Se auzi un foşnet de bumbac când îşi scoase tricoul, care era de fapt un halat de mătase, şi îl aruncă. Ea închise ochii strâns când o trase în braţele lui. Pieptul lui gol de cuceritor nemilos era lipit de sânii ei dezgoliţi şi lipsiţi de apărare.

Pielea i se înfiora teribil, în timp ce el începea să-i împrăştie sărutări pe gât, creând parcă o zgardă de sclavie, şi apoi continuând tot mai jos, spre sânii care deja nu îi mai aparţineau ei. Pentru că erau ai lui. Fiecare parte din trupul ei îi aparţinea lui. I se înmuiară genunchii. Îşi dorea asta atât de mult, dar avea nevoie disperată să continue să se agaţe de fantezia ei.

Stăpân, sclavă... A lui, să facă orice dorea cu ea. Atenţie să nu-l mânie, să-l lase... „Oh, da!" Să-l lase să îi traseze drum de sărutări de pe coaste până la coapse şi apoi mai jos, în timp ce-i mângâia oasele şoldurilor cu degetele mari, înfăşurându-le în elasticul lenjeriei ei intime.

„Concentrează-te!", îşi porunci. „Vizualizează buzele acelea crude!". Ochii aceia tăioşi şi nemiloşi. Preţul grav pe care l-ar fi plătit sclava aceasta dacă nu îşi desfăcea uşor picioarele, ca el să-şi poată strecura mâna între coapsele ei. Stăpânul ei nemilos... proprietarul ei sălbatic... El era...

– Ai un iepure pe chiloţi!

Nici măcar cea mai creativă minte nu putea continua să menţină o fantezie când era confruntată cu chicotitul acela al lui răguşit şi întunecat. Se uită urât la el, după care deveni stânjenitor de conştientă că unul dintre ei încă purta o pereche de pantaloni kaki, în timp ce celălalt – adică ea – nu mai purta decât o pereche de chiloţei cu iepuraşi.

– Şi ce?

El se îndreptă de spate şi îşi frecă degetele pe partea din faţă a lenjeriei ei intime, făcând-o să se cutremure, în timp ce mângâia iepuraşul acela mic desenat.

- Mă minunam, doar atât.

- Un cadou de la Phoebe. Mi-a făcut o surpriză.

- Şi eu am fost cu siguranţă surprins, zise el, sărutând-o pe gât, în timp ce continua să mângâie iepuraşul. Este cumva singurul chiloţel de acest fel?

Ea inspiră adânc, neştiind dacă trebuia să se simtă stânjenită sau nu.

- S-ar putea... s-ar putea să mai fie şi alţii.

El îşi aşeză cealaltă palmă pe fundul ei şi începu să îi maseze uşor fesele.

- Îl ai şi pe tipul acela bursuc pe vreo pereche?

Avea. Benny, cu botul lui mic şi drăguţ de bursuc.

- Ai putea să... te opreşti din... vorbit... şi să te întorci la... la cucerit?

- La cucerit? repetă el, alunecându-şi un deget lung pe sub banda de elastic.

- Nu mai contează, zise ea şi apoi suspină când el o atinse.

Oh, Doamne! Era cu adevărat nemilos! Depărtă uşor picioarele şi-i lăsă mâna să se ducă oriunde dorea.

Şi el îşi dorea să ajungă peste tot.

Înainte să-şi dea seama ce se întâmpla, lenjeria ei intimă dispăruse, împreună cu hainele lui, şi erau amândoi goi pe pat, prea nerăbdători ca să mai piardă timp să dea pătura la o parte.

Apoi joaca lor deveni serioasă mult prea repede. O prinse de umeri şi o trase deasupra lui, în poziţia de servire. Ea se căţără înapoi pe corpul lui, îi cuprinse faţa în palme şi îl sărută din nou, sperând să-l încetinească un pic.

- Eşti atât de dulce, murmură el pe buzele ei.

Dar se părea că orice încercare de a-i distrage atenţia era sortită eşecului. Era ferm în ceea ce-şi dorea. O prinse apoi din spatele genunchilor şi îi întinse picioarele peste şoldurile lui. Se apropia momentul... Molly se pregăti sufleteşte pentru clipa în care avea să o pătrundă tare şi îşi muşcă limba, ca să nu-i strige „să meargă

mai ușor, pentru numele lui Dumnezeu și să nu se mai comporte ca și când arbitrul suflase din fluier, anunțând că mai erau doar două minute din joc!"

Își promisese că nu avea să critice nimic de ceea ce făcea el și își înfipse dinții în mușchii umărului său.

El scoase un sunet jos și răgușit, care ar fi putut fi ori de plăcere, ori de durere și apoi o întinse pe spate, cu el înălțându-se deasupra ei, cu acei ochi verzi strălucind a pericol și a păcat.

– Deci doamna iepuroaică vrea să joace dur?

„Cu nouăzeci de kilograme de mușchi? Oh, nu... nu prea cred!"

Încercă să îi spună că nu voise decât să-i distragă atenția, ca să nu se mai grăbească așa, dar el îi prinse încheieturile cu mâinile lui mari – care erau ca niște cătușe nemiloase – și apoi îi luă cu asalt sânii.

„Ah..." Era o tortură dulce. Agonie. Mai rău decât agonie. Cum putea o singură gură să provoace atât de mult haos? Și își dorea să nu se mai oprească niciodată.

El își alunecă buzele peste panta sânilor ei. Îi zgârie ușor sfârcul cu dinții, după care se mută la celălalt sân, unde făcu același lucru. Și apoi, fără nici un avertisment, începu să sugă acel mugure.

Ea se zvârcolea sub el, dar Kevin nu voia să-i eliberez încheieturile, pe care acum i le ținea prizoniere cu o singură mână, lăsând-o pe cealaltă liberă să rătăcească pe trupul lui.

Și mâna aceea se plimba de pe sân, mai jos, și mai jos, făcându-și loc printre cârlionții ei femeiești. Dar asta se dovedi a fi doar o metodă în plus de tachinare, pentru că apoi palma lui se mută repede pe coapsele ei interioare.

Și coapsele i se deschiseră în fața lui, parcă dintr-o voință proprie.

El rămase acolo unde era.

Molly se zvârcolea în continuare, încercând să-l oblige să-și mute degetele acelea ispititoare de pe coapsele

ei și spre acea parte din corpul ei care pulsa atât de tare, încât credea că va muri.

Dar el nu înțelese aluzia. Era mult prea ocupat să o chinuie... Prea ocupat să se joace cu sânii ei. Auzise ea că femeile puteau ajunge la orgasm numai dintr-atât, dar nu crezuse niciodată.

Se înșelase amarnic.

Unda de șoc o luă prin surprindere, o traversă ca un val mistuitor și o urcă pe culmile extazului. Nu-și amintea să fi țipat... Dar auzea ecoul propriului glas și își dădea seama că o făcuse.

El încetini ritmul. Ea se cutremură sub pieptul lui și îi inspiră mirosul, încercând să înțeleagă ce anume i se întâmplase.

El o mângâie pe umeri și o sărută pe lobul urechii. Șoapta lui îi gâdilă apoi părul:

– Te cam grăbești un pic să apeși pe trăgaci, nu-i așa?

Era absolut stânjenită. Într-un fel. Doar că se simțise atât de bine. Și fusese atât de neașteptat.

– A fost un accident... Reuși ea să articuleze. Și acum e rândul tău.

– Oh, eu nu mă grăbesc nicăieri, zise el, luându-i o șuviță de păr și aducând-o la nas ca să-i inspire parfumul. Spre deosebire de alți oameni.

Felul în care îi strălucea sudoarea pe piele, felul în care era lipit de coapsa ei, toate îi dădeau de înțeles că, de fapt, era mai grăbit decât îi plăcea să recunoască. Ba, de fapt, era într-o grabă foarte, foarte... *mare*. Ciudat, nu-și mai amintea asta despre el. Nu chiar. Ținea minte că o duruse. Și acum, că se gândea mai mult la asta, existase într-adevăr un moment în care cugetase că poate era ea prea mică.

Desigur, prezentul era cel mai bun moment ca să afle dacă era adevărat.

Se urcă deasupra lui.

Dar el o dădu înapoi jos. Și rânji în colțul gurii. Când naiba avea să ajungă la partea aia cu țac, pac și gata?

– De ce nu stai pe spate să te odihneşti o vreme? îi şopti el.

Să se odihnească?

– O, fii sigur că nu...

O prinse apoi de umeri, îşi cuibări degetele mari la subsuorile ei şi începu din nou să îi împrăştie sărutări pe trup. Doar că de data asta continuă.

În câteva clipe, mâinile lui erau pe genunchii ei, depărtându-i din nou coapsele. Părul lui se atinse de coapsa ei interioară, care era atât de sensibilizată, încât se înfioră. Şi apoi gura lui îi găsi miezul feminităţii.

Atingerile dulci, pătrunderile blânde... Aproape că nu mai putea respira. Îl prinse de cap, implorându-l fără cuvinte. I se încordară şoldurile şi le strânse, când un nou val de senzaţii puse stăpânire pe ea.

De data aceasta, după ce se linişti, nu o mai tachină. În schimb, luă prezervativul de care ea uitase complet, îşi lăsă uşor trupul deasupra ei şi se uită în jos la ea cu ochii aceia verzi vii. Îi simţi pielea fierbinte sub palme şi valul de lumină solară de după-amiază târzie se revărsa pe fereastră, învăluindu-l în aur topit. Îi simţi muşchii încordându-se sub atingerea ei, în timp ce efortul de a se abţine deveni prea mult pentru el. Însă îi acordă tot timpul din lume.

Simţea cum se deschidea pentru el, ca să-l accepte în interiorul ei.

Şi o pătrunse uşor, sărutând-o şi alinând-o. Îl iubea pentru cât de grijuliu şi atent era cu ea. Şi uşor-uşor trupul ei îl acceptă pe al lui.

Dar, după ce se îngropă adânc în ea, nu începu să se mişte repede şi tare. În schimb, o făcea cu mişcări lente şi mătăsoase.

Era absolut delicios. Dar nu era suficient. Şi îşi dădu seama că nu voia ca el să se ţină aşa în frâu. Îşi dorea să fie liber şi sălbatic. Voia să se desfete cu trupul ei şi să-l folosească pentru propria lui plăcere. Îşi încolăci picioarele în jurul lui, apucându-l strâns de şolduri şi îl zori să continue.

Și în clipa aceea autocontrolul lui pe care și-l impusese se spulberase. O pătrunse adânc și tare. Ea gemu și îi preluă ritmul. Se simțea ca și când ardea pe rugul dorinței, în focul unei pasiuni care îi mistuia toate simțurile.

Era prea mare pentru ea, prea puternic, prea neînduplecat... Absolut perfect!

Soarele începu să ardă din ce în ce mai tare, până când explodă. Și zburară împreună spre un abis minunat de cristalin.

Kevin nu mai făcuse niciodată dragoste cu o femeie care avea un iepuraș desenat pe chiloței. Dar multe lucruri la iubirea cu Molly erau diferite de orice experimentase până atunci. Entuziasmul ei, generozitatea ei... În fond, de ce l-ar fi surprins asta?

Își alunecă ușor mâna peste șoldul ei, gândindu-se la cât de bine fusese, chiar dacă ea se comportase ciudat la început, aproape ca și când ar fi încercat să se convingă să-i fie frică de el. Își aminti felul în care stătuse în fața lui, purtând doar sutien și chiloțeii ăia haioși cu un iepuraș, cu capul ridicat trufaș și cu umerii drepți. Dacă ar fi fluturat un steag american în spatele ei, ar fi arătat ca un afiș foarte sexy pentru Corpul Marinei Militare al SUA. „Cei puțini, cei mândri și cei... cu codițe pufoase."

Molly se agită în brațele lui și își cuibări nasul în pieptul lui, gudurându-se pe lângă el precum unul dintre prietenii ei imaginari din cărțile pe care le scria. Dar, în ciuda zvârcolelii, a guduratului și a chiloțeilor cu iepurași, Molly fusese o adevărată femeie.

Și el dăduse de mare necaz. Pentru că într-o singură după-amiază distrusese tot ce încercase să realizeze ignorând-o.

Ea își alunecă atunci mâna de pe pieptul lui. Ici și colo, ultimele fâșii de lumină îi mângâiau părul, făcându-l să strălucească în licăriri roșietice, precum bomboanele pe care le folosise cu o zi înainte pentru a-și decora

fursecurile. Încercă să-şi aducă aminte toate motivele pentru care se străduise din răsputeri să păstreze distanţa faţă de ea, începând cu faptul că nu avea să mai facă mult timp parte din viaţa lui - lucru care o putea înfuria al naibii de tare pe sora ei, care se întâmpla să fie proprietara clubului de fotbal, cu care el intenţiona să câştige Super Bowl în anul acela.

Nu putea să se gândească la toate modalităţile în care un patron de club i-ar fi putut face viaţa grea chiar şi celui mai bun fundaş din echipa sa. În schimb, cugetă la cât de multă pasiune mistuitoare stătuse ferecată în trupul mic şi fremătător al acestei femei, care era şi nu era soţia lui.

Ea pufni din nou scurt.

- Nu eşti praf. Ca amant vreau să zic.

Kevin se bucura că nu îi putea vedea zâmbetul, pentru că a-i oferi chiar şi cel mai mic avantaj însemna că avea să ajungă să înoate în lac cu toate hainele pe el. Se mulţumi să aleagă sarcasmul.

- Presimt că vine un moment emoţionant. Să mă duc să-mi iau batista?

- Am vrut să spun doar că... Ei bine, că după ultima dată...

- Nu-mi spune!

- Ce vrei? Era singura comparaţie pe care o aveam.

- Pentru numele lui...

- Ştiu că nu e corect. Tu dormeai. Şi nici nu voiai. Mda... n-am uitat asta.

El o strânse mai tare în braţe şi se auzi zicând:

- Poate că a venit momentul să uiţi.

Ea smuci imediat capul în sus şi se uită la el, cu un milion de expresii jucându-se pe chipul ei delicat, dintre care cea mai evidentă era speranţa.

- Ce vrei să spui?

El o mângâie uşor pe ceafă.

- S-a terminat, gata! A trecut. S-a uitat. Şi eşti iertată.

Lui Molly i se umplură ochii de lacrimi.

- Chiar vorbeşti serios, nu?

- Da, vorbesc serios.
- Oh, Kevin, eu...

Presimțea că urma un discurs și nu mai avea chef de vorbe, așa că făcu dragoste cu ea din nou.

capitolul 19

Da!

Notițe pentru un articol din revista *Chik*, *Sportivii fac în general doar un singur lucru?*

Molly stătea în foișor și se uita în gol la căbănuțele din jur, visând cu ochii deschiși la noaptea trecută, în loc să se pregătească pentru petrecerea cu ceai a comunității, care urma să aibă loc pe izlaz în după-amiaza aceea și la care invitase pe toată lumea. După micul dejun, se dusese în oraș ca să cumpere o prăjitură în plus, sucuri și alte gustări. Dar acum acestea erau ultimele lucruri la care îi stăteau gândurile. Pentru că se gândea la Kevin și la toate lucrurile delicioase pe care le făcuseră ei doi împreună.

Apoi se auzi ușa unei mașini trântindu-se, și asta îi distrase atenția. Ridică privirea și o văzu pe femeia perfectă cu care avusese Kevin interviu așezându-se la volanul unei mașini vechi model Crown Victoria. Molly o zărise scurt, în trecere, atunci când venise pentru interviu și o urâse din prima clipă. O singură privire spre ochelarii serioși și autoritari pe care îi purta atârnați de un lanț în jurul gâtului îi spusese clar lui Molly că femeia aceasta nu ar fi ars niciodată fursecurile pe fund.

Și apoi apăru Kevin pe veranda principală. Molly îi făcu cu mâna instinctiv, dar apoi își dori să n-o fi făcut pentru că părea prea dornică. Dacă ar fi fost și ea una dintre acele femei incredibil de misterioase care puteau controla un bărbat cu o simplă fluturare din gene, sau aruncându-i o singură privire fierbinte... Dar nici

să fluture din gene şi nici să arunce priviri fierbinţi nu erau punctele ei forte. Acum înţelegea că nici Kevin nu era genul de bărbat care să poată fi controlat aşa.

Roo îl văzu din cealaltă parte a izlazului şi alergă spre el, sperând probabil să obţină un joc de-a aruncatul băţului. Molly simţea că i se înfierbânta pielea chiar şi numai uitându-se la el. Pentru că acum ştia exact cum arăta fiecare parte a corpului lui pe sub tricoul negru polo şi pantalonii kaki cu care era îmbrăcat.

Se cutremură. Nu se îndoia deloc de faptul că îi plăcuse să facă dragoste cu ea noaptea trecută – în fond, chiar fusese al naibii de bună, dacă era să fie sinceră cu sine –, dar ştia că pentru el nu însemnase acelaşi lucru. Noaptea trecută, Kevin fusese atât de... tot ce trebuia – tandru, dur, exaltant şi mai pasional decât şi-ar fi putut închipui chiar şi în cele mai sălbatice fantezii ale sale. Aceasta era cea mai periculoasă, cu adevărat imposibilă şi cea mai lipsită de speranţă pasiune pe care o experimentase vreodată. Iar noaptea trecută nu făcuse altceva decât să o înrăutăţească şi mai tare.

Dintr-odată, Kevin se opri din mers în mijlocul pasului. Înţelese imediat ce anume reuşise să îi atragă atenţia. Un băieţel de 9 ani stătea la marginea izlazului, ţinând în mâini o minge de fotbal american. Numele lui era Cody. Părinţii lui le făcuseră cunoştinţă cu micuţul cu o zi înainte, când se cazaseră la căbănuţa Păşuni Verzi.

Se gândi apoi că era posibil ca Kevin să nu ştie că aveau şi invitaţi mai tineri. Cum în urmă cu o zi ieşiseră să zboare cu planorul după-amiază şi apoi se încuiaseră în dormitorul de la căsuţă, n-ar fi avut când să-l vadă pe copil. Şi nici ea nu-i menţionase nimic despre sosirea lui.

El schimbă direcţia de mers şi porni spre băiat, cu Roo alergând în urma lui. Mări pasul pe măsură ce se apropia şi apoi se opri chiar în faţa copilului. Molly se afla prea departe ca să poată înţelege ce spunea, dar probabil că se prezentase din moment ce copilul

încremeni – așa cum pățeau toți copilașii atunci când se trezeau în prezența unui sportiv arhicunoscut.

Kevin îl mângâie pe cap pe băiat, ca să-l liniștească, după care îi luă ușor mingea din mâini. O aruncă dintr-o mână în alta de câteva ori, vorbindu-i din nou băiatului, apoi îi făcu semn spre centrul izlazului. Timp de o clipă, băiatul rămase aproape blocat, holbându-se la el cu ochii mari, ca și când nu i-ar fi venit să creadă ce auzea. Picioarele lui începură să zburde pe iarbă și fugi la distanță, ca să prindă prima pasă pe care i-o arunca mărețul și gloriosul Kevin Tucker.

Molly zâmbi. Durase câteva decenii bune, dar acum Kevin avea, în sfârșit, un puști cu care să se joace aici în tabăra Wind Lake.

Roo li se alătură în jocul de-a prinsul mingei, sărind jucăuș la gleznele lor și încurcându-i la fiecare pas, dar asta nu părea să-l deranjeze pe nici unul din ei. Cody era un pic cam lent și adorabil de stângaci, dar Kevin continua să îl încurajeze.

– Ai un braț bun de aruncare pentru un puști de 12 ani!

– Am doar 9 ani.

– Serios? Chiar te descurci grozav pentru 9 ani!

Cody zâmbi strălucitor și începu să își dea mai mult silința. Picioarele lui se ridicară de la pământ când sări după minge și, la un moment dat, chiar încercă fără succes să imite măiestria lui Kevin când îi aruncă înapoi mingea.

După o jumătate de oră de joc, începu să obosească, dar Kevin era mult prea ocupat să rescrie istoria propriei sale copilării ca să observe asta.

– Te descurci grozav, Cody! Doar relaxează brațul și folosește-ți tot corpul la aruncare.

Cody făcea tot posibilul să respecte sfaturile lui, dar în același timp mai arunca priviri lungi spre căbănuța lui. Iar Kevin se concentra pentru a se asigura că acest băiețel nu avea să sufere de aceeași singurătate care îl chinuise pe el.

- Hei, Molly! strigă el. Ai văzut ce bine aruncă prietenul meu?

- Da! Am văzut, am văzut!

Cody începuse să-şi târşâiască tenişii pe iarbă, şi chiar şi Roo părea obosit. Dar Kevin tot nu părea să observe asta.

Molly tocmai ce pregătea să intervină, când cei trei băieţei O'Brian - erau trei fraţi de 6, 9 şi 11 ani, dacă îşi amintea ea bine - apărură în fugă din pădurea din spatele căsuţei Scara lui Iacob.

- Hei, Cody! Pune-ţi slipul pe tine! Mama a zis că putem să mergem la plajă!

Chipul lui Cody se lumină imediat.

Kevin părea de-a dreptul şocat. Mda... Chiar ar fi putut ţine minte să-i spună şi lui că mai multe dintre familiile care se cazaseră aveau copii. Atunci pe Molly o încercă o speranţă bruscă şi iraţională că lucrul acesta avea să reuşească să-l facă să se răzgândească în privinţa vânzării locului.

Cody strânse la piept mingea de fotbal, părând un pic stânjenit.

- A fost o plăcere să mă joc cu dumneavoastră, domnule Tucker, dar trebuie să mă duc să mă joc cu prietenii mei acum. E în regulă? întrebă el, mergând uşor cu spatele. Dacă nu găsiţi pe altcineva cu care să vă jucaţi, cred că... cred că aş putea să mă întorc mai târziu.

Kevin îşi drese glasul.

- E în regulă. Du-te cu prietenii tăi!

Cody fugi glonţ, cu cei trei băieţei O'Brian în spatele lui.

Kevin se apropie încet de ea. Părea atât de tulburat, încât Molly fu nevoită să-şi muşte buza ca să nu zâmbească.

- Roo sigur vrea să se joace cu tine.

Dar Roo schelălăi încet şi se ascunse sub foişor.

Ea se ridică şi coborî scările.

- Bine, lasă, că mă joc eu cu tine. Dar să nu arunci aşa de tare.

El clătină din cap uluit.

- De unde au apărut toți copiii ăia?

- Păi s-a terminat școala, în sfârșit. Ți-am zis eu că o să apară după ce iau vacanță.

- Dar câți sunt?

- Cei trei frați O'Brian și Cody, care are o surioară mai mică. Și mai sunt două familii care au câte o fată adolescentă.

Kevin se lăsă în jos, așezându-se pe una din trepte.

Molly avu grijă ca el să nu observe că era amuzată, când se așeză jos lângă el.

- Probabil o să-i cunoști pe toți în după-amiaza asta. Să luăm ceaiul în foișor, o să fie o modalitate frumoasă de a începe săptămâna.

El nu zise nimic. Ci doar rămase acolo, tăcut, holbându-se în gol la izlaz.

Molly consideră a fi un tribut adus maturității ei faptul că nu lăsă să-i scape decât un chicotit scurt.

- Îmi pare rău că ți-a fugit tovarășul de joacă.

El lovi cu călcâiul în iarbă.

- M-am cam făcut de râs, nu-i așa?

Lui Molly i se topi inima, și înclină ușor capul, apoi își odihni obrazul de umărul lui.

- Un pic, da. Dar acestei lumi chiar i-ar folosi mai mulți oameni care să se facă de râs în felul acesta. Ești un om grozav.

El zâmbi în jos la ea, și ea îi răspunse la fel. Și atunci înțelese și Molly ce se întâmplase cu adevărat.

Ceea ce simțea nu era o simplă pasiune pasageră și superficială. Chiar se îndrăgostise de el cu adevărat.

Treaba asta o înspăimânta la culme. Smuci capul și se trase de lângă el.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic! exclamă și apoi începu să pălăvrăgească pentru a-și ascundă groaza. Și mai e o familie. Adică și mai mulți copii. O să vină azi să se cazeze cu copiii. Familia Smith. Dar nu au spus câți au... A vorbit Amy cu ei.

Îndrăgostită de Kevin Tucker! „Oh, te rog, nu! Nu asta!" Chiar nu învățase nimic din ultima pățanie cu

el? Chiar nu își învățase lecția? Știa încă din copilărie că era imposibil să facă pe cineva să o iubească. Iată că acum căzuse din nou pradă acelui sentiment vechi și distructiv. Dar cum rămânea cu toate visurile și speranțele ei? Cum rămânea cu povestea ei de dragoste fantastică?

Îi venea să își îngroape fața în palme și să izbucnească în plâns. Ea își dorea iubire, dar el nu voia decât sex. Îl simți apoi agitându-se lângă ea. Răsuflă ușurată când ceva îi distrase atenția și îi urmă linia privirii dincolo de izlaz. Cei trei frați O'Brian se alergau cât timp îl așteptau pe Cody să-și pună costumul de baie. Două fete care păreau să aibă în jur de 14 ani veneau dinspre plajă, aducând cu ele un casetofon. Kevin se uita la copii, la casetofon, la copacii bătrâni care înconjurau aleea și la căbănuțele de culoarea șerbetului.

- Nu-mi vine să cred că e același loc.

- Nu este, reuși ea să rostească. Lucrurile se mai schimbă. Își drese apoi glasul, într-o încercare de a-și înăbuși tumultul interior. Femeia pe care ai angajat-o... o să înceapă de mâine?

- Mi-a zis că mai întâi trebuie s-o concediez pe Amy.

- Poftim? Dar nu poți! Își termină toată treaba și face tot ce îi spui! În plus, prostănaca aia mică și enervantă se înțelege excelent cu oaspeții. Sări în picioare ca arsă. Vorbesc serios, Kevin! Bine, poate ar trebui să o pui să-și ascundă semnele de pe gât, dar pe lângă asta, nu, chiar nu poți s-o concediezi.

El nu răspunse nimic.

Asta o alarmă și mai mult pe Molly.

- Kevin...?!

- Calmează-te! Sigur că nu o s-o dau afară. De aia a plecat așa de supărată cotoroanța aia bătrână.

- Slavă Domnului! Dar nu înțeleg care era problema ei cu Amy.

- Se pare că Amy și fata ei au fost colege de liceu și nu prea s-au înțeles. Dar, dacă fiica seamănă cât de puțin cu mama, atunci sunt de partea lui Amy.

-Ai făcut ceea ce trebuia.

-Cred că da. Doar că acesta e un oraş mic, şi cu asta am cam ajuns la capătul unei liste foarte scurte. Tinerii au plecat să lucreze în Mackinac Island pe timpul verii, şi genul de persoană pe care am eu nevoie să o angajez nu ar fi interesată să-şi ia o slujbă, cu perioadă determinată până în septembrie.

-Atunci ai răspunsul. Păstrează locul acesta şi fă din el o slujbă permanentă!

-Asta nu se va întâmpla. Dar am, în schimb, altă idee. Se ridică şi se uită în jos la ea. Ochii lui dansau, studiindu-i trăsăturile, şi gura lui luă forma unui zâmbet. Ţi-am zis cât de bine arăţi goală?

Molly simţi cum o trecu un fior.

-Ce idee?

El coborî atunci vocea într-o şoaptă seducătoare şi o întrebă:

-Azi mai ai cumva nişte chiloţei cu animale imprimate pe ei?

-Nu mai ştiu.

-Păi în cazul ăsta cred că va trebui să verific.

-În nici un caz!

-Serios? Cine o să mă oprească?

-Chiar eu, sportivule! Sări apoi jos de pe treaptă şi o luă la fugă, traversând izlazul, bucuroasă că găsise o scuză ca să nu se mai gândească la tumultul ei interior.

Doar că, în loc să se îndrepte spre pensiune, unde ar fi fost în siguranţă datorită prezenţei invitaţilor, se repezi printre căsuţe şi înspre pădure, unde... Ei bine, unde nu ar fi fost deloc în siguranţă.

Lui Roo îi plăcea la nebunie acest nou joc, aşa că o luă la goană după ea, lătrând entuziasmat. Lui Molly îi trecu pentru o clipă prin minte că poate Kevin nu o va urmări... Dar nu avea de ce să-şi facă griji. El o prinse de braţ când ajunse la marginea potecii şi o trase mai adânc în inima pădurii.

– Încetează! Pleacă! zise ea, plesnindu-l peste braţ. Ai promis că o să duci mesele alea pliante la foişor.

– Nu car nimic până nu văd ce desene ai pe chiloţei.

– E Daphne, bine?

– Adică ar trebui să te cred că porţi aceeaşi pereche de chiloţi pe care o aveai şi ieri?

– Am mai multe perechi.

– Tot cred că minţi. Va trebui să verific ca să mă conving, zise şi o trase mai adânc printre pini. În timp ce Roo ţopăia în jurul lor şi lătra, el se întinse după şnurul pantalonilor ei scurţi. Fă linişte, Godzilla! Avem treburi serioase de făcut aici!

Roo se linişti ascultător.

Molly îl apucă de încheieturi şi îi împinse mâinile.

– Încetează!

– Azi-noapte nu ai zis aşa...

– O să ne vadă cineva...

– O să le spun că te-a înţepat o albină şi că îţi scot acul.

– Nu pune mâna pe acul meu! Dădu să-şi apuce pantalonii, dar deja îi alunecau spre genunchi. Opreşte-te!

El profită de ocazie ca să arunce o privire spre chiloţelul pe care-l purta.

– Ha! E bursucul! M-ai minţit!

– Nu mai ştiam, n-am fost atentă când m-am îmbrăcat.

– Gata, stai locului, că aproape am găsit acul problematic!

Molly se auzi suspinând.

– Oh, da, zise el apropiindu-se şi mai mult de ea. Da, l-am găsit.

O jumătate de oră mai târziu, ieşeau din pădure, când o maşină familiară, marca Suburban, veni în trombă în jurul izlazului. În timp ce privea maşina îndreptându-se spre pensiune şi auzea roţile scârţâind, Kevin îşi spuse că sigur nu era decât o coincidenţă. Dar Roo începu să latre şi fugi spre automobil.

Molly scoase și ea un țipăt scurt și o luă la fugă. Ușile mașinii se deschiseră, apoi sări jos un pudel, care arăta exact ca Roo. Și apoi apărură copiii. Lui Kevin i se părea a fi o armată de copii, dar în realitate erau numai patru, toți cu numele de familie Calebow, iar acum alergau spre soția lui nu atât de înstrăinată.

I se strânse stomacul de groază. Pentru că știa foarte bine un lucru: acolo unde erau copiii Calebow, erau negreșit și părinții Calebow.

Încetini pasul când blonda frumoasă, care era patroana clubului de fotbal Chicago Stars, coborî de pe locul șoferului și apăru și soțul ei legendar de pe locul din dreapta. Nu-l surprindea deloc faptul că Phoebe fusese la volan. În familia asta, rolul de lider părea să treacă de la unul la altul, în funcție de circumstanțele în care se găseau. Pe măsură ce se apropia de mașină, avu un sentiment de rău augur că celor doi nu avea să le placă situația de la Wind Lake.

Care erau aceste circumstanțe? Timp de aproape două săptămâni, se comportase nebunește. Cantonamentul de vară urma să înceapă în mai puțin de o lună, dar își pierdea timpul râzând cu Molly sau stând supărat pe ea, ținând-o la distanță sau... sau seducând-o. Nu se mai uitase de zile bune la nici o filmare cu nici un meci și nici nu se antrenase suficient. Și nu îi stătea mintea la nimic altceva decât la cât de mult îi plăcea să fie cu ea, cu femeia aceasta copil, obraznică și enervantă, care nu era nici frumoasă, nici tăcută și nici lipsită de pretenții, ci o mare pacoste. Și extrem de amuzantă.

De ce naiba trebuia să fie sora lui Phoebe? De ce nu o putuse cunoaște într-un bar? Încercă o clipă să și-o imagineze cu ochii dați cu fard cu sclipici și purtând o rochie subțire. Dar mintea lui refuza să vadă altceva decât felul în care arătase în dimineața aceea, îmbrăcată numai cu lenjeria ei intimă și cu tricoul lui. Stătuse cu picioarele atârnate peste brațul fotoliului, cu părul acela frumos ciufulit în jurul feței și cu ochii aceia păcătoși de un albăstrui-cenușiu strălucindu-i, în timp ce se uita

la el peste marginea unei căni cu Peter Rabbit, aruncându-i provocări tăcute.

Molly îi strângea în brațe pe nepoțelul și pe nepoțelele ei, uitând complet că avea hainele șifonate și părul plin de ace de pin. La drept vorbind, nici el nu arăta mult mai bine... Și orice ochi ager și-ar fi dat seama dintr-o singură privire ce anume făcuseră.

Nu existau pe lume ochi mai ageri decât cei ai lui Phoebe și ai lui Dan Calebow. În momentul acela, cei patru ochi se întorceau spre el.

Kevin își îndesă mâinile în buzunare și decise să fie relaxat.

- Bună! Ce surpriză frumoasă!

- Așa ne-am gândit și noi. Răspunsul politicos al lui Phoebe era diferit de felul călduros în care obișnuia să-l salute în trecut, în timp ce expresia de pe chipul lui Dan era cercetătoare.

Kevin înghiți în sec, încercând să-și înăbușe neliniștea, amintindu-și faptul că era de neatins din moment ce era cel mai bun fundaș din AFC.

Însă în echipa Chicago Stars nu existau oameni de neatins câtă vreme la cârma clubului se aflau soții Calebow, iar Kevin se gândi cum s-ar fi terminat treaba asta dacă nu avea grijă. Dacă cei doi hotărau că voiau să-l țină departe de Molly, într-o zi avea să fie chemat în biroul principal și să afle din senin că făcea parte dintr-un schimb de jucători important făcut cu altă echipă. Existau numeroase echipe care încercau să ajungă în topul cluburilor de fotbal american, așa că, fără îndoială, oricare dintre ele ar fi fost mai mult decât dispusă să renunțe la niște jucători de prima mână în schimbul unui fundaș titrat și experimentat. Iar înainte să-și dea seama ce avea să se întâmple, s-ar fi pomenit jucând la una dintre echipele din josul clasamentului care se luptau să evite retrogradarea.

În timp ce îl privea pe Dan studiind acele de pin din părul lui Molly, lui Kevin îi veni în minte o imagine

cu el însuși dându-le instrucțiuni coechipierilor de la Lions, îmbrăcat într-o uniformă Silverdome.

Molly îi îmbrățișă pe copii, care țopăiau și vorbeau pe lângă ea.

– Ești surprinsă să ne vezi, mătușă Molly? Spune-mi, ești surprinsă?

– Roo! A venit Kanga să se joace cu tine!

– ... și mama zice că putem să mergem să înotăm în lac și...

– ... a căzut de pe balustradă și și-a învinețit ochiul!

– ... băiatul acesta o sună în fiecare zi, chiar dacă...

– ... și după aceea a vomitat peste tot pe...

– ... tata zice că sunt prea mică, dar...

Ochii și atenția lui Molly zburau de la un copil la altul, și expresia de pe chipul ei se schimba de la una plină de compătimire la alta de interes și de amuzament, fără a-i scăpa nimic. Aceasta era familia ei adevărată.

Junghiul tăios pe care îl simți în inimă îl luă complet prin surprindere. El și Molly nu erau o familie, deci nu era ca și când fusese exclus din ceva. Nu. Doar i se trezise o dorință din copilărie, când visase mereu să facă parte dintr-o familie numeroasă, agitată, dar apropiată. O familie exact ca asta.

– Oh, Doamne! exclamă Molly dintr-odată. *Voi* sunteți familia Smith!

Copiii începură să chiuie de veselie și să arate cu degetul spre ea.

– Ha, ha-ha! Te-am păcălit! Te-am păcălit, mătușă M.!

Kevin își aminti de remarca de mai devreme a lui Molly, că o familie pe nume Smith va veni azi să se cazeze. „Fă cunoștință cu familia Smith!“, își spuse în sinea lui. Și senzația lui de groază se amplifica văzând cu ochii.

Molly se uită atunci spre sora ei, care îl strângea în brațe pe Roo cel fioros.

– Amy știa cine sunteți când v-a făcut rezervarea?

Tess chicoti. Sau cel puțin credea că era Tess – pentru că purta un hanorac de fotbal, în timp ce sora ei geamănă țopăia de colo-colo într-o rochiță vaporoasă.

– Nu! Mama nu i-a spus. Am vrut să-ţi facem o surpriză!

– Şi putem să stăm toată săptămâna! exclamă Andrew. Eu vreau să dorm cu tine!

„Bine lucrat, Andrew, băiete! Tocmai l-ai aruncat pe dragul de unchi Kevin pe uşă afară doar cu o singură afirmaţie!"

Molly îl mângâie pe cap, dar nu îi răspunse nimic. Apoi se întinse după cel mai tăcut dintre copiii familiei Calebow.

Hannah stătuse un pic mai deoparte – la fel cum făcea de obicei –, dar ochii îi străluceau de fericire şi exaltare.

– Să ştii că am inventat o nouă aventură pentru Daphne! şopti ea, suficient de tare ca să o audă şi Kevin. Am scris-o toată în caietul meu cu şină.

– Oo! Super! Abia aştept s-o citesc!

– Putem să mergem să vedem plaja acum, mătuşă Molly?

Dan luă cheile maşinii de la Phoebe şi se întoarse spre Kevin, zicându-i:

– Poate ai putea să mă conduci la cabana noastră, ca să mă apuc să descarc bagajele.

– Sigur.

Exact ceea ce nu voia să facă. Era mai mult decât evident că Dan se îmbarcase într-o misiune de a evalua exact cât de multe daune îi provocase Kevin scumpei şi dragii lui Molly. Dar, când venea vorba de daune, Kevin se simţea ca şi când el era cel care suferise o puternică lovitură la cap.

Molly le făcu semn spre căbănuţa care se afla de cealaltă parte a izlazului.

– Staţi la Trompeta lui Gabriel. Uşa e descuiată, vă aşteptam.

Kevin traversă izlazul pe jos, iar Dan veni cu maşina pe aleea cu pietriş. În timp ce descărcară bagajele, făcură o scurtă trecere în revistă a următoarelor evenimente ale echipei. Dar îl cunoştea destul de bine pe preşedintele

echipei Stars și, după cum se aștepta, nu îi luă mult să treacă la ceea ce avea în minte.

- Deci ce se întâmplă aici? întrebă Dan, trântind portbagajul mașinii un pic mai tare decât ar fi fost nevoie.

Kevin putea să fie și el la fel de autoritar ca Dan, dar decise că era o mișcare mai înțeleaptă să folosească strategia lui Molly, de a face pe prostul.

- Adevărul e că totul a mers ca naiba și mi-a fost al naibii de greu. Luă coșul plin cu jucării de plajă și continuă: Nici nu mi-am imaginat că o să fie așa de greu să găsesc pe cineva care să administreze locul ăsta.

- Tati, tati! strigară Julie și Tess, alergând spre el, urmate de Andrew. Avem nevoie de costumele de baie ca să mergem să înotăm un pic înainte de petrecerea cu ceai din după-amiaza asta.

- Mătușa Molly a zis că eu pot să beau limonadă, că mie nu-mi place ceaiul, zise micuțul Andrew.

- Ia uite ce căsuță avem! Oo! Este foarte drăguță! exclamă Julie și fugi la ușă, în timp ce Molly și Phoebe se apropiau împreună cu Hannah.

Molly părea destul de tensionată, și Phoebe se uita la Kevin cu ochi la fel de reci precum uniformele echipei Lions în mijlocul unui meci pierdut, într-o zi friguroasă de noiembrie, din Detroit.

- Apa lacului e rece ca gheața! le strigă Molly gemenelor, care se aflau pe verandă, încercând să se comporte ca și când totul era normal și în regulă. Nu e ca piscina pe care o aveți acasă.

- Sunt și șerpi de apă?

Întrebarea venise de la Hannah, care părea sincer îngrijorată. Copila aceea avea ceva care reușea mereu să-l emoționeze pe Kevin.

- Nu sunt șerpi, puștoaico. Vrei să intru eu cu tine în apă, ca să nu-ți fie frică?

Fata afișă imediat un zâmbet strălucitor și plin de recunoștință.

- Ai vrea?

– Sigur că da. Haide, du-te şi pune-ţi costumul de baie şi ne vedem acolo! Pentru că nu voia să o lase pe Molly singură cu duşmanul, adăugă: O să vină cu noi şi mătuşa ta. Îi place la nebunie să înoate în lacul acela, nu-i aşa, Molly?

Molly părea de-a dreptul uşurată.

– Normal! Putem să mergem cu toţii să înotăm.

„Fără îndoială avea să fie o modalitate complet nouă de distracţie."

El şi Molly le făcură cu mâna veseli celor din familia Calebow, în semn de „ne vedem mai târziu". În timp ce plecau împreună, lui Kevin i se păru că îl aude pe Dan şoptindu-i ceva lui Phoebe, pentru că recunoscu acel cuvânt folosit:

– *Viperin!*

Molly aşteptă să se îndepărteze suficient de mult de căsuţă, înainte de a-şi lăsa agitaţia şi neliniştea interioară să iasă la iveală.

– Va trebui să-ţi iei lucrurile de la căbănuţă! Nu vreau să afle că ne... că facem nebunii.

După felul în care arătaseră când ieşiseră din pădure, Kevin se gândi că era un pic cam târziu. Dar încuviinţă din cap.

– Şi nu-l mai lăsa pe Dan să te prindă singur. Că o să te ia la interogat. O să mă asigur şi eu că e mereu prin preajmă unul din copii când sunt cu Phoebe.

Însă, înainte ca el să-i poată răspunde ceva, Molly se grăbi spre căbănuţa lor. El lovi cu piciorul o grămăjoară de nisip şi porni spre pensiune. De ce trebuia să fie aşa de secretoasă? El nu şi-ar fi dorit ca ea să spună ceva, pentru că oricum lucrurile erau destul de dificile, dar Molly nu trebuia să-şi facă griji că va fi dată la schimb în Detroit, cum era cazul lui. De ce nu le spunea pur şi simplu să se ducă naibii şi să-şi vadă de treaba lor?

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îl deranja mai tare atitudinea ei. Era în regulă ca el să păstreze secretul, dar nu i se părea deloc în regulă să vrea şi ea acelaşi lucru.

capitolul 20

În vremurile de demult, când unei fete îi plăcea un băiat, ea se asigura mereu că el câștiga atunci când jucau cărți sau alte jocuri de societate.

Cum să joci dur,
articol pentru revista *Chik*

După escapada de la lac, se schimbară de costumele de baie la timp, ca Molly să ajungă la petrecerea de la foișor, pe care se hotărâse să o țină la ora 3 în loc de 5, pentru că așa ar fi fost mai bine pentru copii. Se plânse la Phoebe că farfuriile de carton de unică folosință și tortul cumpărat din oraș îi reduceau șansele de a-și vedea poza în revista *Victoria*, dar Kevin știa că ei îi păsa mai mult să se simtă bine, decât să scoată vesela scumpă din porțelan fin.

Kevin încuviință din cap spre Lilly, care venise cu Charlotte Long și cu Vi, prietena lui Charlotte. Observase deja cum oaspeții din celelalte căsuțe făceau tot posibilul să o protejeze de curiozitatea oaspeților ocazionali de la pensiune. Se gândi o clipă să vorbească cu ea, însă nu îi venea în minte ce i-ar fi putut spune.

Molly era înconjurată de pudeli energici și de copii gălăgioși. Avea părul prins cu o agrafă roșie în formă de inimioară, purta blugi de culoare roz și șireturile tenișilor ei erau de un albastru aprins. Era un curcubeu ambulant și zâmbea chiar și numai dacă se uita la ea.

– George! exclamă Molly țopăind de mama focului și făcându-i cu mâna lui Liam Jenner când el se dădu jos din camioneta sa pe la ora patru și se îndreptă spre adunare. George Smith! Mulțumesc că ai venit.

Jenner râse și se duse să o îmbrățișeze. Poate că era bătrân, dar, fără îndoială, era un nemernic al naibii de chipeș, și lui Kevin nu-i prea plăcea felul destul de apropiat în care interacționau el și doamna lui iepuroaică.

– A! Vino, trebuie s-o cunoşti pe sora mea! Pe vremuri, administra o galerie de artă în New York, dar stai liniştit, că nu o să-i spun cine eşti.

„Da, cum să nu!", se gândi Molly, cu ochii strălucind. Din fericire însă, Jenner nu avea nici cea mai mică idee. „Fraiere!"

În timp ce se îndrepta spre Phoebe, artistul trecu exact pe lângă Lilly. Poate că Liam se săturase, până la urmă, de toate respingerile ei matinale de la micul dejun. Kevin pur şi simplu nu putea înţelege treaba asta. Dacă lui Lilly nu îi plăcea să se afle în preajma lui, atunci de ce tot apărea la masa de dimineaţă?

Kevin se uită de la Lilly la Molly şi încercă să-şi dea seama cu exactitate de momentul în care strădania lui de o viaţă de a se înconjura cu femei fără pretenţii se risipise. Îşi îndesă pe cap şapca de baseball şi îşi promise că în seara aceea avea să se uite la o filmare cu un meci.

Bărbaţii invitaţi voiau să discute despre fotbal, iar Kevin şi Dan le făcură pe plac. Pe la ora 5, o parte dintre adulţi începură să se retragă, dar copiii încă se distrau copios, şi Kevin decise că a doua zi avea să instaleze un coş pentru baschet. Şi poate avea să cumpere nişte plute de cauciuc pentru plajă. Şi biciclete. Copiii ar fi trebuit să aibă la dispoziţie biciclete cât erau aici.

Cody şi fraţii O'Brian veniră apoi în fugă, cu feţele transpirate şi cu hainele murdare. Adică aşa cum trebuiau să arate nişte copilaşi vara.

– Hei, Kevin! Putem să jucăm softball?

Putea simţi şi el cum i se întindea un zâmbet mare pe faţă. Un meci de softball pe izlaz... Chiar în locul în care se ridicase cândva tabernacolul.

– Sigur că da. Hei, toată lumea! Fiţi atenţi aici! Cine vrea să joace softball să ridice mâna sus!

Începură să se ridice mâini peste tot prin jur. Tess şi Julie veniră repede în faţă, iar Andrew începu să ţopăie de bucurie. Chiar şi câţiva adulţi se arătară interesaţi.

– Un meci de softball e o idee minunată! zise Charlotte Long de pe scaunul ei. Ocupă-te tu să organizezi totul, Kevin.

El zâmbi la auzul acelei replici.

– Vrei să fii căpitan, Cody?

– Sigur!

Se uită apoi în jur, căutând să aleagă încă un căpitan de echipă. Fu la un pas să o numească pe Tess, dar apoi îi atrase atenția ceva din felul în care Hannah stătea ghemuită la picioarele tatălui ei, îmbrățișându-i pe pudeli. O văzuse ridicând mâna milimetric și apoi lăsând-o înapoi în poală, aproape temătoare.

– Ce spui, Hannah? Ai vrea să fii tu celălalt căpitan?

Kevin fu surprins să-l vadă pe Dan lăsând capul în jos și mârâind.

– Nu, Kevin! țipară atunci Tess și Julia la unison. Nu Hannah!

Dar reacția lui Molly îl surprinse cel mai mult dintre toate. Doamna iepuroaică, tocmai ea, care se presupunea că trebuia să fie sensibilă cu copiii și cu nevoile lor, zise:

– Poate ar fi mai bine să alegi pe altcineva.

„Ce naiba e în neregulă cu toți oamenii ăștia?"

Din fericire, cârcotelile lor nu părură să o tulbure deloc pe Hannah, care sări în picioare, își netezi pantalonii scurți și îi aruncă un zâmbet mare și strălucitor, care semăna aproape la perfecție cu cel al mătușii ei.

– Mulțumesc, Kevin. Nu mă lasă aproape niciodată să fiu căpitan.

– Păi asta pentru că ești p...

Phoebe îi puse imediat mâna la gură lui Tess, dar chiar și ea părea un pic mâhnită.

Kevin se simți dezgustat de ei toți. Nu exista nici un om pe lume mai competitiv ca el atunci când venea vorba de jocuri sportive de echipă, dar măcar el nu se înjosise vreodată atât de mult încât să facă o copilă să se simtă prost pentru că nu era la fel de atletică precum ceilalți. Îi aruncă un zâmbet liniștitor.

– Nu-i asculta pe răutăcioşii ăştia, scumpo! O să fii un căpitan grozav. Ba chiar poţi să alegi tu prima pe cine vrei în echipa ta.

– Mulţumesc, zise Hannah, venind în faţă şi uitându-se la mulţimea adunată în jur.

Kevin se aştepta să-l aleagă ori pe el, ori pe tatăl ei. Însă fata îl surprinse, arătând cu degetul spre mama ei – o femeie care juca atât de prost, încât toţi veteranii din echipa Stars îşi făcuseră obiceiul de a-şi programa vizite la dentist, numai ca să aibă o scuză pentru a pleca de la picnicul echipei înaintea meciului anual de softball.

– O aleg pe mama.

Kevin se apleacă spre ea şi-i şopti:

– Dacă nu ştiai, Hannah, să ştii că poţi alege pe oricine vrei tu. Inclusiv dintre băieţi. Şi asta îl include şi pe tatăl tău. Şi pe mine. Eşti sigură că vrei să o alegi pe mama ta prima?

– E sigură, bălmăji Dan din spatele lui. Şi uite aşa o luăm de la capăt.

Hannah se uită în sus la Kevin şi îi şopti:

– Mama se supără mereu pentru că nimeni nu o vrea niciodată în echipa lui.

Iar apoi Tess aruncă o replică tăioasă, aşa cum putea face numai un copil de 11 ani.

– Păi asta pentru că e praf.

Phoebe pufni scurt şi îl bătu pe umăr pe căpitanul ei de echipă, uitând imediat de lipsa de susţinere pe care i-o arătase mai devreme.

– Nu o asculta, Hannah! Să ai o atitudine câştigătoare este mult mai important decât să ai înclinaţii de la natură.

Spre deosebire de Hannah, Cody era descurcăreţ, aşa că alese înclinaţiile naturale în detrimentul unei atitudini câştigătoare.

– Eu îl aleg pe Kevin.

Dan se ridică de pe şezlongul său şi veni mai aproape de fiica sa.

– Hannah, scumpo, eu sunt aici. Să nu uiți de mine. Și eu o să fiu supărat dacă nu mă alegi pe mine.

– Ba nu o să fii, zise Hannah, aruncându-i un zâmbet strălucitor, după care îi întoarse spatele și îi căzură ochii pe Lilly, care până atunci stătuse de vorbă cu unele dintre doamnele mai în vârstă despre grădinărit și care, din câte își amintea Kevin, nici măcar nu ridicase mâna ca să-și exprime intenția de a participa la joc. Te aleg pe tine.

– Pe mine? întrebă Lilly, cu o expresie mulțumită pe chip și se ridică în picioare. Doamne, dar n-am mai jucat softball de când eram adolescentă!

Hannah îi zâmbi mamei sale.

– Asta o să fie o echipă excelentă. Plină de atitudine câștigătoare.

Cody din nou nu se lăsă pe tânjeală și îl alese pe Dan.

Și Kevin interveni încă o dată și încercă să o ajute pe Hannah, făcându-i un semn spre cel mai mare dintre frații O'Brian.

– L-am văzut pe Scott aruncând mingea mai devreme. E un sportiv foarte talentat.

– Nu-ți bate gura de pomană, bălmăji Dan și apoi, în mod evident, Kevin văzu și cea de-a treia alegere a lui Hannah, imediat ce aceasta observă cum micuțul Andrew se bosumflă.

– Îl aleg pe Andrew. Vezi, Andrew, doar că pentru ai numai 5 ani nu înseamnă că nu te vrea nimeni în echipă!

– Eu o aleg pe Tess, sări apoi Cody, punct ochit, punct lovit.

– Și eu pe mătușa Molly! exclamă Hannah bucuroasă.

Kevin oftă. Până acum, Cody avea în echipa lui un actual și notoriu fundaș din NFL, un fost fundaș NFL și pe una dintre cele mai atletice fete din Northern Illinois. Hannah, pe de altă parte, le avea pe mama ei – care era cea mai proastă jucătoare de softball din istorie –, pe fratele ei mai mic, care avea mult suflet pentru 5 ani, dar nu și foarte multă pricepere. Și pe Molly, care era...

Ei bine, Molly – doamna iepuroaică, tocmai cea care răsturna canoea, încerca să se înece singură şi ura în general sporturile.

Printre următoarele alegeri ale lui Cody se numărară, desigur, şi cele două adolescente, care băteau mingea de când erau mai mici chiar decât Tess, fratele O'Brian mijlociu – care avea o constituţie ca de tanc – şi apoi părinţii săi foarte atletici.

Hannah îi alese pe cel mai mic frate O'Brian, care avea doar 6 ani, un puşti pe care Kevin era destul de sigur că îl văzuse ascunzându-şi păturica de siguranţă în tufişuri. Îşi spălă apoi păcatele alegând-o pe sora ei, Julie, care măcar era dansatoare – şi destul de coordonată –, iar apoi pe Liam Jenner, chiar dacă logica ei în alegerea lui nu era tocmai una de nezdruncinat:

– Pentru că mi-a făcut un desen minunat cu Kanga şi cu Roo.

Şi în timp ce Cody îşi completa echipa cu toţi adulţii tineri şi în putere disponibili, Hannah alegea toţi bătrâneii care îşi doreau să joace.

Oh, da! Meciul va fi un măcel în toată regula!

Băieţii fugiră apoi la căsuţele lor ca să-şi ia echipamentele, domnul Canfield – care avea probleme cu artrita – se oferi să arbitreze meciul şi, în scurt timp, toţi erau la locurile lor.

Echipa lui Hannah veni prima la respingere şi astfel Kevin se trezi faţă în faţă, de pe post de aruncător, cu un puşti de 6 ani, care îşi ascunsese păturica în tufişuri. Kevin făcu greşeala de a se uita spre Molly şi nu fu deloc surprins să o vadă aruncându-i o privire prin care îi transmitea clar: „Dacă eşti genul de om care să-l scoată din joc pe Linus, atunci nu eşti omul care credeam eu că eşti şi poţi să uiţi ideea de a mă mai vedea goală oricând în viitorul apropiat sau îndepărtat... *Comprenez-vous*[1]?"

Aşa că fu blând cu puştiul.

---

[1] În limba franceză, în original, „Înţelegi?" (n.tr.)

Hannah îl aruncă pe Andrew în jocul următor, și Kevin trimise o minge ușoară spre el. Andrew rată, desigur, dar mânuia bine bâta de softball pentru un copil de 5 ani. Și apoi, când văzu apărând pe chipul micuțului o expresie de hotărâre încăpățânată, știu că tocmai zărise o sclipire din cum arătase Dan Calebow pe vremea când avea 5 ani. Din motivul acesta, următoarea lui aruncare fu un pic mai tare decât intenționase, dar Andrew se ridică la înălțime și dădu tot ce avea mai bun.

Molly, pe de altă parte, îi aruncă o privire care transmitea clar un mesaj: „Ești un dobitoc!" Sau mai exact: „Are 5 ani, idiotule! E doar un copilaș! Chiar e așa de important pentru tine să câștigi, că ești în stare să scoți din joc un copil de 5 ani? Da... atunci în mod sigur, dar absolut sigur nu o să mai vezi nici o pereche de chiloței cu iepurași pentru tot restul vieții tale! Nici când o zbura porcul! *Adiós, muchacho!*[1]"

Kevin mai aruncă o dată, tot încet, și Andrew reuși să lovească mingea, trimițând-o undeva în dreapta. Cel mai mare băiat O'Brian habar nu avea cât de periculos putea fi chiar și un Calebow de grădiniță, pentru că fu prins pe picior greșit în timp ce moțăia. Și, ca rezultat, Linus reuși să ajungă la baza a treia, și Andrew se duse cu tatăl lui la baza a doua.

Dan îl mângâie pe cap afectuos.

– Kevin? strigă Hannah politicoasă. Urmează domnul McMullen. Vrea să știe dacă e în regulă să-și folosească cadrul.

Și asta cam le spunea pe toate.

În cele din urmă, veni rândul echipei lui Cody să treacă la respingere, și Kevin fu primul. În apropierea movilei de primire, o văzu pe domnișoara Hannah Inimă-de-Aur stând la grămadă cu cele patru călărețe ale apocalipsei: Molly, Phoebe, Lilly și Julie. În cele din urmă, grupul se împrăștie, lăsând la rând prima lor aruncătoare.

[1] În limba spaniolă, în original, „Adio, băiete!" (n.tr.)

Pe Molly, doamna iepuroaică.

Kevin abia se putu abţine să nu rânjească cu gura până la urechi. Oh, da! Aşa da! „Şi ghiciţi ce, doamnelor şi domnilor?" Bursucul Benny nu avea de gând să-i arate nici un pic de milă lui Daphne!

Molly încercă să-l intimideze cu privirea, dar el tot îşi putea da seama că era emoţionată. Şi pe bună dreptate! Numărul 1 din America. MVP[1]. Candidat Heisman. Profesionist până în măduva oaselor. Avea toate motivele să aibă emoţii.

El veni la baza de apărare şi îi zâmbi.

- Doar încearcă să îmi fereşti capul, scumpo! Mi-ar plăcea ca nasul ăsta frumos să-mi rămână exact acolo unde e.

- Asta, şopti Dan din spatele lui, a fost o mare greşeală.

„Oh, da, cum să nu", se gândi Kevin.

Molly făcu o serie scurtă de mişcări circulare, pe post de încălzire. Kevin lovi uşor cu bâta de pământ şi aşteptă aruncarea, gândindu-se cât de frumuşică era. Nu doar frumuşică... Avea buzele roşii şi uşor umflate, pentru că şi le muşcase, şi sânii i se lipeau de maioul mov pe care îl purta, la fel cum se lipiseră de pieptul lui cu o noapte înainte. Iar când aruncă mingea, fundul ei mic şi drăguţ tremură ispititor în blugii aceia roz, la fel cum se întâmplase şi înainte să...

Mingea zbură pe lângă capul lui, în timp ce nu era atent. „Hoooop! Ce?! Ce-a fost asta?!"

- Prima lovitură! strigă arbitrul, domnul Canfield.

„Noroc chior, atâta tot!", se gândi Kevin. O mică eroare de judecată. O lipsă de concentrare adusă de faptul că se uitase prea puţin la minge şi prea mult la păpuşa care o arunca. Făcu un pas şi se îndepărtă de bază.

Şi ea ştia că fusese o lovitură norocoasă, pentru că acum îşi ronţăia din nou buza de jos şi părea mai agitată ca mai devreme. Ceea ce însemna că era momentul

---

[1] *Most Valuable Player* - „Cel mai valoros jucător" (n.tr.)

perfect să înceapă niște jocuri psihologice, ca să-i amețească mintea.

- Frumoasă aruncare, Daphne! Crezi că poți să o repeți?

- Mă îndoiesc de asta.

Cu siguranță, avea emoții. Fără îndoială, era al naibii de sexy. Îi plăcea la nebunie cum făcea dragoste femeia asta, din toată inima și cu fiecare părticică din corp.

Și atunci văzu din nou cum îi tremură fundulețul. Și, desigur, el nu se putu abține să nu-și amintească felul în care se simțea tremuratul acela...

Mingea zbură repede, dar de data aceasta era gata pregătit s-o nimerească. Numai că traiectoria se schimbă pe neașteptate în ultima clipă, și bâta lui nu întâlni altceva decât aerul.

- Excelent, mătușă Molly!

- Mersi, Hannah!

Lui Kevin nu-i veni să creadă.

- Bine lucrat, mormăi Dan din spatele lui.

Molly își atinse curba interioară a sânului cu degetul arătător. Și vârful limbii ei delicioase ieși și se atinse ușor de buza aceea de jos umflată. Doamne! Îl înfierbânta la culme! De îndată ce avea să se termine meciul acesta, avea să o târască iar în pădure, indiferent dacă era acolo și familia ei sau nu, iar atunci îi va arăta el ce însemna un joc adevărat!

Ea se pregăti încă o dată și, chiar când dădu drumul mingii dintre degete, se uită fix spre vintrea lui. El făcu un pas în spate instinctiv, ca să se protejeze. Ca rezultat, rată aproape complet încă o lovitură, abia atingând mingea și trimițând-o să se rostogolească ușor pe pământ. Aruncă bâta și începu să alerge. Molly îi aruncă mingea lui Julie, de la prima bază, care o prinse, făcând o mișcare care semăna al naibii de mult cu o piruetă din *Lacul lebedelor*.

Fusese eliminat! El! *Eliminat!* Se uită de la balerină la doamna iepuroaică, încercând să-și dea seama

ce se întâmplase. Privirea lui Molly zbură de la ochii la vintrea lui. Și apoi rânji.

– Ți-am zis vreodată că am mers în tabere de vară timp de 9 ani?

– Mda, cred că ai amintit ceva la un moment dat. Nu-și putea închipui ca orice fel de tabără de vară să o fi învățat acest anume truc. Nu, regina năzdrăvăniilor sigur inventase asta.

Până la sfârșitul primei reprize, Molly îi mai aruncase lui Cody o lovitură ușoară, îl trimisese la plimbare pe Dan și îl eliminase din joc pe cel mai mare copil O'Brian, precum și pe tatăl său.

Atleții - 0 puncte, iar copiii care erau mereu aleși ultimii pentru echipe la sport - 2 puncte.

Molly trecu țanțoșă pe lângă el, când echipa ei ieși de pe teren victorioasă.

– Ce zi frumoasă, nu?

– Parcă ziceai că nu ești bună la sporturi.

– Am zis că *nu-mi plac* sporturile, atletule, zise bătându-l ușor pe piept. E o mare diferență.

Nu o putea lăsa să scape așa de ușor și îi aruncă cel mai arogant rânjet al lui de NFL.

– Data viitoare când te mai uiți la șlițul meu, sportivo, ar fi bine să fii întinsă pe spate!

Ea izbucni în râs și apoi fugi să se alăture restului echipei sale.

Lilly era prima care urma. Purta haine marca Gucci, în culori asortate, și îi străluceau diamante de pe inele și de pe brățări. Se descălță hotărâtă de o pereche de sandale ce imitau pielea de leopard, își dădu jos ochelarii de soare, care aveau două „C"-uri unite la balamale și luă o bâtă. Lovi de câteva ori în aer de probă, după care veni la bază, ca și când ar fi fost proprietara ei. Iar în clipa aceea, Kevin înțelese că nu își moștenise chiar toate abilitățile sportive de la tatăl său, călărețul de rodeo.

Ridică dintr-o sprânceană spre el, și ochii ei străluciră în lumină. Erau la fel de verzi ca ai lui.

„Știu că ești mama mea adevărată și te iubesc foarte mult...", îi răsună în minte.

Pe ea nu încercă să o elimine din prima, în schimb, trimise o aruncare ușoară și simplă, care propulsă mingea pe lângă ea, înscriind. Lilly lovi cu bâta tare și amplu, însă era destul de... ruginită - după cum mărturisise chiar ea - și rată din plin.

- Minge de fault!

Repetă același tip de aruncare și de data asta o nimeri în plin. Bâta trosni când întâlni mingea și apoi ajunse la baza a doua, încurajată de uralele coechipierilor ei. Iar Kevin fu surprins de mândria pe care o simți.

- Bine lucrat, murmură el.

- Și am trecut bine de prima tinerețe, zise ea.

Urma Hannah, căpitanul Inimă-de-Aur. Era serioasă și solemnă. Pe chipul ei era întipărită aceeași expresie de îngrijorare pe care o afișa cel mai adesea și mătușa ei. Hannah avea părul castaniu, mai deschis decât al lui Molly, dar ambele aveau aceeași bărbie încăpățânată și aceeași ochi puțin oblici. Era un copil serios, foarte ordonat și îngrijit. Purta un tricou pe care scria American Girl, dar pe care nu exista nici măcar cea mai mică urmă că s-ar fi jucat cu doi pudeli sau că ar fi mâncat tort cu cremă de ciocolată - și le făcuse pe amândouă. Zări apoi un carnețel mic ieșindu-i din buzunarul din spate al pantalonilor scurți, și ceva în inima lui se topi un pic. Părea mai degrabă fiica lui Molly decât a lui Dan și a lui Phoebe. Oare așa ar fi arătat și fiica lui dacă ar fi trăit?

Pe neașteptate, simți cum i se pune un nod în gât.

- Nu sunt foarte bună la asta, murmură Hannah de la locul ei.

„Oh, nu! Nu asta..." Era un om mort. Aruncă o lovitură amplă și lentă.

- Prima minge! strigă arbitrul.

Dintr-odată păru și mai îngrijorată.

- Mă pricep mai bine la desenat. Și la scris. De fapt, sunt chiar bună la a scrie lucruri.

– Termină cu prostiile, Hannah! îi strigă atunci tatăl ei insensibil de la baza a doua.

Kevin îl considerase mereu pe Dan Calebow unul dintre cei mai buni părinţi pe care îi cunoscuse vreodată, lucru care dovedea clar cât de tare se putea înşela. Îi aruncă o privire tăioasă şi apoi trimise mingea zburând, într-o lovitură atât de lentă şi blândă, că nici nu ajunse până la baza de respingere, unde se afla Hannah.

– A doua minge!

Hannah îşi muşcă buza de jos şi vorbi într-o şoaptă neajutorată:

– O să mă bucur enorm când se termină treaba asta.

Kevin simţi cum i se topeşte din nou inima şi aruncă a doua minge, care abia trecu pe lângă linia de respingere.

Hannah o nimeri cu o răsucire stângace a bâtei.

Kevin se duse după minge, însă nu se grăbi deloc, ca să îi acorde suficient timp să poată ajunge la prima bază. Din păcate, după aceea Cody nu prinse aruncarea lui, iar Hannah ajunse şi la baza a doua.

Auzi apoi un cor de urale şi o văzu pe Lilly ajungând la finalul cursei prin alunecare, uitând complet de pantalonii Gucci pe care-i purta.

Copiii care erau mereu aleşi ultimii pentru echipe la sport – 3 puncte şi atleţii – 0 puncte.

Îi făcu un semn scurt din cap lui Hannah, în semn de apreciere.

– Nu ştiu prea bine să lovesc, zise cu glasul ei de copilă. Dar pot să alerg foarte repede.

– Oh, frate, bălmăji Dan nemulţumit.

Kevin era pe punctul de a-i spune vreo două, când văzu cum fetiţa făcu schimb de priviri cu mătuşa ei şi îl lovi ca un trăsnet. Era toată un zâmbet. Dar nu era deloc un zâmbet obişnuit. Oh, nu! În nici un caz! Era rânjetul triumfător al unei mici escroace sentimentale!

Molly şi nepoata ei făcură schimb de priviri atât de pe deplin înţelegătoare şi complice, încât Kevin aproape se înecă. Fusese păcălit! Hannah era o pacoste şi o năzdrăvană de prima mână. Exact ca Molly!

Contrariat, se întoarse apoi spre Dan, care părea că se scuză:

- Eu și Phoebe încă nu suntem siguri dacă plănuiește chestiile astea de dinainte sau dacă îi vin pur și simplu pe moment.

- Trebuia să-mi spui!

Dan se uită atunci spre fiica lui cu un amestec de iritare și mândrie paternă.

- Eh, pe-asta trebuia s-o vezi cu ochii tăi!

Sporturile aveau, în general, abilitatea de a face toate lucrurile să se clarifice, iar în clipa aceea toate piesele de puzzle se așezară la locul lor - de la incidentul în care Molly aproape că se înecase până la accidentul cu răsturnarea canoei, și la urcarea complet neobișnuită a lui Marmie în vârful copacului. Molly îl dusese de nas de la bun început. Cody veni atunci în față, vădit nemulțumit de performanțele slabe ale aruncătorului său. Iar Kevin se pomeni stând la baza a doua, în timp ce Dan îi luă locul.

Hannah Escroaca Șireată făcu schimb de priviri complice - și viclene - cu Molly, și Kevin înțelese imediat de ce. Era rândul lui Phoebe să vină la apărare.

Oh și după asta distracția fu în toi! Pentru că apărură și mai multe tremurări de fese, și mai multe umeziri de buze, și mai multe ridicări de sâni decât ar fi trebuit să vadă orice copil care avea sub vârsta legală de consimțământ. Dan începu să transpire, Phoebe își aruncă în joc toate atuurile și apoi, dintr-una într-alta, patroana echipei Stars era deja la baza întâi, în timp ce Hannah o revendica pe a treia.

Treaba asta chiar se transformase într-un măcel.

Atleții reușiră în cele din urmă să înfrângă echipa copiilor, care erau mereu aleși ultimii pentru echipe la sport, dar numai datorită căpitanului Cody, care fu suficient de inteligent să îl înlocuiască pe Dan cu Tess, care nu numai că era imună la mișcări languroase din corp, dar nici nu se lăsa păcălită de nimeni. Tess elimină scurt și la obiect copiii de grădiniță și apoi, într-un mod

politicos, dar ferm îi puse la locurile lor pe adulții vârstnici. Cu toate acestea, nici măcar ea nu reuși să o împiedice pe mătușica Molly să lanseze o rachetă câștigătoare în ultima repriză.

Pentru cineva care ura sporturile, Molly știa al naibii de sigur cum să se descurce cu bâta. Iar felul în care alerga pe teren de la o bază la alta îl lăsa pe Kevin atât de excitat, încât trebuia să se aplece din când în când, pretinzând că avea o crampă, și să își frece mușchiul, ca să nu se facă singur de râs. În timp ce își masa piciorul, își aminti cât de aglomerat avea să fie patul lui Molly săptămâna aceasta, cu toți copiii înghesuindu-se și ghemuindu-se acolo cu ea. La cum înțelesese el lucrurile, noaptea aceasta era a lui Julie, noaptea următoare va urma Andrew, apoi Hannah, după care urma Tess. Hmmm... Poate reușea să se furișeze în căbănuță după ce trecea ora de somn a copiilor ca să o răpească pe mătușica M. pentru o rundă de nebunii numai a lui. Dar apoi își aminti că Molly îi spusese că Julie avea un somn ușor și că se trezea la orice zgomot. Oftă și își îndesă și mai tare șapca de baseball. Trebuia să accepte lucrurile! În seara aceea nu avea să primească nici cea mai scurtă rundă de zbenguieli. Mărețul Kevin Tucker fusese eliminat.

capitolul 21

Era înfricoșător în pădure, și lui Daphne îi clănțăneau dinții de frică. Ce se întâmpla dacă nu o găsea nimeni niciodată? Slavă Domnului că își adusese cu ea sendvișul preferat cu salată și marmeladă.

Daphne se rătăcește

Lilly se lăsă pe spate pe șezlong și ascultă clinchetul clopoțeilor de vânt din arborele lui Iuda, care creștea în curtea din spate. Îi plăcea la nebunie sunetul clopoțeilor de vânt, dar Craig nu-l putuse suporta, așa

că nu o lăsase să agațe nici unul în grădina din casa lor. Închise ochii și se lăsă inundată de senzații, bucuroasă că ceilalți oaspeți de la pensiune rareori vizitau acest colțișor tihnit din spatele casei.

În cele din urmă, încetase să se mai întrebe cât urma să stea aici. Avea să știe atunci când urma să vină timpul să plece. Iar ziua aceea fusese incredibil de amuzantă. Când câștigase punctul, ajungând prin alunecare la baza principală, Kevin aproape că păruse mândru de ea, iar apoi la picnic nu o evitase intenționat, așa cum făcuse Liam.

- Te ascunzi de publicul tău adorator?

Deschise ochii brusc și inima îi sări peste o bătaie când omul la care se gândea mult prea mult ieși pe ușa din spate a pensiunii. Avea părul ciufulit, iar hainele lui - pantaloni scurți kaki și tricou bleumarin șifonate - erau aceleași pe care le purtase mai devreme la picnic. La fel ca ea, nici el nu apucase să se schimbe după meciul de softball.

Se uită în ochii lui întunecați și văzu acolo mult prea mult.

- Mă refac după toată agitația din după-amiaza asta.

El se prăbuși pe pernele șezlongului din lemn de lângă ea.

- Joci destul de bine softball pentru o fată.

- Și tu ești un jucător destul de bun pentru un artist fătălău.

El căscă.

- Pe cine faci tu fătălău?

Lilly încercă să nu zâmbească. Făcea asta mult prea des când erau împreună și știa că lucrul acesta avea să-l descurajeze. În fiecare dimineață, își spunea că avea să rămână în camera ei până când urma să plece el, dar apoi tot cobora. Și încă nu îi venea să creadă ce făcuse cu el. Era ca și când căzuse sub o vrajă. Ca și cum studioul acela făurit din sticlă fusese parte dintr-o altă lume. Dar acum era înapoi în Kansas.

De asemenea, o enervase un pic cât de bine se simțise el fără ea. Îl văzuse ba râzând cu Molly, ba flirtând cu Phoebe Calebow, ba tachinându-l pe vreunul dintre copii. Era un om dur și intimidant, și o enerva într-un fel faptul că nu se speriaseră de el.

- Du-te și schimbă-te, zise el. O să fac și eu același lucru și apoi te scot la cină.

- Mersi, dar nu mi-e foame.

El oftă obosit și își odihni capul pe spătarul scaunului.

- Ești total hotărâtă să dai cu piciorul la treaba asta, nu-i așa? Nu ești dispusă să ne acorzi nici măcar o șansă.

Ea își alunecă ușor picioarele peste marginea șezlongului și se îndreptă de spate.

- Liam... Ce s-a întâmplat între noi a fost o aberație. Am fost singură prea mult timp și am cedat în fața unui impuls nebunesc.

- Adică a fost numai ceva de moment, asta vrei să zici?

- Da.

- Și se putea întâmpla cu oricine?

Lilly ar fi vrut să spună da, dar nu putea.

- Nu, nu cu oricine. Tu poți fi foarte atrăgător și șarmant atunci când vrei.

- Chestia asta e adevărată pentru mulți bărbați. Știi că e ceva între noi, dar nu ai curajul să te uiți să vezi ce anume e de fapt acolo.

- N-am nevoie să fac asta. Știu exact de ce mă simt atrasă de tine. E un obicei vechi.

- Ce vrei să spui cu asta?

Ea începu să-și răsucească inelele pe degete.

- Vreau să spun că am mai trecut prin asta. Am mai făcut asta. Masculul alfa. Armăsarul care conduce haita. Prințul care preia inițiativa și face ca toate necazurile Cenușăresei să dispară. Bărbații ca tine sunt slăbiciunea mea fatală. Dar acum nu mai sunt o adolescentă fără un chior în buzunar care are nevoie de cineva să aibă grijă de ea.

- Slavă Domnului. Nu-mi plac adolescentele. Și sunt mult prea egoist ca să am grijă de cineva.

- Minimalizezi intenționat ceea ce încerc să-ți spun.

- Pentru că mă plictisești.

Nu avea de gând să se lase distrasă de grosolănia comportamentului său, mai cu seamă din moment ce știa că era calculată și menită să facă tocmai asta.

- Liam, sunt prea bătrână și prea inteligentă ca să fac din nou aceeași greșeală. Da, mă simt atrasă de tine. Sunt atrasă instinctiv de bărbați agresivi, chiar dacă e în natura lor să calce în picioare femeile care țin la ei.

- Iar eu credeam că această discuție nu poate deveni mai infantilă de atât.

- Faci asta chiar și acum. Nu vrei să vorbești despre asta, așa că mă desconsideri intenționat, încercând să mă determini să tac.

- Păcat că nu merge.

- Credeam că m-am deșteptat și eu în sfârșit, dar e clar că n-am făcut-o, altfel nu te-aș lăsa să faci asta. Se ridică de pe șezlong. Ascultă, Liam! Am făcut o dată în viața mea greșeala de a mă îndrăgosti de un bărbat intimidant și obsedat de control și nu o să mai fac asta a doua oară. Mi-am iubit soțul. Dar, Doamne, uneori cred că l-am urât mai mult.

Lilly își strânse brațele pe lângă corp, uluită că tocmai îi mărturisise lui ceva ce abia putea recunoaște în fața ei înseși.

- Probabil a meritat-o. Pare că a fost un mare nemernic.

- Era exact ca tine!

- Mă îndoiesc sincer de asta.

- Nu crezi? întrebă ea și împunse cu degetul prin aer, arătând spre arborele lui Iuda. Nu mă lăsa să-mi pun clopoței de vânt în grădină! Ador clopoțeii de vânt, dar el nu-i suporta, așa că nu am avut voie să îi agăț, chiar dacă grădina era a mea.

- Aici trebuie să fiu de acord cu el. Chestiile alea chiar sunt o mare pacoste.

Lilly simţi cum i se strânge stomacul.

- Să mă îndrăgostesc de tine ar fi ca şi când m-aş îndrăgosti încă o dată de Craig şi aş lua-o de la capăt.

- Chiar urăsc treaba asta.

- La o lună după ce a murit, am agăţat clopoţei de vânt la geamul dormitorului meu.

- Da, ei bine, n-o să te las să agăţi prostii de-alea la geamul dormitorului nostru!

- Noi nu avem un geam al dormitorului *nostru!* Şi, dacă am avea, aş agăţa câţi aş vrea!

- Chiar dacă eu te-am rugat să nu o faci?

Lilly aruncă mâinile în aer de frustrare.

- Nu e vorba despre clopoţeii de vânt! Doar îţi dădeam un exemplu!

- Nu scapi aşa de uşor. Tu eşti cea care a deschis subiectul. Se ridică şi el în picioare. Ţi-am zis că nu-mi plac blestemăţiile alea, dar ai spus că o să le agăţi oricum la geam, aşa e?

- Ţi-ai pierdut minţile!

- E corect ce am spus sau nu?

- Da!

- Bine, zise şi oftă ca un martir. Dacă e aşa de important pentru tine, atunci poţi să agăţi clopoţii ăia afurisiţi la geam. Dar să nu te aştepţi să nu mă plâng din cauza lor. Sunt poluare fonică. În cazul acesta, o să vreau să accepţi şi tu ceva ce e important pentru mine.

Ea se apucă cu mâinile de cap.

- Să mă înnebuneşti de cap este ideea ta despre seducţie?

- Încerc doar să subliniez o idee. Una pe care pari incapabilă să o înţelegi.

- Luminează-mă, atunci.

- Tu nu o să mai laşi nici un bărbat să te calce în picioare. Tocmai am încercat să fac asta, dar tu nu m-ai lăsat, iar dacă nu reuşesc eu, atunci nu poate nimeni. Înţelegi? Nu avem de fapt nici o problemă.

- Nu e atât de simplu!

- Dar cum rămâne cu mine? întrebă el, atingându-și pieptul și părând de-a dreptul vulnerabil pentru prima dată. Cum rămâne cu slăbiciunea mea fatală?

- Nu știu la ce te referi.

- Poate ai ști dacă te-ai gândi și la altceva în afară de tine!

Cuvintele lui nu o dureau la fel cum ar fi durut-o cuvintele lui Craig. Ceea ce spunea Liam era menit să o impulsioneze și să o ațâțe, nu să o rănească.

- Ești imposibil!

- Ce-ar trebui să facă un bărbat ca mine? Spune-mi tu. Nu știu cum să mă abțin să spun totul verde în față și sunt prea bătrân ca să învăț... Deci unde ajung cu treaba asta?

- Nu știu.

- Femeile puternice sunt slăbiciunea mea. Femeile dure și ale naibii, care nu se dezintegrează din temelii doar pentru că un bărbat nu spune mereu ce vor ele să audă. Numai că femeia puternică de care mă îndrăgostesc eu nu vrea să mă suporte. Deci unde ajung eu cu treaba asta, Lilly?

- Oh, Liam... Nu te îndrăgostești de mine. Tu doar...

- Ai puțină încredere în tine, zise el morocănos. În femeia care ai devenit.

Se simți blocată de sinceritatea lui brutală. Nu știa ce spunea. Persoana pe care o vedea el atunci când se uita la ea nu era persoana pe care o simțea ea pe dinăuntru.

Liam se duse la marginea verandei, cu mâinile îndesate în buzunare.

- Cred că mi-ai tot trântit ușa în față suficient de mult timp. Te iubesc, dar am și eu mândria mea.

- Știu asta.

- Tabloul e aproape gata și mi-ar plăcea să îl vezi. Vino la mine acasă joi seară!

- Liam, eu...

- Dacă nu vii, nu o să apar pe aici căutându-te. Va trebui să iei o decizie, Lilly.

- Urăsc ultimatumurile.

- Nu mă surprinde asta. Femeile puternice le urăsc de obicei, concluzionă el și plecă.

Kevin își petrecu cea mai bună parte a următoarelor două zile încercând să o prindă singură pe Molly, dar, cum fusese în oraș să cumpere biciclete, se ocupase de oaspeți și tot apăreau copiii peste tot de fiecare dată când scotea capul pe ușă, nu avu ocazia asta. Dan încercă de două ori să vorbească cu el, dar o dată îi întrerupse telefonul și a doua oară faptul că unuia dintre oaspeți îi murise bateria de la mașină. Și astfel, până marți seară, devenise atât de morocănos, iritabil și indispus, încât nu se putu concentra deloc atunci când încercă să se uite la o filmare cu un meci. Mai erau cinci săptămâni până la cantonamentul de vară. Îl împinse pe Roo să se dea jos din poala sa, se ridică și se duse la fereastră. Nu era încă nici ora 7 seara, dar pe cer apăruseră deja câțiva nori cenușii de ploaie și începea să se întunece. Unde naiba era Molly?

Și chiar în clipa aceea îi sună telefonul. Îl luă de pe birou și răspunse.

- Alo?

- Kevin, sunt Molly.

- Pe unde ai fost? mârâi el. Ți-am zis că vreau să vorbesc cu tine azi după ceai.

- Am văzut-o pe Phoebe venind pe alee, așa că am fugit pe ușa din spate. Devine din ce în ce mai insistentă. Și apoi am dat peste Tess, care a început să-mi vorbească despre un băiat căruia îi place de ea...

„Da? Și cum rămâne cu băiatul căruia îi place de tine?"

- După ce a plecat Tess, m-am hotărât să mă duc singură să fac o plimbare prin pădure și am început să mă gândesc la o idee pentru o nouă carte cu Daphne. Și, uite așa, dintr-una într-alta, m-am trezit că m-am rătăcit.

Kevin se simțea relaxat pentru prima dată pe ziua aceea.

- Nu mai spune! Își relaxă mâna cu care ținea telefonul la ureche și simți o agitație în stomac. Își dădu seama că nu mâncase nimic de la micul dejun și se duse în bucătărie ca să-și pregătească un sendviș. Roo venea după el.

- M-am rătăcit în pădure, repetă ea apăsat.

- Uau, zise el, încercând să nu lase să se înțeleagă faptul că zâmbea.

- Și acum se întunecă.

- Păi da, destul de repede.

- Și se pare că o să plouă.

El se uită pe fereastră.

- Exact la asta mă uitam și eu. Așa pare.

- Mi-e frică.

- Sunt sigur. Mută telefonul, astfel încât să-l țină între umăr și bărbie și scoase niște carne din frigider, apoi un borcan de muștar. Ai găsit un magazin prin apropiere și m-ai sunat?

- Întâmplarea face că am luat cu mine telefonul mobil al lui Phoebe.

El rânji și se întinse după o franzelă din cămară.

- Foarte inteligent din partea ta.

- În tabără ne-au învățat să purtăm la gât un fluier dacă ne ducem să ne plimbăm singuri. Și cum nu aveam nici un fluier la îndemână...

- Ai luat un telefon mobil.

- Siguranța înainte de toate.

- Dumnezeu să binecuvânteze puterea comunicațiilor, zise el și se întoarse la frigider să ia și niște brânză. Și acum te-ai rătăcit. Te-ai uitat după mușchiul de pe trunchiul copacilor?

- Nu m-am gândit la asta.

- Crește pe partea de nord, adăugă el, începând să-și pregătească sendvișul și amuzându-se cu adevărat pentru prima dată în seara aceea.

- Da, parcă îmi amintesc că am mai auzit asta. Dar e un pic cam întuneric ca să văd bine.

- Hmm, bănuiesc că nu ai băgat din întâmplare în buzunar și o busolă sau o lanternă, nu?

- Nu, nu mi-a trecut prin cap.

- Păcat, zise, adăugând niște muștar. Vrei să vin să te caut?

- Aș aprecia asta foarte mult. Și, dacă îți iei și tu telefonul cu tine, poate aș putea să-ți dau niște indicații. Am pornit pe cărarea din spate de la Scara lui Iacob.

- Atunci acela ar fi un loc bun din care să pornesc. Uite cum facem, te sun de acolo, da?

- Se întunecă repede. Ai putea să te grăbești, te rog?

- Oh, da, sigur. O să ajung imediat. Închise, apoi chicoti și se așeză la masă ca să se bucure de sendvișul său. Dar nu apucă să ia mai mult de trei înghițituri din el, că Molly îl sună înapoi. Da?

- Ți-am zis că e posibil să-mi fi luxat glezna?

- Oh, nu! Cum ai reușit asta?

- Am călcat într-un fel de groapă de animal sau ceva.

- Uf! Sper că nu era de la un șarpe. Sunt niște șerpi cu clopoței pe aici.

- Șerpi cu clopoței?

El se întinse după un șervețel.

- Trec pe lângă Scara lui Iacob chiar acum, dar cred că cineva a dat drumul la un cuptor cu microunde, pentru că sunt interferențe pe fir. Te sun înapoi.

- Stai un pic, n-ai numărul...

El închise, izbucni în râs și apoi se duse iar spre frigider. Un sendviș avea mereu gust mai bun când venea însoțit de o bere. Fluieră scurt în clipa în care deschise sticla și după aceea se așeză ca să își savureze masa.

Și apoi îi veni o idee. Ce naiba făcea?

Își luă telefonul mobil și formă numărul lui Phoebe. Va fi suficient timp mai târziu ca să o învețe minte. Asta era prima ocazie pe care o avusese în două zile de a fi singur cu ea.

- Hei, Molly?

- Da.

– Mi-e cam greu să te găsesc. Își fixă telefonul între umăr și bărbie, luă sticla de bere împreună cu ce-i rămăsese din sendviș și se îndreptă spre ușă. Crezi că ai putea să țipi?

– Vrei să țip?

– Da, mi-ar fi de ajutor. Mai mușcă o dată din sendviș și se grăbi spre Scara lui Iacob.

– Nu prea îmi place mie să țip.

– În pat îți place, sublinie el.

– Tu cumva... mănânci?!

– Păi trebuie să-mi păstrez energia ca să te caut. O salută din mers pe Charlotte Long, fluturând din mâna în care ținea sticla de bere.

– Sunt destul de sigură că sunt pe lângă pârâu. La capătul aleii care începe în spatele cabanei Scara lui Iacob.

– Pârâu?

– Da, Kevin, pârâu! Cel care izvorăște din pădure și traversează pajiștea. Singurul pârâu de pe aici!

Molly începea să îi vorbească tăios, așa că mai luă o gură de bere și zise:

– Nu-mi amintesc de nici un pârâu. Ești sigură?

– Da, sunt sigură!

– Bănuiesc că o să-l recunosc când îl văd. Izlazul era plin de copii care alergau și se jucau. Se opri o clipă ca să se bucure de priveliște, după care se întoarse la misiunea lui. A început să bată destul de tare vântul. Abia dacă mai văd cărarea.

– Aici unde sunt eu nu-i așa de rău.

– Atunci poate că nu merg în direcția bună.

– Ai luat-o pe aleea din spatele cabanei Scara lui Iacob, nu-i așa?

El aruncă într-un coș de gunoi ce îi mai rămăsese din sendviș și apoi porni pe cărarea indicată.

– Cred că da.

– Crezi că da? Nu ești atent?

În mod cert, devenea tot mai iritabilă.

– Tu continuă să vorbești. Poate reușesc să-mi dau seama dacă mă apropii de tine, după cât de bună e conexiunea telefonică.

– Auzi pârâul?

– Mai spune o dată la ce pârâu te refereai?

– E unul singur aici!

– Sper să-l găsesc. Nici nu vreau să mă gândesc ce îngrozitor ar fi dacă ar trebui să petreci noaptea în pădure de una singură.

– Sunt sigură că asta nu se va întâmpla.

– Sper că nu. Și, orice ar fi, să nu începi să te gândești la *Blair Witch*[1].

– La *Blair Witch?*

El reuși să scoată un sunet gâtuit, după care un geamăt monstruos și închise.

Nu dură mult și îi sună din nou telefonul.

– Foarte amuzant, deja mă prăpădesc de râs, zise ea sec.

– Scuze. Era doar o veveriță. Dar era uriașă!

– Dacă nu joci corect, mă duc acasă.

– Bine, dar ar fi bine ca atunci când te găsesc să nu porți mai mult decât pantofi și o fundă în păr.

– Nu am nici o fundă de pus în păr.

– Atunci o să fie un lucru mai puțin pe care să-l dai jos, nu?

Și, după cum se dovedi, Molly era încă îmbrăcată atunci când o zări. Dar asta nu rămase așa pentru mult timp. Se rostogoliră goi prin iarba moale din pajiște, însă, atunci când începu ploaia, le dispăru și lor veselia.

Kevin se îmbăta cu sărutările ei. Iar în clipa în care pătrunse în trupul ei moale și primitor, i se păru că simte ceva ce părea mult mai... sacru. Dar iluzia aceea era prea fragilă ca să supraviețuiască nevoilor primitive ale corpului lui.

Ploaia îi biciuia spatele. Degetele ei puternice se încleștau pe umerii lui, în carnea lui, cerând mai mult.

[1] *Blair Witch* este un film american de groază. Filmul urmărește un grup de studenți și de ghizi locali care se aventurează prin pădurea Black Hills din Maryland. (n.tr.)

Ploaia... Femeia aceasta... Extazul ei exploda sub el şi îl făcea să se piardă şi să uite de el.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, Molly începea să se comporte ca o femeie posedată. Miercuri îşi ridică fusta pentru Kevin în birou, în timp ce oaspeţii se adunau la ceai. În aceeaşi seară, scăpă de una din discuţiile private aranjate de Phoebe şi se întâlni cu el în pădurea din spatele căbănuţei. Iar a doua zi dimineaţă, el o târî în cămară, chiar când intra Troy în bucătărie şi, la un moment dat, chiar fu nevoit să-i acopere gura cu mâna pentru că făcea prea multă gălăgie. Mai târziu, îl luă ea pe sus şi-l trase într-o căbănuţă goală, dar, când o ridică şi o aşeză pe blatul de la bucătărie, muşchii ei se revoltară în cele din urmă de la efortul atâtor poziţii ciudate, şi Molly tresări.

El îşi lipi atunci fruntea de a ei şi inspiră tremurând, străduindu-se să se controleze.

– E o nebunie ce facem. Ţi-a ajuns.

– Glumeşti? Eu abia m-am pornit, dar, dacă tu nu poţi ţine pasul cu mine, să ştii că înţeleg.

Kevin zâmbi şi o sărută. Oh, Doamne, Dumnezeule! Lui Molly îi plăceau la nebunie toate sărutările acelea lente. El îi mângâie sânii şi coapsele, încercând să fie mai grijuliu, dar dansau deja cu pericolul, şi nici ea nu voia să-l slăbească deloc. În curând, Molly uită cu totul de orice dureri musculare.

În seara aceea, evitară invitaţia la cină a soţilor Calebow, anunţând că trebuiau să se ducă în oraş la cumpărături. Cu toate acestea, când se întoarseră în tabără, descoperiră că de data aceea nu mai avură noroc. Phoebe şi Dan îi aşteptau pe treptele pensiunii.

capitolul 22

Într-o zi, un răufăcător îşi făcu apariţia în pădurea Nightingale Woods. Era foarte, foarte rău şi abject, dar se prefăcea că era prietenul lui Benny. Dar

Daphne era singura care știa cât de rău era cu adevărat. Așa că îi spuse lui Benny:

– Nu e prietenul tău!

Daphne se întâlnește cu un răufăcător
de Hannah Marie Calebow

Molly îl auzi pe Kevin înjurând în șoaptă, iar ea afișă un zâmbet fals.

– Salutare! Ați reușit să scăpați de copilași o vreme?

– Se joacă leapșa cu lanterna pe izlaz. În timp ce cobora scările, Phoebe se uită la rochia șifonată a lui Molly.

Molly știa că trebuia să-și păstreze mintea limpede, dar, din păcate, faptul că încă îi lipsea lenjeria intimă o punea în dezavantaj.

– Sper că Andrew o să fie bine. Știi cât de repede poate să dispară când nu ești atent.

– Andrew e foarte bine, zise Dan. Pe aici nu prea are în ce necazuri să se bage.

– Oh, habar n-ai tu, bălmăji Kevin în șoaptă.

Phoebe făcu semn spre poteca ce ducea spre plajă. Hanoracul mare Stars pe care îl purta și blugii largi nu prea reușeau să ascundă calibrul adevăratei jucătoare de pe dedesubt.

– Doamna Long s-a oferit să stea cu ochii pe ei. Hai să facem o plimbare!

Molly ridică din umeri.

– Mda, cred că eu, una, o să zic pas. Sunt trează de la cinci și jumătate dimineața, așa că sunt un pic obosită. „De la faptul că am făcut dragoste de trei ori azi", se gândi în sinea ei. Poate mâine.

Dan vorbi apoi și în vocea lui răsună toată forța impunătoare a sudului.

– N-o să dureze mult. Și sunt câteva lucruri pe care vrem să le discutăm cu voi.

– Vacanța voastră aproape s-a terminat. De ce nu vă relaxați și nu vă bucurați de ce a mai rămas din ea?

– E un pic cam dificil să ne relaxăm când ne facem griji pentru tine, răspunse Phoebe.

– Păi atunci nu vă mai faceți griji!

– Calmează-te, Molly, zise Kevin. Sunt sigur că le putem acorda câteva minute dacă vor neapărat să vorbim.

„Ce lingușitor!“, se gândi ea. Poate că hotărâse că era momentul să se arunce într-un nou joc periculos. Știuse de la bun început că el nu alesese să se furișeze așa cum o făcuse cu ea pentru că i-ar fi fost frică de Dan și de Phoebe. Ci pentru că îi plăcea să-și asume riscuri.

– Poate că tu ai timp, dar eu nu am.

Dan se întinse s-o apuce de braț, la fel cum procedase de pe vremea când ea avea 15 ani și intra în belele. Doar că de data aceasta Kevin sări în față și îi blocă drumul. Și nu se știe cine era mai uluit de gestul lui... ea sau Dan. Oare Kevin interpretase gestul acela ca pe o amenințare?

Phoebe recunoscu imediat semnalele că cei doi aveau să se înfrunte și veni repede lângă soțul ei. Cei doi făcură un schimb de priviri cu subînțeles, și apoi Dan plecă spre poteca ce ducea spre plajă.

– Chiar acum! Haideți!

Momentul adevărului venise, în sfârșit, și nu mai exista nici o scăpare. Molly își putea închipui deja ce fel de întrebări aveau să audă de la sora sa și soțul ei. Și-ar fi dorit foarte mult să-și dea seama cum să le răspundă.

Se îndreptară în liniște spre plajă și spre ultima căbănuță, după care o luară pe cărarea de la marginea pădurii. Când ajunseră la gardul din metal care marca marginea terenului taberei, Dan se opri. Kevin se îndepărtă un pic de Molly și se aprijini de un stâlp.

– Sunteți aici de două săptămâni, zise Phoebe și îi dădu drumul la mână lui Dan.

– S-au făcut două săptămâni miercuri, răspunse Kevin.

– Tabăra este minunată. Și copiii noștri se distrează de minune.

– E o plăcere să-i avem aici.

– Încă tot nu le vine să creadă că ai cumpărat toate bicicletele alea.

– Plăcerea a fost de partea mea...

În clipa aceea, Dan își pierdu însă răbdarea.

– Eu și Phoebe vrem să știm ce intenții ai față de Molly!

– Dan! strigă Molly indignată.

– E în regulă, zise Kevin.

– Ba nu, nu e! exclamă ea și se uită urât la cumnatul ei. Și ce fel de chestie sudistă sexistă mai e și asta? De ce nu mă întrebi *și pe mine* ce intenții am *față de el?* La drept vorbind, nici ea nu știa prea bine care erau acele intenții dincolo de a ține lumea reală la distanță, rămânând în Nightingale Woods cât de mult se putea, dar, chiar și așa, tot trebuia să-l înfrunte pe Dan.

– Era vorba să obțineți o anulare, zise Phoebe. În schimb, ați fugit împreună.

– Nu am fugit nicăieri împreună, răspunse Molly.

– Păi cum altfel ai putea să numești ce ați făcut? Iar de fiecare dată când încerc să vorbesc cu tine despre asta, fugi mâncând pământul, spuse, îndesându-și mâinile în buzunarele blugilor. Se repetă iar chestia cu alarma de incendiu, nu, Molly?

– Nu!

– Ce alarmă de incendiu? întrebă Kevin.

– Nu contează, mârâi Molly grăbită.

– Nu, nu, pe asta chiar vreau s-o aud.

Și atunci Phoebe o trădă:

– Când avea 16 ani, Molly a tras alarma de incendiu de la liceu. Din păcate, nu văzuse să existe vreo urmă de incendiu.

Kevin o privi curios.

– Ai avut un motiv bun pentru care s-o faci?

Ea clătină din cap, simțindu-se încă o dată ca la 16 ani, când fusese mustrată pentru gestul ei.

– De ce ai făcut-o?

– Aș prefera să nu intru în detaliile astea acum.

El încuviință din cap spre Dan și zise:

– Tu vorbești mereu ca și când ar fi perfectă...

– Pentru că este! mârâi Dan.

Molly nu se putu abține și zâmbi, dar apoi își mușcă buza.

– A fost o prostie. Eram o adolescentă nesigură și am vrut să îi testez pe Phoebe și pe Dan ca să mă asigur că vor rămâne lângă mine indiferent ce aș face.

Kevin întrebă gânditor:

– Deci au evacuat școala?

Molly încuviință din cap.

– Și câte mașini de pompieri au venit?

– Pentru Dumnezeu, murmură Phoebe. A fost o contravenție serioasă!

– E o infracțiune de gradul doi, zise Molly morocănoasă. Așa că lucrurile s-au înrăutățit.

– Cred și eu. Kevin se întoarse apoi spre soții Calebow. Oricât de fascinantă ar fi treaba asta, și trebuie să recunosc că mi se pare extrem de interesantă, nu cred că despre asta voiați să vorbim.

– Nu e mare lucru! exclamă Molly. Acum două săptămâni, Kevin a venit pe la mine pentru că am ratat o întâlnire cu avocatul. Nu mă simțeam prea bine și a hotărât că o să-mi facă bine un pic de aer proaspăt, așa că m-a adus aici.

Atunci când voia, Phoebe putea să dea dovadă de un sarcasm mai tăios decât oricine altcineva de pe fața pământului.

– Nu puteai doar s-o duci la o plimbare?

– Nu mi-a trecut prin minte. Spre deosebire de Phoebe, Kevin nu era pe cale să dea în vileag secretele lui Molly.

Dar Molly știa că trebuia să-și asume asta și să fie sinceră.

– Bine, adevărul e că am avut o depresie serioasă... Dar nu voiam să știți în ce stare proastă eram. Kevin este un fel de salvator, binefăcător dedicat de la natură, chiar dacă încearcă să nu fie, și mi-a zis că, dacă nu veneam cu el, mă lua pe sus, mă aducea la voi

și mă lăsa pe capul vostru. Și nu am vrut să mă vedeți în starea aia.

Phoebe părea de-a dreptul descurajată și dezamăgită.

- Noi suntem familia ta, Moll! Nu aveai de ce să simți asta.

- Vă provocasem deja suficiente supărări. Am tot încercat să mă prefac că eram bine, dar la un moment dat, pur și simplu, n-am mai putut și am cedat.

- Nu era bine deloc, zise Kevin. Dar chiar și-a revenit de când e aici.

- Și cât plănuiți să mai stați? Pe chipul lui Dan încă era întipărită aceeași expresie suspicioasă.

- Nu prea mult, răspunse atunci Kevin. Încă vreo câteva zile.

Pe Molly o durea inima din cauza cuvintelor lui.

- Îți aduci aminte de Eddie Dillard? continuă Kevin. Pe vremuri, juca pentru echipa Bears.

- Da, îmi amintesc de el.

- Vrea să cumpere locul ăsta și vine mâine pe aici ca să-l vadă.

Molly simți cum i se strânge stomacul.

- Nu mi-ai spus!

- Nu? Probabil mi-a stat mintea la altceva.

Fusese preocupat să facă sex cu ea. Dar, între toate escapadele lor erotice, ar fi avut suficient timp să-i menționeze măcar lucrul acesta.

- Putem să plecăm imediat după aceea, zise el. Chiar în după-amiaza asta, am vorbit cu omul care se ocupă de afacerile mele și mi-a zis că a găsit, în sfârșit, pe cineva în Chicago care să preia administrarea taberei pentru restul verii. Un cuplu de bătrâni care s-a mai ocupat în trecut cu astfel de lucruri.

Era ca și când îi trăsese o mare palmă peste față. Nici măcar nu îi spusese că îl rugase pe omul său să caute și în Chicago. Se simțea mai trădată decât mai devreme, când Phoebe adusese vorba despre alarma de incendiu. Kevin știuse că nu avea să-i convină treaba asta și tocmai de aceea nu-i spusese. Nu exista nici un soi

de comunicare reală între ei doi - nu îi unea nici un scop comun. Tot ceea ce nu dorise să accepte despre relația lor era chiar acolo, în fața ei. Poate că împărtășeau niște partide de sex fantastice, dar asta era tot.

Phoebe lovi ușor cu vârful piciorului o plantă de cicoare din fața sa.

- Și apoi ce se întâmplă?

Molly nu putea îndura să-l audă pe Kevin spunând cuvintele acelea, așa că își luă inima în dinți și le rosti ea:

- Nu se întâmplă nimic. Depunem o cerere de divorț, și o ia fiecare pe drumul lui.

- De divorț? întrebă Dan. Nu de anulare?

- Motivele ca să poți cere o anulare sunt destul de limitate. Molly încercă să fie cât mai distantă cu putință, ca și când treaba asta nu avea nimic de-a face cu ea. Bazele pentru o anulare legală sunt reprezentarea falsă sau constrângerea. Noi nu putem dovedi nici una, nici alta, așa că va trebui să depunem o cerere de divorț.

Phoebe ridică ochii de la cicoarea pe care o privea.

- Nu pot să nu întreb...

Molly își dădu seama imediat ce urma, și mintea ei încerca frenetic să găsească o cale de o opri întrebarea aceea.

- Voi doi chiar păreți să vă înțelegeți...

„Nu, Phoebe! Te rog! Te rog, nu!"

- V-ați gândit să rămâneți căsătoriți?

- Nu! exclamă Molly, înainte ca el să aibă timp să zică ceva. Mă crezi nebună? Nu e deloc genul meu.

Phoebe ridică din sprâncene vădit uluită, iar pe chipul lui Kevin apăru o expresie de enervare. Dar lui Molly nu-i păsa. De nicăieri, o cuprinsese o dorință profundă de a-l răni. Doar că nu putea s-o facă. Phoebe era șefa lui Kevin, și cariera reprezenta totul pentru el.

- Kevin nu trebuia să mă aducă aici, dar a făcut-o pentru că a înțeles că aveam nevoie de ajutor. Inspiră adânc și își aminti că el o iertase pe ea și că îi datora măcar asta. S-a purtat incredibil... A fost foarte bun

și sensibil cu mine, și aș aprecia dacă voi doi ați înceta să mai fiți așa de suspicioși în privința lui.

- Dar nu eram...

- Ba ați fost. Și asta l-a pus într-o poziție foarte dificilă.

- Poate ar fi trebuit să se gândească la asta duminică, atunci când te târa în pădure, mârâi Dan pe un ton nemulțumit. Sau atunci era prea ocupat să fie bun și sensibil?

Kevin încordă din nou maxilarul și îi apăru din nou pe chip o expresie de enervare.

- Mai exact ce încerci să spui, Dan?

- Încerc să spun că, dacă doar ai vrut să o ajuți pe Molly, nu ar fi trebuit să te culci cu ea.

- Gata! Până aici! exclamă Molly. Cu asta ai întrecut orice măsură.

- Nu e prima dată și sunt sigur că n-o să fie nici ultima. Eu și Phoebe avem grijă de familia noastră.

- Poate ar trebui să ai grijă și de nevoile unui membru al familiei tale, zise Kevin încet. Molly te roagă să îi respecți intimitatea.

- Intimitatea ei te îngrijorează, de fapt, sau a ta?

Cei doi începeau din nou să se înfrunte, dar lui Molly nu-i păsa.

- Se pare că tot uiți că nu mai trebuie de mult să dau socoteală în fața ta pentru nimic. Cât despre relația mea cu Kevin, în caz că nu ai observat, nici măcar nu dormim sub același acoperiș.

- Nu m-am născut ieri, mormăi Dan cu încăpățânare.

Molly simți că nu se mai poate abține, trecuseră de orice limită.

- Atunci ce-ai zice de puțină politețe și atât? Eu mi-am petrecut ultimii doisprezece ani prefăcându-mă că nu vă văd pe voi doi pipăindu-vă peste tot, că nu vă aud noaptea când faceți prea multă gălăgie și, crede-mă, chiar faceți *foarte* multă gălăgie. Dar treaba e simplă, eu și Kevin suntem căsătoriți în clipa asta. O să divorțăm în curând, dar încă nu suntem divorțați, așa că, orice s-ar întâmpla între noi, nu e subiect de discuție. Ai înțeles?

Phoebe părea din ce în ce mai supărată.

- Molly, tu nu ești genul de persoană care să ia sexul cu atâta ușurință. Trebuie să însemne ceva.

- Oh, da, să fii sigură de asta! șuieră Dan și apoi se întoarse spre Kevin. Și tu ai uitat cumva că tocmai a pierdut o sarcină?

- Las-o moartă, mârâi Kevin printre dinții încleștați, abia mișcându-și buzele.

Dan își dădu seama că nu va ajunge nicăieri cu el și își îndreptă atenția spre Molly.

- E fotbalist și face parte din mentalitatea lor. Poate că nu o face intenționat, dar fii sigură că te folosește.

Cuvintele lui Dan dureau al naibii de tare. El știa ce însemna să iubești o femeie, așa că recunoștea cât de superficiale erau sentimentele lui Kevin pentru ea.

Kevin sări în față.

- Ți-am zis s-o lași moartă!

Molly nu putea permite ca treaba asta să mai continue și, în loc să izbucnească în plâns, așa cum și-ar fi dorit, se hotărî să intre ea însăși în ofensivă.

- Greșit! Eu mă folosesc *de el!* Am pierdut un copil, cariera mea se duce dracului și sunt falită. Kevin este felul meu de a-mi distrage atenția de la toate astea. E recompensa mea pentru faptul că am fost fată bună timp de douăzeci și șapte de ani. Mai ai alte întrebări?

- Oh, Molly, murmură Phoebe îndurerată, mușcându-și buza de jos.

Dan părea și mai supărat.

Molly ridică bărbia sfidătoare și se uită urât la amândoi.

- O să-l dau înapoi când termin cu el. Până atunci, lăsați-mă naibii în pace!

Aproape ajunsese la cabana Crinii de pe Câmpie, când o prinse din urmă Kevin.

- Molly!

- Pleacă, izbucni ea.

- Eu sunt *recompensa* ta?

- Numai atunci când eşti dezbrăcat. Când ai haine pe tine, eşti doar o povară în plus de purtat pe umeri.

- Hai, nu mai face pe deşteapta!

Absolut totul se ducea de râpă. Eddie Dillard avea să vină a doua zi, şi Kevin găsise pe cineva care să administreze tabăra. Ba, mai rău, nu exista nimic pe lumea asta care să-l poată face şi pe el să ţină la ea la fel de mult cum ţinea ea la el.

El o atinse pe braţ.

- Ştii că au intenţii bune. Nu-i lăsa să te enerveze.

Kevin nu avea cum să înţeleagă că nu ei erau cei care o făceau să se îndepărteze.

Lilly refuză să se uite la ceas când plecă de la fereastră. Soţii Calebow reuşiseră să-i încolţească pe Kevin şi pe Molly şi nu-şi putea închipui ca acea confruntare să fi fost cât de puţin eficientă. Fiul ei şi soţia lui nu păreau să ştie nici ei ce-şi doreau de la relaţia lor, aşa că se îndoia profund că puteau explica asta familiei ei.

Lilly îi plăcuse din prima clipă pe soţii Calebow şi prezenţa familiei aici în ultimele cinci zile o ajutase să-şi oblojească inima chinuită. Era mai mult decât evident că o iubeau mult pe Molly şi la fel de clar că îl vedeau pe Kevin ca pe o ameninţare. Doar că Lilly începea să suspecteze că Kevin era de fapt un pericol la fel de mare pentru el însuşi cum era pentru Molly.

9.30. Se duse la fotoliul din colţul camerei, unde îşi lăsase coşul de cusut, luă o revistă şi începu să se uite pe ea. Nu mai reuşise să lucreze la proiectul ei cu pătura de duminică - atunci când Liam îi dăduse ultimatumul. Şi acum era deja joi.

„Vino la mine acasă joi seară! Dacă nu vii, n-o să apar pe aici căutându-te."

Se strădui să simtă un resentiment cât de mic faţă de el, dar pur şi simplu nu reuşi. Înţelegea foarte bine de ce reacţionase în acel fel şi nu îl putea învinui pentru asta. Erau amândoi prea bătrâni pentru jocuri prosteşti.

9.34. Se gândi la faptul că Kevin venise și se mutase în dormitorul de sub al ei. Îi plăcea să adoarmă știind că se aflau amândoi sub același acoperiș. Când se întâlneau întâmplător pe coridor, își zâmbeau și discutau nimicuri. La un moment dat, asta fusese mai mult decât ar fi putut spera vreodată. Dar acum nu mai era suficient.

9.35. Se concentră să frunzărească revista, dar apoi se dădu bătută, se ridică în picioare și începu să se învârtă prin cameră agitată. La ce foloseau lecțiile de viață dacă nu le acordai nici un pic de atenție?

La ora 10.30 se dezbrăcă de hainele de stradă și își puse cămașa de noapte. Se băgă în pat și rămase o vreme fixând paginile unei cărți cu care se delectase cu numai o săptămână în urmă. Dar acum nu-și putea aminti despre ce era vorba în ea.

„Oh, Liam, mi-e așa de dor de tine..." Era cel mai remarcabil bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Dar și Craig fusese remarcabil la rândul său și o făcuse să sufere îngrozitor. Fusese groaznic de nefericită cu el.

Se întinse apoi spre lampa de pe noptieră. În timp ce stingea lumina, își dădu seama că lumea ei nu i se păruse niciodată mai mică și nici patul său mai singuratic de atât.

Eddie Dillard era un om masiv, jovial și dur – genul de om care purta un lanț de aur la gât, care râgâia, care se scărpina la vintre și care căra cu el un teanc mare de bani, prins cu un elastic de cauciuc. Și zise...

– Bine, șefu'. Tu ești șefu', Kev! Nu, Larry? Nu-i așa? Kev e șefu'!

Dillard și fratele lui veniseră târziu în dimineața aceea, într-un SUV negru, producție americană. Stăteau la masa din bucătărie, mâncând sendvișuri cu salam și dând pe gât bere, în timp ce Eddie se lăuda cu faptul că urma să aibă propria lui tabără de pescuit, și Larry se mândrea că o va administra pentru el. Spre groaza lui

Molly, păreau cu toţii să privească tranzacţia cu tabăra ca pe un lucru ca şi făcut.

Eddie zicea că acesta avea să fie un loc unde un bărbat putea veni să se relaxeze, să stea cu picioarele în sus şi să nu mai fie ţinut sub papuc de nevastă-sa. La ultima replică, făcuse cu ochiul, un gest de la bărbat la bărbat, să sugereze că nici o femeie nu îl ţinea sub papuc pe Eddie Dillard.

Lui Molly îi veni să vomite de scârbă. În schimb, îndesă un baton de săpun franţuzesc natural într-unul din coşuleţele ca un cuib de pasăre pe care le foloseau la toalete. Nu ştia pe cine detesta mai mult, pe Eddie sau pe fratele lui de-a dreptul revoltător, Larry, care plănuia să locuiască sus în casă, cât timp administra tabăra de pescuit.

Se uită spre Kevin, care stătea sprijinit de perete, sorbind dintr-un pahar înalt. El nu râgâi. Când sosise Eddie, Kevin încercase să scape de ea. Dar Molly nu avea de gând să plece nicăieri. Nu avea să se lase dată la o parte cu una, cu două.

- Spune, Larry, îi zise Eddie fratelui său. Cât crezi că o să ne coste să vopsim cabanele astea de fătălăi?

În clipa aceea, Molly scăpă din mână una din sticluţele mici de şampon.

- Tocmai au fost vopsite cabanele. Şi sunt superbe.

Eddie păru să fi uitat complet că era şi ea acolo. Larry izbucni în râs şi clătină din cap.

- Fără supărare, Maggie, dar o să fie o tabără de pescuit, şi bărbaţilor nu le plac culorile pastelate. Aşa că o să vopsim totul maro şi gata.

Eddie arătă spre Larry cu paharul lui înalt de bere.

- O să vopsim numai cabanele alea din mijloc, de pe lângă... cum i-ai zis? Izlaz? Pe celelalte o să le dărâmăm. Sunt prea multe de întreţinut. Prea scump.

Molly simţi cum i se opreşte inima în piept. Căsuţa Crinii de pe Câmpie nu era lângă izlaz. Căbănuţa ei roz, cu bleu şi cu galben, care semăna cu odaia unui copilaş, avea să fie dărâmată. Lăsă coşuleţul jos.

– Dar nu poți să dărâmi căsuțele alea! Sunt patrimoniu istoric! Sunt...

– Se pescuiește foarte bine pe aici, interveni Kevin, întrerupând-o și uitându-se urât la ea. Bibani mici și mari, bibani-soare... Am auzit un bărbat din oraș vorbind despre o știucă de trei kilograme pe care a scos-o din lac săptămâna trecută.

Eddie se bătu pe burtă și râgâi.

– Abia aștept să mă sui într-o barcă și să ies la pescuit.

– Lacul ăsta e prea mic pentru ce vrei tu, zise Molly aproape cu disperare. Există o limită strictă privind mărimea motorului unei bărci cu care să poți ieși pe apă. Nici măcar nu poți să faci schi nautic.

Kevin îi aruncă o privire tăioasă.

– Nu cred că Eddie are de gând să adune aici oameni pentru schi nautic.

– Nu. Doar pescari. Să-i dau jos din pat la prima oră a dimineții, să le dau tuturor câte un termos cu cafea și o pungă cu gogoși, niște beri, apoi să-i trimit pe lac cât ceața încă nu s-a ridicat de pe apă. Și, mai târziu, să se întoarcă la niște fripturi și bere, să tragă un pui de somn, să joace biliard...

– Cred că ar trebui să punem masa de biliard acolo, zise Larry arătând cu degetul spre partea din față a casei. Împreună cu un televizor mare și performant. După ce o să dărâmăm toate zidurile dintre camere, o să fie toate la un loc – masa de biliard, televizorul, barul și magazinul de momeală.

– *Magazin de momeală!* Vrei să faci un magazin de momeală în casa asta!

– Molly! În glasul lui Kevin se simți un ton de avertizare, și Eddie îi aruncă o privire compătimitoare. Kevin miji ochii la ea. Poate ar fi mai bine să te duci să vezi ce face Amy.

Dar ea îl ignoră cu desăvârșire și îl luă din nou în vizor pe Eddie.

– Sunt oameni care vin aici de ani în şir! Tabăra asta trebuie să rămână aşa cum e! Şi la fel pensiunea. Casa e plină de antichităţi şi toate sunt într-o stare excepţională. Ba chiar aduce un profit frumuşel.

La drept vorbind, profitul nu era tocmai frumuşel, dar măcar veneau suficienţi bani pentru a acoperi toate cheltuielile.

Eddie râse zgomotos şi grosolan, cu gura deschisă, dezvăluind prea mult din bucata de sendviş cu salam pe care nu o înghiţise. Şi apoi îi trase un ghiont fratelui său.

– Ia spune, Larry, vrei să conduci o pensiune?

– Cum să nu, răspunse Larry, pufnind şi întinzându-se după bere. Atât timp cât pot să am o masă de biliard, televizor şi zero femei.

– Molly... afară! Acum! zise Kevin şi făcu semn spre uşă.

Eddie chicoti, bucuros să vadă că femeiuşca aceea era, în sfârşit, pusă la locul ei.

Molly strânse din dinţi, după care zâmbi încordată.

– Plec, dragule, plec. Doar ai grijă să cureţi după prietenii tăi. Şi vezi că ultima dată când ai spălat vasele ai împroşcat apă peste tot, aşa că de data asta nu uita să-ţi pui un şorţ!

Acum *ăsta da* bărbat aflat sub papuc!

După cină, Molly le spuse copiilor că o durea stomacul şi nu se simţea deloc bine, aşa că trebuiau să doarmă în căbănuţa lor în noaptea aceea. Se simţi un pic vinovată pentru asta, din moment ce era ultima lor noapte aici, dar nu avea de ales. Se schimbă într-o pereche de blugi comozi, stinse toate luminile şi se ghemui în fotoliul de lângă fereastra deschisă. Şi apoi aşteptă.

Nu-şi făcea griji că ar fi putut apărea Kevin să-i facă o vizită neaşteptată. Se dusese în oraş cu fraţii Dillard şi, dacă exista vreun pic de dreptate pe lume, probabil acolo s-ar fi îmbătat şi avea să sfârşească apoi cu o mahmureală cruntă. În plus, nu mai vorbiseră de la amiază.

În timpul ceaiului, putuse observa clar că era supărat pe ea. Dar nu-i păsase, pentru că și ea era la fel de furioasă pe el. „Tu ești șefu'... Ești mare și prost!“, se gândi mânioasă. Era suficient de rău chiar și numai că voia să vândă tabăra. Dar să o vândă cuiva care intenționa să o distrugă era de neconceput și nu și-ar fi iertat-o niciodată dacă nu încerca măcar să oprească această nebunie.

Crinii de pe Câmpie era așezată într-o poziție prea izolată ca să îi poată vedea pe cei trei bărbați când se întoarseră din oraș. Însă în tabără era suficient de liniște la ora aceea ca să-i audă foarte clar. Și, după cum era de așteptat, la puțin timp după ora 1 noaptea, sunetul unui motor de mașină intră pe fereastră spre urechile ei. Se îndreptă de spate în fotoliu, dorindu-și să nu fi existat atât de multe goluri în planul ei. Cu toate acestea, era tot ce avea.

Se încălță cu tenișii, luă lanterna pe care o împrumutase din casă și îl lăsă pe Roo acasă, ca să poată trece la treabă. Patruzeci și cinci de minute mai târziu, intră în căbănuța Mielul Domnului, unde stăteau peste noapte Eddie și Larry. Acum puțea îngrozitor a alcool vărsat și învechit.

Se apropie mai mult și se uită în jos la grămada de om mare, beat și prost de sub așternuturi.

- Eddie?

Grămada de carne nu se clinti.

- Eddie, șopti ea încă o dată, sperând să nu-l trezească și pe Larry, din moment ce considera că era mai ușor să se ocupe de ei pe rând. Eddie! Trezește-te!

Omul începu să mârâie și să tragă vânturi în timp ce se agita în pat. Oh, Doamne! Un om atât de scârbos nu avea ce să caute în Nightingale Woods.

- Da... Da? mârâi el și deschise ochii. Ce rahat...

- Sunt Molly, șopti ea. Soția înstrăinată a lui Kevin. Trebuie să vorbesc cu tine.

- Ce rahat tot... Ce, despre ce?

- Despre tabăra de pescuit. E foarte important.

Omul dădu să se ridice, dar apoi se prăbuşi înapoi pe pernă.

- Nu te-aş fi deranjat dacă nu era important. Mă duc afară şi te aştept să te îmbraci, da? A, şi nu-i nevoie să-l trezeşti pe Larry.

- Dar chiar trebuie să vorbim acum?

- Mă tem că da. Dacă nu cumva vrei să faci o greşeală îngrozitoare. Se grăbi apoi să iasă din cameră, sperând că îi atrăsese atenţia suficient cât să se ridice din pat.

Câteva minute mai târziu, omul ieşi pe uşa din faţă împleticindu-se. Molly duse repede degetul la buze, făcându-i semn să tacă şi să o urmeze. Luminându-şi calea cu lanterna, traversă izlazul şi se îndreptă către cabana Crinii de pe Câmpie. Înainte să ajungă acolo, se întoarse spre poteca ce ducea în pădure şi porni spre lac.

Se înteţise vântul. Simţea în aer că urma să vină o furtună şi spera din tot sufletul că nu avea să se dezlănţuie asupra lor până când nu termina ce avea de făcut. El se înălţa lângă ea, ca o siluetă mare şi mătăhăloasă.

- Care-i treaba?

- E ceva ce trebuie să vezi.

- Păi şi nu puteam să văd dimineaţă?

- Atunci ar fi fost prea târziu.

El dădu la o parte o creangă care-i stătea în drum.

- Rahat! Kev ştie de treaba asta?

- Kev nu vrea să ştie.

El se opri.

- Ce vrei să spui cu asta?

Molly ţinu lumina lanternei îndreptată spre pământ.

- Vreau să zic că nu te păcăleşte în mod intenţionat. Ci doar că a ignorat nişte lucruri.

- Să mă păcălească? Ce naiba tot spui acolo?

- Ştiu că ai crezut că vorbeam prostii azi la prânz, dar chiar speram să mă asculţi. Atunci puteam evita treaba asta, zise ea şi porni din nou la drum.

- Ce să evităm? Ar fi bine să-mi zici odată ce se întâmplă aici, cucoană!

– O să-ți arăt.

Eddie se mai împiedică de câteva ori înainte să ajungă într-un sfârșit lângă lac. Crengile copacilor trosneau și pocneau sub biciul puternic al vântului, și Molly își adună tot curajul.

– Urăsc că trebuie să fiu eu cea care să-ți arate asta, dar există o problemă cu lacul.

– Ce fel de problemă?

Ea alunecă atunci încet raza luminii lanternei pe marginea apei, chiar acolo unde se izbea de țărm, până când găsi ceea ce căuta.

Pești morți care pluteau în apă.

– Ce naiba?!

Îndreptă apoi lumina peste burțile argintii ale peștilor, înainte de a o întoarce din nou pe țărm.

– Eddie, îmi pare rău. Știu că îți doreai foarte mult să faci o tabără de pescuit aici, dar peștii din lacul ăsta mor.

– Mor?

– Ne confruntăm cu un dezastru ecologic. Se scurg toxine în apă dintr-o haldă subterană secretă plină cu deșeuri chimice. O să coste milioane de dolari ca să se rezolve problema, și orașul nu are banii necesari să se ocupe de asta. Din moment ce economia locală depinde de turism, are loc o mare mușamalizare, și nimeni nu vrea să recunoască în mod public că există o problemă.

– Rahat! Îi smulse apoi lanterna din mână și mai lumină o dată peștii care pluteau cu burțile în sus pe suprafața apei. Apoi se trase înapoi. Nu-mi vine să cred că mi-ar face Kev una ca asta!

Aceasta era cea mai mare și evidentă problemă din planul ei și încercă să o depășească, folosindu-se de o prezentare dramatică a situației.

– El e în stadiul de negare acum, Eddie. E într-o stare de negare absolut îngrozitoare. Aceasta a fost casa copilăriei lui, ultima legătură pe care o mai are cu părinții lui, cu rădăcinile lui și pur și simplu nu poate să recunoască

faptul că lacul moare, așa că s-a convins singur că nu se întâmplă.

– Păi și cum naiba explică blestemații de pești?!

Era o întrebare foarte bună, și Molly se strădui să îi ofere un răspuns pertinent.

– Păi el nu se apropie de apă. Așa de rău a ajuns. Negarea lui este atât de gravă... Îl apucă de braț și făcu tot posibilul să interpreteze cât mai bine manevra lui Susan Lucci. Oh, Eddie! Știu că nu e corect din partea mea să fac asta, dar crezi că ai putea să-i spui că te-ai răzgândit singur și să nu-l confrunți cu problema asta? Îți jur că nu a încercat să te păcălească intenționat. O să i se frângă inima dacă o să creadă că a distrus prietenia cu tine...

– Da, ei bine, aș spune că asta a făcut.

– Kevin nu e deloc bine, Eddie. Cred că are o problemă psihică. De îndată ce ne întoarcem în Chicago, o să mă asigur că va primi tot ajutorul de care are nevoie... Psihoterapie, orice e nevoie...

– Rahat! exclamă omul și i se tăie răsuflarea. Asta sigur o să-i strice grav jocul pe teren.

– O să caut cel mai bun psihoterapeut pentru sportivi.

Cu toate acestea, Eddie nu era complet idiot, așa că imediat după aceea o întrebă despre halda subterană. Molly își înflori povestea ca să includă cât mai multe cuvinte-cheie pe care și le putea aminti din filmul *Erin Brockovich*, și restul îl inventă. Iar când își termină discursul, își înfipse unghiile în palmă și așteptă.

– Ești sigură de toate astea? o întrebă el într-un final.

– Mi-aș fi dorit să nu fiu.

El își schimbă greutatea de pe un picior pe altul, cugetând. Apoi, într-un sfârșit, oftă greoi și zise:

– Mersi, Maggie. Da, o s-o las moartă. Trebuie să recunosc că ești chiar de treabă.

Molly răsuflă ușurată.

– Și tu, Eddie. Și tu.

Furtuna se dezlănțui chiar după ce Molly se prăbuși în pat. Dar era atât de epuizată, că abia dacă o auzi. Deschise ochii abia a doua zi de dimineață, când o treziră niște bubuituri de pe trepte și de pe veranda din față. Clipi cu ochii grei și se uită la ceas. Era trecut de ora 9! Uitase să pună alarma la ceas și nu venise nimeni s-o trezească. Doamne! Cine pregătise micul dejun?

- Molly!

„Ups...", se gândi ea.

Roo țopăi în încăpere și apoi apăru și Kevin, arătând superb și la fel de fioros ca un nor de furtună. Și cam aici se terminau speranțele ei că golurile din planul său nu aveau să o bântuie. Probabil Eddie discutase cu Kevin până la urmă, și acum va trebui să plătească pentru tot cu vârf și îndesat. „Acum să te ții!", se gândi în sinea ei.

Se ridică din pat, cugetând că poate așa îi va putea distrage atenția.

- Lasă-mă un minut să mă spăl pe dinți, soldățelule, și apoi te duc în paradis.

- Molly... În glasul lui se simțea un ton clar de amenințare.

Se gândi că semăna foarte mult cu ceva ce auzise în *Nick at Nite*, când Desi o înfruntase pe Lucy. Oh, da, era clar. Molly avea niște explicații de dat!

- Trebuie să merg la baie!

Molly sări din pat, fugi pe lângă el, intră în baie și încuie ușa.

El lovi cu palma în ușă, făcând palul subțire să se cutremure.

- Ieși de acolo!

- Imediat. Voiai ceva?

- Da, să fii sigură că vreau ceva. Vreau o explicație, asta vreau!

- Oh? șopti ea, apoi închise ochii strâns și așteptă ce era mai rău.

- Vreau să-mi explici ce caută un blestemat de *ton* în lacul meu!

capitolul 23

E adevărat! Băieții și fetele gândesc complet diferit! Și treaba asta poate aduce multe necazuri.

Când băieții nu vor să asculte,
articol pentru revista Chik

„Of, Doamne!" Molly trase de timp cât de mult putu - mai întâi, se spălă pe dinți și își dădu cu apă pe față, apoi își îndreptă bluza și își legă din nou șnurul pantalonilor de pijama. Aproape că se aștepta ca el să dea buzna în baie peste ea, dar Kevin nu considera lucrul acesta necesar din moment ce geamul se blocase când fusese vopsit, iar singura cale de ieșire era pe lângă el.

Ar fi fost prea mult să spere la o baie. Și, în plus, venise de mult momentul să se confrunte cu consecințele faptelor sale. Întredeschise ușa prudentă și îl văzu stând sprijinit de peretele de vizavi, pregătit să sară la atac.

- Ce ziceai?

Kevin încordă maxilarul și zise printre dinții încleștați:

- Ai vrea să-mi explici de ce, atunci când m-am dus la plajă azi-dimineață după micul dejun, am găsit un *ton mort* plutind în lac?

- Poate s-a schimbat cursul de migrare a peștilor?

El o apucă de braț și o trase în salonul principal. Acesta era un alt semn rău. Măcar în dormitor ar fi avut o șansă cât de mică de a-i distrage atenția.

- Mă îndoiesc sincer că schimbarea cursului de migrare a peștilor este suficient ca un pește de apă sărată să sfârșească mort într-un lac cu apă dulce! mârâi el și o împinse pe canapea.

Molly se gândi că ar fi trebuit să se întoarcă la lac noaptea trecută ca să pescuiască toți peștii morți, dar presupusese, în mod eronat, că aveau să plutească o vreme și apoi să se scufunde. Și probabil chiar s-ar fi întâmplat asta dacă nu ar fi venit furtuna.

Bun. Până aici. Era suficient. Gata cu prostiile! Era momentul să joace cartea indignării îndreptățite.

– Serios acum, Kevin... Doar pentru că întâmplarea face să fiu mai deșteaptă ca tine nu înseamnă și că știu ceva despre pești.

Probabil nu fusese cea mai bună strategie pe care o alesese vreodată, din moment ce el mârâi și mai furios:

– Cu alte cuvinte, o să te uiți în ochii mei și o să-mi spui că nu știi nimic despre cum a ajuns un ton mort în lac?

– Păi...

– Sau că nu știi de ce Eddie Dillard a venit la mine azi-dimineață și mi-a zis că s-a răzgândit în privința taberei de pescuit?

– S-a răzgândit, serios?

– Și ce crezi că mi-a zis înainte să se urce în mașină și să plece?

– Dacă ar fi să ghicesc, aș crede că a zis „tu ești șefu'".

Kevin arcui sprâncenele, și vocea lui deveni la fel de blândă precum pașii tăcuți ai unui asasin.

– Nu, Molly, nu a zis asta. Ceea ce mi-a zis a fost: „Caută un ajutor, omule!"

Molly tresări.

– Ce crezi că ar putea însemna asta? mai adăugă el.

– Mai spune o dată, ce ți-a zis? șopti ea.

– Mai exact, ce i-ai spus?

În clipa aceea, Molly alese să abordeze strategia copiilor Calebow:

– De ce crezi că i-am zis *eu* ceva? Sunt mulți oameni pe aici care ar fi putut să vorbească cu el... Troy, Amy, Charlotte Long... Nu-i corect, Kevin! De fiecare dată când se întâmplă ceva, dai vina pe mine.

– Și de ce crezi că s-ar putea întâmpla una ca asta?

– Sinceră să fiu, n-am nici cea mai vagă idee.

El se apleacă ușor spre ea, își propti ambele mâini pe genunchii ei și se apleacă la numai câțiva centimetri de ea spunând:

- Pentru că te-am mirosit. M-am prins care-i stilul tău de joc. Şi acum am toată ziua la dispoziţie.

- Da, ei bine, nu ştiu. Molly îşi linse buzele şi îi studie lobul urechii, care era perfect, la fel ca toate celelalte părţi ale corpului lui, cu excepţia unui semn mic şi roşu de pe dinţi, despre care era destul de sigură că ea i-l lăsase. Cine a pregătit micul dejun în dimineaţa asta?

- Eu! Kevin vorbea încet, dar presiunea pe care i-o aplica pe picioare nu se domolea. Era mai mult decât evident că nu avea de gând s-o lase să scape aşa de uşor. Apoi a venit Amy şi m-a ajutat. Ai de gând să mai tragi de timp mult?

- Da... Nu... Nu ştiu! Încercă să-şi mişte picioarele, dar nici nu se putea clinti sub forţa lui. Nu voiam să vinzi tabăra, atâta tot!

- Spune-mi ceva ce nu ştiu.

- Eddie Dillard e un dobitoc.

- Şi asta ştiu. Se îndreptă de spate, dar nu îi dădu drumul la picioare. Ce altceva mai ai de zis?

Molly încercă să se ridice ca să-i zică vreo două, dar o ţinea imobilizată. Treaba asta o agita atât de mult, încât îi venea să ţipe de frustrare.

- Păi, dacă ştiai asta, cum ai putut să faci ce ai făcut de la bun început? Cum ai putut să stai acolo aşa pur şi simplu şi să-l asculţi zicând că are de gând să vopsească în maro căbănuţele? Şi că vrea să dărâme de tot *această* căsuţă, căsuţa asta în care te afli chiar acum, şi apoi să transforme şi clădirea pensiunii într-un magazin de momeală?!

- Putea să facă toate astea numai dacă îi vindeam într-adevăr tabăra!

- Numai dacă îi... În clipa aceea, îşi trase picioarele de sub mâinile lui şi sări cât colo. Ce vrei să spui? Oh, Doamne, Kevin! Ce vrei să spui cu asta?

- Mai întâi vreau să aud ce-i cu tonul din lac.

Molly înghiţi apăsat. Ştiuse că trebuia să-i spună adevărul din clipa în care concepuse acel plan. Doar că sperase ca asta să nu se întâmple chiar aşa de repede.

– Bine... bine, zise ea și făcu câțiva pași în spate. Ieri am fost la piață și am cumpărat câțiva pești, iar noaptea trecută m-am dus și i-am pus în lac. Apoi l-am trezit pe Eddie și l-am dus la lac să-i vadă plutind cu burțile în sus.

După această mărturisire, Kevin făcu o pauză scurtă, apoi o întrebă:

– Și mai exact *ce anume* i-ai spus?

Molly își fixă privirea în jos și vorbi cât putu de repede:

– Că se scurg toxine în apă dintr-o haldă subterană secretă plină cu deșeuri chimice.

– O haldă subterană secretă plină cu deșeuri chimice?

– Mda...

– O *haldă subterană secretă plină cu deșeuri chimice!*

Molly mai făcu un pas în spate, prudentă.

– Am putea vorbi despre altceva acum?

Oh, Doamne, Dumnezeule! Ochii lui străluceau în paisprezece nuanțe diferite de furie.

– Și nu s-a întâmplat ca Eddie să observe că unii dintre peștii ăia nu aveau ce căuta de la bun început într-un lac cu apă dulce?

– Era întuneric și nu l-am lăsat să se uite de aproape, zise ea cu sufletul la gură și mai făcu un pas mic în spate.

Doar că el contracară, făcând un pas mare spre ea.

– Și cum ai explicat faptul că încercam să-i vând o tabără de pescuit cu un *lac contaminat?*

În clipa aceea, Molly izbucni:

– Nu te mai uita așa la mine!

– De parcă vreau să te strâng de gât cu mâinile goale?

– Doar că nu poți să faci asta, pentru că sunt sora șefei tale.

– Ceea ce înseamnă doar că trebuie să găsesc o modalitate prin care să nu las urme!

– Sex! Sunt multe cupluri care cred că e excitant să facă sex atunci când sunt furioși unul pe altul.

– Şi de unde ştii tu asta? Nu mai contează, o să te cred pe cuvânt! Se întinse spre ea şi îi trase în jos bluza.

– Oh... Kev! Îşi linse buzele şi se uită în sus în ochii aceia verzi strălucitori.

El mai făcu un pas ameninţător şi-i cuprinse fesele în palme.

– Îţi sugerez foarte serios să nu-mi spui asta. Şi la fel de serios îţi sugerez să nu încerci să mă opreşti în clipa asta, deoarece *chiar* vreau *foarte tare* să-ţi aplic o pedeapsă fizică! zise şi se lipi de ea. Şi orice altceva îmi trece prin minte în momentul acesta m-ar trimite direct la închisoare.

– Bine... Mi se pare corect.

Şi se gândi că de îndată ce va fi goală în braţele lui avea să îi spună şi restul poveştii pe care i-o zisese lui Eddie.

Dar apoi gura lui o cuceri pe a ei şi nu mai putu gândi deloc.

El nu avu răbdare să-şi scoată hainele, dar o dezbrăcă pe ea. Şi apoi trânti tare uşa dormitorului şi o încuie, în caz că vreunii dintre micuţii din familia Calebow se hotărau să-i facă o vizită mătuşii M.

– Treci în pat! Acum!

„Oh, da!", se gândi ea şi fugi în pat cât putu de repede.

– Desfă picioarele!

„Da, domnule!"

– Mai larg!

Molly îşi depărtă coapsele câţiva centimetri.

– Nu mă face să repet!

În clipa aceea, ea ridică genunchii supusă. Nu avea să mai trăiască niciodată o experienţă asemănătoare. Nu avea să se mai simtă niciodată atât de în siguranţă cu un bărbat periculos.

Auzi apoi sunetul şliţului de la blugii lui. Şi un mârâit gutural.

– Cum vrei s-o facem?

– Oh, mai taci din gură odată! exclamă ea, după care deschise braţele spre el. Taci din gură şi vino-ncoace!

În doar câteva secunde, îi simțea greutatea deasupra ei. Era încă furios, dar asta nu îl oprea deloc să o atingă în toate locurile în care îi plăcea cel mai mult să fie atinsă.

Glasul lui era scăzut și răgușit, iar respirația lui îi gâdilă urechea, suflându-i o șuviță de păr.

- Mă înnebunești complet, știi asta, nu?

Ea își lipi atunci obrazul de maxilarul lui tare.

- Știu. Îmi pare rău.

Iar când continuă, vocea lui deveni și mai blândă, și mai apropiată.

- Nu se mai poate, nu mai putem să...

Ea își mușcă buza și îl strânse tare în brațe.

- Știu. Știu și eu asta.

Poate că el nu înțelegea că aceasta avea să fie ultima dată. Dar ea știa foarte bine. O pătrunse adânc și tare, exact așa cum îi plăcea. Trupul ei se arcui de plăcere. Preluă apoi ritmul mișcărilor lui și i se dărui cu totul. Încă o dată și gata. Doar această ultimă dată.

De obicei, când terminau, o trăgea la pieptul lui și stăteau îmbrățișați și discutau. Cine fusese mai grozav, el sau ea? Cine făcuse mai multă gălăgie? De ce revista *Glamour* era superioară revistei *Sports Illustrated?* Dar în dimineața aceasta nu se mai jucară. În schimb, Kevin plecă, și Molly își puse halatul de baie, ca să se spele și să se îmbrace.

Aerul era încă umed după furtună, așa că Molly își puse și un hanorac peste tricou și pantalonii scurți. El o aștepta pe veranda căsuței, cu Roo la picioarele sale. Se ridicau aburi din cana lui de cafea, în timp ce stătea și se uita în gol spre pădure. Molly își strânse hanoracul și mai mult pe lângă corp ca să se încălzească.

- Ești pregătit să auzi și restul poveștii?

- Bănuiesc că trebuie să fiu, pentru că nu am de ales.

Ea încercă să îl privească.

- I-am spus lui Eddie că, deși erai hotărât să vinzi locul acesta, încă erai atașat emoțional de el și că nu puteai îndura gândul că s-ar putea întâmpla ceva cu lacul.

Şi că din cauza asta erai într-o fază de negare şi nu voiai să recunoşti că ar fi fost contaminat. I-am zis că nu îl păcăleai intenţionat, ci doar că nu te puteai abţine...

– Şi el a crezut treaba asta?

– E mai prost ca noaptea, şi eu am fost destul de convingătoare. Continuă apoi, fără tragere de inimă: Şi apoi i-am spus că ai o problemă psihică... Şi chiar îmi pare foarte rău pentru asta... Şi am promis că o să mă asigur că o să primeşti ajutor psihiatric.

– Că am o problemă psihică?

– Altceva nu mi-a trecut prin minte...

– Dincolo de a nu te băga în treburile mele? mârâi el şi trânti cana, vărsând cafeaua peste tot pe măsuţă.

– Nu puteam să fac asta.

– Şi de ce nu? Cine ţi-a dat ţie permisiunea să-mi conduci viaţa?

– Nimeni. Dar...

Kevin era foarte răbdător de fel, dar de data asta chiar îi sări ţandăra.

– Ce naiba e *cu tine şi cu locul acesta?*

– Nu e vorba de mine, Kevin... ci de tine! Ţi-ai pierdut ambii părinţi şi eşti hotărât s-o ţii la distanţă pe Lilly. Nu ai nici fraţi, nici surori, nici o altă familie. E important să rămâi conectat la rădăcinile tale, şi locul acesta e tot ce ţi-a mai rămas!

– Dar mie nu-mi pasă de rădăcinile mele! Şi, crede-mă, am mult mai multe decât tabăra asta!

– Ceea ce încerc să spun e că...

– Am milioane de dolari pe care n-am fost atât de prost încât să-i dau de pomană, şi asta doar aşa, pentru început! Am maşini, o casă luxoasă şi multe investiţii la bursă care mă vor ţine zâmbind mult timp de-aici încolo! Şi ghici ce altceva mai am?! Am o carieră pe care nu o s-o las nici dacă o armată de binevoitori idioţi vor să mi-o fure!

Molly încleştă pumnii.

– Ce vrei să spui cu asta?

- Ia explică-mi ceva! Explică-mi cum justifici tu faptul că ți-ai petrecut atât de mult timp ocupându-te de treburile mele, în loc să îți vezi de ale tale, poți?

- Păi am grijă de ale mele...

- Când? Sunt deja două săptămâni de când faci planuri și uneltești pentru tabăra asta, în loc să-ți investești energia acolo unde trebuie. Cariera ta se duce dracului. Când ai de gând să începi să te lupți de-a binelea pentru iepuroaica ta, în loc să predai armele?

- Nu am făcut asta! Habar n-ai ce vorbești!

- Știi ce cred eu? Cred că obsesia ta pentru viața mea și tabăra asta este doar o modalitate prin care să-ți distragi atenția de la ce-ar trebui să faci tu cu viața ta!

Cum naiba reușise să întoarcă discuția în felul acesta?

- Nu. Tu nu înțelegi nimic. *Daphne face o tumbă* este prima carte dintr-un contract nou. Editura nu o să mai accepte altceva de la mine până când nu fac revizuirile pe care mi le-au cerut.

- N-ai curaj!

- Nu-i adevărat! Am făcut tot ce am putut ca să conving redactorul că a făcut o greșeală, dar Birdcage nu a vrut să accepte!

- Hannah mi-a zis despre *Daphne face o tumbă*. A spus că e cea mai bună carte a ta. Păcat că ea o să fie singurul copil care o s-o citească vreodată. Făcu apoi un semn spre caietul pe care îl lăsase deschis pe canapea. Și apoi mai e asta nouă la care lucrezi acum... *Daphne se duce în tabăra de vară.*

- De unde știi de asta?!

- Nu ești singura persoană șireată de aici. Ți-am citit manuscrisul. Și în afară de câteva nedreptăți flagrante la adresa bursucului, pare că o să fie încă un succes. Dar nu poate s-o publice nimeni dacă nu urmezi ordinele. Și faci cumva asta? Nu. Încerci să le forțezi mâna? Nu. În schimb, te lași să plutești în derivă într-o lume imaginară, în care problemele *tale* nu există, ci doar ale mele!

– Nu înţelegi nimic!

– Cu asta ai dreptate. Chiar nu i-am înţeles niciodată pe ăştia care renunţă aşa de uşor.

– Nu e corect! Nu am cum să câştig! Dacă fac revizuirile pe care mi le cer, atunci mă trădez pe mine şi o să ajung să mă urăsc pentru asta. Dacă nu le fac, atunci cărţile cu Daphne o să disparǎ cu totul. Editura nu le va mai republica pe cele vechi şi sigur nu o să scoată nici altele noi. Orice aş face, eu pierd şi să pierd nu e o opţiune.

– Să pierzi nu e la fel de rău cum e să nu lupţi deloc.

– Ba este! Femeile din familia mea nu pierd.

El rămase privind-o câteva clipe, după care zise:

– Dacă nu cumva mă înşel eu, nu mai există decât o singură femeie în familia ta.

– Da, şi uite ce a reuşit ea! Era deja mult prea agitată ca să mai poată sta locului. Phoebe a păstrat clubul Stars, când absolut nimeni nu-i dădea nici o şansă, şi toţi sorţii erau împotriva ei. Şi-a înfruntat toţi duşmanii şi...

– S-a căsătorit cu unul dintre ei.

– ... şi i-a învins pe toţi la propriul lor joc! Bărbaţii ăia au văzut-o doar ca pe o uşuratică proastă şi au desconsiderat-o. Clubul Stars nu ar fi trebuit să ajungă niciodată la ea, dar uite că s-a întâmplat!

– Toată lumea din fotbal o admiră pentru treaba asta. Şi ce legătură are asta cu tine?

Molly îşi luă privirea de la el. Kevin ştia deja, şi ea nu avea de gând să-l lase s-o facă să o spună.

– Haide, Molly! Vreau să te aud rostind cuvintele alea plângăcioase, ca să mă pun pe plâns.

– Du-te dracului!

– Bine, atunci. O zic eu în locul tău. Nu vrei să lupţi pentru cărţile tale pentru că s-ar putea să dai greş şi eşti atât de prinsă în competiţie cu sora ta, încât nu poţi să rişti.

– Nu sunt în competiţie cu Phoebe. O iubesc!

– Nu mă îndoiesc de asta. Dar sora ta e una dintre cele mai puternice femei din sporturile profesioniste, și tu ești doar o ratată!

– Nu sunt o ratată!

– Atunci nu te mai purta ca atare!

– Tu nu înțelegi.

– Ba cred că de fapt încep să înțeleg chiar foarte multe lucruri, zise el, desenând cerculețe cu mâna pe spatele unuia dintre scaunele de grădină. Cred că tocmai am înțeles totul.

– Ce anume? De fapt, știi ce? Nici nu mai contează. Nu vreau să știu.

Se duse apoi spre bucătărie, dar el se puse în calea ei înainte să poată ajunge acolo.

– Chestia cu alarma de incendiu. Dan tot spune ce copil cuminte și serios erai. Ce note bune ai luat mereu, ce multe premii ai câștigat. Ți-ai petrecut întreaga viață încercând să fii perfectă, nu-i așa? Tot timpul în frunte și ai colecționat medalii de bună purtare, cum colecționau alți copii cartonașe de baseball. Dar apoi se întâmplă ceva. Presiunea devine prea mare pentru tine și o iei razna. Tragi o alarmă de incendiu, îți dai de pomană toți banii, sari în pat cu un necunoscut! Clătină din cap. Nu-mi vine să cred că nu mi-am dat seama de asta de la bun început. Și nu-mi vine să cred că nu vede și altcineva asta...

– Ce să vadă?

– Cine ești cu adevărat.

– Oh, da, de parcă tu ai ști.

– Toată perfecțiunea aia, nu e în natura ta.

– Despre ce vorbești?

– Vorbesc despre persoana care ai fi devenit dacă ai fi crescut într-o familie normală.

Molly nu știa ce voia să spună, dar înțelegea că el credea asta, iar ea își dorea să fugă și să se ascundă undeva.

Kevin stătea în pragul ușii – se poziționase între ea și scăpare.

– Chiar nu înţelegi? Firea ta era să fii glumeaţa clasei... Fata care chiuleşte de la şcoală ca să fumeze iarbă cu prietenul ei şi să se pupe cu el pe bancheta din spate a maşinii.

– Ce?

– Fata cu cele mai mari şanse să se lase de facultate şi să fugă în Vegas ca să se fâţâie prin faţa oamenilor purtând tanga.

– Tanga! repetă ea indignată. Acesta e cel mai ridicol lucru pe care...

– Nu eşti fata lui Bert Somerville, spuse el şi izbucni într-un hohot de râs. Să fiu al naibii! Eşti fiica mamei tale! Şi toată lumea a fost prea oarbă ca să vadă chestia asta!

Molly se lăsă pe balansoar. Era o prostie. Tot ce auzea erau prostii spuse de cineva care petrecuse prea mult timp într-un aparat RMN care îi afectase creierul. Încerca să-i ia toate lucrurile pe care le înţelegea despre ea însăşi şi să le răstălmăcească.

– Nu ştii ce... Încercă să-şi termine ideea, dar nu reuşi, pentru că ceva în interiorul ei se aşeză într-un sfârşit la locul său.

„Glumeaţa clasei... Fata care chiuleşte de la şcoală..."

– Şi nu e doar faptul că ţi-e frică să-ţi asumi riscuri pentru că eşti în competiţie cu Phoebe. Ţi-e teamă să-ţi asumi riscuri pentru că încă trăieşti cu iluzia asta idioată că *trebuie să fii* perfectă. Oh, crede-mă, Molly... să fii perfectă nu e în natura ta.

Avea nevoie să gândească. Dar nu putea s-o facă sub privirea ochilor aceia verzi.

– Nu sunt... nu... nici măcar nu o recunosc pe persoana asta despre care vorbeşti.

– Mai aşteaptă câteva secunde şi pun pariu că o s-o recunoşti.

Era prea mult pentru ea. *El* era idiotul, nu ea.

– Încerci doar să-mi distragi atenţia ca să nu mai pot să subliniez eu tot ce e în neregulă *cu tine!*

– Păi nu-i nimic în neregulă cu mine. Sau cel puțin nu era până când nu te-am cunoscut pe tine.

– A, serios?! Își spuse în sinea ei să tacă, pentru că acesta nu era momentul potrivit, dar atunci îi ieși pe gură tot ce gândise și încercase din răsputeri să nu spună: Cum rămâne cu faptul că ți-e frică să-ți asumi orice fel de atașament emoțional cât de mic?

– Dacă e vorba iar despre Lilly...

– Oh, nu. Asta ar fi mult prea ușor. Chiar și cineva atât de închis la minte ca tine ar trebui să-și poată da seama de treaba asta. De ce nu ne uităm la ceva mai complicat?

– Bine, de ce nu?

– Nu ți se pare ciudat că ai 33 de ani, că ești bogat, destul de inteligent, că arăți ca un zeu grec și ești sută la sută heterosexual! Bun, dar ce-i în neregulă cu imaginea asta, hm? Oh, da... N-ai avut niciodată nici măcar o singură relație de lungă durată cu o femeie.

– Ah, pentru numele lui... zise el și se sprijini de masă.

– Deci care-i treaba până la urmă?

– De unde știi măcar că-i adevărat ce spui?

– Bârfe adunate de la echipă, de prin ziare, din articolul despre noi din revista *People*. Și, chiar și dacă ai avut vreodată vreo relație de lungă durată, pun pariu că a fost prin liceu. Multe femei vin și pleacă din viața ta, dar nici una nu apucă să stea prea mult.

– Ei bine, există una, care e deja prezentă în viața mea de prea mult timp!

– Și uite ce fel de femei îți alegi, zise și întinse mâinile pe masă. Alegi cumva femei inteligente, care ar avea o șansă cât de mică să-ți păstreze viu interesul? Sau femei respectabile – și nici măcar *să nu-ți treacă prin minte* să te contrazici cu mine pe tema asta –, femei care să-ți împărtășească măcar câteva dintre valorile tale conservatoare și de neclintit? Ei bine, surpriză-surpriză... Ce să vezi? Nici una de mai sus.

- Şi uite cum o luăm de la capăt cu femeile străine. Jur că eşti obsedată de chestia asta!

- Bine, hai să le lăsăm deoparte şi să ne uităm un pic la americancele cu care iese domnul CP. Fete frumoase puse pe distracţie, care folosesc prea mult machiaj şi poartă prea puţine haine. Fete care-ţi lasă urme de salivă pe cămăşi şi care n-au mai văzut interiorul unei săli de clasă de când au rămas corijente la matematică în clasa a şasea.

- Exagerezi!

- Nu înţelegi, Kevin? Îţi alegi intenţionat femei cu care să nu poţi avea o relaţie serioasă sau reală.

- Aşa, şi? Vreau să mă concentrez asupra carierei, nu să mă dau peste cap să încerc să fac fericită vreo femeie pretenţioasă. În plus, am *doar* 33 de ani. Încă nu sunt pregătit să mă aşez la casa mea.

- Nu eşti pregătit să te maturizezi!

- Eu?

- Apoi mai e şi Lilly.

- O luăm de la capăt...

- Lilly e grozavă! Chiar dacă ai făcut absolut tot ce ţi-a stat în putinţă ca să o ţii la distanţă, ea tot a rămas şi tot aşteaptă să-ţi vină odată mintea la cap. Ai totul de câştigat şi nimic de pierdut cu ea, dar nu eşti dispus să-i oferi nici măcar un colţişor din viaţa ta. În schimb, te comporţi ca un adolescent capricios. Nu înţelegi? Eşti la fel de marcat de felul în care ai fost crescut cum sunt şi eu!

- Ba nu, nu sunt.

- Dar cicatricile mele sunt mai uşor de înţeles. Eu nu am avut mamă şi am avut un tată abuziv, în timp ce tu ai avut doi părinţi iubitori. Dar erau amândoi atât de diferiţi de tine, încât nu te-ai simţit niciodată cu adevărat legat de ei şi încă te simţi vinovat din cauza asta. Majoritatea oamenilor ar putea lăsa asta la o parte şi ar merge mai departe, dar, pe de altă parte, majoritatea oamenilor nu sunt aşa de sensibili ca tine.

Kevin sări ca ars de pe scaun.

– Prostii! Sunt cât se poate de dur, cucoană, și ai face bine să ții minte asta!

– Da, ești dur în exterior. Dar pe interior ești la fel de moale ca budinca și ți-e la fel de frică să nu o dai în bară cu viața ta cum îmi e și mie.

– Nu știi nimic!

– Știu că nu există nici un alt bărbat dintr-o mie care să se simtă obligat de onoare să se căsătorească cu femeia nebună care l-a atacat în somn, chiar dacă era rudă cu șefa lui. Dan și Phoebe puteau să-ți pună și pușca la tâmplă, că tot ce trebuia să faci era să arunci vina acolo unde-i era locul. Dar tu nu doar că nu ai vrut să faci asta, ci m-ai pus și pe mine să jur că nu o să le spun nimic! exclamă ea și își trase mâinile reci în mânecile hanoracului. Apoi mai e felul în care te-ai comportat atunci când am pierdut sarcina...

– Oricine ar avea...

– Nu, nu oricine ar avea... Tu preferi să crezi asta pentru că ți-e prea frică de orice emoție care nu încape într-o poartă de fotbal.

– Asta e o prostie!

– Când ieși de pe teren, știi foarte bine că lipsește ceva din viața ta, dar ți-e prea frică să începi să cauți, să vezi despre ce e vorba, pentru că, în felul tău idiot și imatur, tu crezi că e ceva profund în neregulă cu tine, care nu o să te lase să găsești ceea ce cauți. Nu ai putut crea o legătură emoțională cu propriii tăi părinți, cum ai putea avea vreodată orice fel de legătură emoțională de durată cu altcineva? E mai ușor să te concentrezi la a câștiga meciuri de fotbal!

– Legături emoționale de durată? Stai puțin! Despre ce vorbim aici de fapt?

– Vorbim despre faptul că a venit timpul să te maturizezi odată și să începi să-ți asumi niște riscuri reale.

– Nu prea cred. Eu cred că de fapt se ascunde altceva sub toate prostiile astea pe care le zici.

Până în clipa aceea, Molly nu se gândise la asta, ba chiar nu ar fi fost dispusă să creadă asta nici în ruptul

capului. Doar că uneori el chiar putea vedea anumite lucruri înaintea ei. Şi acum îşi dădea seama că avea dreptate, doar că era prea târziu. Simţea că avea să i se facă rău.

- Cred că, de fapt, te referi la o legătură emoţională de durată între noi doi, zise el.

- Ha!

- La asta te referi, Molly? Ţi-ai dori să transformăm treaba asta dintre noi într-o căsătorie adevărată?

- Cu un bărbat care are inteligenţa emoţională a unui copil de 12 ani? Cu un bărbat care abia poate să fie politicos cu singura lui rudă de sânge rămasă? Nu sunt chiar aşa de autodistructivă, mulţumesc.

- Nu eşti?

- Ce vrei să spui cu asta? Că m-am îndrăgostit de tine? Intenţionase să fie cât se putea de ironică... Dar îşi dădu seama după expresia uluită de pe chipul lui că recunoştea adevărul din spatele cuvintelor ei. Simţi cum i se înmuiară genunchii. Se trase la marginea scaunului şi încercă să găsească o cale de ieşire din problema asta în care se băgase singură. Doar că era prea tulburată emoţional. Şi care ar mai fi fost de fapt rostul, când el şi-ar fi dat seama oricum că minţea? Ridică uşor capul. Şi ce dacă? Îmi dau seama că e o stradă cu sens unic atunci când o văd şi nu sunt suficient de proastă sau nebună să pornesc pe acolo oricum. Ura din tot sufletul ei şocul pe care îl citea pe chipul lui.

- Eşti îndrăgostită de mine.

Îşi simţea gura uscată. Roo veni şi se gudură pe lângă gleznele ei, schelălăind. Şi-ar fi dorit să poată spune că era doar o altă formă de pasiune pasageră, dar nu putea.

- Mare scofală, reuşi să articuleze în cele din urmă. Dacă ai senzaţia că o să mă arunc la picioarele tale şi o să plâng, să ştii că te înşeli. Eu nu cerşesc iubirea nimănui.

- Molly...

Detesta îngrozitor mila pe care o auzea în vocea lui. Încă o dată, nu se ridicase la înălţimea aşteptărilor. Nu fusese nici suficient de inteligentă, nici suficient de frumoasă, nici suficient de specială ca un bărbat să o poată iubi...

„Opreşte-te! Gata!"

Se simţi dintr-odată inundată de o mânie teribilă. Care de data aceasta nu era îndreptată spre el. Era sătulă până peste cap de propria nesiguranţă. Îl acuzase pe el că avea nevoie să se maturizeze, când de fapt el nu era singurul care avea nevoie să facă asta. Nu era nimic în neregulă cu ea şi nu putea să continue să-şi trăiască viaţa ca şi când ar fi fost. Dacă nu o iubea și el, atunci era pierderea lui.

Sări în picioare de pe scaun.

- Plec azi cu Phoebe şi cu Dan. Eu şi inima mea frântă ne întoarcem în Chicago cu coada între picioare. Şi o să supravieţuim de minune.

- Molly, nu poţi să...

- Nu. Opreşte-te aici! Opreşte-te înainte să ţi se trezească iar conştiinţa de bun samaritean. Nu eşti responsabil pentru sentimentele mele. Nu este vina ta și nu trebuie să rezolvi nimic. E doar unul din lucrurile alea care se întâmplă şi atât.

- Dar... îmi pare rău. Eu...

- Taci odată, şopti ea, pentru că nu voia să plece furioasă. Se apropie de el și își privi mâna ridicându-se ca să-i cuprindă obrazul. Îi plăcea la nebunie cum se simţea pielea lui, îi plăcea la nebunie cine era el, în ciuda tuturor vulnerabilităţilor lui complet omenești. Ești un om bun, Charlie Brown, și îți doresc tot binele din lume.

- Molly, eu nu...

- Te rog, nu mă implora să rămân, da? zise ea și reuși să zâmbească. Și apoi plecă. Toate lucrurile bune se termină la un moment dat, și iată că am ajuns și noi aici. Se duse apoi spre ușă. Haide, Roo! Hai s-o găsim pe Phoebe!

capitolul 24

E adevărat. Băieţii nu gândesc la fel ca fetele, şi asta poate aduce multe necazuri.

Când băieţii nu vor să asculte,
articol pentru revista *Chik*

Prezenţa copiilor era singurul lucru care făcuse suportabilă călătoria înapoi spre Chicago. Lui Molly mereu îi fusese greu să-şi ascundă emoţiile şi sentimentele de sora sa. Dar de data aceasta trebuia să o facă. Nu voia să altereze şi mai mult relaţia dintre Phoebe, Dan şi Kevin.

Era un aer foarte închis în apartamentul ei, din cauza faptului că nu călcase nimeni acolo de aproape trei săptămâni. Şi era mai plin de praf decât atunci când plecase. O mâncau degetele să înceapă să cureţe şi să frece... Dar treburile acestea gospodăreşti trebuiau să aştepte până mâine. Cu Roo ţopăind înaintea ei, Molly se duse spre dormitorul ei, ca să-şi lase bagajele şi apoi coborî înapoi în living, să se aşeze la birou şi să se uite prin cutia mare şi neagră de plastic în care se aflau toate dosarele ei.

Se aşeză pe podea cu picioarele încrucişate, scoase ultimul contract pe care îl semnase cu editura Birdcage şi începu să se uite peste el.

Întocmai cum crezuse!

Se uită în sus la fereastra care se întindea până la tavan, studie pereţii de cărămidă şi bucătăria mică şi confortabilă, apoi privi felul în care dansa lumina pe podelele din lemn masiv. *Acasă.*

După două săptămâni absolut îngrozitoare şi nefericite, Molly coborî din lift la etajul al nouălea al clădirii de birouri de pe Michigan Avenue, unde se afla sediul editurii Birdcage Press. Îşi legă din nou cardiganul pe deasupra cămăşii din pânză cadrilată pe care o purta şi îşi croi drum pe coridor spre biroul lui Helen Kennedy

Schott. Molly trecuse de mult de punctul în care mai putea da înapoi și spera doar că acel corector cu care se dăduse sub ochi îi ascundea cearcănele.

Când o zări, Helen se ridică de la biroul ei plin ochi cu manuscrise, dosare și coperte ca să o salute. Chiar dacă vremea era foarte caldă și umedă, femeia era îmbrăcată în aceeași ținută elegantă editorială obișnuită, de culoare neagră. Părul ei scurt și grizonant era coafat ordonat și, deși nu era deloc machiată, unghiile ei străluceau precum vopseaua roșie lustruită.

– Molly! Mă bucur tare mult să te văd. Mă bucur că, în sfârșit, ai sunat. Aproape mă dădusem bătută să tot încerc să dau de tine.

– Și eu mă bucur să te văd, răspunse Molly politicoasă.

Indiferent ce ar fi spus Kevin despre ea, Molly era *de la natură* o persoană politicoasă.

De la fereastra biroului se vedea o parte din râul Chicago, dar ceea ce îi atrase atenția lui Molly fu colecția colorată de coperte de cărți pentru copii de pe rafturi. În timp ce Helen îi povestea despre noul manager de marketing, Molly văzu cotoarele albastre subțirele ale primelor cinci cărți cu Daphne. Ar fi trebuit să o doară inima să știe că *Daphne face o tumbă* nu li se va alătura niciodată pe raft, dar acum acea parte din ea era mult prea amorțită ca să mai simtă ceva.

– Mă bucur foarte mult că ne întâlnim, zise Helen. Avem multe lucruri de discutat.

– Nu chiar așa de multe, spuse Molly, știind că nu mai putea și nu mai voia să prelungească treaba asta. Deschise geanta și scoase un plic alb, pe care-l așeză pe birou. Ai aici un cec care acoperă contravaloarea primei jumătăți a avansului pe care mi l-ai dat pentru *Daphne face o tumbă*.

Helen păru de-a dreptul șocată.

– Dar nu vrem avansul înapoi. Noi vrem să publicăm cartea.

– Mă tem că nu veți putea face asta. Nu sunt de acord să fac revizuirile pe care le vreți.

– Molly, știu că ai fost cam supărată pe noi și a venit vremea să rezolvăm problema asta. De la bun început, noi ne-am dorit doar ce a fost mai bine pentru cariera ta și...

– Și eu îmi doresc doar ce este mai bine pentru cititorii mei.

– Și noi la fel, desigur. Te rog, încearcă să înțelegi. Autorii tind să privească un proiect numai din perspectiva lor. Dar o editură are datoria de a se uita la imaginea de ansamblu, și asta include și relația ta cu presa și cu întreaga comunitate. Am simțit că nu am avut de ales.

– Toată lumea are mereu de ales, iar acum o oră eu mi-am exercitat dreptul de a face alegerea mea.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Am publicat chiar eu *Daphne face o tumbă*. Varianta originală.

– Ai publicat-o tu? întrebă Helen și ridică din sprâncene uluită. Ce tot spui?

– Am publicat-o pe internet.

Helen sări de pe scaun.

– Dar nu poți face asta! Avem un contract!

– Dacă verifici ultimul paragraf din acel contract, o să vezi că toate drepturile electronice pentru toate cărțile mele sunt ale mele.

Helen era șocată. Editurile mai mari rezolvaseră acele greșeli de legislație din contractele lor, dar unele dintre editurile mai mici – cum era și Birdcage – încă nu o făcuseră.

– Nu pot să cred că ai făcut asta!

– Acum, orice copil care vrea să citească *Daphne face o tumbă* și să vadă ilustrațiile originale are ocazia s-o facă.

Molly își plănuise un discurs important, cu referințe despre arderea de cărți și primul amendament. Dar acum nu mai avu energie pentru asta. Îi împinse cecul pe birou, se ridică de pe scaun și ieși din birou.

– Molly! Stai un pic!

Făcuse ceea ce venise aici să facă, așa că nu se opri. În timp ce se îndrepta spre mașină, se strădui din răsputeri să se simtă triumfătoare, dar, din păcate, nu reuși să se simtă altfel decât complet epuizată. O prietenă din facultate o ajutase să își facă un web site. Și, pe lângă textul și ilustrațiile pentru *Daphne face o tumbă*, Molly inclusese acolo o pagină pe care erau toate titlurile cărților pe care diverse organizații încercaseră de-a lungul anilor să le țină departe de mâinile copiilor din cauza conținutului sau a ilustrațiilor lor. Lista aceea includea *Scufița Roșie*, toate cărțile din seria *Harry Potter*, scrierile lui Madeleine L'Engle, *A Wrinkle in Time*, *Harriet the Spy*, *Tom Sawyer*, *Huckleberry Finn*, precum și romanele lui Judy Blume, Maurice Sendak, Frații Grimm și *Jurnalul Annei Frank*. Iar la sfârșitul listei, Molly adăugase *Daphne face o tumbă*. Ea nu era Anne Frank, desigur, dar faptul de a se afla într-o companie atât de selectă o făcea să se simtă mult mai bine. Și nu și-ar fi dorit nimic mai mult decât să-l poată suna pe Kevin ca să-i spună că luptase, în sfârșit, pentru iepuroaica ei.

Făcu câteva opriri pe drum ca să mai cumpere ce avea nevoie, după care intră pe Lake Shore Drive și se îndreptă spre nord, spre Evanston. Nu era trafic și nu îi luă mult să ajungă la construcția odioasă de ciment unde locuia acum. Ura apartamentul ei de la etajul al doilea, cu vedere spre tomberonul de gunoi din spatele unui restaurant thailandez, dar era singurul loc pe care și-l putea permite care să o primească cu tot cu câine.

Încercă să nu se gândească la apartamentul ei micuț și iubit, în care se mutaseră deja niște străini. În Evanston nu erau prea multe apartamente disponibile spre închiriere, iar clădirea aceea avea o listă lungă de așteptare cu oameni nerăbdători să cumpere o locuință, așa că știuse că se va vinde destul de repede. Dar, chiar și așa, nu fusese deloc pregătită ca locul să se vândă în mai puțin de douăzeci și patru de ore. Noii proprietari îi plătiseră

o sumă frumuşică pentru a subînchiria apartamentul în timp ce aşteptau să iasă actele finale de vânzare, aşa că fusese nevoită să se dea peste cap ca să-şi găsească o chirie ieftină. Şi aşa ajunsese aici, în clădirea aceasta deplorabilă. Dar măcar făcuse rost de toţi banii de care avea nevoie ca să dea înapoi contravaloarea avansului de la editură şi să îşi plătească toate facturile.

Parcă maşina la două străzi distanţă de blocul în care locuia, pentru că proprietarul clădirii - care era un *viperin* odios - lua 70 de dolari pe lună pentru un loc în parcarea adiacentă clădirii. În timp ce urca scările vechi şi uzate până la apartamentul ei, răsuna muzică tare peste tot în jurul ei. Roo o întâmpină la uşă, după care ţopăi pe linoleumul uzat şi începu să latre la chiuvetă.

- Oh, nu din nou!

Apartamentul era atât de mic, încât nu avea spaţiu unde să-şi depoziteze cărţile şi fu nevoită să sară peste cutii pline, rămase nedespachetate în urma mutării, ca să poată ajunge la chiuveta din bucătărie. Deschise uşa prudentă, se uită înăuntru şi se cutremură. Încă un şoarece prins într-o capcană specială, marca Hav-A-Heart. Era al treilea pe care îl prindea în cele câteva zile de când locuia aici.

Dar poate că avea să scoată încă un articol pentru revista *Chik* din chestia asta... „De ce tipii care urăsc animalele mici nu sunt mereu de lepădat." Tocmai trimisese prin poştă un articol despre gătit. La început, îl denumise „Mic dejunul care să nu-l facă să vomite: Suceşte-i mintea cu ouăle pe care le pregăteşti". Dar, chiar înainte să-l bage în plic şi să-l trimită, se răzgândise şi schimbase titlul în „Cum să-l pui pe jar de la prima oră a dimineţii".

Scria în fiecare zi. Oricât ar fi fost de supărată şi dezamăgită după tot ce se întâmplase, nu se dăduse bătută şi nu se ascunsese în pat, aşa cum făcuse după ce pierduse sarcina. În schimb, se lupta cu durerea şi făcea tot ce îi stătea în putere să supravieţuiască şi să meargă mai departe. Dar nu-şi simţise niciodată inima mai pustie.

Îi era îngrozitor de dor de Kevin. În fiecare noapte, când se băga în pat, se uita la tavan și își amintea cum era atunci când o strângea în brațe. Dar fusese mult mai mult decât sex. El o înțelesese mai bine decât se înțelesese chiar ea însăși și fusese sufletul ei pereche în toate felurile posibile și imposibile - cu excepția aceluia care conta cu adevărat, din păcate. El nu o iubea.

Oftă din adâncurile ființei sale, își lăsă geanta deoparte, își puse mănușile de grădinărit pe care le cumpărase odată cu capcana pentru șoareci și se întinse fără tragere de inimă sub chiuvetă, după maneta cuștii micuțe. Dar măcar iepuroaica ei țopăia liberă și fericită în cyberspațiu. Ceea ce era mai mult decât putea spune pentru rozătoarea de sub chiuveta ei.

Țipă când șoarecele speriat începu să se agite prin cușcă.

– Te rog, stai cuminte! Stai potolit și îți promit că te eliberez în parc cât ai clipi.

Unde era un bărbat atunci când aveai nevoie de el?

În clipa aceea, i se strânse din nou inima, chinuitor. Probabil cuplul pe care îl angajase Kevin să se ocupe de administrarea taberei se instalase deja pe post. Așa că probabil se întorsese și el în oraș și își vedea de petreceri cu o gașcă internațională. „Oh, te rog, Doamne! Nu-l lăsa să se culce cu nici una din femeile alea! Nu încă!“

Lilly îi lăsase mai multe mesaje pe robotul telefonului, întrebând-o dacă era bine, dar Molly încă nu o sunase. În fond, ce ar fi putut să-i spună? Că fusese nevoită să-și vândă apartamentul? Că pierduse contractul cu editura la care lucrase? Că avea inima frântă și probabil va rămâne așa pentru vecie? Dar cel puțin acum își putea permite să plătească un avocat și avea șanse mari să scape cu bine de contractul acela ca să vândă următoarea carte cu Daphne unei alte edituri.

Își luă apoi cheile, ținând cușca cât putu de departe de ea. Tocmai se îndrepta spre ușă, când se auzi soneria.

Şoarecele acela o speriase deja de moarte şi aproape îi sări inima din piept.

– O clipă.

Încă ţinând cuşca cu braţul întins şi departe de corp ţopăi în jurul cutiilor şi deschise uşa.

Helen se năpusti înăuntru.

– Molly, ai fugit înainte să apucăm să vorbim. Oh, Doamne!

– Helen, fă cunoştinţă cu Mickey.

Helen îşi lipi mâna de inimă, albindu-se la faţă.

– Un... animăluţ de companie?

– Nu chiar. Molly lăsă cuşca pe una dintre cutii, dar lui Roo nu-i conveni deloc treaba asta. Taci din gură, bestie! Mă tem că acesta nu e chiar cel mai bun moment pentru o vizită. Trebuie să dau o fugă până în parc.

– Îl duci la plimbare? întrebă femeia oripilată, făcând ochii cât cepele.

– Nu. Mă duc să-l eliberez.

– Aha... Păi atunci vin cu tine.

Lui Molly ar fi trebuit să-i facă plăcere să o vadă pe Helen, fostul ei redactor, atât de sofisticată, descumpănită la vederea şoarecelui, dar adevărul era că exact la fel se simţea şi ea. Ţinând cuşca cât mai departe cu putinţă de corp, o conduse afară pe Helen şi porni pe aleile sinuoase din Evanston, îndreptându-se spre parcul de lângă lac. Helen – care purta un costum negru elegant şi tocuri – nu era îmbrăcată potrivit nici să se plimbe pe afară prin căldură, nici să sară peste gropi. Dar Molly nu o invitase să vină cu ea, aşa că acum refuză să o compătimească.

– Nu ştiam că te-ai mutat, îi strigă Helen din spate. Din fericire, m-am întâlnit cu unul dintre vecinii tăi şi mi-a dat noua ta adresă. Dar nu puteai să-l eliberezi undeva mai aproape?

– Nu vreau să-şi găsească drumul înapoi.

– Şi nici să foloseşti o capcană care să te scape de el permanent?

– În nici un caz.

Deşi nu era o zi de weekend, parcul era plin de bicicliști, studenți care se plimbau cu rolele și copii. Molly găsi o zonă verde și puse cușca pe iarbă, după care se întinse șovăielnică după maneta care era menită să elibereze monstrul. Și, de îndată ce apăsă pe ea, Mickey se năpusti să-și caute libertatea.

Direct spre Helen.

Femeia scoase un țipăt gâtuit și sări direct pe o băncuță de picnic. Mickey dispăru în tufișuri.

– Niște monstruozități! bălmăji, dându-se jos cu grijă.

Și Molly simțise că i se înmuiaseră un pic genunchii, așa că se așeză pe bancă. Dincolo de parc, se întindea la orizont lacul Michigan. Își lăsă privirea să rătăcească în depărtare și se gândi la un lac mai mic, înconjurat de maluri stâncoase, de pe care se putea sări în apă.

Helen scoase un șervețel din geantă și își tamponă fruntea.

– Nu știu de ce, dar e ceva cu șoarecii. Îh!

Molly se întoarse și se uită la ea.

– Dacă ai venit până aici să mă amenințí că mă dai în judecată, să știi că nu o să obții prea mult.

– De ce am vrea să intentăm un proces autoarei noastre preferate? Helen scoase din geantă plicul în care se afla cecul de la Molly și-l așeză pe bancă. Am venit să-ți dau ăsta înapoi. Și, dacă te uiți înăuntru, o să mai găsești încă un cec pentru restul avansului tău. Serios, Molly, ar fi trebuit să-mi spui de la început ce părere ai despre revizuiri. Altfel, nu ți-aș fi cerut niciodată să le faci.

Molly nici măcar nu se sinchisi să răspundă la porcăriile alea viperine pe care le auzea. Și nici nu luă plicul.

Discursul lui Helen deveni și mai exuberant.

– O să publicăm *Daphne face o tumbă* în varianta ei originală. O să înscriu cartea în programul de iarnă ca să avem timp să ne ocupăm de promovare. Plănuim o campanie de marketing foarte amplă, cu anunțuri

de o pagină în toate revistele dedicate părinţilor, şi te trimitem într-un turneu cu cartea.

Molly se întrebă dacă femeia făcuse insolaţie sau păţise ceva.

– *Daphne face o tumbă* e deja disponibilă pe internet.

– Mda, noi ne-am dori să o scoţi de pe internet, dar te lăsăm pe tine să iei decizia finală. Şi, chiar dacă te hotărăşti să păstrezi web site-ul, tot credem că majoritatea părinţilor îşi vor dori să cumpere cartea în formă tipărită ca să o adauge la colecţia copiilor lor.

Molly nu-şi putea închipui cum de devenise peste noapte, dintr-o autoare de calibru mic, într-o aşa de mare autoare de succes.

– Mă tem că va trebui să îmi oferi ceva mai mult de atât, Helen.

– Suntem pregătiţi să renegociem termenii contractului tău. Şi sunt sigură că o să fii mulţumită.

Molly îi ceruse o explicaţie, nu mai mulţi bani. Dar, în clipa aceea, reuşi cumva să intre în contact cu marele magnat din interiorul ei.

– Pentru asta, va trebui să discuţi cu noul meu impresar.

– Desigur.

Molly nu avea un impresar – nici unul nou, nici unul vechi. Cariera ei fusese atât de mică, încât nu avusese nevoie de unul. Dar în mod clar se schimbase ceva.

– Spune-mi ce s-a întâmplat, Helen.

– A fost toată publicitatea care s-a făcut. Noile cifre au ieşit acum două zile. Între toată atenţia mediatică datorată căsătoriei tale şi tuturor scandalurilor SKIFSA, vânzările cărţilor tale au atins cote incredibile.

– Dar eu m-am căsătorit în februarie şi SKIFSA s-a luat de mine în aprilie. Abia acum aţi observat?

– Am identificat prima creştere în martie şi pe a doua în aprilie. Dar cifrele nu au fost semnificative până când nu am primit raportul de la sfârşitul lunii mai. Şi cifrele de vânzări de la începutul lunii iunie sunt şi mai bune.

Molly se gândi că era foarte bine că stătea jos, pentru că aproape că nu-și mai simțea picioarele.

- Dar toată atenția mediatică s-a stins. Cum de mai crește numărul vânzărilor?

- Asta am vrut să aflăm și noi, așa că am petrecut ceva timp dând telefoane și discutând cu librăriile. Ne-au spus că la început adulții cumpărau câte o carte cu Daphne din curiozitate, ori că auziseră ceva despre căsătoria ta, ori că voiau să vadă de ce făcea SKIFSA atâta vâlvă. Dar, odată ce au dus cartea acasă, copiii lor s-au îndrăgostit de personaje, așa că acum se întorc ca să cumpere toată seria.

Molly era uimită.

- Nu-mi vine să cred.

- Și copiii le arată cărțile prietenilor lor. Am auzit că până și părinții care au susținut boicoturile SKIFSA cumpără acum cărțile cu Daphne.

- Mi-e un pic greu să procesez toate informațiile astea.

- Îmi dau seama. Helen încrucișă picioarele și îi zâmbi. După toți anii ăștia, ai devenit în sfârșit un succes peste noapte. Felicitări, Molly!

Janice și Paul Hubert erau cuplul perfect care să se ocupe de administrarea unei pensiuni. Omleta făcută de doamna Hubert nu era niciodată rece și nici unul dintre fursecurile ei nu era ars pe fund. Iar domnului Hubert chiar îi făcea plăcere să desfunde toalete și putea sta de vorbă cu oaspeții ore de-a rândul, fără să se plictisească. Kevin îi concedie pe amândoi după o săptămână și jumătate.

- Ai nevoie de o mână de ajutor?

Kevin scoase capul din frigider și o văzu pe Lilly stând în pragul ușii de la bucătărie. Era ora unsprezece noaptea și trecuseră două săptămâni și o zi de când plecase Molly. De asemenea, se împlineau patru zile de când îi concediase pe soții Hubert, și totul se ducea de râpă încet, dar sigur.

Cantonamentul de vară urma să înceapă în câteva săptămâni, şi el nu era deloc pregătit. Ştia că ar fi trebuit să îi spună lui Lilly că se bucura că ea, una, rămăsese să îl ajute... doar că încă nu apucase s-o facă şi chiar se simţea vinovat din cauza asta. Avusese un aer cu adevărat trist de când Liam Jenner încetase să mai vină dimineaţa la micul dejun. La un moment dat chiar încercase să aducă vorba despre asta... dar cum era stângaci de fel, când venea vorba de orice fel de chestiuni emoţionale, ea se prefăcuse că nu înţelesese.

– Caut drojdia aia care face blatul să crească repede. Amy mi-a lăsat un bilet că s-ar putea să aibă nevoie. Ce dracului mai e şi drojdia care face blatul să crească repede?

– Habar nu am, răspunse ea. Tot ce coc eu se limitează la aluat deja preparat.

– Mda. Dă-o naibii, zise el şi trânti uşa frigiderului.

– Ţi-e dor de soţii Hubert?

– Nici gând. Doar de felul în care gătea ea şi cum se ocupa el de toate.

– Aha, şopti ea. Şi în timp ce îl privea, amuzamentul înlocui o clipă tristeţea din sufletul său.

– Nu-mi plăcea cum se purta cu copiii, murmură el. Şi el îl scotea din minţi pe Troy. Cui îi pasă dacă iarba e tunsă în sensul acelor de ceasornic sau invers?

– Nu se poate spune că doamna Hubert îi ignora pe copii, zise ea. Doar că nu dădea fursecuri tuturor zgâtiilor care apăreau la uşă, aşa cum făcea Molly.

– Cotoroanţa aia bătrână îi gonea ca pe nişte şobolani. Ca să nu mai zic că nu şi-a rezervat nici măcar o dată câteva minute ca să le citească o poveste copiilor. Chiar cer prea mult? Dacă un copil vrea să asculte o poveste, nu crezi că ar putea să lase jos un pic sticla aia afurisită de Lysol şi să le spună o poveste?

– Nu cred că l-am auzit vreodată pe vreunul dintre copii cerându-i efectiv doamnei Hubert să le spună o poveste.

– Da, pe Molly sigur o rugau!

– Adevărat.

– Ce vrea să mai însemne și asta?

– Nimic.

Kevin deschise capacul borcanului cu fursecuri, dar apoi îl închise la loc, când își aminti că înăuntru se aflau doar fursecuri cumpărate de la magazin. Așa că se duse la frigider și își luă în schimb o bere.

– Și bărbatu-su era și mai rău.

– Mda... mi-am cam imaginat eu că soarta îi era pecetluită când l-am auzit zicându-le copiilor să nu joace fotbal pe izlaz că strivesc iarba.

– Viperin!

– Dar să știi că oaspeților de la pensiune chiar le-au plăcut soții Hubert, sublinie ea.

– Ei, da, asta pentru că ei nu au copii, așa precum cei de la căsuțe.

El îi oferi o bere, dar Lilly clătină din cap și își luă în schimb o sticlă de apă din dulap.

– Mă bucur să familia O'Brian mai stă o săptămână, zise ea. Dar deja mi-e dor de Cody și de fetele Kramer. Totuși și copiii nou-veniți sunt la fel de drăgălași. Și am văzut că ai mai cumpărat biciclete...

– Am uitat de revistele de benzi desenate. Și chiar avem nevoie și de niște triciclete.

– Și copiilor mai mari chiar am văzut că le place coșul de baschet pe care l-ai instalat. Și cred că ai procedat corect angajând un salvamar pentru lac.

– Da, păi unii dintre părinți sunt un pic prea neglijenți. Se duse cu berea sa la masa de la bucătărie, luă loc pe scaun și apoi șovăi o clipă. Dar știa în sinea lui că deja amânase treaba asta prea mult timp. Să știi că chiar apreciez foarte mult faptul că mi-ai dat o mână de ajutor pe aici.

– Nu mă deranjează. Dar chiar mi-e dor de Molly. Totul e mult mai amuzant când e și ea prin preajmă.

Kevin simțea că intra în defensivă.

– Nu sunt de acord. Ne-am distrat de minune și fără ea.

– Ba nu, nu ne-am distrat. Fraţii O'Brian se plâng încontinuu, bătrânilor le e dor de ea şi, de când a plecat, şi tu ai fost cam morocănos şi nerezonabil. Se sprijini de chiuvetă şi continuă prudent: Kevin, au trecut două săptămâni... nu crezi că a venit momentul să te duci după ea? Eu, Amy şi Troy putem avea grijă de locul acesta câteva zile.

Oare ea chiar nu-şi dădea seama că deja se gândise şi el la asta dintr-o mie de perspective diferite? Nu îşi dorea nimic mai mult decât să se ducă după ea. Dar nu putea face asta. Nu dacă nu voia să se aşeze la casa lui pentru totdeauna ca bărbat însurat. Şi asta era ceva ce nu putea face.

– Nu ar fi corect din partea mea să fac asta.

– Corect faţă de cine?

Kevin începu să zgârie eticheta sticlei cu degetul mare.

– Mi-a zis... mi-a zis că are... că are sentimente pentru mine.

– Am înţeles. Şi tu nu ai pentru ea?

Adevărul era că avea mai multe sentimente decât ştia să gestioneze. Dar nici unul dintre acele sentimente nu avea să-l facă să piardă din vedere ceea ce era cel mai important.

– Poate că peste cinci sau şase ani lucrurile o să stea altfel, dar acum nu am timp pentru nimic altceva în afară de cariera mea. Şi hai să fim realişti... chiar poţi să ne vezi pe mine şi pe Molly împreună? Adică într-o relaţie pe termen lung?

– Eu pot fără probleme, da.

– E, haide! zise şi sări în picioare de pe scaun. Eu sunt sportiv. Îmi place să mă ţin activ... şi ea urăşte sporturile.

– Da? Ei bine, mie mi se pare că e o atletă excelentă pentru cineva care urăşte sporturile.

– Mda, cred că e destul de ok la capitolul ăsta.

– Înoată foarte bine şi face scufundări ca o campioană profesionistă.

- E, da, pe astea le știe numai pentru că a fost în multe tabere de vară.
- Și mai joacă și softball excelent.
- Tot din taberele de vară știe.
- Știe totul despre fotbal american...
- Asta doar pentru că...
- Joacă și fotbal european.
- Numai cu Tess.

Kevin se gândi atunci că uitase complet de schema de kung fu pe care i-o aplicase iarna trecută, când se întâlniseră la cabana soților Calebow.

- Și mi-a zis că a fost în echipa de tenis a liceului.
- Ei, vezi? Tocmai ce spuneam! Eu urăsc tenisul.
- Probabil pentru că nu ești bun la tenis.

De unde naiba știa asta Lilly?

Zâmbetul lui Lilly părea periculos de înțelegător.

- Eu, una, aș zice c-o să-ți fie destul de greu să găsești o altă femeie care să fie la fel de sportivă și de aventuroasă ca Molly Somerville.
- Pun pariu că nu ar merge să sară cu parașuta.
- Eu pun pariu că ar merge.

Kevin începea să-și dea seama că suna bosumflat și morocănos chiar și pentru urechile lui. Și Lilly avea perfectă dreptate în legătură cu săritul cu parașuta. Aproape că putea auzi deja în minte țipătul lui Molly din clipa în care o împingea din avion. Dar știa că ar fi ajuns să-i placă la nebunie de îndată ce i se deschidea parașuta.

Totuși încă mai era nemulțumit de faptul că se îndrăgostise de el. Ba, de fapt, era de-a dreptul furios pe ea pentru asta. Relația lor fusese una temporară încă de la bun început, așa că nu era deloc ca și când ar fi dus-o de nas sau ceva. Și cu siguranță nici nu-i făcuse vreo promisiune. Ce mama naibii? O jumătate din timp abia dacă fusese politicos cu ea.

Era vorba de sex. Totul fusese perfect în regulă până când începuseră să facă sex. Dacă și-ar fi ținut scula în pantaloni și mâinile acasă, atunci Molly ar fi fost bine.

Doar că nu putuse face asta. Nu se putuse abţine. Nu când erau toată ziua împreună. Şi în fond cine l-ar fi putut învinui pentru asta?

Se gândi atunci la râsul ei. Ce bărbat nu şi-ar fi dorit să simtă râsul acela sub buzele lui? Şi mai avea şi ochii aceia albăstrui-cenuşii, uşor oblici şi păcătoşi, în care strălucea o provocare sexuală tăcută. Cum naiba ar fi putut să se gândească la orice altceva decât la a face dragoste cu ea, atunci când se uita la el?

Dar Molly ştia regulile, şi un sex bun nu reprezenta nici un soi de promisiune. Nu în vremurile astea. Şi toate prostiile alea pe care i le aruncase, cum că nu era capabil de o conexiune emoţională cu cineva, erau complet greşite. Normal că avea multe conexiuni. Şi încă unele foarte importante. Îi avea pe Cal şi pe Jane Bonner.

Cu care nu mai vorbise de săptămâni bune.

Se uită atunci la Lilly. Poate că era din cauza faptului că era târziu şi lăsase jos scuturile de apărare, dar totuşi se pomeni spunându-i mai mult decât intenţionase:

– Molly are anumite păreri despre mine cu care eu nu sunt de acord.

– Ce fel de păreri?

– Păi crede... Lăsă pe masă sticla de bere şi continuă şi mai ferm: Molly zice că sunt superficial din punct de vedere emoţional.

– Nu eşti deloc! exclamă Lilly, cu ochii înflăcăraţi. Ce lucru îngrozitor a putut să spună!

– Da, dar vezi tu care e treaba...

– Eşti un bărbat foarte complicat. Pentru Dumnezeu... dacă erai superficial, ai fi scăpat de mine de la bun început.

– Păi am încercat...

– M-ai fi bătut pe spate şi mi-ai fi promis că o să-mi trimiţi o felicitare de Crăciun. Şi atunci aş fi fost mulţumită şi aş fi plecat liniştită la apus. Dar tu eşti prea sincer din punct de vedere emoţional ca să faci asta...

și tocmai de-asta a și fost atât de dureros pentru tine să fiu aici.

– E frumos din partea ta să spui asta, dar...

– Oh, Kevin... Nu trebuie să te consideri niciodată un om superficial. O iubesc pe Molly, dar dacă o aud vreodată spunând așa ceva despre tine, atunci o să am eu să-i spun vreo două vorbe!

Lui Kevin mai că îi venea să râdă, dar cam începeau să-l înțepe ochii. Și apoi i se mișcau picioarele, parcă dintr-o voință proprie și uite-așa... se pomeni deschizând brațele. Numai mama unui bărbat putea sări să-i ia apărarea așa atunci când era atacat... Chiar dacă nu ar fi meritat-o.

Și o îmbrățișă strâns și extrem de posesiv. Iar Lilly scoase un sunet care îi amintea de miorlăitul neajutorat al unei pisicuțe nou-născute.

O strânse tare la pieptul lui.

– Știi... sunt câteva lucruri despre care am tot vrut să te întreb...

Un suspin tremurător îi zgudui pieptul.

Kevin își drese glasul.

– Ai fost vreodată obligată să iei lecții de muzică și să descoperi că ești praf la cântatul la pian?

– Oh, Kevin... Nici acum nu știu să disting o notă de alta.

– Și îți apare vreodată o iritație în jurul gurii atunci când mănânci roșii?

Lilly îl strângea tare în brațe.

– Dacă mănânc prea multe, da.

– Și se întâmplă la fel și cu cartofii dulci? Auzi un suspin cu sughiț de la ea. Toată lumea adoră cartofii dulci, mai puțin eu... așa că n-am putut să nu mă gândesc... dar se opri o clipă pentru că îi venea din ce în ce mai greu să vorbească. Și în același timp, bucățele din el care parcă nu se potriviseră niciodată bine nicăieri începură să se așeze la locurile lor.

Și o vreme rămaseră așa îmbrățișați. Apoi începură să vorbească în cele din urmă, încercând să recupereze

într-o singură noapte toate cele trei decenii în care nu se văzuseră și completându-și reciproc propozițiile în timp ce discutau. Printr-un acord tacit, evitară numai două subiecte: Molly și Liam Jenner.

La ora trei dimineața, când se despărțiră în sfârșit la capătul scărilor, Lilly îl mângâie ușor pe obraz.

– Noapte bună, dragul meu.

– Noapte bună... „Noapte bună, mamă!" Asta și-ar fi dorit să-i spună. Dar în același timp simțea că așa ar fi trădat-o pe Maida Tucker și nu putea face asta. Poate că Maida nu fusese chiar mama perfectă... dar îl iubise din tot sufletul, și el o iubise la fel de mult. Zâmbi apoi. Noapte bună, mamă Lilly.

Și în clipa aceea chiar se porniră fântânile arteziene din ochii lui Lilly.

– O, Kevin... Oh, Kevin... băiatul meu drag!

Și astfel adormi cu zâmbetul pe buze, pentru prima dată după mult timp.

Când sună alarma și se forță să se dea jos din pat, după numai câteva ore, ca să apuce să pregătească micul dejun, se gândi la noaptea precedentă și hotărî că de acum Lilly va face permanent parte din viața lui. Și se simțea bine. Se simțea corect. Exact așa cum trebuia.

Dar cu excepția asta... nimic altceva nu era bine.

În timp ce își croia drum spre bucătăria goală și cenușie, își spuse în sinea lui că nu avea absolut nici un motiv să se simtă vinovat din cauza lui Molly... totuși asta nu părea să conteze la fel de mult și pentru conștiința lui. Până când nu găsea cumva o cale de a îndrepta lucrurile și de a se revanșa față de ea, nu va putea înceta niciodată să se gândească la ea.

Și apoi îi veni o idee. Soluția perfectă!

Molly se uita șocată la avocatul lui Kevin.

– Adică îmi dă mie tabăra?

Omul își mută greutatea mai aproape de centrul cutiei în care se afla laptopul lui Molly.

– M-a sunat ieri-dimineață la prima oră. Mă ocup chiar acum să finalizez actele.

- Dar n-o vreau! Nu vreau nimic de la el.

- Probabil a știut că o să reacționezi așa, pentru că mi-a zis să-ți transmit că, dacă refuzi, o să-l lase pe Eddie Dillard să dărâme tot locul. Și nu cred că a glumit.

Lui Molly îi venea să urle de nervi... Dar știa că nu era vina avocatului că Kevin era atât de arogant și de manipulator, așa că își struni temperamentul.

- Și e ceva care să mă împiedice s-o dau de pomană la rândul meu?

- Nu.

- Foarte bine, atunci. O accept. Și apoi o dau de pomană.

- Nu cred c-o să fie prea fericit să audă asta.

- Atunci n-ai decât să-i întinzi un pachet de șervețele.

Avocatul era un bărbat tânăr și îi aruncă un zâmbet pe jumătate de flirt, după care își strânse servieta și își croi drum spre ușă, evitând piesele de mobilier. Din cauza căldurii din luna lui cuptor, nu purta sacou, dar cum în apartamentul lui Molly nu exista aer condiționat, era plin de pete de sudoare pe spate.

- Totuși cred că ai vrea să te duci acolo cât mai repede. Kevin a plecat și nu mai e nimeni care să se ocupe de acel loc.

- Sunt sigură că a mai rămas cineva. A angajat un cuplu care să preia administrația.

- Nu a mers cu ei.

Molly nu era genul de persoană care să înjure, dar de data asta abia se putu abține. Avusese doar patruzeci și opt de ore la dispoziție ca să se obișnuiască cu ideea de a fi o autoare de succes de cărți pentru copii și acum asta!

Și de îndată ce plecă avocatul, se năpusti peste canapea să-și ia telefonul și să îl sune pe noul ei impresar... Cel mai bun negociator de contracte din oraș.

- Phoebe?! Eu sunt.

- Dar bună ziua, doamnă, autoare de mare succes! Să știi că discuțiile merg bine, dar încă nu sunt mulțumită de banii de avans pe care ni-i oferă.

Molly putea auzi plăcerea din vocea surorii ei.

– Ai grijă doar să nu-i bagi în faliment!

– Oh, e foarte tentant, să ştii...

Mai discutară despre negocieri câteva minute, după care Molly trecu la subiect şi se strădui din răsputeri să-i dea vestea aceea, fără să se înece.

– Kevin tocmai a făcut cel mai drăguţ lucru cu putinţă.

– Ce? A intrat legat la ochi în mijlocul unei intersecţii aglomerate?

– Nu mai fi aşa, Phoebe, zise ea şi apoi se gândi că fără îndoială următoarele cuvinte aveau să-i stea în gât ca un ghimpe. Este un tip grozav. Ba de fapt mi-a oferit cadou tabăra ca surpriză.

– Glumeşti!

Molly strânse mai tare receptorul în mână.

– Ştie cât de mult îmi place acolo.

– Mda, înţeleg asta, dar...

– Ideea e că o să mă duc acolo mâine. Şi nu ştiu cât o să stau.

– Mda... cel puţin asta o să te scoată din dugheana aia de apartament în care stai, până când terminăm de negociat contractul. Cred că ar trebui să fiu recunoscătoare, nu-i aşa?

Fusese de-a dreptul umilitor să-i spună lui Phoebe că se văzuse obligată să-şi vândă apartamentul. Dar nu putea să nu-i acorde credit surorii ei pentru faptul că nu se oferise să o scoată din încurcătură. Totuşi, asta nu însemna şi că îşi ţinea gura asupra acelui subiect.

Molly închise cât putu de repede şi se uită la Roo, care încerca să stea la răcoare, tolănit sub masa de la bucătărie.

– Bine, hai... Zi! Nu ştiu deloc să-mi aleg momentele, nu? Dacă aş mai fi aşteptat două săptămâni, am fi fost încă în vechiul nostru apartament, bucurându-ne de aerul condiţionat.

Poate că era doar în imaginația ei... dar chiar i se părea că Roo o privea critic. Trădătorului ăstuia mic îi era dor de Kevin.

-Hai să ne terminăm treburile, amice! Mâine-dimineață la prima oră plecăm spre North Woods.

Roo sări în sus, dintr-odată energic.

-Acum nu te entuziasma prea tare, băiete. Pentru că nu o să stăm prea mult. Și vorbesc serios, Roo! O să dau de pomană tabăra aia cu prima ocazie!

Doar că nu va face asta de fapt. După aceea lovi cu piciorul o cutie, dorindu-și să fi fost capul lui Kevin. Făcuse asta pentru că se simțea vinovat. Aceasta era metoda lui de a încerca să se revanșeze față de ea pentru că ea se îndrăgostise de el și el nu o iubea la rândul lui.

Un cadou mare, făcut din milă.

capitolul 25

Daphne nu vorbea cu Benny, și lui Benny nu-i păsa, iar Melissa nu-și găsea ochelarii mari de soare de starletă de cinema, și începuse să plouă. Și totul era un mare, mare dezastru!

Daphne merge în tabăra de vară

Lilly se opri în pragul ușii de la bucătăria pensiunii. Molly adormise la masă. Ținea capul sprijinit pe braț, mâna moale lângă blocul de desen, și părul i se revărsa pe masa din lemn de stejar precum siropul de arțar vărsat. Cum ar fi putut Lilly să creadă vreodată că era o diletantă?

De când se întorsese în tabără, cu zece zile în urmă, Molly își terminase ilustrațiile pentru *Daphne merge în tabăra de vară*, începuse să lucreze la o carte nouă, scrisese un articol pentru *Chik*... și toate astea pe lângă faptul că gătise și se ocupase de oaspeți. Nu se putea relaxa deloc, chiar dacă îi spusese lui Lilly că noul ei contract cu editura îi oferise în sfârșit stabilitatea financiară la care

râvnea. Lilly ştia că încerca să nu se gândească prea mult la Kevin şi înţelegea mult prea bine suferinţa ei tăcută. Îi venea să-l strângă de gât pe fiul ei pentru asta.

Molly se agită în somn şi clipi, după care se uită în sus şi zâmbi. Avea umbre adânci sub ochi. Şi probabil erau identice cu pungile pe care le avea sub ochi Lilly.

– A fost frumos la plimbare?

– Da, foarte.

Se ridică apoi şi-şi dădu părul după urechi.

– A fost aici Liam.

Inima lui Lilly sări din loc. În afară de a-l zări o dată scurt în oraş la câteva zile după ce-i dăduse ultimatumul său, nu-l mai văzuse de săptămâni bune. Şi în loc să devină mai uşoară, separarea lor devenise cu mult mai chinuitoare decât ar fi crezut.

– A adus ceva pentru tine, zise Molly. L-am rugat să-l ducă în camera ta.

– Ce anume a adus?

– Probabil ar trebui să vezi cu ochii tăi. Ridică un pix care căzuse pe podea, după care începu să se joace cu el. Şi m-a rugat să-ţi spun la revedere din partea lui.

Lilly simţi fiori pe şira spinării, chiar dacă era cald în bucătărie.

– Pleacă?

– Astăzi. A zis că se mută în Mexic o vreme. Vrea să experimenteze cu lumina de acolo.

Nu ar fi trebuit să fie deloc şocată. Oare la ce naiba se aşteptase din partea lui? Să stea degeaba şi s-o aştepte să se răzgândească? Oricine înţelegea arta lui Liam Jenner ştia că la bază era un om de acţiune.

– Înţeleg...

Molly se ridică şi o privi plină de compasiune.

– Ai dat-o-n bară rău de tot.

– Rău, rău de tot, răspunse ea, dintr-un reflex care-i mai rămăsese în urma vieţii petrecute cu Craig.

– Nu că aş putea supravieţui aici fără tine, dar... tu de ce mai stai aici, din moment ce Kevin a plecat?

Lilly și Kevin plănuiseră să se întâlnească în Chicago cât de curând. Nici unul din ei nu voia să mai țină secretă relația de rudenie dintre ei, iar Kevin zburase deja în Carolina de Nord ca să împărtășească veștile bune cu prietenii lui, familia Bonner. Și le mai spusese de asemenea și fraților lui Cal, soțiilor lor și tipului care stătuse lângă el în avion, conform ultimei lor conversații telefonice.

Lilly tânjea să-l vadă din nou, dar pur și simplu încă nu se putuse convinge pe sine să părăsească tabăra. Își spusese că mai rămânea aici pentru Molly.

– Mai stau pe aici ca să te ajut pe tine, prostănacă mică și nerecunoscătoare ce ești!

Molly își duse paharul de apă la chiuvetă.

– În afară de asta.

– Pentru că îmi place liniștea de aici și urăsc L.A.-ul.

– Sau poate pentru că nu te poți convinge să-l părăsești pe Liam, chiar dacă te-ai purtat urât cu el și știi bine că nu-l meriți.

– Dacă tot îl crezi așa minunat, n-ai decât să-l iei pentru tine. Habar nu ai cum e să fii căsătorită cu un bărbat intimidant și obsedat de control.

– De parcă nu l-ai putea face să-ți mănânce din palmă, dacă ai vrea...

– Nu vorbi cu mine pe tonul acesta, domnișorico!

– Ești o mare fraieră, zise Molly și zâmbi. Hai, du-te sus să vezi ce ți-a adus!

Lilly încercă să plece din bucătărie cu aerul de divă nemulțumită, dar știa că Molly nu credea sceneta ei. Soția fiului ei avea același șarm deschis și fățiș ca și Mallory. De ce naiba nu își putea da seama Kevin la ce întorcea spatele?

Și cum rămânea cu omul căruia îi întorcea ea spatele? Tot nu putea să lucreze la proiectul ei cu pătura. Acum, de fiecare dată când se uita la ea, nu mai vedea altceva decât niște bucățele de material. Nu mai avea puseuri de energie creativă sau frânturi de răspunsuri despre misterele vieții.

Își croi drum pe lângă palierul de la etajul al doilea și spre scara mai micuță și mai îngustă care ducea spre mansardă. Kevin încercase să o convingă să se mute într-una dintre camerele mai mari de jos, dar lui Lilly îi plăcea prea mult aici sus.

Intră în camera sa și zări o pânză mare, mai mult înaltă decât lată, sprijinită de marginea patului ei. Chiar dacă era împachetată în hârtie maronie, știa exact ce anume se afla înăuntru. Madonna pe care o admirase atât de mult în după-amiaza aceea în studioul lui. Căzu în genunchi pe covorul împletit din fața patului, ținându-și respirația, și rupse hârtia.

Dar nu era deloc Madonna pe care se așteptase s-o vadă. Era portretul pe care i-l făcuse ei Liam.

Cu un trandafir crescut pe pieptul ei. Își lipi degetele de buze și se împletici înapoi. Fusese absolut brutal în felul în care îi înfățișase trupul. Evidențiase fiecare bucată de piele lăsată, fiecare umflătură și fiecare porțiune care ar fi trebuit să fie plată. Carnea de pe una dintre coapsele ei era încrețită acolo unde se lipea de marginea scaunului și sânii ei atârnau greoi.

Și totuși arăta absolut glorios! Pielea ei era luminoasă și avea o strălucire care părea să emane de undeva din interior, curbele ei erau puternice și fluide, iar chipul ei avea o frumusețe maiestuoasă. Era complet ea... dar și mult mai mult de atât. Era fiecare femeie înțeleaptă la vârsta sa.

Aceasta era ultima scrisoare de dragoste a lui Liam Jenner către ea. O declarație fermă și intransigentă a sentimentele lui, care erau clare și îndrăznețe. Acesta era sufletul ei... expus și înfățișat de bărbatul genial pe care nu fusese suficient de curajoasă să-l revendice ca fiind al ei. Și acum era posibil să fie prea târziu.

Se întinse în grabă după cheile de la mașină, fugi în jos pe scări și se năpusti spre automobilul său. Unul dintre copii desenase un iepure foarte elaborat în praful de pe portbagaj. Și apoi își dădu seama că era totuși

o ilustrație mult prea sofisticată. Era tot mâna lui Molly. Molly și năzbâtiile ei.

„Prea târziu, prea târziu, prea târziu...

Roțile mașinii scârțâiră când porni în trombă din tabără spre conacul lui de sticlă. În timp ce ea ridicase bariere împotriva unui soț mort pe care nu-l mai iubise de ani întregi, el urmărise să obțină ceea ce-și dorise.

„Prea târziu, prea târziu, prea târziu..."

Mașina zbură peste denivelările de pe șosea, după care încetini pe măsură ce apăru casa în raza vizuală. Părea goală și pustie.

Sări jos din mașină, se năpusti spre ușă și apăsă tare pe sonerie. Dar nu primi nici un răspuns. Lovi cu pumnii în ușă, după care se grăbi spre ușa din spate. „Se mută în Mexic...", îi răsuna în minte chinuitor.

Studioul făcut din sticlă se înălța deasupra ei precum căsuța din copac a unui geniu. Nu vedea semne de viață înăuntru și nici în restul casei.

În spatele ei, lacul strălucea în lumina soarelui, și cerul se întindea deasupra ei azuriu, pestriț cu nori albi pufoși. Era o zi perfectă. Iar perfecțiunea aceea o batjocorea. Zări apoi o ușă lăturalnică și se năpusti spre ea. Nu se aștepta să o găsească deschisă. Și totuși clanța grea se mișcă moale în mâna ei.

Era liniște deplină în interior. Își croi drum prin spatele casei și în bucătărie, după care se duse în sufragerie. Și de acolo urcă pe pasarela de fier.

Arcada de la capăt o chema spre sanctuarul secret al lui Liam. Nu avea nici un drept să intre acolo... dar o făcu oricum.

El stătea cu spatele la ușă, împachetând tuburi de vopseluri acrilice într-o valiză de mână. La fel ca ultima dată când mai venise aici, Liam era îmbrăcat tot în negru – purta pantaloni eleganți și o cămașă cu mânecă lungă. Era îmbrăcat de drum.

– Vrei ceva? mârâi el, fără să ridice privirea.

– Oh, da, zise ea cu sufletul la gură.

El se întoarse spre ea în cele din urmă, dar când văzu linia încruntată și încăpățânată a maxilarului lui, înțelese că nu avea să-i ușureze deloc situația.

– Te vreau pe tine, zise ea.

Și atunci expresia de pe chipul lui deveni și mai arogantă, dacă era posibil așa ceva. Îl lovise în orgoliu și acum avea nevoie de mult mai mult.

Lilly înghiți în sec, apucă tivul rochiei ei de vară, și-o trase peste cap și o aruncă deoparte. Își desfăcu apoi sutienul și îl aruncă și pe acela, își alunecă degetele sub elasticul lenjeriei intime, și-o trase jos și se dezbrăcă de tot.

El o privea tăcut, și chipul lui nu trăda absolut nimic.

Ea ridică atunci brațele și-și trecu mâinile prin păr, ridicându-și-l de pe ceafă. Îndoi un genunchi, se întoarse ușor din talie și asumă poziția aceea care vânduse un milion de afișe.

La vârsta și la greutatea pe care o avea să stea așa în fața lui ar fi trebuit să fie absolut ridicol. În schimb, se simțea puternică și extrem de sexuală... exact așa cum o înfățișase în tabloul lui.

– Crezi că asta e tot ce trebuie să faci ca să mă iei înapoi? mârâi el morocănos.

– Da. Așa cred.

El îi făcu un semn din cap spre o canapea veche de catifea care nu fusese acolo și ultima dată când venise aici.

– Culcă-te pe canapea!

Lilly se întrebă dacă mai pusese și o altă femeie să îi pozeze pe canapeaua aceea, dar în loc de gelozie, o cuprinse o senzație neașteptată de milă. Oricine ar fi fost femeia aceea, ea nu poseda nici un pic din forța lui Lilly.

Afișă un zâmbet lent și sigur pe sine și se duse la canapea. Era așezată chiar sub unul dintre spoturile de lumină din tavanul studioului și lumina i se revărsă pe piele când se așeză pe ea.

Nu fu deloc surprinsă să-l vadă luând o paletă și mai multe tuburi de vopsea din geanta sa. Cum ar fi putut rezista să nu o picteze? Își odihni capul pe unul din brațele canapelei și se instală cu deplină mulțumire pe catifeaua moale, în timp ce el lucra să umple paleta. Într-un final luă mai multe pensule și veni spre ea.

Lilly observase deja că respira mai repede. Și acum vedea focul dorinței care ardea sub sclipirea de geniu din ochii lui. Îngenunche în fața ei. Și ea așteptă. Mulțumită.

Și apoi începu să o picteze. Nu o imagine pe pânză. Îi picta carnea.

Alunecă peste coastele ei o pensulă moale, îmbibată în roșu cadmiu, apoi adăugă violet Mars și albastru de Prusia pe șoldul ei. Îi decoră umărul și burta cu portocaliu, albastru cobalt și verde smarald, după care își propti între dinți o pensulă folosită, la fel cum și-ar fi ținut pumnalul un pirat, și îi coloră sânii în bleumarin și verde crud. I se întări sfârcul în clipa în care îl împodobi cu turcoaz și magenta. După aceea îi deschise coapsele și i le împodobi cu modele agresive de albastru-verzui și albastru-violet.

Lilly simți cum frustrarea se clădea în ființa lui cot la cot cu dorința și nu fu deloc surprinsă când aruncă deoparte pensulele și începu s-o picteze cu mâinile goale, amestecând culorile și revendicându-i carnea, până când nu mai putea îndura tortura aceea.

Sări în picioare și trase de nasturii cămășii lui, pătând materialul cu stigmatul auriului renascentist pe care i-l pictase pe palme. Nu mai era mulțumită doar să fie creația lui. Avea nevoie să îl recreeze pe el după imaginea ei, așa că după ce-l avu în față complet gol, se lipi de carnea lui.

Pigmenții fierbinți se amestecară și se îmbinară în timp ce se imprimau pe corpul lui. Încă o dată nu exista nici un pat, așa că trase pernele de pe canapea și îl sărută până când nu mai aveau aer nici unul dintre ei.

În cele din urmă el se retrase suficient de mult, ca să se poată deschide pentru el.

– Lilly, dragostea mea... şopti el şi apoi o pătrunse cu aceeaşi ardoare cu care crea.

Coapsele îi alunecau pe şoldurile lui din cauza vopselei, aşa că îşi încolăci şi mai strâns picioarele în jurul lui. Şi el o pătrunse şi mai tare, şi mai repede, ca răspuns. Gurile lor se îmbinară cu trupurile lor până când încetară să mai fie două entităţi separate. Şi împreună... uniţi ca o singură fiinţă, se rostogoliră de la marginea lumii.

După aceea se jucară cu vopseaua şi schimbară sărutări lungi şi profunde, laolaltă cu declaraţii de amor pe care nu şi le spuseseră niciodată. Numai atunci când ajunseră împreună la duş Lilly îi spuse că nu avea să se căsătorească cu el.

– Păi cine te-a cerut de nevastă?

– Nu imediat, adăugă ea, ignorând izbucnirea lui. Vreau să locuim o vreme împreună mai întâi. Într-un păcat boem perfect.

– Spune-mi doar că nu trebuie să închiriez un apartament trist undeva în partea de jos a Manhattanului.

– Nu. Şi nici în Mexic. La Paris! Nu crezi că ar fi absolut minunat? Aş putea să fiu muza ta...

– Oh, draga mea Lilly... dar nu ştii că eşti deja muza mea?

– Oh, Liam, te iubesc la nebunie! Noi doi... noi doi, într-un studio din Sixth Arrondissement, deţinut de o bătrânică îmbrăcată în costume Channel. Tu şi genialitatea ta, şi trupul tău absolut, absolut fantastic. Şi eu, şi păturile mele. Şi vin, şi pictură, şi Paris.

– Sunt ale tale. El râse apoi, eliberând acel râs rezonant şi luxuriant, în timp ce-i săpunea sânii. Mi-am amintit să-ţi spun că te iubesc?

– Da, zise ea şi zâmbi din tot sufletul ei, uitându-se în ochii aceia întunecaţi şi intenşi. Şi o să agăţ un set de clopoţei de vânt sub cornişă.

– Lucru care o să mă țină treaz, așa că o să trebuiască să fac dragoste cu tine toată noaptea.
– Chiar ador clopoțeii pentru vânt!
– Și eu te ador pe tine!

Cu o senzație rece de detașare, Kevin privea acul vitezometrului de la Ferrariul său urcând. O *sută patruzeci... o sută patruzeci și unu...* Zbura glonț pe autostradă pe lângă ultima dintre suburbiile din Chicago. Va conduce și până în Iowa, dacă era nevoie... oriunde... orice ca să facă neliniștea asta pe care o simțea să dispară și să se poată concentra la ceea ce era important.

Cantonamentul de vară va începe mâine-dimineață. Până atunci va conduce fără oprire.

Avea nevoie să simtă adrenalina vitezei. Sfârâiala pericolului. O *sută patruzeci și cinci... o sută patruzeci și șase...*

În dreapta lui, alunecară de pe scaun actele de divorț care sosiseră în dimineața aceea de la avocatul lui Molly. De ce naiba nu vorbise cu el înainte să facă asta? Încercă să se tempereze și să-și recapete stăpânirea de sine, amintindu-și ce era important.

Mai avea doar vreo cinci sau șase ani buni rămași...

Să joace la echipa Stars era tot ce conta...

Nu își putea permite să se lase distras de efortul de care era nevoie pentru a mulțumi o femeie pretențioasă și greu de întreținut...

Înainta din ce în ce mai repede... până când era atât de sătul să se asculte gândind, încât apăsă și mai tare pedala de accelerație.

Trecuseră o lună și patru zile de când nu o mai văzuse pe Molly, așa că nu o mai putea învinui pe ea pentru faptul că nu-și întețise antrenamentele așa cum intenționase și că nu se uitase la filmările de la meciuri, așa cum își propusese. În schimb, se dusese la cățărări pe stânci, făcuse rafting și zburase cu parapanta. Dar nu-l mulțumise nimic.

Singura dată când se simţise cât de cât mulţumit fusese atunci când vorbise cu Lilly şi cu Liam, cu câteva zile în urmă. Amândoi păruse foarte fericiţi.

Volanul îi vibra sub palme. Dar simţise mai multă adrenalină de atât atunci când sărise de pe stânci cu Molly în tabără.

O sută cincizeci şi doi.

Sau atunci când Molly răsturnase canoea pe lac, nu?

O sută cincizeci şi trei.

Sau când se căţărase în copac după Marmie?

O sută cincizeci şi patru.

Sau doar stând şi privindu-i ochii strălucitori de drăcuşor împieliţat!

Şi atunci când făcuseră dragoste. Aia da adrenalina vieţii!

Iar acum toată distracţia dispăruse. I se păruse mai palpitant să se plimbe cu bicicleta prin tabără cu Molly alături de el, decât să gonească cu 154 de kilometri la oră într-un Ferrari Spider.

I se aduna sudoare la subsuori. Dacă îi exploda o roată acum, nu avea s-o mai vadă niciodată. Nu va mai avea niciodată ocazia să-i spună că avusese dreptate în privinţa lui de la bun început. Era exact atât de speriat şi de fricos pe cât spusese ea.

Se îndrăgostise de ea.

Şi într-o clipită, toate golurile din sufletul lui se umplură şi luă piciorul de pe pedala de acceleraţie. Se lăsă pe spate în scaun. Se simţea ca şi când îi explodase pieptul. Lilly încercase să-i spună... şi la fel şi Jane Bonner... dar el nu ascultase. Molly avea dreptate. Crezuse mereu în secret că nu se putea ridica la înălţime ca om pe cât se ridica ca jucător de fotbal, aşa că nici nu mai încercase deloc. Dar era deja mult prea bătrân ca să-şi mai trăiască viaţa în umbrele trecutului.

Trecu pe banda din dreapta. Se simţea calm acum pentru prima dată după multe luni. Molly îi spusese că îl iubea şi acum înţelegea şi el exact la ce anume

se referise. Și mai înțelegea și ce trebuia să facă. Și de data asta intenționa să o facă așa cum trebuia.

O jumătate de oră mai târziu, sună la ușa familiei Calebow. Andrew deschise ușa purtând blugi și un tricou portocaliu.

– Kevin! Vrei să mergi cu mine la înot?

– Îmi pare rău, amice, dar nu pot astăzi, zise Kevin și se strecură pe lângă el. Trebuie să vorbesc cu mama și cu tatăl tău.

– Nu știu unde e tata, dar mama e în biroul ei.

– Mersi, piciule. Îl mângâie pe cap afectuos pe Andrew și apoi își croi drum prin casă spre biroul din spate al lui Phoebe. Ușa era deschisă, dar ciocăni oricum. Phoebe?

Ea se întoarse și rămase holbându-se la el cu ochii mari.

– Îmi pare rău că dau buzna așa, dar trebuie să vorbesc cu tine.

– A, da? zise ea sceptică și se lăsă pe spate în scaun, întinzându-și picioarele lungi, dar nici pe departe la fel de frumoase sau de ispititoare ca ale lui Molly. Purta niște pantaloni scurți albi și era încălțată cu niște sandale roz de plastic, cu dinozauri mov pictați. În ciuda acestui fapt, părea la fel de formidabilă ca Însuși Dumnezeu... și la drept vorbind, în lumea fotbalului era și la fel de puternică.

– E vorba despre Molly.

O clipă i se păru că vede o bănuială pe chipul ei.

– Ce-i cu ea?

Intră în birou și așteptă o invitație să ia loc. Dar aceasta nu veni.

Nu avea cum să zică ce-avea de zis cu ușurelul și nici vreun motiv real să încerce.

– Vreau să mă căsătoresc cu ea. De-adevăratelea. Și vreau binecuvântarea ta.

Nu primi zâmbetul cald la care se așteptase.

– Și mai exact ce anume te-a făcut să te răzgândești?

– Faptul că o iubesc și vreau să facă parte din viața mea pentru totdeauna.

– Înțeleg...

Chipul ei nu trăda absolut nimic. Sau poate că nu știa ce simțea Molly pentru el? Pe de altă parte, ar fi fost ceva tipic pentru Molly să încerce să îl protejeze, ascunzându-și sentimentele pentru el față de sora ei.

– Și mă iubește și ea.

Phoebe nu părea deloc impresionată.

Așa că mai încercă o dată.

– Sunt destul de sigur că o să fie fericită cu treaba asta.

– Oh, da, sunt sigură că o să fie. Cel puțin la început.

Temperatura din cameră scăzu brusc cu zece grade.

– Ce vrei să spui cu asta?

Phoebe Calebow se ridică de la biroul ei, părând mult mai dură decât ar fi trebuit să pară o femeie care purta sandale de plastic cu dinozauri.

– Știi că noi ne dorim ca Molly să aibă parte de o căsătorie adevărată.

– Și eu la fel. Și tocmai de asta sunt aici.

– Un soț care să o pună pe primul plan.

– Exact asta o să primească.

– Se pare că lupul își schimbă părul îngrozitor de repede.

Kevin nu se prefăcu că nu înțelegea la ce se referea.

– Recunosc că mi-a luat ceva timp să-mi dau seama că viața mea trebuie să fie despre ceva mai mult decât despre fotbal... Dar faptul că m-am îndrăgostit de Molly m-a făcut să-mi schimb perspectiva și prioritățile.

Nu era deloc încurajatoare expresia rece și sceptică de pe chipul ei, atunci când ieși din spatele biroului.

– Păi și cum rămâne cu viitorul? Toată lumea știe ce simți pentru echipa asta. I-ai și spus odată lui Dan că ți-ar plăcea să devii antrenorul echipei după ce te retragi ca jucător, și cumva el a înțeles din asta că ai vrea să urci pe scara ierarhică în club. Încă mai simți la fel?

Nu avea de gând să mintă.

- Faptul că mi-am schimbat perspectiva și prioritățile nu înseamnă că vreau să dau cu piciorul la asta.

- Mda, nici nu mă gândeam că ar însemna asta. Încrucișă brațele la piept. Și... hai să fim sinceri acum... de fapt și de drept... o vrei pe Molly sau vrei clubul Stars?

Kevin simți cum totul îngheță o clipă în interiorul lui.

- Sper că nu mă întrebi ce cred eu că mă întrebi.

- Să pui bazele unui căsătorii permanente cu ea mi se pare o modalitate eficientă de a te asigura că o să ajungi într-un final să urci pe scara ierarhică.

Kevin se simțea înghețat până în măduva oaselor.

- Am zis că vreau binecuvântarea ta. Nu am spus și că am nevoie de ea. Dădu să plece, doar că următoarele cuvinte ale lui Phoebe îl loviră în spate ca o săgeată.

- Dacă te mai apropii de ea, poți să-ți iei adio de la Stars pentru totdeauna.

Se întoarse spre ea, nevenindu-i să creadă ce auzea.

Ochii ei erau reci ca gheața și tăioși precum oțelul. Și vedea în ei o hotărâre de neclintit.

- Vorbesc serios, Kevin. Sora mea a suferit suficient și n-o să te las să te folosești de ea ca să-ți îndeplinești planurile pe termen lung. Stai departe de ea! Poți să ai echipa, sau o poți avea pe Molly... dar nu le poți avea pe amândouă.

capitolul 26

Daphne era foarte, foarte prost dispusă. Și starea aceasta proastă o urmă în timp ce pregăti fursecurile ei preferate cu căpșune și fulgi de ovăz și atunci când vorbi cu Șoricelul Murphy care se mutase în pădure cu doar câteva săptămâni în urmă. Și nici măcar teancul de monede strălucitoare care zornăiau în rucsacul

ei roz nu o făcea să se simtă mai bine. Şi-ar fi dorit să dea fuga acasă la Melissa, ca să o înveselească ea, însă prietena ei plănuia o călătorie la Paris cu noul ei prieten, Broscoiul Leo.

Dar cel mai mult şi mai mult, Daphne era prost dispusă pentru că îi era dor de Benny. Da, o înfuria la culme uneori, dar dincolo de asta era cel mai bun prieten al ei. Doar că el nu o mai considera cea mai bună prietenă a lui. Daphne îl iubea pe Benny, dar Benny nu o iubea pe ea.

Suspină şi îşi şterse ochii cu breteaua chitarei sale electrice. Astăzi Benny începea programul la noua lui şcoală... şi probabil se va distra aşa de tare acolo, încât nici măcar nu se va gândi la ea. Se va gândi la eseurile pe care le va înscrie la fotbal şi la toate iepuroaicele care vor sta dincolo de gardul şcolii, cu bluziţele lor strâmte şi la cum vor încerca să-i atragă atenţia cu cuvintele lor din limbi străine exotice şi cu buzele lor mari şi cu sânii lor săltăreţi. Fete care nu îl înţelegeau la fel de bine cum îl înţelegea ea, care erau impresionate de faima lui şi de banii lui, şi de ochii lui verzi, şi care nu ştiau că lui îi plăceau pisicile şi că uneori avea nevoie să fie distrat şi angajat în aventuri palpitante şi că nu ura pudelii chiar aşa de mult pe cât credea şi că îi plăcea să doarmă cuibărit lângă ea, cu mâna aşezată pe...

Molly rupse foaia de hârtie din caietul ei galben. Povestea asta trebuia să fie *Daphne e prost dispusă,* nu *Daphne şi telenovelele din capul ei.* Se uită spre pajiştea Bobolink Meadow şi se întrebă cum era posibil ca anumite părţi din viaţa ei să fie atât de fericite şi altele *atât* de triste.

Hanoracul pe care-l întinsese pe iarbă se făcuse ghem sub picioarele ei goale. Era al lui Kevin. Îl îndreptă la loc şi încercă să se concentreze asupra părţilor fericite din viaţa sa.

Datorită noului ei contract editorial, avea acum stabilitate financiară pentru prima dată de când își dăduse de pomană moștenirea și avea mii de idei pentru cărți noi. Tabăra și pensiunea erau pline ochi - la capacitate maximă - și cu cât le dădea mai multe responsabilități lui Troy și lui Amy, cu atât mai mult se ridicau și ei la înălțimea sarcinilor.

Cei doi începuseră să aibă sentimente tot mai puternice pentru tabără. Ba, de fapt, ajunseseră să fie la fel de posesivi cu locul acela ca ea și chiar o rugaseră să ia în considerare să transforme mansarda într-un apartament în care ei doi să poată locui tot anul. Voiau să țină pensiunea deschisă și pe timp de iarnă pentru cei pasionați de schi și de snowboarding, dar și pentru oamenii de la oraș care voiau doar să se bucure de magia iernii undeva într-un peisaj rustic. Și Molly hotărâse să-i lase să facă asta. Atunci când căutase pe cineva care să administreze tabăra tot anul, Kevin trecuse cu vederea cele mai evidente și mai potrivite persoane.

Ura cât de tare îi era dor de el. Și probabil el nici măcar nu se gândea la ea. Știa acum că fusese pierderea lui. Ea îi oferise cel mai de preț bun al ei, și el îi dăduse cu piciorul.

Își luă din nou caietul de notițe. Dacă nu putea să lucreze la *Daphne e prost dispusă*, putea măcar să facă lista cu cumpărăturile pe care să le ia Troy mai târziu când se ducea în oraș. Amy pregătea pentru ceai noua ei specialitate - brioșele mușuroi de furnici, care erau niște prăjituri cu fulgi de ciocolată, cu glazură verde de cocos și jeleuri mici sub formă de viermișori. Molly știa că o să simtă lipsa ajutorului lui Lilly cu invitații... dar în același timp era conștientă că avea să îi fie de o mie de ori mai dor de compania femeii. Se mai binedispuse un pic când se gândi cât de fericiți erau acum Lilly și Broscoiul Leo.

Auzi o mișcare în spatele ei, așa că lăsă deoparte caietul de notițe. Unul dintre oaspeți găsise ascunzătoarea ei secretă. Până acum în dimineața aceasta făcuse

rezervări la restaurant, desenase hărţi marcând drumurile spre magazinele de antichităţi din zonă şi spre terenurile de golf, desfundase o toaletă, reparase un geam stricat şi îi ajutase pe copiii mai mari să organizeze o vânătoare de comori.

Se abandonă în faţa inevitabilului, pregătită mintal să înfrunte orice altă provocare care îi venea din partea oaspeţilor pensiunii. Se întoarse şi... şi îl văzu pe Kevin venind în jurul gardului de la capătul pajiştii.

Şi i se tăie complet respiraţia. Ramele argintii ale ochelarilor lui Revos străluceau în lumină, şi briza caldă îi ciufulea părul. Purta o pereche de pantaloni kaki şi un tricou de culoare albastru-deschis. Abia atunci când se apropie mai mult observă că tricoul său avea un imprimeu cu Daphne.

Kevin se opri unde era şi rămase acolo o clipă, uitându-se pur şi simplu la ea. Molly stătea cu picioarele încrucişate pe iarbă, soarele îi încălzea umerii dezgoliţi, făcându-i pielea să strălucească şi câţiva fluturaşi galbeni dansau în jurul capului ei ca nişte fundiţe de păr, mişcate de adierea vântului. Ea era întruparea a tot ceea ce pierduse la răsăritul zorilor – a viselor cu tot ce nu înţelesese că avea nevoie, până în acel moment. Ea era tovarăşa lui de joacă, confidenta lui şi amanta senzuală care-i făcea sângele să-i clocotească în vene. Era mama copiilor lui şi companioana lui la bătrâneţe. Era bucuria inimii lui.

Şi se uita la el ca şi când ar fi fost un sconcs care ieşise din pădure.

– Ce vrei?

Ce se întâmplase cu „Sărută-mă, prostule..."? Ah, daaa... Îşi scoase ochelarii de soare şi încercă prima dată cu un pic din zâmbetul de playboy de altădată.

– Cum mai merge treaba?

La naiba! Chiar spusese asta? Chiar o întrebase „cum mai merge treaba?"?! Oh, da... clar merita orice cu care avea de gând să-l lovească.

- Cum nu se poate mai bine, răspunse ea. Frumos tricou. Acum pleacă de pe proprietatea mea!

Şi cam aici se termina cu femeia care îi urase tot ce era mai bine ultima dată când se văzuseră.

- Mda... Ăăă... ei bine... am auzit că s-ar putea să vinzi locul ăsta.

- Când o să am timp să mă ocup de asta.

- Păi poate o să-l cumpăr înapoi de la tine.

- Sau poate nu. Se ridică apoi, şi Kevin văzu câteva fire de iarbă agăţate de unul dintre picioarele acelea pe care îi plăcea la nebunie să le atingă. De ce nu eşti în cantonament?

- În cantonament? întrebă el, strecurându-şi ochelarii de soare în buzunarul tricoului.

- Da, păi veteranii trebuiau să se prezinte la apel în dimineaţa asta.

- La naiba! Atunci înseamnă că am cam dat de necaz...

- Phoebe te-a trimis aici?

- Nu chiar.

- Atunci care-i treaba?

- Voiam să vorbesc cu tine, atâta tot. Să-ţi povestesc nişte lucruri.

- Da, mersi... trebuia să fii în cantonament.

- Cred că ai mai zis asta o dată... te repeţi...

- E de-ajuns să dau un singur telefon ca să aflu de ce nu eşti acolo.

Nu voise să facă asta încă şi îşi îndesă mâinile în buzunare.

- Poate ar fi mai bine să asculţi ce am de zis mai întâi.

- Dă-mi mobilul tău!

- E în maşină.

Molly luă atunci de pe jos un hanorac despre care îşi amintea că era al lui şi mărşălui spre capătul pajiştii.

- Atunci sun de acasă.

- Sunt absent nemotivat, bine? O să mă dea la schimb la altă echipă.

Ea se răsuci spre el.

- Să te dea la schimb? Dar nu pot face asta!

- Sunt nebuni şi pot să facă orice vor.

- Nu fără să dea cu piciorul sezonului! exclamă ea, răsucind în mâini mânecile hanoracului său, în timp ce şi-l lega pe talie şi apoi schimbând direcţia şi mărşăluind spre el. Spune-mi exact ce s-a întâmplat! Tot. Fiecare cuvinţel.

- Nu vreau. Simţea un nod în gât şi avea senzaţia că limba lui era mai mare şi mai umflată decât de obicei. Vreau să-ţi spun că eşti foarte frumoasă.

Ea îl privi suspicioasă.

- Arăt exact la fel ca ultima dată când m-ai văzut, doar că acum mi s-a înroşit nasul de la soare.

- Eşti superbă, zise el şi veni mai aproape de ea. Şi vreau să mă căsătoresc cu tine. De-adevăratelea. Şi pentru totdeauna.

Molly clipi uimită.

- De ce?

Treaba asta nu mergea deloc aşa cum plănuise el. Îşi dorea să o atingă... să o ia în braţe... însă liniile încruntate dintre sprâncenele ei îl făceau să se gândească mai bine.

- Pentru că te iubesc. Chiar te iubesc. Mai mult decât mi-am închipuit vreodată că ar fi posibil să iubesc pe cineva.

Tăcere absolută.

- Ascultă-mă, Molly! Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat... Îmi pare rău că mi-a luat aşa de mult timp să-mi dau seama ce vreau. Dar cât am fost cu tine, mi-era prea bine că să am timp să gândesc. Dar după ce ai plecat, n-a mai fost nimic bine şi mi-am dat seama că ai avut dreptate cu tot ce ai spus despre mine. Mi-era frică. Şi de-aia am lăsat ca fotbalul să devină întreaga mea viaţă. Doar că era singurul lucru de care am fost vreodată sigur în viaţa asta şi tocmai de-aia am şi devenit aşa de nesăbuit şi imprudent anul ăsta. Simţeam că lipseşte ceva în interiorul meu şi încercam să umplu golul acela... doar că am procedat total greşit în încercările mele. Dar acum al

naibii de sigur nu mai simt că lipsește nimic din mine, pentru că acum ești tu aici.

Lui Molly îi bubuia atât de tare inima în piept, încât îi era teamă că o putea auzi și el. Oare chiar vorbea serios? Fără îndoială părea că vorbea serios... era îngrijorat, supărat și mai serios decât îl văzuse vreodată. Dacă vorbea serios? Dacă era sincer?

Fiind un copil care fusese abuzat emoțional în trecut, Molly avea un instinct de supraviețuire foarte puternic, și acesta se activă imediat.

– Spune-mi despre schimb!

– Hai să nu vorbim despre asta acum! Hai să vorbim despre noi! Și despre viitor...

– Nu pot să vorbesc despre viitor până nu înțeleg prezentul. Adică ce se întâmplă aici și acum.

Probabil Kevin știuse că nu avea de gând să o lase baltă... dar tot încercă să divagheze.

– Mi-a fost foarte dor de tine. N-am mai fost fericit fără tine.

Era tot ce își dorise vreodată să audă de la el. Și totuși...

– Nu trebuie decât s-o sun.

El se duse atunci spre gardul delimitator.

– Bine. Bine... facem cum vrei tu. Propti o mână pe gard și continuă: Am vrut să încerc să îndrept lucrurile cu ei o dată pentru totdeauna, așa că m-am dus la ei. Dan nu era acolo, dar am vorbit cu Phoebe. I-am zis că te iubesc și că vreau să te cer în căsătorie de-adevăratelea. I-am zis că vreau binecuvântarea ei.

Molly simțea că avea nevoie de ceva de care să se țină, pentru că i se înmuiară genunchii. Doar că nu avea nimic în jur, așa că se lăsă în jos pe iarbă, își trase genunchii la piept și se concentră să inspire adânc și să expire.

El se uită în jos la ea.

– Chiar ai putea să fii un pic mai fericită, știi?!...

– Spune-mi și restul.

– Lui Phoebe nu i-a plăcut ce am avut de zis. Plecă de lângă gard, și liniile formate de contrariere și nemulțumire din jurul gurii lui se adânciră și mai mult. Ba, de fapt,

i-a displăcut complet. M-a acuzat că încerc să te folosesc ca pe o poliță de asigurare pentru momentul când mă retrag.

– Nu înțeleg.

– Toată lumea știe că vreau să ajung antrenor în cele din urmă, și am mai vorbit cu Dan despre munca pe care o face el la biroul clubului...

Și atunci Molly înțelese în sfârșit.

– A zis că te folosești de mine ca să ai garanția unui viitor la Stars. Așa e?

El izbucni atunci:

– Nu am nevoie de nici o garanție! Mi-am demonstrat valoarea cu mult timp în urmă! Nu există nici un alt jucător în ligă care să știe mai multe despre joc decât știu eu! Dar s-a uitat la mine ca și când aș fi fost doar un parazit anonim. Molly, știu că o iubești pe sora ta, dar fotbalul e un joc în care tot ce contează e victoria... și trebuie să-ți spun că în clipa asta mi-am pierdut orice respect pentru ea.

Molly își recăpătase suficientă forță în picioare, cât să se poată ridica.

– Mai e și altceva, nu?

Expresia de pe chipul lui era un amestec de furie și confuzie... ca și când nu putea să înțeleagă cum o viață de aur s-ar fi putut nărui atât de ușor.

– A zis că pot să te am pe tine, sau pot să am Stars... Dar nu și pe amândouă. A zis că, dacă te mai văd vreodată, cariera mea la echipa asta s-a terminat. Că dacă stau departe de tine, pot să-mi păstrez slujba.

Și în clipa aceea, Molly simți că în inima ei se revărsă ceva cald și fluid.

– Și tu ai crezut-o?

– Păi fii al naibii de sigură că am crezut-o! Și e pierderea ei! Nu am nevoie de Stars. Nici măcar nu mai vreau să joc pentru ei.

Oh, Doamne, Dumnezeule! Sora ei iubitoare și băgăreață...

– Te-a păcălit, Kevin. Toată treaba asta e o înșelătorie.

– Ce tot spui?

– Vrea să am și eu parte de o Poveste de Dragoste Fantastică, așa cum au ea și Dan.

– Nu, crede-mă că i-am văzut fața. I-am văzut ochii. Nu e nici o păcăleală.

– Phoebe e foarte abilă.

– Nu are nici un sens ce spui. Cum adică vrea să ai parte de o poveste de dragoste? Îi spusesem deja că te iubesc.

– E o romantică incurabilă de fel și o idealistă. Aproape la fel de mult ca mine. O poveste de dragoste obișnuită nu e suficient de bună pentru ea. Vrea să am ceva de care să-mi amintesc toată viața... ceva la care să mă gândesc dacă uiți să-mi trimiți flori la aniversarea nunții sau dacă te enervezi pe mine că am lovit mașina.

– Mda, sunt sigur că tu înțelegi foarte bine ce spui acolo... dar eu, unul, nu pricep o iotă.

– Ai înțelege dacă ai fi femeie.

– Da, ei bine, scuză-mă că am...

– Cuvintele sunt minunate... doar că din când în când, câteva femei pe lumea asta sunt suficient de norocoase să aibă parte de ceva mai mult... de ceva de neuitat. Pentru ea era ceva atât de firesc... încât își dădea seama că trebuia să-l facă și pe el să înțeleagă. Nu înțelegi? Dan i-a salvat viața lui Phoebe! A fost dispus să renunțe la tot și la orice pentru ea. Și datorită acestui lucru, Phoebe știe că este și va fi mereu pe primul plan pentru el... înaintea fotbalului, înaintea ambițiilor lui... mai presus de tot. Și a vrut să am și eu parte de același lucru cu tine, așa că te-a convins că trebuia să alegi.

– Adică eu ar trebui să cred că a pus în pericol toată echipa, doar ca să îmi forțeze mie mâna să fac un gest romantic grandios? Deja începuse să țipe. Chiar ar trebui să cred *treaba asta?*

Kevin o iubea! Putea vedea asta în ochii lui și o putea auzi în frustrarea din glasul său. Fusese dispus să renunțe la echipa Stars pentru ea, și inima aproape că nu îi mai încăpea în piept de fericire... Inima ei cânta

de fericire. Doar că sunetul acela era aproape sufocat de un alt sunet... de unul care era la fel de neaşteptat, pe cât era de inevitabil.

Ţignalul alarmei de incendiu.

Şi se strădui din răsputeri să îl ignore. Chiar dacă ştia că, de fapt, cariera lui Kevin la Stars era la fel de în siguranţă ca oricând, dar el nu ştiuse asta... şi faptele vorbeau de la sine... în ciuda acestui lucru, el fusese dispus să facă sacrificiul suprem.

Da, inima ei fără îndoială cânta. Da, acesta era un moment pe care l-ar fi putut retrăi toată viaţa sa. Un moment absolut perfect.

Cu excepţia alarmei de incendiu.

Dar refuza să o asculte.

– Pari un pic furios.

– Furios? Păi de ce, mama naibii, aş fi furios?

– Pentru că Phoebe te-a dat afară de la Stars.

– Ai uitat că *nu îmi pasă deloc* de Stars. Uiţi că vreau să joc pentru o echipă al cărei patron înţelege că miza jocului este *victoria*... Nu una care să pună în pericol bunuri şi venituri în valoare de milioane de dolari, pentru ca fundaşul ei cel mai bun să se poată juca de-a Sir Galahad!

Alarma de incendiu din mintea ei ţiuia din ce în ce mai tare.

– Atunci înseamnă că n-ai făcut nici un mare sacrificiu.

Kevin era un campion, aşa că îşi putea da seama că se apropia un atac-fulger încă de dinainte să înceapă. Şi expresia de pe chipul lui deveni precaută.

– E aşa de importantă pentru tine? Toată treaba asta cu gestul romantic grandios?

Nino... nino... nino...

– Trebuie să mă duc să mă pregătesc pentru ceai.

– Nu am făcut suficient? Vrei ceva mai mult?

– Deloc. Absolut nimic.

Kevin înjură în şoaptă, după care o ridică în braţe şi începu să o care înspre pădure.

– Bine... ce zici de acest gest romantic?

Molly încrucișă brațele la piept, încrucișă și gleznele, devenind imaginea perfectă a îmbufnării. Dar simțea că îi era un pic greață.

– Dacă treaba asta implică corpuri goale, atunci e sex, nu romantism.

Din păcate, el o lăsă atunci jos în loc să o sărute până când ajungea să înăbușe sunetul a o mie de alarme de incendiu.

– Crezi că nu știu care-i diferența dintre sex și romantism? Crezi că sunt idiot, doar pentru că sunt bărbat?

Povestea ei de Dragoste Fantastică o luase la vale serios din cauza unei alarme de incendiu care suna atât de tare în mintea ei, încât și-ar fi dorit să-și acopere urechile.

– Cred că numai tu poți să răspunzi la întrebarea asta...

– Bine, fii atentă aici ce o să fac. Inspiră adânc și îi întâlni privirea, ferm. O să câștig Super Bowlul pentru tine.

Molly își dădea seama că vorbea serios, și mici explozii de fericire începură să se împrăștie prin sufletul ei precum praful de stele, însă fiecare din ele era minimalizată rând pe rând de alarma de incendiu. Și în clipa aceea înțelese că se confrunta cu întrebarea fundamentală a vieții ei, o întrebare care își avea rădăcinile în inima copilei care fusese abandonată emoțional pe vremea când fusese mult prea mică. Kevin Tucker era suficient de puternic să ucidă balauri pentru ea și suficient de puternic ca să câștige Super Bowlul pentru ea... dar oare era suficient de puternic ca să o iubească și atunci când nu era demnă de iubit? Avea nevoie de un răspuns care să amuțească pe vecie sunetul alarmei de incendiu.

– E de-abia iulie, idiotule, mârâi ea. Până în ziua cu Super Bowl nici măcar n-o să mai știu cum te cheamă.

– Mă îndoiesc foarte serios de asta.

– Mda, bine, cum zici tu. Se scărpină pe o mușcătură de țânțar, adoptă o expresie plictisită și apoi rosti cele

mai urâte cuvinte pe care le scosese pe gură vreodată: Mda, a fost greşeala mea. De fapt nu cred că te iubesc.

Oripilată, vru imediat să mai zică ceva sau să-şi retragă cuvintele, dar apoi se opri pentru că Kevin nu părea deloc supărat. Ci doar gânditor... de fapt, analitic.

- Minţi. Ai auzit vreodată de defileul Saxeten River Gorge?

- Nu pot să spun că da. „Cumva urletul alarmei de incendiu mai scăzuse cu câţiva decibeli?" Oricum, sună plictisitor. Tu ai auzit când ţi-am spus că nu te iubesc?

- Da. În fine... Se află în Suedia şi ceva mai periculos de atât nu există. Dar sunt dispus să mă cobor în rapel până la fund şi când ajung acolo să-ţi sculptez iniţialele în stâncă.

„Da, în mod sigur, nu mai sună la fel de tare!", se gândi ea. Bătu uşor cu piciorul pe iarbă.

- Mda, emoţionant, ce să zic?! Doar că Suedia e aproape la fel de departe ca Super Bowl. Şi-n plus, de fapt şi de drept, dacă stai să te gândeşti, ce zici tu acolo nu ar fi nimic mai mult decât un pic de graffiti, nu?

- Este un sport care se numeşte parapantism. Sari cu parapanta de pe vârful unui munte şi...

- Dacă n-o să-mi scrii numele pe cer în timp ce cobori, nici nu-ţi mai bate gura.

Lui Kevin i se aprinseră ochii atunci.

- Ba de fapt, zise ea în grabă, las-o baltă cu totul, că probabil mi-ai scrie numele greşit. În plus, cei mai apropiaţi munţi sunt ăia din partea cealaltă a statului... Aşa că de ce nu alegi ceva aici şi acum? Bine, poate că te iubesc un pic, dar adevărul, campionule, este că toate chestiile astea de Iron Man poate că ar impresiona băieţii în vestiar, dar sigur n-o să-ţi aducă copii şi mese gătite în casă.

Copii şi mese gătite în casă! O familie care să fie numai şi numai a ei. Şi un bărbat care să o satisfacă până în adâncurile cele mai tainice ale sufletului ei.

Şi uite aşa, alarma de incendiu amuţi pentru totdeauna.

– A, deci vrei să jucăm dur, da? zise el.

Kevin o înțelegea mai bine decât oricare alt om de pe fața pământului. O înțelegea atât de bine, încât încă nu aruncase mănușile frustrat și nu plecase. Molly asculta liniștea glorioasă din interiorul ei și îi venea să plângă de bucuria de a ști că iubirea acestui bărbat nu trebuia să fie câștigată cu un comportament exemplar perpetuu.

– Am fost dispus să renunț la Stars pentru tine, îi aminti el, cu o expresie șireată întipărită pe chip. Dar bănuiesc că asta nu e suficient de bun pentru tine.

– Oh, da, ce să zic...

Kevin fără echipa Stars era ceva de neconceput.

El nu-și dezlipi nici o clipă ochii de la ea.

– Așadar va trebui să-ți ofer ceva mai mult.

– Nu e necesar, zise ea și zâmbi cu toată dragostea pe care o simțea pentru el. Ai trecut testul.

– Prea târziu. O apucă apoi de mână și începu să o tragă spre tabără. Vino încoace, scumpete!

– Nu, Kevin, serios... e în regulă. Gata! Eu doar voiam să... adică era chestia aia cu alarma de incendiu. Știu că este o nebunie, dar voiam să mă asigur că mă iubești cu adevărat! Și...

– Ai putea să mergi un pic mai repede? Aș vrea să termin cu treaba asta cât mai repede, ca să mă apuc să lucrez la unul dintre copiii ăia de care ai adus vorba.

Un copil... Și de data asta va fi fost totul bine. Observă apoi că o trăgea spre plajă.

– Kevin, nu trebuie să...

– Cred că ar fi mai bine să luăm una din bărcile alea cu vâsle. Nu că nu aș avea încredere în tine într-o canoe, dar hai să fim serioși, ai deja un dosar pătat.

– Adică vrei să ieșim pe lac? Acum?

– Da, păi avem ceva treburi neterminate, zise el, conducând-o spre docuri. Încă mai cauți gestul acela romantic grandios.

– Ba nu, Kevin, serios, chiar nu mai caut nimic! Am primit deja cel mai romantic gest pe care îl puteai face. Ai fost dispus să renunţi la Stars pentru mine...

– Ceea ce nu te-a impresionat...

– Ba da, ba da! Mai mult decât îţi poţi imagina. Nu m-a impresionat niciodată nimic mai mult!

– Oh, da, sigur m-ai păcălit, atunci. Coborî în barca cu vâsle care era legată la capătul docului, după care o trase şi pe ea în barcă după el. Aparent, încă nu m-am ridicat la înălţimea standardelor lui Dan Calebow.

– Oh, ba da, ba da, zise ea, aşezându-se pe băncuţă. Doar că eram... eram precaută.

– Ba erai complet nebună, zise el, dezlegând barca şi luând vâslele.

– Da... şi asta. Ai dreptate. Păi şi atunci chiar trebuie să ne ducem aşa în depărtări albastre?

– Oh, da, zise el înverşunat şi începu să vâslească.

– Să ştii că nu am vorbit serios. Atunci când am zis că nu te iubesc.

– Crezi că nu ştiu asta? Şi poţi să-mi spui cât de romantic sunt, după ce ajungem în mijlocul lacului.

– Nu că vreau să fiu critică, dar nu-mi pot imagina că ai putea să faci ceva prea romantic acolo.

– Mda, ei bine, asta s-o crezi tu.

Îl iubea atât de mult, încât nu-i venea deloc greu să-i facă pe plac.

– Ai dreptate. Să ne duci vâslind până-n mijlocul lacului chiar e un gest foarte romantic.

– Păi nu ştiu eu ce-i romantismul?

Adevărul era că el nu avea nici cea mai mică idee care era treaba cu romantismul. Însă acest copil de preot cu limba aurită fără îndoială ştia tot ce se putea şti despre iubire. Imaginea lui Daphne făcea valuri pe pieptul lui, în timp ce muşchii i se încordau şi i se relaxau în ritmul în care vâslea.

– Îmi place tricoul tău.

– Dacă ai dreptate în legătură cu sora ta, şi sper să ai într-adevăr, chiar dacă jur că o s-o raportez la comisia

de etică sportivă, o să fac câte unul pentru toți băieții din echipă.

– Poate că asta nu-i tocmai cea mai bună idee a ta...

– Oh, crede-mă, o să le poarte, zise el și zâmbi. Totuși cred că o să fac o concesie pentru linia de apărare și pe tricourile lor o să-l pun pe Benny. A, și apropo de asta... felicitări că ți-ai salvat cărțile. Mi-a povestit Lilly la telefon. Îmi pare rău că a trebuit să-ți vinzi apartamentul, dar oricum ar fi fost prea mic pentru noi amândoi.

Molly se gândi atunci la ferma mare victoriană de la marginea Du Page County, care auzise de la Phoebe că era de vânzare. Locul acela cu siguranță ar fi fost suficient de mare.

– Cred că am cam ajuns la mijloc, zise ea.

El se uită atunci peste umăr, spre mal.

– Da, nu... un pic mai departe. Ți-am zis vreodată cât de adâncă e apa aici?

– Nu cred...

– Ei bine, e foarte adâncă.

Molly putea simți cum i se întindea zâmbetul pe buze.

– Sunt îndrăgostită de tine până peste cap.

– Știu asta. Dar se pare că sentimentele *mele* profunde pentru tine sunt puse la îndoială.

– Promit că n-o să mă mai îndoiesc niciodată de ele.

– Bine, dar hai să ne și asigurăm de asta, da? Aruncă apoi vâslele și plutiră pe apă.

Se uită la ea și zâmbi. Și îi zâmbi și ea înapoi.

Molly avea senzația că inima îi crescuse cumva.

– Ești cel mai al naibii și cel mai direct bărbat pe l-am cunoscut vreodată, Kevin Tucker. Nu știu de ce mi-am închipuit, chiar și pentru o clipă, că aveam nevoie să te supun la vreun test.

– Ee... o mai iei și tu razna așa din când în când.

– Phoebe numește momentele astea „incidente". Și acesta de azi a fost ultimul dintre ele. Am riscat să dau cu piciorul la cel mai important lucru din viața mea, dar

n-o să mai fac greşeala asta. Ochii i se umplură atunci de lacrimi. Ai renunţat la Stars pentru mine.

– Şi aş face-o din nou într-o clipită. Deşi sper sincer să nu mai fiu nevoit să o fac.

Molly izbucni în râs. Şi râse şi el, doar că apoi deveni incredibil de serios.

– Ştiu că nu iubeşti fotbalul la fel de mult ca mine... dar când eram în maşină pe drum încoace, mă tot gândeam că să vin aici era ca şi când m-aş fi uitat spre linia de poartă. Îi mângâie apoi obrazul. Şi apoi te-am văzut stând acolo... aşteptându-mă numai pe mine.

Molly îşi putea închipui şi ea asta.

– S-a înteţit vântul, zise el. Se face mai răcoare.

Soarele natural strălucea pe cer şi în inima ei strălucea soarele iubirii, care era de o mie de ori mai puternic. Şi Molly ştia că nu îi va mai fi frig absolut niciodată în viaţa ei.

– Sunt bine. Perfect, de fapt...

El încuviinţă atunci din cap spre hanoracul pe care-l avea încă legat pe talie.

– Cred că ar fi mai bine să-l pui pe tine.

– Nu am nevoie de el.

– Tremuri...

– E de la exaltare.

– Nu poţi fi niciodată prea grijuliu. Barca se clătină un pic apoi, când se ridică în picioare şi o trase şi pe ea în picioare în faţa lui. După aceea îi desfăcu hanoracul de pe talie şi o îmbrăcă cu el. Era atât de mare, încât îi ajungea până la genunchi. Zâmbi şi îi dădu o şuviţă de păr după ureche. Ai idee cât de mult însemni pentru mine?

– Da... chiar da...

– Bine. Şi apoi într-o fracţiune de secundă, îi trase de mânecile hanoracului, încrucişându-i-le pe corp şi legându-i-le la spate ca pe o cămaşă de forţă.

– Ce fa...?

– Te iubesc. O sărută apoi pe buze uşor, o luă în braţe şi o aruncă peste marginea bărcii.

Molly fu atât de șocată, încât se scufundă și luă o înghițitură sănătoasă de apă și apoi începu să dea din picioare puternic ca să se mențină la suprafață. Și nu era deloc ușor să facă asta, cu brațele captive în hanorac.

– Aici erai, zise el, când scoase capul la suprafață. Începeam să-mi fac griji.

– Ce *faci?*

– Aștept să fii pe punctul să te îneci. Îi zâmbi apoi și se lăsă pe spate pe băncuța bărcii. Și apoi o să-ți salvez viața. Dan a făcut asta pentru Phoebe și o s-o fac și eu pentru tine.

– Dan nu a încercat *să o omoare intenționat, înainte!!* țipă ea.

– Ei bine, eu fac totul și ceva în plus.

– Din toate tâmpeniile idioate pe care le... doar că atunci mai luă o gură de apă, tuși și încercă să își termine ideea. Din păcate, se scufundă din nou.

Și când ieși din nou la suprafață, el era în apă și o aștepta... cu părul ud leoarcă și picurându-i în ochi, cu Daphne lipită de pieptul lui și cu ochii aceia verzi păcătoși dansându-i de pura bucurie de a fi în viață, îndrăgostit și de a se distra așa de bine. Nu exista nici o altă femeie pe acest pământ care să-l distreze la fel de bine ca ea. Și nici o altă femeie care să-l poată iubi mai mult decât îl iubea ea.

Lucru care nu însemna, desigur, că Molly va ceda fără luptă.

– Până când mă salvezi, sublinie ea, o să fiu prea obosită ca să mai fac orice altceva decât să dorm!

Câteva secunde mai târziu, privi hanoracul scufundându-se spre fundul lacului, fără ea.

– A fost grozav de amuzant! Pe chipul lui Kevin se întindea un zâmbet absolut kilometric, și ochii îi erau încețoșați nu numai din cauza apei din lac...

– Nu în fața copiilor.

Și ea avea ochii încețoșați atunci când îl dezbrăcă de tricoul cu Daphne.

Şi făcură dragoste la umbra bărcii, ţinându-se de copastie şi unul de celălalt, gâfâind şi bolborosind apă... mai întâi unul dintre ei se scufundă şi apoi celălalt... doi temerari care îşi găsiseră fiecare perechea perfectă. După aceea se uitară lung unul în ochii celuilalt, fără să spună nici un cuvânt... ci doar simţindu-se liniştiţi şi absolut perfect!

epilog

Notițe găsite într-un caiet ascuns sub foișorul din tabăra Wind Lake. Autor necunoscut – deși există câteva bănuieli în privința identității scriitorului.

Toate animalele din Nightingale Woods se adunară pentru botez. Daphne purta a doua cea mai frumoasă tiară a ei, care era decorată cu strasuri – pentru că pe aceea care se afla pe primul loc o rătăcise la un moment dat, la un raliu. Benny își lustruise bicicleta montană roșie până când ajunsese să strălucească. Melissa atrăgea toate privirile, purtând o eșarfă creponată de la Rue Faubourg Saint-Honoré, și noul ei soț, Broscoiul Leo, crease un tablou minunat în onoarea acestei ocazii speciale.

Ceremonia se ținu la umbra unui arbore secular. Animăluțele așteptară să se termine și apoi fugiră din umbrele căsuțelor de turtă dulce și se amestecară printre invitați, invizibile pentru toți, cu excepția celor mai mici dintre puii oamenilor.

Victoria Phoebe Tucker clipi în jos la Benny de unde stătea cocoțată pe umărul tatălui ei, cu ochii-i verzi superbi vii și arzători de curiozitate. Și îl întrebă:

– Care-i treaba, amice?

– Care-i treaba cu tine?

– Hei... îmi pari destul de cunoscut...

Daphne țopăi și veni în față.

– *Bonjour*[1], Victoria Phoebe, și bun venit în Nightingale Woods. Aruncă o privire plină de admirație spre rochița albă cu volănașe, dantelă albă și fundițe roz, care îmbrăca minunat corpul bebelușului și se revărsa apoi

[1] În limba franceză, în original, „Bună ziua“. (n.tr.)

peste braţul mare şi bronzat al tatălui ei. Victoria Phoebe clar avea un fler pentru modă. Eu sunt Daphne, şi el e Benny. Am trecut să ne prezentăm.

– Şi să vedem dacă vrei să joci fotbal cu noi, adăugă Benny.

Victoria Phoebe prinse atunci una dintre panglicuţele roz ale pălăriuţei ei de botez, o băgă în gură şi începu să o molfăie.

– Ai putea să observi că sunt un pic prinsă cu altceva în clipa asta.

– Sarcastică... la fel ca mama ei, observă Şoricelul Murphy.

Tatăl Victoriei Phoebe se întinse atunci ca să elibereze fâşia de panglică. În schimb, micuţa îşi mută interesul spre mâna lui, îl prinse de degete şi molfăi un pic jucăria sa preferată... noul lui inel de la Super Bowl. El o sărută pe frunte şi se uită spre mama ei, care stătea lângă el. Amândoi îşi zâmbiră complice. Din apropiere, mătuşa Phoebe privea fericită noua familie la crearea căreia ajutase şi talentul ei special pentru maşinaţiuni.

– Nu-i recunosc pe toţi oamenii mari, zise Broscoiul Leo, dar sigur îi ştiu pe toţi micuţii... familia Calebow, familia Bonner... copiii Denton din Telarosa, Texas, şi acolo nu e cumva un Traveler?

Victoriei Phoebe îi cam plăcea să le ştie pe toate, aşa că abandonă imediat inelul Super Bowl, ca să îi prezinte pe unii dintre invitaţii adulţi.

– Toţi oamenii aceia uriaşi de acolo sunt tovarăşii de joacă ai lui tati. Şi dincolo sunt fraţii unchiului Cal, cu soţiile şi cu copiii lor. Mătuşa Jane stă chiar acum de vorbă cu unchiul Dan. E o tipă de treabă, dar aseară, când mă ţinea în braţe, a încercat să scrie ceva pe piciorul meu, şi tati i-a luat pixul din mână.

– Mda, s-au mai plâns şi alţi copii de asta, zise Daphne. Să ştii că mama ta arată absolut fabulos azi!

– Şi mai şi miroase absolut grozav... a flori şi a prăjituri! O iubesc la nebunie pe mămica mea. Spune cele mai frumoase poveşti din lume!

– Păi, da, evident, zise Benny.

Daphne îi trase un ghiont, dar Victoria Phoebe se cuibărea la gâtul tatălui ei, așa că nu observă. Și apoi ridică ușor căpșorul și adăugă:

– Și el e tăticul meu drag. Zice că sunt fata lui cea mai specială... dar că să nu-i spunem lui mami... Doar că o zice mereu de față cu ea, și apoi râd amândoi.

– Ai niște părinți minunați, afirmă Melissa politicoasă.

– Știu, dar mă pupă prea mult pe obraji. Cred că o să mă albească.

– Îmi amintesc că și Rosie Bonner s-a plâns fix de același lucru.

– Rosie Bonner! exclamă Victoria Phoebe devenind dintr-odată aproape indignată. Aseară a încercat să mă ascundă în cutia de nisip a pisicii pentru că primeam prea multă atenție. Dar Hannah i-a distras atenția cu un fursec. O iubeeesc la nebunie pe Hannah.

– Da, ea a fost mereu prietena noastră specială, zise Daphne. Ne-am jucat mult cu ea când eram de vârsta ta.

– Adică nu vă mai jucați cu ea și acum?

Animăluțele făcură schimb de priviri, ușor încurcate.

– Nu la fel ca înainte, zise Benny. Se mai schimbă lucrurile. Se mai întâmplă diverse.

Victoria Phoebe era o viitoare *summa cum laude*, așa că nu-i scăpau prea multe lucruri.

– Ce fel de lucruri?

– Copiii pot să ne vadă numai atunci când sunt foarte mici, îi explică Melissa cu blândețe. Pe măsură ce cresc, își pierd această putere.

– Asta-i nasol!

– Dar pot să citească despre noi în cărți, adăugă Șoricelul Murphy. Și asta e aproape la fel de grozav.

– Cărți din care mama ta face o droaie de bani, sublinie Leo. Chiar dacă nu chiar la fel de mulți cum fac eu cu picturile mele.

Victoria Phoebe deveni dintr-odată țâfnoasă.

– Ei, mă scuzaţi, dar în clipa de faţă pe mine nu mă atrage absolut deloc cititul. Eu încă mai încerc să mă obişnuiesc cu iritaţiile de la scutec.

– Oh, da, fără îndoială e sarcastică, cotcodăci Găinuşa Celia.

Daphne, care aprecia foarte mult sarcasmul, hotărî atunci că era momentul pentru o explicaţie mai elaborată:

– Dar chiar dacă n-o să ne mai poţi vedea pe măsură ce te faci mare, Victoria Phoebe, să ştii că noi o să fim mereu prin preajmă şi te vom veghea pe tine şi pe toţi frăţiorii tăi.

– Frăţiori?

– Suntem un fel de îngeri protectori, interveni Melissa în grabă.

– Da... unii mai blănoşi, adăugă Benny.

– Ideea este... zise Daphne răbdătoare... că nu o să fii niciodată singură.

– Mai exact despre câţi frăţiori vorbim aici? întrebă Victoria Phoebe. Şi apoi: Ups! Trebuie să plec..., zise când tatăl său o lăsă în braţele mamei ei.

Animăluţele îl priviră pe Kevin luând un pahar de limonadă de pe masa de sub copac.

– Aş dori să propun un toast, zise el. În cinstea tuturor prietenilor noştri şi a familiei care înseamnă atât de mult pentru mine. Şi în special în onoarea mamei mele, Lilly, care a apărut în viaţa mea exact la momentul potrivit. Şi a cumnatei mele, Phoebe, care se pricepe aproape la fel de bine la unit cupluri, cum se pricepe să conducă un club de fotbal. Se întoarse apoi şi îşi drese glasul. Vocea lui căpătă o rezonanţă emoţională, când adăugă cu afecţiune: Şi în cinstea soţiei mele... iubirea vieţii mele.

Victoria Phoebe se uită pe după braţul mamei sale şi zise:

– Şi uite-aşa încep iarăşi să se pupe. Da, acum la început e ok că se pupă între ei... doar că o să ajungă cât de curând şi la mine şi la obrajii mei!

Şi după cum era de aşteptat, se întâmplă întocmai.

Daphne suspină fericită.

- Şi acum am ajuns la cea mai frumoasă parte a afacerilor cu cărţi...

- La finalul fericit, zise Melissa, încuviinţând din cap.

- Mda... Prea multe pupături pentru gustul meu, bălmăji Benny. Dar apoi se lumină imediat şi adăugă: Hei! Am o idee! Hai să mergem să jucăm fotbal!

Şi exact asta făcură. Chiar înainte de a fi fericiţi până la adânci bătrâneţi.

mulțumiri

Vreau să le mulțumesc tuturor celor care m-au ajutat, oferindu-mi informații utile și cunoștințe de specialitate, mai ales lui Steve Axelrod, Jill Barnett, Christine Foutris, Ann Maxwell, Bill Phillips, John Roscich, Betty Schulte, mamelor de la clubul Windy City RWA și lui Chris Zars. De asemenea, echipei incredibile de la Creative Fest a lui Jennifer Crusie, lui Jennifer Greene, Cathie Linz, Lindsay Longford și lui Suzette Vann. Barbarei Jepson, care mi-a simplificat viața incredibil de mult. Lui Carrie Feron, care continuă să îmi câștige recunoștința fără margini cu înțelepciunea, prietenia și îndrumarea ei editorială. Le sunt, de asemenea, profund îndatorată celor de la Morrow/Avon, care fac atât de multe pentru mine. Mulțumesc, Ty, pentru că i-ai împrumutat lui Molly apartamentul tău, și ție, Zach, pentru că le-ai scris niște cântece de dragoste atât de frumoase lui Kevin și lui Molly. Iar cel mai mult vreau să le mulțumesc cititorilor mei, pentru că au insistat ca, în cele din urmă, Kevin să aibă propria lui poveste. Pentru a o putea scrie, mi-am luat libertatea de a asocia anumite evenimente și vârstele personajelor cu echipa de fotbal american Chicago Stars. Sper să mă ierte aceia dintre voi care țin la genul acesta de lucruri.

Molly Somerville e fericită în apartamentul în care stă, își adoră pudelul, își iubește sora și cei patru nepoți. Mereu o rebelă, cu reputația de a intra în buclucuri, pune capac la toate când decide să-și doneze moștenirea de milioane de dolari și să trăiască din ce câștigă în urma vânzării cărților pe care le scrie.
Phoebe Calebow, sora mai mare a lui Molly, este proprietara clubului de fotbal american Chicago Stars, căreia Molly îi împărtășește toate secretele, mai puțin unul: este îndrăgostită de cel mai apreciat jucător al echipei, superbul Kevin Tucker. Acesta însă are reputația unui cuceritor în jurul căruia roiesc fotomodelele. Șansele lui Molly de a-i cuceri inima par aproape inexistente, mai ales că el nici măcar nu știe cum o cheamă. Într-o seară însă, Molly decide să continue șirul necazurilor în care se bagă și se strecoară în patul lui Kevin. Evident, rămâne cu inima frântă și, când crede că lucrurile nu pot fi mai rele, o sumedenie de probleme îl aduc iar pe Kevin în viața lui Molly.
Carierele și viețile lor sunt în criză... însă nu pot sta departe unul de celălalt. Dar vor putea să învețe una dintre cele mai importante lecții din viață? Că, uneori, să te îndrăgostești doare, alteori, te scoate din minți... dar, dacă ești foarte norocos, dragostea te poate răsplăti în cele mai speciale și neașteptate moduri.

Susan Elizabeth Phillips a scris 23 de romane traduse în 30 de limbi și apărute pe lista de bestselleruri din *New York Times*, *Publisher's Weekly* și *USA Today*. A primit 4 premii RITA pentru „Cel mai bun roman", precum și Premiul pentru întreaga activitate din partea *Romantic Times*.

Tradiție din 1989

www.litera.ro
ISBN 978-606-33-2449-9

